LINDA LAEL MILLER

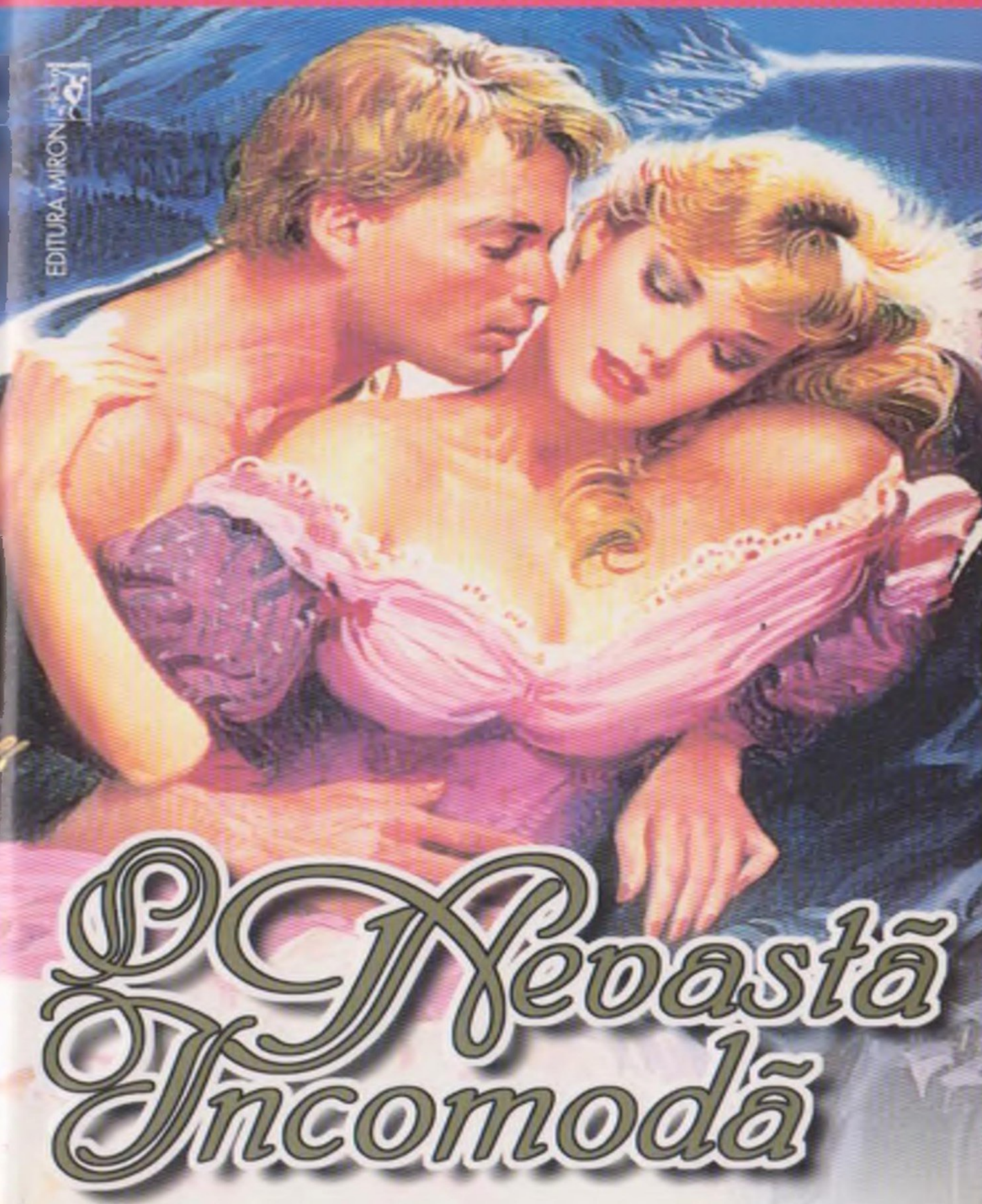

EDITURA MIRON

Mireasă Incomodă

Table of Contents

Prolog
1
2
3
4
5
6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30

31
32
33
34
35
36

LINDA
LAEL MILLER

O nevastă

incomodă

Traducere de Adriana

Micle Muscaliuc

Prolog

Providence, Washington Territory 21 mai 1889

Rebecca McKinnon căzu înapoi pe perna de satin, în timp ce durerea devenea tot mai intensă. Cu degetele care păreau să nu țină seama de

comenzile din mintea ei luă scrisoarea de pe măsuța aflată lângă pat și o citi poate pentru a suta oară de când o primise, cu o zi în urmă. O cuprinse chinul, împreună cu o uimire ameţitoare, plină de s p e r a n ţ ă . *Ezra!* În sfârșit, Ezra o găsise. Și

asta însemna că probabil și Rachel o va găsi.

Lacrimi de frustrare și de durere îi ardeau ochii. Îi va spune lui Rachel ceea ce el știa? Va aranja oare el o confruntare între mamă și fiică?

Rebecca se înfioră. Capul începu să-i

zvâcnească și aruncă într-o parte cuvertura de catifea roșie care o acoperea, luptându-se să coboare din pat. Străbătu încăperea, tremurând pe picioarele subțiri; trupul ei, odată voluptuos, era acum istovit și scheletic sub cămașa de noapte din

mătase bej.

Pe tăblia scrinului, băutura aștepta – alinare de culoarea ambrei – închisă într-o sticlă de cristal.

Un fior de gheață străbătu sufletul Rebeccăi când destupă sticla și își turnă o generoasă cantitate într-

un pahar, apoi puse dopul și așează sticla la locul ei.

Încăperea, deja mohorâtă, se întuneca și mai mult; furtuna care bătea dinspre mare ajunsese aproape de orașul Providence. Vântul aspru, care-și anunța sosirea, se auzea

deja ţiuind în jurul stabilimentului Rebeccăi şi se strecura spre podeaua de lemn, învăluindu-i picioarele goale.

Ea ridică paharul, într-un toast batjocoritor: „În cinstea lui Ezra. Pentru marinarul vorbăreţ care-

i înșelase încrederea într-un saloon din Seattle. Pentru propria ei tinerețe pierdută.”

Privi țintă imaginea umbrită din oglinda înnegrită de fum, zgâriată, de deasupra bufetului, și scoase un suspin.

Părul ei lung, de

abanos, era presărat cu fire argintii, iar expresia arzătoare părăsise de mult ochii ei mari de ametist, lăsându-i opaci, goi. Obrajii ei erau supți și lipsiți de orice culoare, buzele ei, altădată cărnoase și roșii, se subțiaseră de-a lungul anilor de

singurătate și regret.

Unde era acum cealaltă Rebecca? Unde era femeia spirituală, plină de viață, care îi întorsese zâmbetul din atâtea oglinzi cu mult mai frumoase?

— Moartă, zise Rebecca cu voce tare, răspunzându-și. Dădu

repede pe gât băutura, cu o mișcare smucită.

— Moartă, moartă, moartă!

Mușchii spatelui se relaxară cu o forță convulsivă, de îndată ce coniacul își făcu efectul. Un sughiț de plâns i se ridică în gât și rămase acolo, mai dureros decât

boala vicioasă care îi măcina măruntaiele, care îi sfâșia mușchii.

Ușa dormitorului se deschise cu grijă. Oare când o să se ocupe această imposibilă Mamie să ungă balamalele? se întrebă ea.

— Becky? se auzi o

voce masculină, blândă. Ce naiba faci?

Rebecca se întoarse, înclinându-și capul spre bărbatul care intră în cameră. O Ușoară alinare o străbătu ca o briză de vară.

Griffin.

Tânărul bărbat îi apucă brațul cu

fermitate, aproape autoritar, conducând-o înapoi în pat, unde o instală sub cuverturi, cu mișcările rapide, nerăbdătoare ale unui tată nemulțumit. Părul său negru reflecta atâta lumină, câtă permitea cerul cenușiu de afară, în timp ce trăsăturile

puternice, aristocratice ale chipului trădau o afectuoasă reţinere. Ochii, la fel ca părul, îi erau negri şi pentru moment evitară să-i privească, în timp ce îşi reprima mila pe care Rebecca o suspecta că există.

Admira graţia suplă a

trupului său și își dori cu fervoare să fie din nou tânără și sănătoasă. Cu pielea străbătută de vene proeminente, ea se întinse și îi atinse mătasea netedă, cenușie, a vestei.

—Unde îți este haina, doctore Fletcher?

Un zâmbet înflori în

colțul buzelor ferme, nerăbdătoare.

— Jos, în spatele barului. Sper că valoroșii tăi angajați își vor ține degetele departe de portofelul meu.

Rebecca se instală mai bine, calmată pe moment de coniac și de prezența taciturnului ei

prieten intolerant.

— Oricine îndrăznește să te fure, va fi biciuit. În afară de asta, e un personal cinstit, Griffin Fletcher.

Griffin râse ușor încălzind atmosfera camerei reci, care mirosea a lavandă.

—Bunii cetățeni ai

orașului Providence s-ar putea să găsească acest lucru discutabil, Becky.

Se așează pe marginea patului și își împreună mâinile îndemânatice, puternice, în jurul genunchiului.

— Ei bine, de ce m-ai chemat? Durerea este mai puternică?

Rebecca își fixă ochii stinși pe stucatura din tavanul camerei sale și vorbi cu precauție:

— Ai spus că-mi ești dator, Griff, după ce te-am ajutat iarna trecută, la Tent Town. Vorbeai serios?

— Da.

Rebecca respiră

adânc și îndrăzni să întâlnească ochii doctorului.

— În legătură cu fiica mea, Griffin. Este vorba de Rachel.

Pe fața lui Griffin nu apăru nici o reacţie.

— Ce anume în legătură cu ea?

Lacrimi luciră acum

pe genele Rebeccăi, iar ea nu făcu nici un efort să le ascundă. Era prea târziu pentru asta.

— Ezra o aduce aici, la Providence, reuși ea să spună, bâjbâind încă o dată după scrisoarea mototolită de pe noptieră.

Doctorul Fletcher luă

epistola, o despături și străbătu rapid mesajul. Totuși, nu era nici o schimbare în expresia sa, nimic care să indice dacă era sau nu un aliat.

— Conform celor de aici, ei ar urma să sosească în această seară, spuse el.

Rebecca aprobă.

Când vorbi din nou, cuvintele ei erau atinse de isterie și era greu să le facă să sune într-o ordine firească:

— Griff, ea va trăi la Tent Town, acolo este Jonas, Doamne sfinte, este Jonas...

Griffin oftă, dar nici o emoție nu licări în ochii

săi mari. Rebecca știa că el înțelegea amenințarea pe care o reprezenta Jonas Wilkes, știa că el îl ura cu patimă pe acel om. Dacă era cineva care să aibă un motiv, atunci el era acela.

— Calmează-te! îi comandă el aspru.

Rebecca se forță să

rămână calmă, deși dorea, chiar avea nevoie, să coboare din pat și să facă orice pentru a-l împiedica pe Ezra să o aducă pe Rachel la Providence.

— Rachel este o fetiță drăguță, Griffin, spuse ea în cele din urmă, alegându-și cu grijă

cuvintele, astfel încât să nu-i scape de sub control și să se reverse într-un fluviu de rușine și de panică.

— Știu că este. Era un copil frumos. Și dacă pune Jonas ochii pe ea...

Un mușchi se zbătu pe maxilarul lui Griffin, apoi se relaxă din nou.

— Ți-e teamă să nu o adauge la colecția sa?

Rebecca nu putu decât să aprobe, apoi se lăsă o tăcere tensionată, amenințătoare.

În sfârșit, ea continuă:

— S-a întâmplat cu mai multe fete, nu-i așa, Griff?

El se ridică în picioare și stătu cu spatele la Rebecca, cu mâinile în șolduri. Ceva violent și primitiv părea să-l cuprindă; Rebecca putea simți lupta lui interioară, deși aceasta se dădea în cele mai ascunse colțuri ale minții și inimii lui.

Ea netezi cuvertura de catifea.

— Îmi pare rău.

Umerii lui Griffin erau încordaţi sub cămaşa albă de in. Îşi lăsă capul în piept şi Rebecca îi auzi respiraţia adâncă. În cele din urmă se întoarse cu faţa spre ea.

— Ce anume vrei să fac? întrebă el, cu o voce care era puțin mai mult decât o șoaptă.

Rebecca se crispa și trecu o veșnicie până când fu în stare să vorbească din nou:

— Căsătorește-te cu ea, Griffin. Vrei să te căsătorești cu ea?

Cererea îl izbi cu o vizibilă și nedisimulată putere.

— Cum?

Un val de disperare o cuprinse pe Rebecca, făcând-o să continue:

— Am să-ți plătesc! Am economisit o mie de dolari, Griffin, și mai sunt și acțiunile la

afacerea mea...

Un râs lipsit de veselie îi ieși din gât și el își întinse brațele în față, într-un soi de revoltă.

— Îmi ceri să mă însor cu o femeie pe care n-am văzut-o niciodată? Și în schimb să primesc o mie de dolari și un bordel?

Rebecca sări din pat pentru a-l înfrunta. Durerea și slăbiciunea fuseseră ignorate, alungate de valul de mânie care o cuprinsese.

— Griffin Fletcher, ascultă-mă, ticălos arogant! Se poate ca eu să fiu o târfă – la naiba, chiar sunt o târfă -, dar

fiica mea, fiica mea este o doamnă! Mă auzi! O doamnă!

Un respect rece luci în ochii întunecați și fața lui Griffin se mai îmblânzi puțin.

— Sunt sigur că Rachel este tot ceea ce își poate dori un bărbat, spuse el neutru. Dar eu

nu am intenția să mă însor cu nimeni. Nici cu fiica ta, nici cu altcineva.

Cuvintele lui exprimau o hotărâre neclintită, iar Rebecca oftă și își lăsă capul în jos.

— Bine, spuse ea. Bine.

Griffin o apucă din

nou de umerii ei slabi și o conduse înapoi în pat.

Ea nu protestă când el scoase o seringă din geanta neagră, scorojită, pe care o umplu cu morfină și verifică bulele de aer.

— Nu vreau ca fetița mea să afle că am un bordel, șopti ea răgușit.

— Știu, răspunse Griffin, în timp ce-i administra injecţia și îi scotea ușor acul din braţ.

Durerea pulsă în interiorul ei într-un ritm accelerat, sălbatic. Era întotdeauna astfel după injecţie, durerea groaznică creștea brusc

și devenea mult mai insuportabilă, ca și cum ar fi știut că în scurt timp urma să se supună.

— Doamne! șopti ea. Oh, Doamne, Griffin, ce să mă fac?

— Pentru moment să te liniștești, îi sugeră Griffin. El ridică globul pictat de pe lampa cu

cherosen, așezată pe noptiera Rebeccăi, și aprinse fitilul cu un băț de chibrit. Lumina veselă, tremurată, nestingherită de globul decorativ, alunga puțin întunecimea din cameră.

Era mai dificil, mult mai dificil să stea trează. Dar durerea venea în

valuri precum cele care izbeau sub ferestrele Rebeccăi, în malurile lui Puget Sound.

— Te-am ajutat, insistă ea, având o singură idee fixă. Atunci când a fost epidemia de pneumonie și de gripa în Tent Town, iarna trecută, eu și fetele mele

te-am ajutat. Îmi ești dator, Griffin Fletcher. Îmi ești dator.

Griffin scoase o țigară lungă, subțire, din buzunarul cămășii, o rupse cu dinții săi albi, egali, și se aplecă să o aprindă de la flacăra jucăușă a lămpii. Capătul țigării străluci

roșu-auriu în semiîntuneric, iar globul de porțelan scoase un clinchet când îl puse la loc.

— Știu asta, spuse el.

— Vrei să vorbești cu Ezra? Vrei să-i spui ce s-ar putea întâmpla cu Rachel dacă Jonas pune ochii pe ea?

Mâhnit, Griffin aprobă din cap. În ochii lui era o expresie obosită, distantă.

Rebecca se lupta să continue, înainte ca somnul liniștitor, binecuvântat, să o cuprindă complet.

— Și dacă Ezra nu vrea să te asculte,

Griffin, dă-i lui Rachel cei o mie de dolari. Mamie îți va arăta unde sunt puși. Îi dai banii și o urci pe puntea primului vapor care are legătură cu Providence...

— Dar dacă ea nu vrea să plece, Becky? Atunci ce fac? Să o leg de mâini și să o arunc pe

vapor?

— Dacă va fi necesar da. Tu ești prietenul meu, nu-i așa?

Griffin râse răgușit.,

— Asta nu este prietenie, Becky. Asta este o răpire.

Pleoapele Rebeccăi părură să se îngreuneze și vederea i se înceţoșa.

Se simți ca o piatră mică, netedă, alunecând fără zgomot spre fundul unui lac și odihnindu-se acolo, în nămol.

— Îmi ești dator, Griffin Fletcher! strigă ea, într-o ultimă clipă de conștiență. Îmi ești dator!

1

Rachel McKinnor stătea liniștită în mica insulă de căldură pe care corpul ei o crease și își ținea ochii închiși.

Timp de câteva momente nebunești, ea chiar reuși să-și închipuie că nu trăia în acest loc ploios, ci într-o

casă frumoasă în Seattle, cu priveliște spre golful Elliott.

Da, da, ea stătea la ferestrele strălucitoare ale camerei sale spațioase, cu delicate perdele din dantelă, și podele din stejar lustruite, putând privi vapoarele cu aburi și

corăbiile cu pânze, care veneau și plecau din port. Pete de soare dansau ca niște flăcări argintii pe suprafața albastră, albastră a apei...

Era mirosul urât care o aduse pe Rachel la realitate, mirosul

îngrozitor, pătrunzător.

Acesta o obliga să-și amintească totul

Îi scăpă un geamăt și își strânse mai mult ochii. Dar imaginile urâte rămaseră.

Un acru de corturi, înălțându-se în noapte ca un zdrențuit regiment de stafii

cenușii. Șobolani, cu ochii lucind roșii, avântându-se între pârâiașele de ploaie. Copii scâncind și zbenguindu-se între foile de pânză.

Tent Town, orașul corturilor!

Rachel se cutremură și încercă să lupte

contra panicii disperate care veni odată cu trezirea și înțelegerea, încercă să forțeze fantezia să-i aducă înapoi în minte, căsuța visurilor ei, dar acest lucru nu se întâmplă. Deschise ochii, apoi îi închise din nou.

Adevărul era acolo, în

spatele pleoapelor, pictat în culori triste în adâncul minţii ei. Urma să trăiască în acest loc înfiorător atâta timp cât tatăl ei va avea de lucru la fabrica de cherestea a domnului Wilkes.

O mână se lăsă pe umărul ei, scuturând-o uşor.

— Fetițo?

Furia ardea în gâtul lui Rachel și îi pulsa în vene, dar numai pentru scurt timp. Ea își iubea tatăl și știa că suferința și sărăcia îl dureau pe el mai profund decât pe ea. Visurile și speranțele pentru singurul lui copil erau într-adevăr mari.

— Sunt trează, spuse ea încet, zâmbind în lumina semiobscură a cortului.

O ploaie ușoară bătea cu o cadență sinistră pe acoperișul uzat din pânză, iar Rachel putu auzi câteva voci răgușite. Fără motiv, aceste sunete o făcură să

se simtă singură.

Ezra McKinnon întoarse spatele său lat, astfel ca fiica sa să se poată ridica de pe patul ei, având o oarecare intimitate. Era un bărbat scund, solid, cu păr cenușiu, neglijent, cu o barbă deasă și ochi albaștri, răutăcioși. El se

ridică și îi spuse:

— Există o sală de mese, Rachel. Du-te acolo și mănâncă ceva la micul dejun.

Încercând să ignore frigul paralizant, Rachel își netezi rochia mototolită și cotrobăi în coșul împletit, care conținea majoritatea

lucrurilor ei personale. Găsindu-și peria de păr, începu să-și netezească părul castaniu-deschis.

— Nu am niciun ban, tată. Să presupunem că ajung la acea sală de mese, ei nu se așteaptă să am bani la mine.

Ezra își drese glasul, trase într-o parte ușa

cortului și scuipă afară în ploaie. Aerul umed, înghețat, pătrunse înăuntru.

— L-am întrebat pe domnul Wilkes în legătură cu masa, când am semnat, răspunse el, precipitat. Mi-a spus că pentru mine este inclusă, iar pentru tine

prețul va fi scăzut din salariul meu.

Cu îndemânare Rachel își împleti părul lucios, îl încolăci într-un coc și îl fixă cu piepteni mici de Baga.

— Vei fi în pădure până duminica viitoare? întrebă ea, știind deja că așa va fi. Rachel avea

șaptesprezece ani, era aproape femeie, dar acum se simțea ca o fetiță speriată, o fetiță care urma să fie abandonată, fără prieteni sau bani, într-un oraș în care ploaia părea că nu se va opri niciodată.

— Da, fetițo. Până

duminică.

Tocmai când Rachel își scormonea mintea pentru a găsi un argument pentru a-l ruga să nu plece, auzi apropierea unei căruțe cu cai care tropăiau prin ploaia și noroiul de afară. Își dădu seama că nu mai avea nici un rost

să găsească vreun motiv.

Ezra o sărută blând pe frunte și apoi îi spuse ceva ciudat:

— Lucrurile vor fi diferite aici, Rachel. Mai bine.

Înainte de a apuca să-l întrebe ce voia să spună, tatăl său plecă să-i întâlnească pe ceilalți

muncitori. Se auziră țipete și explozii de râs indecente când bărbații acestei comunități se întâlniră la căruță, ocupându-și fiecare locul său.

Curând, ei se vor afla în munți, tăind și stivuind cherestea pentru Jonas Wilkes.

Pentru Rachel, sosind în cursul nopții cu căruța, acest munte îi apăruse ca un *ceva* amenințător și monstruos, oarecum altfel decât ceilalți munți văzuți de ea.

Își scoase din coș șalul albastru, înfășurându-l în jurul capului și al umerilor.

Când păși afară din cort, în burnița neîntreruptă și în lumina care se lupta să înfrunte întunericul, mirosul deveni mai puternic. Resturi umane, probabil în gropi săpate prea aproape de tabără.

Repulsia lui Rachel era ca un acid în gâtul și

nările ei; ar fi vrut să fugă înapoi în cort să se ascundă. Oricât de primitiv ar fi fost, era totuși singurul ei refugiu.

Dar nu era chip să ignore foamea chinuitoare care o măcina, chiar și când încerca să nu vomite.

Ridică bărbia, înfruntând lacrimile care îi inundă ochii.

În jurul ei, alte femei își părăsiseră corturile, împingând de la spate copii tăcuți, spre centrul straniului sat. Rachel îi urmă, cu șalul strâns înfășurat în jurul trupului ei subțire.

Descoperi curând că sala de mese era de fapt un alt cort. Era însă mare și luminat corespunzător cu lămpi cu cherosen, care pâlpâiau și scoteau fum, pe mesele lungi din lemn, grosolan cioplite. Pe podea era rumeguș umed și cu un miros

înțepător, care se lipea de pantofii negri ai lui Rachel.

Delicioasa căldură ce radia de la mașina de gătit mare, neagră, aflată la un capăt al cortului părea să mângâie trupul ei înghețat, iar mirosul ațâțător de slănină prăjită o întâmpină ca

un binevoitor prieten. Ea uită de mirosul urât care se simțea în spatele cortului și își permise să respire adânc.

Foamea o împinse spre masa unde era distribuită mâncarea. Luă o farfurie albastră, emailată, și o furculiță subțire, și își spuse

numele unei femei slabe, astmatice, care înregistra cu grijă într-un registru de contabilitate.

Un chinez micuț îi smulse lui Rachel farfuria din mână, i-o umplu cu trei felii de slănină, un ou și o felie de pâine prăjită, apoi i-o

înapoie. Ea se servi cu o cană de cafea dintr-un vas mare aşezat la capătul mesei unde se distribuia mâncarea.

Bănci lungi erau aşezate la celelalte mese şi Rachel găsi un loc, unde radia căldura sobei, şi se aşează. Privind mâncarea din

farfurie, tremură, simțind un sentiment de vinovăție și în același timp de nerăbdare. Tatăl ei nu mâncase cu o zi înainte, și nici ea, dar acum el era în drum spre munte, pentru o întreagă zi de muncă. Oare domnul Wilkes avea grijă ca oamenii lui

să primească mâncare înainte de a-și începe lucrul?

Băncile începură să fie ocupate de femei posomorâte, cu ochi vicleni, și copii neastâmpăraţi. Rachel făcu un efort să-și imagineze că tatăl său va primi o mâncare chiar

mai bună și începu să mănânce. Mesteca încet, savurând mâncarea.

Ici și colo, la alte mese, se auzea câte un mic chicotit, alungând pentru moment atmosfera tristă. Rachel privi pe furiș fețele celorlalte femei, încercând să găsească

persoana care trăia la Tent Town și putea încă să râdă astfel. Ar fi vrut să o găsească și să se împrietenească cu ea. Fără să vrea, Rachel scoase un oftat. Trecuse mult, mult timp, de când ea rămăsese într-un loc pentru a-și putea face prieteni.

Când termină de mâncat, luă farfuria goală și o duse înapoi chinezului. El i-o smulse din mână și o, aruncă într-o chiuvetă mare de metal, evident revoltat de ignoranța ei privind regulile. Apoi se răsti la ea în limba lui ciudată, repezită.

Rachel se înroși de rușine, conștientă că zgomotele celor care mâncau și discutau se opriseră. Toți se uitau fix, gândindu-se ce proastă era această femeie. Ea încercă să-și ceară scuze, spunându-i că nu știa ce trebuia să facă, dar chinezul nu îi

dădu ocazia. În schimb, continua să se răstească precum o mică pasăre furioasă.

Tristeţea lui Rachel se transformă într-o îndreptăţită mânie. În mod cert, o mică infracţiune de a nu şti unde să pună o farfurie murdară nu justifica

crearea unei astfel de scene!

Dar, înainte de a putea formula un răspuns, un curent rece pătrunse în cort, înțepând trupul lui Rachel prin rochia subțire și prin șal.

Tăcerea femeilor și a copiilor așezați la mese

se adânci, iar bucătarul își înghiți invectivele brusc.

— Este vreo problemă aici, Chang? întrebă o voce de bărbat, pe un ton nemulțumit.

Rachel se întoarse și văzu un bărbat suplu, arătos, care stătea chiar

în spatele ei. Avea ochi căprui, angelici, după cum observă ea, și o față masculină, proaspăt rasă. Costumul de comandă, destul de deplasat într-un loc în care era atâta stambă și poplin, era făcut din lână fină, de culoare închisă, și era acoperit

cu mici stropi de ploaie.

— Ei? insistă bărbatul, pe un ton calm, amenințător.

Chinezul înghiți din nou, cu ochii lui piezișiplecați.

Rachel simți atât simpatie, cât și milă; erau mulți care se bucurau să-i chinuiască

pe chinezi și ea se întreba dacă acest bărbat bine îmbrăcat se număra printre ei.

— Nu este nici o problemă, îndrăzni ea să spună.

Domnul o observă, un amestec de apreciere și amuzament reținut licărându-i în ochii de

catifea.

— Zău? Având în vedere că l-am auzit pe Chang vociferând chiar înainte să cobor din trăsură, îmi vine greu să cred.

Nenorocitul de Chang era acum vizibil tulburat și își abandonă dialectul pentru o engleză

stâlcită, poticnită:

— Domnișoara nu pune vasul! țipă el, tremurând în pantalonii negri, fără formă, și în cămașă. Vă rog, domnule Wilkes, domnișoara nu pune vasul!

Domnul Wilkes, Jonas Wilkes? Rachel își mușcă

buza, surprinsă și puțin speriată. Din ceea ce îi povestise tatăl ei despre domnul Wilkes – faptul că avea o teribilă putere și o bogăție aproape fără limită ea se așteptase ca el să fie mult mai în vârstă.

În schimb, el părea să aibă în jur de treizeci de

ani. Avea păr moale, lucios, de culoarea grâului timpuriu, iar ochii mari și nasul mic, drept, îi dădeau o alură inocentă.

Rachel bănuia deja, că el nu era un înger.

— Domnul Chang are dreptate, spuse ea, ridicând din umeri și

întâlnind direct privirea amuzată a domnului Wilkes. Nu am pus farfuria la locul potrivit.

Domnul Wilkes trase aer în piept și o expresie de mirare batjocoritoare îi apăru pe față.

— Ăsta, draga mea, este un păcat îngrozitor. Cum te cheamă?

Ea ezită, apoi răspunse:

— Rachel McKinnon.

Ochii răutăcioși o evaluară, oprindu-se aproape imperceptibil asupra sânilor și a taliei înguste. Când reveni asupra feței, în privire i se citea o expresie apreciativă.

— Rachel McKinnon, repetă el gânditor.

Rachel simți cum i se înroșește fața, deși nu-și dădea seama de ce.

— Îmi pare rău că am provocat atâta tulburare, spuse ea.

Spre totala ei uluire, domnul Wilkes îi cuprinse bărbia cu mâna

dreaptă și o obligă să-l privească. Pielea lui era, netedă și mirosea a colonie aromată, dar atingerea lui nu era blândă.

— Sunt sigur că provoci multă agitație oriunde mergi, puștoaico. Și, în afară de... ochii ăștia violeți,

nimic altceva nu te avantajează.

Rachel fu tulburată de cuvântul „puştoaico”, deşi domnul Wilkes îl pronunţase cu o ciudată notă de afecţiune în glas. Ea era mândră şi se simţea stânjenită în hainele ei ponosite. Îşi întoarse capul,

eliberându-se din strânsoarea mâinii lui.

— Îmi pare rău că nu mă găsiți prezentabilă, domnule Wilkes.

Jonas Wilkes râse ușor.

— Oh, puștoaico, ești mai mult decât prezentabilă. Cu o baie fierbinte și niște haine

decente...

Ea reacţionă fără să se gândească, fără să ia în calcul posibilele consecinţe, fiind conştientă numai de faptul că fusese grav insultată. Îşi ridică mâna şi îl plesni pe domnul Wilkes cu atâta forţă, încât urma degetelor ei

se imprimă, roşie, pe obrazul lui.

Tăcerea tensionată din cort părea să vibreze.

Era o expresie înspăimântătoare în ochii lui Jonas Wilkes în timp ce o privea pe fata furioasă din faţa lui. O linie albă, subţire, îi

încercuia buzele și el închise și deschise pumnul.

— Domnișoară McKinnon, dacă vei mai face asta vreodată, vei regretă amarnic.

Rachel era îngrozită, dar era prea mândră și prea încăpățânată ca să permită, în special

acestui bărbat, să afle acest lucru. Ea stătea acolo încremenită.

— Domnule Wilkes, dacă îmi veţi dispreţui din nou hainele sau veţi insinua că sunt murdară, dumneavoastră veţi regreta amarnic.

Chiar în acel moment

se auzi un râs puternic, dar dacă domnul Wilkes îl auzise într-adevăr, l-a ignorat. Ochii lui se plimbară pe trupul lui Rachel, apoi se întoarse spre fața ei.

— Tatăl tău este probabil Ezra McKinnon, tăietorul pe care l-am angajat

săptămâna trecută la Seattle. Am dreptate?

Un nod dureros se puse în gâtul lui Rachel, amintindu-şi că ea şi tatăl ei depindeau de acest om pentru a supravieţui.

— Da, admise ea.

El scoase o cărţulie mică, îmbrăcată în piele,

din buzunarul interior al hainei și făcu o adnotare înfloritǎ pe prima pagină.

Asta era tot ce putu observa Rachel întinzându-se ca să poată citi ce scrisese. Disperată, întrebă:

— O să-l concediezi pe tatăl meu?

Domnul Wilkes zâmbi generos.

— Bineînțeles că nu, domnișoară McKinnon. Asta ar fi răzbunare, nu-i așa?

Rachel își frământă mintea în căutarea unui răspuns demn, dar nu găsi nimic să rostească, în afară de „Mulțumesc”.

Din nou, privirea insolentă trecu peste ea.

— Pentru nimic, puștoaico, spuse el. Apoi, grăbit, domnul Wilkes străbătu podeaua cu rumeguș și părăsi cortul.

Când trecu momentul, femeile din Tent Town îndrăzniră să

respire din nou.

O femeie subțire, cu ochi albaștri, mari, speriați, fu prima care se apropie de Rachel. Era surpriză pe fața ei trasă, obosită, dar în același timp respect și un început de admirație.

— L-ai pălmuit pe Jonas Wilkes! gâfâi ea.

Rachel înțepeni, deși în secret era bucuroasă să fie în centrul atenției.

— Și-a căutat-o singur, spuse ea bravând.

Râsul puternic, sfidător, pe care Rachel îl auzise mai devreme, se ridică deasupra vorbăriei agitate și văzu

că provenea de la o fată indiană subțire, care era în apropiere. Avea o piele frumoasă, de culoarea alunei, și purta o bentiță brodată pe cap și o rochie de piele, cu franjuri.

— Sper ca zeii să te iubească, Ochi Purpurii, spuse ea, azvârlindu-și

părul lung, negru, mătăsos, peste unul din umeri. O să ai nevoie de ajutorul lor.

Femeia care vorbise prima aruncă o privire de nerăbdare în direcţia fetei şi se încruntă.

— Nu-i da atenţie lui Fawn Rachel. În ultimele luni a cutreierat

teritoriul cu *Buck Jimson's Wild West Show*, și acum s-a obișnuit să se poarte ca o indiancă.

— Dar sunt indiană! strigă Fawn înflăcărată. Ar fi bine să ții minte asta, Mary Louisa Clifford sau, într-o noapte, întunecoasă,

ploioasă, mă voi strecura în cortul tău și-ți voi scalpa capul.

Mary Louisa clătină din cap și îi zâmbi lui Rachel.

—Este înțelept să fii atentă, în ceea ce îl privește pe domnul Wilkes. Poate fi răzbunător.

Rachel se înfioră.

— Tatăl meu o să-și piardă slujba?

Mary Louisa o bătu ușor pe Rachel pe mână, liniștind-o.

— Dacă este un muncitor bun, sârguincios, nu va fi concediat.

Fawn se apropie,

ochii ei negri, scânteietori, fiind cuprinși de un presentiment.

— Nici o femeie nu-l poate lovi pe Jonas Wilkes în felul ăsta și să scape. Ține minte cuvintele mele, Rachel McKinnon! El face planuri de răzbunare

chiar în această clipă.

Ace mici, ascuţite, o înţepau pe Rachel în spate. Să fugă oare după domnul Wilkes şi să-l implore să o ierte pentru ceea ce făcuse? Ştia că indianca avea dreptate; un om cu o astfel de putere la dispoziţie nu putea

tolera un afront, fără să recurgă la represalii.

Nu se temea pentru ea. Doar poate pentru retribuția care ar fi putut fi serios afectată, deși tatăl ei nu făcuse nimic, ca să merite asta. Nimic, în afară de faptul că avea o fiică temperamentală, care

nu era o „doamnă”, se gândi ea, cu amară resemnare.

Jonas Wilkes se încruntă și, într-un ineficient efort de a se apăra de ploaie, își ridică gulerul în jurul gâtului. Nu era o zi pentru asta afară. Un

bărbat ar trebui să fie la casa lui, într-o astfel de zi, să doarmă până târziu. Să citească o carte bună. Să soarbă coniac.

Sau să se culce cu o femeie.

Jonas zâmbi când fata, Rachel McKinnon, îi reveni în minte, ca o

apă curgătoare în timpul mareei. Simți un ciudat amestec de furie și dorință când retrăi dezonoarea de a fi fost pălmuit, fața lui încă arzând acolo unde mâna ei o atinsese.

Își continuă plimbarea, încercând să ocolească noroiul,

mergând în zigzag printre corturile ponosite care adăposteau nevestele și copiii muncitorilor săi. Mirosul veni spre el, bătut de vânt, ca o amintire urâtă a tuturor viciilor sale.

Afurisit să fie Tent Town, se gândi el,

apăsându-și o batistă albă, curată, pe gură și nas, și ținând-o acolo. Afurisit să fie Griffin Fletcher că îi ceruse să vină aici să discute cu el și afurisită să fie și puștoaica cu ochii de orhidee, cu rochia ei de stambă și cu groaznicii ei pantofi cu nasturi.

Deodată, înțepeni. Îndoiala pe care o avusese, deveni certitudine. Rachel McKinnon! Probabil că era fiica lui Becky! Oh, numele de familie putea fi o coincidență, dar nu și ochii aceia violeți, părul bogat, de culoarea nisipului, alura mândră,

aproape arogantă.

Jonas râse cu glas tare și își continuă drumul.

Traversă un drumeag mocirlos, urcă pe un deal cu iarbă și ajunse pe alt drum. Acum se apropia de colibe, iar vederea, cabrioletei lui Griffin Fletcher nu-i alungă buna dispoziție.

Imaginează-ți! Fiica Rebeccăi McKinnon să trăiască la Tent Town, împreună cu ticăloasele alea leneșe, murdare și odraslele lor.

Din nou, Jonas râse.

Dar alte gânduri îl măcinau acum în timp ce deschidea poarta din gardul vopsit în alb de la

Fanny Harper și porni pe alee. Rachel îl pălmuise chiar în fața nevestelor muncitorilor. Asta era o vină pe care el nu o putea trece cu vederea. Va avea grijă să-i demonstreze, dureros și neuitat de clar, că nimeni nu putea să-l trateze pe Jonas

Wilkes în acest mod, fără să suporte consecințele. Nimeni!

Dar era straniu felul în care ea îl făcuse să se simtă. Părea neajutorat. Pe Dumnezeul lui, îl făcuse să se simtă neajutorat, ca un alpinist care alunecă pe o stâncă, fără să se poată

ține și care cade.

Deodată, Jonas simți o convulsie în abdomen. Văzu din nou ochii mari, de ametist, întunecându-se de furie; își aminti părul lucios, arămiu, prins lejer cu niște simpli piepteni.

O dorea!

Degetele se îndoiră

când își aminti promisiunea delicioasă, minunată a sânilor ei.

Jonas oftă, își potrivi din nou gulerul și bătu la ușa colibei lui Fanny. Toate la timpul lor, își promise el. Toate la timpul lor. Întâi să răspundă chemării lui Griffin și apoi va trimite

vorbă în munţi ca Ezra McKinnon să fie promovat într-o funcţie de răspundere.

2

Ploaia se transformase într-o ceaţă rece atunci când Rachel părăsi sala de mese şi se opri, să privească într-o direcţie, apoi în cealaltă. Copii zdrenţăroşi se zbenguiau între casele din pânză, râsetele lor

amestecându-se cu țipetele stridente ale păsărilor certăreţe şi cu fluierul ascuțit al sirenelor de pe vapoarele care treceau spre Sud.

Domnul Wilkes nu era de văzut nicăieri.

Rachel privi în sus şi văzu cum pete aurii de soare încercau să

străpungă cerul cenușiu, lucind peste pinii verzi ce acopereau muntele. În cealaltă direcție, dincolo de Puget Sound și dincolo de Seattle, muntele Rainier se înălța spre cer, cu pantele înzăpezite învăluite într-o manta străvezie, lucitoare.

Această privelişte o întări pe Rachel.

Un vânt neaşteptat de rece lovi comunitatea, iar pânzele din jurul ei pocniră ameninţător. Chang ieşi din cortul cel mare, golind pe pământ resturi de la masă. Privi în direcţia lui Rachel, dar nu spuse nimic.

Deasupra, pescărușii zburau în cerc și plonjau, certându-l gălăgios pe chinez pentru sosirea lui târzie. El îi blestemă pe limba lui și intră în cort.

Rachel își îndreptă umerii. Nu trebuia să întârzie prea mult, sau își va pierde curajul de a

da ochii cu domnul Wilkes şi a-i cere iertare. Din nou, ea privi în jur, sperând să-l vadă în apropiere.

Nechezatul unui cal îi atrase atenţia asupra unei trăsuri. Trasă de un echipaj de cai negri ca tăciunele, cu harnaşament de piele şi

alamă care strălucea chiar și în lumina slabă, trăsura aparținea, în mod cert, domnului Wilkes.

Ea se apropie temătoare, fiindu-i frică să atingă splendidul vehicul.

— Scuzați-mă, spuse ea, zâmbind vizitiului

bosumflat. Scuzaţi-mă, aceasta este trăsura domnului Wilkes?

Vizitiul o privi cu un amestec de batjocură şi apetit, şi îi răspunse cu o voce dogită:

— Ei bine, normal că nu aparţine unui păduchios de tăietor, scumpo.

Rachel înțepeni și se retrase un pas, revoltată de acest om și de menționarea insectelor care reprezentau o nenorocire pentru toate taberele amplasate pe sute de mile.

— Puteți să-mi spuneți unde-l pot găsi pe domnul Wilkes, vă

rog?

Bărbatul insolent își scoase pălăria ponosită, cu o plecăciune exagerată. Era nebărbierit și îi lipseau câțiva dinți. Cei care îi mai rămăseseră erau măcinați și galbeni.

— Ultima oară când l-am văzut pe șefu' se

îndrepta din gaura asta împuțită spre căsuțele sale.

— Căsuțe?

Rachel se întoarse și observă pentru prima oară căsuțele mici, frumoase. Erau patru la număr, mici, din cărămidă, fiecare cu gard vopsit în alb, cu o

mică pajiște verde și cu o verandă confortabilă. Un fum cenușiu ieșea pe coșuri, iar acoperișurile din șindrilă de cedru le fereau de ploaie. Fata indiană, Fown, putea fi văzută intrând în cea mai depărtată căsuța din dreapta.

Pentru o clipă Rachel

rămase ca vrăjită. Apoi, invidia se cuibări ca un șarpe în sufletul ei. Oh, să trăiești într-o casă adevărată, cu podele de lemn, cu focul care să ardă în vatră, cu un pat cu cearceafuri și pături...

Își reveni, alungând imaginile prostești care îi bântuiau mintea și

sufletul, ca un izvor de munte, limpede. Era fiica unui om sărac, își aminti ea, și va fi în cele din urmă nevasta unui om la fel de sărac. Era puțin probabil că va locui vreodată într-un loc atât de frumos ca acele căsuțe din cărămidă.

— Frumoasă priveliște, nu-i așa? se băgă în vorbă, tărăgănat, vizitiul.

— Da, răspunse Rachel fără să-l privească.

Apoi, pentru că știa că va fugi înapoi la cortul ei și se va ascunde acolo pentru tot restul

zilei dacă nu se aventura mai departe, își ridică fustele și porni în pas rapid.

Voia să-l găsească pe domnul Wilkes și să-și ceară scuze pentru scena din cortul unde mâncase. După ce va face asta, va explora dincolo de Tent Town.

Își va fixa bine în minte orașul Providende și se va plimba de-a lungul plajei. Poate că va găsi stridii și crabi, așa cum găsise pe plaja de la Seattle.

Lui Rachel îi era dor de Seattle, cu clădirile din lemn, cu pășunile pentru vaci, cu livezile

lui, cu maiestuoasa priveliște a munților și a mării. În cele șase săptămâni cât ea și tatăl ei locuiseră cu chirie în casa domnișoarei Flora Cunningham, orașul se întipărise adânc în mintea și în inima lui Rachel. Plecarea de acolo fusese dureroasă

din toate punctele de vedere, dar trebuiau să plece unde se găsea de lucru și tatăl ei era nerăbdător să se mute din nou. Într-o noapte îl întâlnise într-un salon din Skid Road pe domnul Wilkes și semnase cu el un contract, ca tăietor de

lemne.

Ajunseseră la Providence la o oră târzie din noapte, după ce se hurducaseră tot drumul, de-a lungul malurilor lui Puget Sound, în fundul unei căruțe de marfă a domnului Wilkes, nevăzând aproape nimic

din orașul propriu zis sau din marea care îi uda malurile.

Rachel oftă în sinea ei și își continuă drumul, grăbită, își pierduse brusc interesul să exploreze amănunțit orașul Providence.

De altfel, își aminti ea, un oraș în care se

prelucra cherestea semăna aproape întru totul cu celelalte, știa asta dintr-o lungă și amară experiență, pentru că ea trăise practic în fiecare oraș care se afla între California și granița canadiană.

Ezra McKinnon era

un bărbat muncitor, cinstit, dar părea să devină neliniștit atunci când rămâneau într-un loc mai mult de o lună. Atunci începea băutul, urmat imediat de jocul de cărți și de bătăi.

Rachel ajunse la drumul de la poalele dealului, pe care îl

traversă, intrând în noroi. Își croi drum cu grijă spre dealul verde, alunecos, iar gândurile ei se îndreptară, așa cum se întâmpla adesea, spre mama ei. În minte, ea văzu un fulger de păr negru și ochi de culoarea lavandei, ce întruchipa o fată

pătimașă.

Rebecca McKinnon îi abandonase pe fiica și pe soțul ei cu mai mult de zece ani în urmă, iar Rachel rareori își permitea să-și amintească acest fapt. Când a făcut-o, a simțit durere și confuzie, dar și înțelegere. Era greu să

trăiască în cocioabe, vagoane sau case de mâna a doua închiriate, să nu aibă niciodată ceva frumos să poată îmbrăca.

Rachel ajunse pe cornișa dealului. Acolo era o cabrioletă stropită de noroi, trasă de o iapă ce aștepta docilă. Se opri

să mângâie animalul plouat și să-și adune curajul. Nu avea de unde să știe în care dintre cele patru case intrase domnul Wilkes, așa că nu avea altă soluție decât să bată la fiecare ușă, dacă va fi necesar, până când îl va găsi. Cu inima bubuindu-i în

piept se întoarse, deschise poarta de la prima căsuță și porni pe alee.

În mintea ei, Rachel repeta o scuză și apoi încă una. Tocmai ajunsese la treptele verandei când ușa căsuței se deschise cu un zgomot alarmat și

domnul Wilkes ieși vijelios, cu fața întunecată ca o noapte pe timp de furtună.

În mod instinctiv, Rachel se trase într-o parte și, când făcu asta, piciorul stâng i se răsuci, își pierdu echilibrul și plonjă într-un tufiș.

Jonas Wilkes se opri și furia teribilă îi dispăru de pe față. El zâmbi și îi întinse mâna.

Umilită, Rachel acceptă ajutorul oferit de stăpânul tatălui său, care o ridică în picioare. Obrajii i se îmbujorară și în ochi îi luciră lacrimi care începuseră

să se prelingă pe fața zgâriată și murdară de noroi. Rochia era complet murdară acum, iar țesătura fusese agățată de spinii ascuțiți ai tufișului de trandafiri. Și șalul era rupt.

În ochii vicleni, de culoarea topazului, ai domnului Wilkes luci o

umbră de amuzament.

— Cu riscul de a fi pălmuit a doua oară, domnișoară McKinnon, trebuie să spun că ai nevoie urgentă de o baie fierbinte.

Rachel își înghiți lacrimile, dar umilința rămase acolo, făcând ca obrajii să-i ardă, iar

ochii să-și schimbe culoarea de la violet la purpuriu. Uită că voia să-și ceară scuze și se întoarse pregătită să fugă.

Dar domnul Wilkes o prinse de braţ cu o mișcare rapidă și, ţinând-o strâns, îi întoarse faţa spre el.

— Pot să-ți spun Rachel? întrebă el.

Cererea o surprinse pe Rachel, încât se holbă la el, prea uluită pentru a-i răspunde.

El râse și fu un sunet pe care îl asocie cu o băutură pe care o servise cu ocazia unui Crăciun deosebit, prosper -

coniac amestecat cu smântână groasă și zahăr.

Rachel se împiedică, făcând un pas înapoi, și scoase un mic oftat, în timp ce mâna înmănușată a lui Jonas Wilkes îi prinse umerii și îi ținu ferm.

— A fost greșeala

mea că ai căzut și te-ai acoperit de noroi, spuse el cu o voce care părea îndepărtată și totuși oarecum intimă. Nu vrei să vii la mine acasă să faci o baie?

Fața lui Rachel se împurpură și nu își găsea cuvintele. Dacă s-ar fi putut mișca, ar fi

ridicat mâna și fără să țină seama de repercusiuni l-ar fi pălmuit din nou pe domnul Wilkes.

Jonas zâmbi și ochii lui luciră. În mod clar, mânia și șocul ei îl amuzau.

— Nu încerc să te seduc, puștoaico, spuse

el rezonabil. Menajera mea va fi acolo pentru a-ți apăra inocența.

— Rachel îndrăzni să viseze la o baie fierbinte, poate cu un săpun parfumat și prosoape moi, flaușate...

Și apoi, deodată, ploaia măruntă deveni din nou torențială.

Rachel era înfrigurată, murdară și, bineînțeles, udă. În ciuda unor remușcări considerabile de a merge undeva cu acest bărbat și mai ales în casa lui, totuși nu putea să suporte gândul de a se întoarce în acel mizerabil cort plin de purici și să tremure

acolo, înfășurată într-o pătură subțire, în timp ce aștepta să i se usuce rochia. Singura rochie pe care o mai avea era una din lână aspră, maronie, iar îmbrăcarea acesteia i se părea în acest moment mai puțin atrăgătoare decât înfășurarea într-o simplă

pătură.

— Îți promit că vei fi în perfectă siguranță, insistă domnul Wilkes. Și, în ciuda împrejurărilor, expresia din ochii lui era caldă și îmbietoare. În jurul lor, ploaia cădea și dansa în bălțoace maronii, făcând zgomot pe acoperișurile

căsuțelor din cărămidă.

Convinsă că înnebunise într-un fel – și asta începând de la micul dejun Rachel luă brațul pe care domnul Wilkes i-l oferise și amândoi se grăbiră spre drumul principal. Acolo, extraodinara trăsură aștepta, ca și cum ar fi

fost ceva furat din visul cuiva.

Domnul Wilkes deschise una din ușile lucitoare și o ajută să intre. Când el se lăsă să cadă pe bancheta capitonată vizavi de Rachel, ea avu impresia că surprinde o expresie de exasperare voalată în

ochii lui.

Ea puse alături șalul albastru, ud, tremurând ușor,

— Asta nu este corect, spuse ea.

Jonas Wilkes se lăsă pe spate, își desfăcu brațele și își întinse picioarele încălțate cu cizme.

— Nu, puștoaico, sunt sigur că nu este. Dar de ce să fie fiica Rebeccăi McKinnon legată de un concept atât de prostesc cum este proprietatea?

Gura lui Rachel se deschise, iar în urechi îi pulsa sângele, înăbușindu-i orice alt

sunet. După un lung moment, ea reuși să șoptească:

— O cunoști pe mama mea?

Jonas chicoti, dar răspunsul lui era o notă de dispreț.

— Suntem parteneri. Poate ar fi mai bine să spun că am fost

parteneri; am avut serioase neînțelegeri în ultimii ani.

Rachel uită că fusta ei devenise lipicioasă, mulându-i-se pe șolduri și pe încheieturi. Uită chiar faptul că se urcase într-o trăsură cu un bărbat pe care abia îl cunoștea.

— Mama mea locuiește aici, la Tent Town?

O expresie de indulgență apăru în ochii lui.

— Puștoaico, Rebecca McKinnon nu se va înjosi niciodată să trăiască într-un loc ca Tent Town. Ea conduce

un stabiliment foarte... eh... respectabil la marginea orașului Providence.

Inima lui Rachel îi zvâcnea în piept și gura îi era uscată.

— Te rog... du-mă acolo!

Cu calm Jonas Wilkes clătină din cap și privi

cu subînțeles la rochia ei murdară de noroi și la părul din care curgea apa.

— Desigur, nu vrei să te întâlnești cu mama ta în halul ăsta, puștoaico?

Rachel simți o adevărată disperare.

— Nu.

— Curând, făcu o

remarcă domnul Wilkes, jumătate pentru el și jumătate pentru Rachel, în timp ce trăsura își continua drumul împroșcând noroi în jur.

Rachel era plină de întrebări, dar, pentru moment, nu le putea pune. Simți gratitudine când domnul Wilkes își

scoase haina și i-o puse pe umeri; ea se cuibări în faldurile moi.

Materialul mirosea plăcut a tutun de pipă, a ploaie și a acea colonie parfumată pe care o simțise prima dată în confruntarea din sala de mese.

— Aceasta, spuse el

arătând pe fereastra deschisă a trăsurii, este strada principală din Providence.

Rachel privi afară și, deși mintea și sufletul îi erau torturate de știrea că mama ei se afla undeva în apropiere, observă totuși căsuțele zvelte, colorate care erau

așezate în fața malului în care se loveau apele verzi, furioase, ale lui Sound. Aveau pajiști frumoase cu garduri de lemn, lămpi ce luminau la ferestre și, dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, acestea îi accentuară sentimentul de singurătate pe care îl

simțea. Își aținti ochii asupra frunzișului de junglă și a copacilor înalți ce mărgineau cealaltă parte a malului.

— Mama mea locuiește într-una dintre căsuțele alea? întrebă ea, în timp ce trăsura mergea înainte.

Jonas Wilkes nu se

învrednici să arunce nici măcar o privire spre acele construcții drăguțe. El scoase un trabuc din buzunarul cămășii și îl aprinse cu un băț de chibrit.

— Nu, spuse el după o stânjenitoare pauză. Nu, puștoaico, mama ta trăiește mult mai

grandios decât genul domestic, statornic de pe Main Street. Nu te deranjează fumul, sper?

— Năucită, Rachel îi răspunse că nu. Nu putea să-și imagineze pe cineva care să trăiască mai grandios decât acești oameni. Toți aveau acoperișuri

adevărate deasupra capului și flori reale sub picioare. Tufișurile de trandafiri înfloreau în curțile lor și trotuare de lemn mărgineau strada. Majoritatea avea mici grădinițe în care mugurii gingași se pregăteau să se desfacă.

Cu greu, ea întrebă:

— Ce fel de femeie este mama mea?

Domnul Wilkes oftă și trase gânditor din trabuc. Fumul se răsuci în aerul răcoros din interiorul trăsurii.

— Rebecca este o femeie de afaceri, răspunse el în cele din urmă.

Rachel se lăsă pe spătarul banchetei, confuză și mai mult decât uluită să afle că mama ei prospera – chiar „trăia grandios” – în tot acest timp, în vreme ce ea și tatăl ei se luptaseră, uneori chiar, disperat, numai ca să supraviețuiască.

— Vrei să spui, domnule Wilkes, că mama mea este bogată? cutează ea.

El zâmbi.

—Nu bogată. Rebecca este mai curând înstărită.

Mai curând înstărită. Rachel privi în jos la tocurile scâlciate ale

pantofilor ei uzi. Îi purta de doi ani încheiați și tot o jenau, deși nu fuseseră noi. Îi cumpărase la mâna a doua de la un vânzător ambulant de pe stradă. Încercă să vorbească, dar nici un cuvânt nu ieși.

Pe neașteptate, domnul Wilkes întinse

mâna și le acoperi pe ale ei.

— Presupun că tu și tatăl tău nu ați fost chiar așa de prosperi, spuse el încet.

Lacrimi tremurară în ochii lui Rachel când privi spre el.

— Nu, răspunse ea cu întreruperi. Nu, nu am

fost.

El aruncă trabucul pe fereastră.

— Soarta ta se va schimba, puștoaico! Crede-mă.

Rachel privi spre el, mult prea conștientă de lipsa ei de speranță.

— Nu prea îmi vine să cred, domnule

Wilkes, răspunse ea. Tatăl meu este tăietor de lemne și soțul meu, când voi găsi unul, fără îndoială că va fi la fel.

Ochii căprui erau acum speculativi și ușor umbriți.

— Poate că nu, spuse el.

Dar gândurile lui

Rachel se întoarseră înapoi, la sărăcia și la lipsurile pe care le îndurase în Tent Town și în toate celelalte orașe forestiere în care fusese. Odată privise aceste lucruri cu resemnare; acum, știind cât de diferită ar fi putut fi viața ei, dacă mama ei ar

fi avut grijă de ea, simți un dureros resentiment.

Își strânse și mai mult haina domnului Wilkes în jurul umerilor, și se retrase într-un coiț al trăsurii, închizând ochii. O bruscă dorință să doarmă o copleși și în cele din urmă adormi.

Jonas făcu eforturi să se concentreze asupra priveliștii de afară, deși cunoștea drumul în amănunțime. Trăsura părăsise Providence și acum de ambele părți erau câmpuri deschise.

Era în el o puternică dorință de a privi pe îndelete ființa adormită

vizavi de el, pentru a-i memora forma delicată a gâtului, curba sânilor, rotunjimea generoasă a șoldurilor. Nu îndrăznea să o atingă, nu încă, nu după scena pe care o avusese cu Griffin Fletcher în această dimineață, în casa lui Fanny Harper, dar era

cotropit de ideea de a o poseda. Dacă își va permite să o privească insistent sau prea mult timp, hotărârea lui de a ține distanța și de a-i câștiga încrederea s-ar putea să nu reziste dorinței flămânde pe care o simțea ori de câte ori ochii lui o priveau.

Respirația ei ușoară îi spunea că adormise și el zâmbi. Ceva foarte asemănător cu tandrețea își făcu loc în interiorul lui și făcu eforturi să i se împotrivească.

Rachel era diferită de celelalte; a știut asta din primul moment. Și, întrucât era diferită, era

periculoasă; ea ar fi putut atât de uşor să obţină puterea asupra lui, chiar să-l înrobească.

Nici o altă femeie nu reprezentase vreodată o astfel de ameninţare pentru el.

Trăsura făcu o întoarcere bruscă şi îl

scoase pe Jonas din starea lui de meditație. Roțile loveau pavajul care ducea la clădirea principală și, după un moment de intensă pregătire, el îndrăzni să privească în direcția lui Rachel. Ea se mișcă, gemând ușor.

Lui Jonas, sunetul îi

dădu dureri în trup.

Când zgomotul roților se întrerupse și trăsura se opri, el se ridică de pe locul său și deschise ușa. Cu un zâmbet pe față, o ridică în brațe pe Rachel McKinnon și o purtă ca pe un copil pe veranda cu stâlpi de marmură și

prin ușa dublă, deschisă de vizitiu.

Rachel se trezi chiar când treceau pragul. Ochii ei superbi erau mari și somnoroși. După un moment, înțelegerea situației intime, nepotrivite, o izbi în mod vizibil. Ea înțepeni în brațele lui Jonas și

strigă:

— Lasă-mă jos!

Jonas nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată. Chiar și numai faptul că o ținuse într-un mod atât de inocent îi aținase în adâncuri dorințele, mai mult decât se temuse. Asta era tot ce putea face, în loc să o

ducă pe scări, sus în dormitorul său și să se piardă în dulceața și focul ei, fără să se gândească la urmări.

Era foc și în interiorul ei. Jonas putea simți cum acesta îi înfiera sufletul chiar în momentul în care o puse din nou pe picioare și

făcu o jumătate de plecăciune în chip de scuză.

Ea era mai mult decât periculoasă. Era mortală!

— Cum dorești, spuse el cu o voce pe care nici el nu și-o recunoscu.

Rachel arăta ca o

pasăre exotică, cu aripile frânte.

— Numai pentru că am venit aici să fac o baie, domnule Wilkes... ei bine, asta nu înseamnă că eu sunt... că eu...

Jonas încă se lupta cu dorința sălbatică, agonizantă care îl

cuprinsese, dar zâmbi.

— Bineînțeles, spuse el.

Ea se liniști puțin și nu-și mai ținu atât de strâns haina lui în jurul ei. Încet, cu ochii ei întunecați de teamă, ea începu să perceapă ambianța: holul de la intrare, cu podeaua din

marmură neagră și albă, tavanul ca de catedrală, pereții sculptați din lemn de tek. Culorile pastelate luceau din candelabrul de cristal ca niște mici scântei, în adâncimea de purpură întunecată a privirii ei.

Jonas era complet vrăjit și poate că ar mai

fi rămas înțepenit în admirație, dacă nu ar fi apărut menajera, doamna Hammond, în ușa de la salon, privind cu uimire la Rachel.

Cu o reverență, Jonas arătă spre musafirul său, ud de ploaie.

— După cum poți vedea, tânăra doamnă

are o disperată nevoie de o baie. Te rog, ai grijă.

Gura menajerei se strânse, cu o linie albă în jurul buzelor.

— Jonas Wilkes...

Dar Jonas părăsea deja casa. Sări peste veranda lată și păși în potopul asurzitor.

Apoi, râzând, își

desfăcu brațele larg și își ridică fața spre cer.

3

Fanny Harper se zvârcolea pe pat, mișcându-și capul dintr-o parte în alta, rugându-se incoerent pentru bunăvoința Domnului.

Griffin Fletcher oftă și își suflecă mânecile cămășii, în timp ce soțul îngrozit al lui Fanny

aduse apă caldă și turnă dintr-o găleată în vasul de porțelan de pe masă.

Fanny țipă din nou, implorând încă o dată intervenția cerului.

În mod deliberat, Griffin își alungă din minte ultima confruntare cu Jonas, concentrându-se asupra

lucrului pe care îl avea de făcut.

— Nu poţi face ceva, ca să nu o mai doară atât de tare, doctore? şopti răguşit Sam Harper, pălind sub barba sa căruntă. Sam era încă un bărbat tânăr, poate în jur de treizeci şi cinci de ani

maximum, dar arăta bătrân, gârbovit. Era consecința muncii aspre din pădure și lipsa unei hrane corespunzătoare; împreună, ele răpeau bărbaților tinerețea și vigoarea.

Griffin clătină din cap și începu să-și frece mâinile și brațele cu un

săpun aspru, pe care îl avea în geantă.

Harper se apropie mai mult și ochii lui reflectau aceeași sălbatică durere care o chinuia și pe nevasta lui.

— Ai putea să-i dai laudanum! îi sugeră el, pe un ton aspru.

Griffin se opri din

frecatul mâinilor și privi la bărbatul de lângă el. Avu grijă să-și păstreze vocea joasă și calmă, astfel ca Fanny să nu poată auzi.

— Dacă fac asta, copilul ar putea să adoarmă pe canalul de naștere și să se sufoce: în afară de asta, știi al

naibii de bine că nu aș lăsa-o să sufere așa, dacă aș avea o soluție!

Fanny țipă din nou și în același timp se auzi și afară un tunet. Deasupra, ploaia bătea necontenit în acoperiș.

Subjugat de o stare de groază mută, Sam Harper fugi din cameră,

închizând ușa după el. Un moment mai târziu, o altă ușă se izbi în depărtare.

Griffin se apropie de pat și strânse într-o parte păturile mototolite, umede de transpirație, care o acopereau pe Fanny. Cu grijă, la lumina pâlpâită

a unei lămpi cu cherosen, care ardea pe o noptieră lângă pat, el o examină. Lacrimile curgeau pe fața femeii, dar ea făcu tot posibilul să stea liniștită, să suporte. Dar demnitatea o părăsise și odată cu ea și frumusețea delicată ca de floare, care probabil

că o adusese în această situaţie.

— Curând? imploră ea, muşcându-şi buzele să-şi reţină un alt ţipăt.

— Curând, promise Griffin cu voce blândă.

Durerea o asaltă din nou pe Fanny; de data asta, Griffin îi dirijă mâinile spre barele de

fier ale patului de deasupra capului. Ea le apucă și încheieturile i se albiră, în timp ce ghemul ce se zvârcolea în abdomenul ei se convulsiona violent.

Griffin aștepta cu ea, respira în ritm cu ea, dorind să existe un mijloc de a-i ușura

durerea.

— Aș vrea să mor, spuse ea. Ochii ei, de un albastru deschis, erau sălbatici, sticloși din cauza efortului și al travaliului.

În alte împrejurări, Griffin ar fi fost insultat de această declarație, chiar revoltat. Pentru el,

moartea era un dușman fără odihnă, un monstru care trebuia bătut fără oboseală, dar niciodată curtat.

— Nu, spuse el blând.

— Băieţelul se născu cinci minute mai târziu și la fel ca toţi ceilalţi copii Harper, era mort chiar înainte de a

aluneca din trupul istovit al lui Fanny în mâinile lui Griffin. Respirația pe care i-o forță în plămânii lui micuți nu îl învie.

Totuși, el spălă cu blândețe copilul și îl înfășură într-o pătură. Furia îi pulsa în gât când puse micuțul corp într-o

parte și luptă cu nevoia primitivă de a răsturna mobila și de a arunca cu cărți în toate direcțiile.

— Acesta? întrebă Fanny, cu un soi de disperare deșartă în voce.

Griffin simțea durere în fiecare țesut și fibră a ființei sale. Furia

trecuse, lăsând în loc tristețe neputincioasă, ceva de neexplicat.

— Îmi pare rău, Fanny, răspunse el.

— Copilul nu era al lui Sam, se destăinui femeia, cu ochii aprinși fixați, fără să vadă, în tavan. Părul ei des, castaniu-roșcat, atârna

în șuvițe pe pernă și cârlionți umezi îi încadrau obrajii ca de ceară.

Griffin își spălă din nou mâinile cu mica rezervă de apă proaspătă, călduță, care mai rămăsese și se uscă cu un prosop subțire, apretat. Apoi turnă

laudanum într-o lingură și o duse la buzele livide ale lui Fanny.

Ea înghiți medicamentul recunoscătoare, din câteva înghițituri și își întoarse capul într-o parte, spre perete. Deasupra, ploaia bătea într-un refren

melancolic pe acoperișul de șindrilă.

— Este răzbunarea lui Dumnezeu, gemu ea. Dumnezeu a făcut să-mi moară copilul, pentru că sunt rea.

Griffin o examină din nou pe Fanny, încruntându-se absent.

Hemoragia era prea

mare.

— Nu eşti rea, Fanny, şi mă îndoiesc că Dumnezeu are ceva de-a face cu asta, într-un fel sau altul.

Fanny deveni calmă, chiar suspect de calmă.

— Păcatul meu l-a făcut să se supere.

Griffin luă un ac de

metal din geantă și îl ținu în flacăra jucăușă a lămpii. După ce se răci, îi puse un fir de catgut și începu să repare ruptura din carnea lui Fanny.

Dumnezeu! Ei vorbeau întotdeauna despre Dumnezeu, lăudându-l când

lucrurile mergeau bine, deplângându-și propria natură umană atunci când lucrurile nu ieșeau cum trebuie. Dacă exista un Dumnezeu – și în mod secret, având în vedere ordinea și aparenta simetrie existentă în Univers, Griffin credea că există.

El era total neinteresat de umanitate. Probabil că plecase demult spre acțiuni mai promițătoare.

— Odihnește-te, Fanny! o îndemnă Griffin.

Dar Fanny începu să plângă încetișor, deși nu putea simți mușcăturile

acului de oțel.

— Copilul nu era al lui Sam! insista ea.

Griffin privi la legătura vrednică de milă ce se afla pe bufetul de la piciorul patului. Inima lui se strânse pentru băieţelul subdimensionat care nu se va juca niciodată cu o

frunză pe valuri și nu va simți niciodată căldura razelor de soare pe fața lui.

— Eu sunt doctor Fanny! se răsti el. Nu sunt preot.

— Omul acela este un diavol. Noi toți credem că este om, dar nu este. Este însuși diavolul!

Griffin avea chiar mai puțin interes pentru diavol decât avea Dumnezeu.

— Jonas? oftă el, în timp ce lega cusăturile și își permise să-și amintească asemănarea cu fața minusculă a copilului mort.

Fanny aprobă din cap

și geamătul ei deveni un muget hidos.

— Să fie blestemat! Blestemat să fie acest bărbat!

Griffin, păstrându-și calmul, se simți profund ușurat când pacienta sa căzu într-un somn adânc, neliniștit. Chiar și așa, era mai bine

decât realitatea.

Griffin ieși aproape împiedicându-se din cameră și găsi apă fierbinte pe mașina de gătit din bucătărie. Își spălă încă o dată mâinile. Pielea dintre degete și din palme îi era jupuită de la săpunul aspru și îl ustura. Își

puse o cană de cafea dintr-un vas emailat, albastru, de pe sobă și intră într-un salonaș mic, plăcut, unde ardea focul în cămin.

Jonas. Mereu Jonas.

Cu un umăr sprijinit de perete, Griffin sorbi din cafeaua fierbinte, tare. Se întreba dacă

avertismentul cu care îl somase pe Jonas de a se ține departe de fiica lui Becky avusese ecou.

Cu Jonas, era întotdeauna dificil de știut.

Nașterea copilului lui Fanny îi solicitase toată atenția și nu avusese timp să-l impresioneze

pe Jonas cu sinceritatea lui în acea problemă. Niciodată nu era suficient timp.

Griffin termină cafeaua și duse ceașca înapoi în bucătărie. Acolo o puse în chiuveta de metal și pompă apă proaspătă până ce se umplu.

Toate utilităţile, se gândi el. Jonas îşi înzestra femeile cu toate utilităţile.

Gândul se întoarse la copilul din cealaltă cameră. Cuprins de un val de ură şi neputinţă, trase o înjurătură în barbă.

Uşa căsuţei se

deschise, în timp ce Griffin își lua haina.

Sam Harper se afla în prag, apa de ploaie curgând în jurul cizmelor lui scâlciate. Privi țintă la Griffin, încercând să-i citească pe față. Lângă el, preotul Winfield Hollister, un bărbat înalt, slab, cu

ochi blânzi și un ten neted, fără pete, aștepta în tăcere.

Vocea lui Griffin sună răgușit și nesigură chiar în propriile urechi. El văzuse moartea de atâtea ori; de ce nu se obișnuia să o accepte?

— Copilul a murit, spuse el.

Field Hollister puse o mână pe umărul lui Harper, dar nu vorbi. Ăsta era unul dintre lucrurile pe care Griffin le aprecia cel mai mult la prietenul său, că știa când să vorbească și când să tacă. De obicei.

— Și Fanny? se rugă Harper. Ce este cu

Fanny?

Griffin privi pentru un moment tavanul, dorindu-și să poată mintă sau să ocolească adevărul într-un fel.

— Este în viață, spuse el în cele din urmă. Dar a pierdut prea mult sânge și este slăbită.

Tăietorul de lemne se

împletici orbește de-a curmezișul camerei și intră în micul dormitor. Locul trădării sale.

— Ai făcut tot ce ai putut, cutează Field.

Griffin oftă.

— Da.

Preotul își împreună mâinile.

— Fanny nu va

supraviețui, nu-i așa?

Griffin clătină din cap și tensiunea îi cuprinse ceafa într-o încleștare de fier. Pentru că simțea nevoia să facă orice, el își consultă ceasul pe care îl avea în buzunarul jachetei. Părea incredibil că era numai ora nouă dimineața.

Field își drese glasul:

— Ei bine, este în mâinile lui Dumnezeu, spuse el, ca și cum asta ar fi rezolvat orice și ar fi îndreptat lucrurile.

Privirea pe care Griffin i-o aruncă prietenului său era furioasă, caustică.

La naiba, Field, ține-

ți asta pentru oile tale.

Hollister își scoase din buzunar o *Biblie* uzată. Griffin putu vedea că o oarecare pregătire interioară avea loc; era o priveliște familiară care îl impresiona întotdeauna.

Se lăsă o tăcere grea, întreruptă doar de

răpăitul ploii deasupra lor și de plânsul slab al lui Sam Harper.

Griffin își desfăcu brațele, neputincios.

— Îmi pare rău, spuse el.

Pe fața lui Field era compasiune și mai multă înțelegere decât era în stare să arate

Griffin în acel moment.

— Nonsens, spuse el morocănos.

Apoi, cu o oarecare prudență, apăru pe chipul lui Field o amintire. Din nou își drese glasul. Griffin cunoștea privirea.

— Hai, dă-i drumul, Field, spuse el cu

nerăbdare.

— Promite-mi că rămâi calm.

Griffin simți că devine tensionat.

— Ce este, Field? Becky este pe moarte?

Field se îndreptă spre camera lui Fanny, unde era nevoie de el

— Nu. Dar Fawn

Nighthorse tocmai mi-a spus că Jonas era cu fata. Ea a văzut cum Rachel s-a urcat în trăsură și au plecat cam acum o jumătate de oră.

Griffin simți ceva teribil că erupe în interiorul său.

— Rachel? E sigură că era Rachel?

— Ea spunea că era fata cu ochii violeți.

Griffin își luă haina și geanta din două mișcări rapide și se grăbi spre ușă.

— Mă întorc, gemu el.

Și apoi ieși în ploaie.

4

Rachel simți cum i se îmbujorează obrajii când menajera durdulie, ca o matroană, o studie cu atenție.

— Ai vrea o ceașcă cu ceai? o întrebă femeia după un lung moment stânjenitor. O să dureze ceva până se încălzește

baia.

Ceai! Rachel nu-și amintea când se bucurase ultima dată de un asemenea lux. Aprobă din cap, încercând să nu fie prea exagerată.

— Vă rog.

— Atunci, pe aici, oftă menajera, cu nobilă

resemnare.

Rachel o urmă printr-o arcadă frumoasă, trecând într-o superbă sufragerie. Pe jos erau covoare colorate, scumpe și picturi adevărate pe pereții tapetați cu gust. Un candelabru masiv atârna, strălucind ca

bucățelele de curcubeu, deasupra unei mese de stejar, lustruite. Șase ferestre de la podea până în tavan ofereau o priveliște spre grădina de trandafiri și fântâna de marmură înconjurată de copaci.

Ea se gândi la cortul în care luase micul

dejun și un zâmbet firav, vinovat, îi înflori pe buze.

— Eu sunt doamna Hammond, o anunță menajera brusc, în timp ce îi arătă drumul printr-o ușă rabatabilă în cea mai mare și mai curată bucătărie pe care Rachel o văzuse

vreodată.

Privi ibricele de aramă, strălucitoare, care atârnau pe pereții gălbui, dulapurile cu geam, în care se aflau vase din porțelan fin.

— Numele meu este Rachel. Rachel McKinnon.

Doamna Hammond

se întoarse. Avu loc o schimbare rapidă a expresiei ei, iar mâinile mari prinseră șorțul care era până la pământ și care îi proteja rochia foșnitoare.

— McKinnon! spuse ea, părând să savureze numele. McKinnon! Acum numele îmi este

chiar familiar.

Rachel ridică din umeri, neputincioasă.

— Este destul de comun, presupun.

— McKinnon? Doamna Hammond clătină din cap. Nu e prea des, cum ar fi „Smith“ sau „Jones“.

Rachel era intimidată

de casă, de domnul Jonas Wilkes și de această menajeră cu fața severă, dezaprobatoare. Ea își trecu mâinile, cu nervozitate, peste fusta udă.

— Sunteți foarte amabilă... să vă deranjați atâta.

Doamna Hammond

luă un ibric aburind de pe maşina de gătit, turnă apa într-un vas de porţelan galben şi măsură câteva doze generoase de ceai. Expresia ei se îmblânzi uşor când privi spre Rachel şi în glas se simţea o neaşteptată amabilitate când vorbi

din nou:,

— Nici un deranj. Hai, vino și așază-te lângă sobă, în timp ce eu caut ceva cald și uscat să poți îmbrăca.

Rachel se apropie. De soba mare, lucitoare. Era nichelată și strălucea chiar și în lumina slabă a unei zile înnourate, iar

căldura pe care o radia era reconfortantă.

— Mulțumesc.

— Și nu-ți face griji în legătură cu rochia ta, spuse femeia în timp ce se întorcea în sufragerie prin ușa rabatabilă. Avem pe aici câteva lucruri care cred că ți se vor potrivi.

Rachel tremura, strâns lipită de sobă. Ochii i se opriră cu poftă asupra ceainicului galben, iar aburul care ieșea îi aduse în nări un miros parfumat. Ea inspiră adânc și aşteptă.

După aproape cinci minute, doamna Hammond se întoarse,

respirând greu și îmbujorată; purtând la piept o cămașă de noapte lungă.

— Alături este o mică debara, spuse ea. Scoateți hainele astea ude, în timp ce eu torn ceaiul.

Rachel luă cămașa moale cu degete nerăbdătoare și cu ochii

plecați.

Camera avea și o cadă de baie mare, emailată, scaune moi și un paravan din mătase, pictat, pentru a se dezbrăca în spatele lui.

Speriată, Rachel păși în spatele lui și își scoase rochia de stambă și pantalonașii din coton,

toate ude. Cămașa din flanel era extrem de moale și de călduroasă, când o simți pe piele.

Cum ar fi oare să poarte astfel de lucruri în mod obișnuit și să facă baie într-o cameră special amenajată? Oare mama ei trăia în acest mod?

Rachel zâmbi în sinea ei. La domnișoara Cunningham, în Seattle, ea făcuse baie în mijlocul bucătăriei, frecându-se pe furiș, temându-se în permanență că unui dintre chiriași va intra chiar atunci.

Inspiră adânc și se

grăbi să se întoarcă în bucătărie, unde doamna Hammond turna ceaiul.

Era aproape ca și cum ar fi fost o doamnă.

Rachel bău o ceașcă de ceai tare, parfumat, și ar mai fi vrut una, dar refuză când doamna Hammond îi oferi. Se purtase destul de

scandalos sosind, udă leoarcă și în trăsura unui străin. Nu voia să mai adauge la impresia asta și lăcomia.

O jumătate de oră mai târziu, stătea cufundată, uimită și încântată, în apa fierbinte, parfumată, pe care doamna Hammond

o încălzise și o vărsase în cadă. Se înmuie timp de câteva minute, apoi începu să-și frece pielea roz și părul despletit cu un săpun ce mirosea a flori sălbatice.

Curată în cele din urmă și cu adevărat încălzită pentru prima dată, după săptămâni de

zile, Rachel își înfășură părul cu un prosop și se cufundă până la bărbie în cada reconfortantă. Sub apa parfumată, abia putea vedea semnul ei din naștere, mic, sub formă de diamant, aflat lângă sfârcul sânului stâng.

În acel moment auzi

voci care se certau. Nu putu distinge cuvintele, dar erau doi bărbaţi care ţipau unul la altul, iar uneori se auzea câte o remarcă stridentă a doamnei Hammond..

Rachel tremura, încercând să se gândească ce să facă. Înainte de a găsi o

soluție, ușa se deschise cu o forță ce amenința să o scoată din balamale și un bărbat cu părul negru apăru în prag.

— Îmbracă-te! se răsti el.

Îngrozită, Rachel își acoperi sânii cu brațele și se cufundă mai adânc în apă.

— Acum! Ţipă bărbatul.

Rachel nu putea vorbi; putu numai să aprobe din cap. Dar bărbatul era aparent mulţumit; îi aruncă lui Rachel o privire nerăbdătoare care o străpunse până în adâncurile fiinţei ei şi

apoi închise ușa.

Rachel reuși să iasă împleticindu-se din cadă și să se ascundă în spatele paravanului storcând prosopul de pe cap și uscându-se cu mișcări rapide, disperate. Inima îi sări din loc când auzi ușa deschizându-se din nou.

Dar era doamna Hammond care privi pe după paravan și îi întinse lenjerie de mătase, ciorapi, o rochie de culoarea lavandei, dintr-un material moale.

Doamna Hammond nu-i oferi nici o informație și Rachel era complet îmbrăcată

înainte de a putea spune ceva:

— Cine este bărbatul ăsta? șopti ea. Ce vrea?

Menajera oftă, dar ochii ei erau blânzi.

— Ăsta, draga mea, este doctorul Griffin Fletcher. Și mă tem că te vrea pe tine.

Rachel era îngrozită.

— De ce? -

Doamna Hammond ridică din umeri.

— Dumnezeu știe. Este un tip morocănos, copilă, dar n-o să-ți facă nici un rău.

— El nu are nici un drept...

— Drept sau nu, noi toți trebuie să plătim

dacă nu facem cum spune el, spuse doamna Hammond. Apoi ieşi din cameră, închizând uşa după ea.

Rachel, îşi muşcă buza de jos, cercetând încăperea. Exista o singură fereastră care era închisă bine. O zgâlţâi până când îşi

dădu seama că cineva vopsise închizătoarea, sigilând astfel singura posibilitate de evadare.

Lacrimi fierbinți îi apărură în ochi când mai trase de două ori de fereastră, pur și simplu de groază.

Ușa se deschise din nou. Bărbatul cu ochi

negri, mânioși, stătea acolo, privind-o. Îi ținea în mână pantofii jerpeliți, plini de noroi.

— Încalță-i.

Rachel ridică bărbia și se îndreptă spre el.

Furia lui Jonas era amară, dar se abținu când vechiul lui dușman

o conduse pe Rachel prin bucătărie și sufragerie, afară prin ușa din față. Se temuse să-l înfrunte pe Griffin și această teamă încă persista, amărându-i și mai mult înfrângerea.

Doamna Hammond era cufundată într-o încăpățânată tăcere,

arnestecând într-o oală cu supă.

— Trimite-l pe McKay după indiană, ceru Jonas după câteva secunde de tăcere.

— Dar, Jonas...

— Indiana, suflă Jonas. Fawn Nighthorse.

Dezaprobarea străluci în ochii doamnei

Hammond când îndrăzni, în cele din urmă, să-i întâlnească privirea.

— Dar este mijlocul zilei. Ce să-i spună Tom?

Jonas se răsuci şi deschise uşa rabatabilă cu o lovitură a palmei sale drepte.

— Că i-a expirat chiria, răspunse el.

Când simți că este în siguranță, Rachel riscă o privire pe furiș spre bărbatul care ședea în trăsură lângă ea. Mușchii maxilarului îi erau încordați de nemulțumire și la fel

erau și buzele lui hotărâte, aristocratice.

Doctorul Griffin Fletcher! Rachel era recunoscătoare că doamna Hammond se oferise să-i spună numele; în mod cert, el nu avea bunele maniere de a face acest lucru.

— De ce faci asta?

îndrăzni ea, conștientă în mod dureros de părul ei ud, neperiat, și de hainele împrumutate.

Doctorul Fletcher întoarse ochii săi negri, intoleranți, spre ea. Vocea lui era joasă și parcă ar fi fost doi nori de furtună care se izbesc în depărtare.

— Ce ți-a oferit Jonas? întrebă el cu răceală.

Rachel simți că i se urcă sângele în obraji.

— Poftim? gâfâi ea, aproape sufocându-se.

— Nu contează, mormăi doctorul, îndreptându-și atenția spre hățurile cabrioletei,

spre cal și spre drumul mocirlos, cu gropi, de, la baza aleii pavate a domnului Wilkes.

Rachel se lăsă pe spate în scaunul capitonat, cu inima bătându-i și se rugă în tăcere pentru o salvare rapidă și miraculoasă.

Ca și cum ar fi

reflectat furtuna de emoții din interiorul ei, ploaia deveni un torent, lovind cu putere în acoperișul cabrioletei și, infiltrându-se în interior, îi umezi lui Rachel fața și frumoasa rochie de culoarea ametistului.

Doctorul Fletcher

părea să fi uitat complet de existența ei și ea găsi această idee destul de neliniștitoare. Îi displăcuse total acest om, chiar de la început, dar totuși ceva în interiorul ei voia să-i atragă atenția.

— Vreau să știu unde mă duci, spuse ea cu

fermitate, încercând să acopere zgomotul ploii.

Acum, el se întoarse spre ea. Lumina întunecată din ochii lui era caustică atunci când privirea îi trecu peste rochia pe jumătate udă.

— Ți-e frig, spuse el aproape acuzator. Și apoi, cu abilitate, își

scoase haina și i-o puse pe umeri.

Rachel își puse haina pe umeri și îl privi.

— Insist să-mi spui...

Buzele aspre se arcuiră într-un zâmbet caustic.

— Insiști, nu-i așa? râse sarcastic și Rachel resimți cruzimea până

în măduva oaselor înghețate. Asta este interesant.

— Întotdeauna ești nesuferit și imposibil, doctore Fletcher?

— Numai în zilele mele bune, răspunse el. Întotdeauna mergi acasă cu bărbați ca Jonas Wilkes?

Un lung moment o umilinţă zdrobitoare puse stăpânire pe ea. Atunci când cuvintele au fost posibile, ea se forţă să vorbească pe tonul măsurat, demn, al unei doamne:

— Domnul Wilkes a fost foarte amabil cu mine.

Un amuzament mohorât jucă în adâncul: întunecat al privirii lui.

— Oh, da, este un tip bine, spuse doctorul Fletcher, cu un surâs diabolic; Din nou ochii lui se mutară pe țesătura rochiei, care acum devenise, aproape

transparentă. Veselia amară din privirea lui dispăru brusc și o altă emoție înflori, sălbatică și indescifrabilă.

— Frumoasă rochie! spuse el.

Rachel nu era atât de naivă încât să creadă că i se făcuse un compliment și se abținu să rostească

cuvântul „mulţumesc” care îi veni pe buze.

Calul îşi continua drumul, copitele înfundându-i-se ici colo în noroiul gros, respiraţia formând mici nori chiar şi în condiţiile unei ploi torenţiale. Rachel se prefăcu interesată de luxurianta

verdeață care sufoca marginea drumului.,

Ajunseră din nou în Providence, dar trăsurica nu opri la nici una dintre căsuțele confortabile, frumos colorate, pe care le admirase Rachel mai devreme. Merseră mai departe și în cele din

urmă se opriră exact în fața căsuței unde ea îl întâlnise pe domnul Wilkes.

— Poți să intri și să te usuci, spuse doctorul Fletcher, sărind din trăsurică și luând cu el o geantă medicală, veche, de pe podea.

Rachel privi

îngrijorată în direcția Tent Town-ului. Era vag vizibil, datorită ploii torențiale, și puțin primitor. Își înfrână instinctul care o îndemna să fugă de acest bărbat nesuferit, cât avea ocazia, și să se ghemuiască în interiorul cortului său.

Doctorul Fletcher nu părea deosebit de îngrijorat, într-un fel sau altul. El se îndrepta deja pe mica potecă ce ducea la ușa căsuței.

Rachel se strădui să reducă distanța dintre ea și acest om arogant, care o zăpăcea. Când ajunse să păşească în

rând cu el, își aminti de cărțile cu castele pe care le citise. El semăna cu una dintre acele structuri severe, respingătoare, rece, distantă și înconjurată de un șanț cu apă, la fel de real și de netrecut ca și cum ar fi fost numai apă și crocodili. Se

întrebă dacă el permisese cuiva – bărbat, femeie sau copil – să ajungă la pereții înalți și groși ai fortărețeiei sale și să se aventureze în labirintul sufletului său.

Rachel își dădu seama că avea multă fantezie, dar nu-i păsa. Era

afinitatea ei pentru lumea fantasticului care o făcea posibil de suportat pe cea reală.

Interiorul căsuţei era curat şi cald, dar ei nu-i păsa. Spectrul morţii era prezent în această casă plăcută. Rachel îi simţi prezenţa şi îşi strânse mai tare haina

doctorului în jurul trupului, său.

Un bărbat subțire, extenuat, stătea lângă focul care pâlpâia în vatră, cu umerii căzuți și cu trăsăturile feței ascunse în umbră. Buza de jos a lui Rachel tremură când își dădu seama că plânge; sunetul

încet, aspru, spunea multe despre viaţa în taberele forestiere.

Doctorul Fletcher se mișcă tăcut prin cameră, dispărând printr-o ușă și lăsându-l pe bărbatul distrus, singur cu Rachel. După numai un moment, un alt bărbat, înalt și cu o înfățișare

plăcută, ieși din camera în care intrase doctorul Fletcher. Zâmbetul său era trist când o întâlni pe Rachel.

— Bună ziua, spuse el, îndreptându-se spre ea. El îi întinse mâna și ea constată că era puternică și aspră.

Observă gulerul

folosit de preoți și fu nedumerită. Din experiența ei, preoții vorbeau mult și tare; dar rareori făceau munca adevărată. Și totuși pielea de pe mâinile lui contrazicea această idee. Acesta era un bărbat ce folosise de nenumărate ori toporul. Ochii blânzi

îi zâmbiră lui Rachel, deși gura rămase tristă.

— Sunt preotul Hollister, spuse el. Și apoi, fără să aștepte numele lui Rachel, el părăsi încăperea, pentru a se întoarce un moment mai târziu cu o pătură călduroasă și cu o perie de păr.

Rachel își aminti de părul ei încâlcit, încă umed, și roși, dar acceptă lucrurile cu recunoștință și șopti un mulțumesc.

Bărbatul de lângă foc plângea și făcând un vizibil efort, ieși. Din casă, lăsând ușa deschisă în urma lui. Părea să nu-

i pese de ploaie, în timp ce Rachel îl privea mergând repede pe alee și aplecându-se la poartă.

Preotul Hollister îi explică cu blândeţe când închise poarta:

— Copilul lui Sam s-a născut mort, spuse el, fața lui fiind

schimonosită de durerea devastatoare. Acum câteva minute am pierdut-o și pe soția lui.

Rachel simți că i se adună lacrimi în ochi.

— Oh, nu! exclamă, simțind pierderea acestei femei străine și a copilului ei, de parcă i-ar fi cunoscut.

Urmă o scurtă tăcere, penibilă. Apoi Rachel se întoarse, atârnă haina doctorului pe un cui de lemn lângă foc și se înfășură în pătura de lână pe care i-o oferise preotul Hollister. Stând lângă foc ea începu să-și perie părul cu energie și mișcările puternice îi

erau determinate de mâhnire.

Păru că trecuse foarte mult timp până când doctorul Fletcher ieşi din camera morţii şi stătu aproape de ea, în faţa focului. Rachel văzu că umerii săi erau încordaţi sub cămaşa albă, udă, şi că ochii lui

mari, mânioși,erau acum triști.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Pentru o clipă, ea crezu că vede o fisură în imensul zid cu care se înconjurase; dar el păru că simte privirea ei cercetătoare și se încordă. Nu era nici o

emoție în privirea pe care Griffin Fletcher i-o aruncă și, deși încerca să vorbească, nu-i ieși nici un cuvânt de pe buze.

Un gând groaznic o străbătu, făcându-i genunchii să-i tremure.

— A fost oare din cauză că a trebuit să pleci? Au murit din

cauza mea?

Doctorul își permise o privire exasperată.

— Îți exagerezi propria importanță, domnișoară McKinnon. Nu mai era nimic de făcut, fie că eram aici, fie că nu.

Rachel se simți prea jignită ca să răspundă,

dar preotul Hollister scrâșni:

— Griffin!

O parte din tensiune păru că se scurge din trupul încordat al doctorului Fletcher, dar el nu spuse nimic. Lumina roșie și portocalie a focului juca pe trăsăturile lui rigide,

când el se întoarse spre foc.

Rachel trase adânc aer în piept și își reveni.

— Cred că ar fi mai bine să plec acum. Nu vreau să stau în calea nimănui...

Simțea că acest bărbat nu ar fi putut s-o mai uimească mai mult

decât o făcuse deja, dar el îi apucă mâna şi o trase mai aproape, atât de aproape, încât îi simţi prin rochie şoldul suplu, musculos.

— Nu vrei să explorezi mai bine noua ta casă, Rachel? întrebă el cu o voce care mai înainte o speriase şi o

înfuriase în același timp. Este un loc vacant acum, știi? Un singur cuvânt pentru bunul tău prieten Jonas și poți trăi și tu în splendoare!

Neavând nici o idee despre ce vorbea el, Rachel încercă să se retragă și se găsi, fără speranță, sechestrată de

strânsoarea lui. Inima începu să-i bată nebunește, simțindu-i pulsațiile până în gât. Dacă preotul Hollister nu ar fi întrerupt atât de brusc strânsoarea doctorului Fletcher, ea era sigură că ar fi leșinat.

— Griffin! interveni

prietenul lui. Destul!

O clipă, cei doi bărbaţi se priviră unui pe altul, tensiunea, şi aşa intolerabilă, din încăpere luând proporţii alarmante.

Un sughiţ de plâns mic, dureros, îi ieşi de pe buze lui Rachel şi ea se răsuci să fugă cât mai

repede din această casă, în josul aleii.

Poarta rezistă loviturilor ei dezlănțuite. Se izbi în ea, pe jumătate isteric, în dorința de a scăpa de ura tangibilă care pulsa în căsuța din spatele ei.

Dar o mână puternică o strânse pe a ei,

zădărnicindu-i intenţia de a deschide încuietoarea ruginită a porţii. Privi în ochii furtunoşi, acuzatori ai doctorului Griffin Fletcher.

Era ud, până la piele. Ploaia îi curgea pe faţă, transformându-i părul de culoarea abanosului

în cârlionți. Prin cămașa devenită acum transparentă, Rachel îi putea vedea părul închis la culoare ce îi acoperea pieptul și senzațiile pe care i le trezi această priveliște fură mai terifiante decât orice i se întâmplase în această zi.

Era prea uluită

pentru a se mișca sau pentru a putea vorbi. Încerca numai să privească țintă la el, emoţii contradictorii luptându-se în interiorul ei, mai violente decât orice furtună pe care ar fi putut-o produce marea sau cerul.

Doctorul Fletcher nu

părea să simtă ploaia; el stătu acolo pur și simplu și privi fața lui Rachel mult timp. Apoi, incredibil, el își puse mâinile pe umerii ei.

Îl doresc, se gândi Rachel cu groază și convingere. *Doamne, după cum m-a tratat, îl doresc.*

Cu disperare, ea ridică bărbia și îi strigă prin ploaia care nu contenea:

— Mă duc acasă.

Fără un cuvânt, Griffin Fletcher îi dădu drumul.

— Dorind mai mult decât orice să stea lângă el, Rachel se întoarse pe

călcâie și plecă, coborând pe panta acoperită cu iarbă în direcția Tent Town-ului. Se uită înapoi numai o singură dată, în mod involuntar. Când făcu asta, îl văzu stând în capătul aleii, urmărindo.

Fawn Nighthorse tremura în sinea sa când sosi ordinul, dar fu atentă să nu-şi divulge reticenţa. Dacă McKay şi-ar fi dat seama că este speriată, ar fi fost încântat, şi nu voia cu nici un chip ca ticălosul să aibă această satisfacţie.

Îl urmă pe vizitiul și omul de încredere al lui Jonas, ridicându-și o dată sau de două ori fața spre ploaia care o spăla. Cu coada ochiului, văzu trăsurica și calul doctorului Griffin Fletcher la poarta lui Fanny.

Timp de o secundă se

gândi să alerge la el. El ar fi apărat-o – știa asta –, dar în final se hotărî să renunțe la ajutorul lui. Griffin avea și așa destule necazuri, iar Fawn avea motive mai profunde pentru a nu dori să atragă atenția asupra situației.

McKay adusese un cal

și Fawn sări cu ușurință pe spatele lat al acestuia, strângând hățurile. Șaua lui McKay scârțâi când se întoarse să-i zâmbească.

Fawn îi întoarse zâmbetul. *Ticălosul,* se gândi ea.

Merseră rapid, evitând drumul

principal și galopând de-a lungul cărării ce trecea prin pădurea deasă spre partea de est a Tent Town-ului. După aproximativ cincisprezece minute, cei doi călăreți ieșiră printr-un luminiș de copaci cu frunze argintii și tăiară drumul îngust.

Fawn își permise o privire înapoi, peste umăr, spre casa de piatră cenușie, unde locuia Griffin Fletcher. Dacă ar fi îmboldit suficient de tare iapa și ar fi călărit rapid, ar fi putut ajunge la ușa din față a lui Griffin, înainte ca McKay să o poată

ajunge.

După o clipă, își reveni. Ce va fi mâine și după asta? Nu se putea ascunde la nesfârșit de Jonas, iar Griffin, extraordinarul nebun, nici nu va încerca.

Ploaia se mai potolise. Fawn regretă acest lucru. Chiar în acel

moment, Fawn ar fi dorit să se deschidă cerul și să-l înece pe Jonas Wilkes într-o ploaie torențială.

Probabil că știe să înoate, se gândi ea.

McKay călări pe o pantă abruptă și Fawn îl privea cu teamă.

N-ar fi trebuit să-i

spun preotului Hollister că l-am văzut pe Jonas ducând-o pe Frumoasa Fecioară, își spuse ea. *La naiba! Pun pariu că Field i-a spus lui Griffin, iar Griffin a năvălit acolo să-l salveze pe copilul lui Becky de la rușine și degradare!*

Fawn se încordă în șa

și se ridică în scări, ca să-și dezmorțească picioarele. *Înainte ca ziua aceasta să se sfârșească, probabil că am să-mi doresc să nu mă fi născut.*

McKay îi aruncă o privire peste umăr, ca și cum ar fi putut citi gândurile lui Fawn și le-

ar fi găsit deosebit de amuzante.

— Haide! Șeful are planuri cu tine.

— Ți-am spus vreodată ce fac semenii mei cu șerpi ca tine, McKay? îi replică Fawn.

McKay păli.

— Ține-ți gura.

Fawn își ridică vocea,

în timp ce caii începură să coboare în cealaltă parte a dealului.

— Mai întâi le lăsăm pe femeile bătrâne să te scalpeze...

McKay își îndemna armăsarul să o ia la galop, în timp ce râsul lui Fawn îl urmări și se întoarse înapoi, cu ecou.

În intimitatea cortului său, Rachel își scoase hainele ude și se înveli într-o pătură. Lacrimile i se adunară în ochii care îi ardeau, dar ea nu le lăsa să curgă.

Stătea întinsă pe patul ei în timp ce un torent de senzații

confuze o frământau. Întrucât furia o menţinea caldă, ea încercă să transforme totul într-o flacără, amintindu-şi despre lucrurile grosolane pe care doctorul Fletcher le spusese şi le făcuse.

Dar furia ei se domolea. În schimb, se

trezi întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă i s-ar oferi.

Acolo unde era vorba despre relaţiile dintre bărbaţi şi femei, ea avea o concepţie fermă despre elementele de bază, deşi nu avusese experienţa lor. Tatăl ei îi repetase de mai multe

ori că dacă se va culca cu un bărbat, va fi inițiată.

Rachel cunoscuse o fată în Oregon care fusese inițiată de băiatul unui proprietar de magazin. Wilma terminase prin a avea un abdomen foarte mare, mâncare bună și un

acoperiș solid deasupra capului.

Rachel se gândi la posibilitatea de a fi inițiată, apoi îndepărtă acest gând cu dezgust.

Fusese o zi confuză și obositoare.

Mai întâi acea scenă nefericită cu domnul Wilkes în cortul pentru

mâncare și apoi întâlnirea cu el la căsuță. În plus, mai aflase că mama ei locuia în apropiere, se aventurase în imensa casă a domnului Wilkes pentru a bea un ceai și a face o baie adevărată, de unde fusese smulsă cu forța de nesuferitul ăla de doctor

Fletcher.

Se pare că lui îi făcea plăcere să-i arunce insulte voalate, poate chiar o ura. Dar de ce?

Lacrimile fierbinți din ochii ei violeți începură să-și facă apariția și să-i curgă încet pe obraji. *Nici eu nu-l plac,* șopti ea, știind

însă că nu era așa.

Rachel plânse, răsucindu-se în pătura subțire, până când în cele din urmă căzu într-un binecuvântat somn odihnitor.

Griffin se opri la ușa cortului pe care i-o indicase Chang, trăgând

adânc aer în piept și trecându-și mâinile prin părul ud. Era nebun să meargă în apropierea fetei, având în ședere efectul pe care l-a avut asupra lui aproape din prima clipă în care a văzut-o.

Totuși, el nu o putea lăsa în Tent Town; era

prea vulnerabilă pentru Jonas acum. Iar Becky conta pe el să o pună în siguranță.

Griffin înjură. Rachel nu fusese chiar încântată să fie salvată din cuibul luxos al lui Jonas, din câte își putuse el da seama. După cum se părea, ea îl plăcea pe

ticălos.

— Rachel? spuse el încet.

Nu primi nici un răspuns și îl cuprinse o teamă bruscă și fără limite. Poate că Jonas o găsise din nou și o luase înapoi? Poate că în acest moment îi mângâia acei sâni minunaţi sau...

Griffin se opri în mijlocul cortului.

Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru impactul pe care-l avu la vederea ei adormită pe patul îngust, cu pătura subțire dată într-o parte. Curba unui șold suplu luci în lumina lămpii, în timp ce sânul ei stâng era

complet descoperit. Lângă sfârcul roz, un semn ca un diamant apărea clar luminat.

Păru să treacă o veșnicie până când. Griffin fu în stare să se miște sau să respire. Niciodată până acum nu dorise o femeie așa cum o dorea pe *această fată*

*cer*tăreață, cu ochi violeți.

Încerca să fie impersonal în această problemă, după toată experiența lui nu putea fi nimic deosebit la acest mic trup plăcut care să-l surprindă.

Sunt doctor, își reaminti el.

Dar Rachel nu era pacientă.

Se întoarse, dar în interiorul lui se luptau diferite fațete ale naturii sale complexe. Partea din el care prețuia onoarea învinse în cele din urmă și se aplecă acoperind cu blândețe sânul descoperit și

șoldul atrăgător.

Va fi altă dată; el știa asta. Și aștepta cu nerăbdare și disperare în același timp.

5

Oprindu-se în fața ușii duble a salonului lui Jonas, Fawn trase adânc aer în piept. Poate că nu va fi atât de rău cum gândise ea; poate că scenariile dramatice pe care și le imaginase nici nu avuseseră loc.

Ea doar menționase,

în treacăt, plecarea lui Rachel McKinnon, din Tent Town, în compania lui Jonas. Din câte știa, Field nici nu se ostenise să-i relateze conversația lui Griffin. Și chiar dacă o făcuse, erau toate șansele ca Griffin să nu facă nici o legătură în mintea lui grăbită, că

noua rezidentă de la Tent Town era copilul lui Becky McKinnon.

Dar dacă o făcuse... oh, Doamne, dacă o făcuse... Și dacă, la mânie, îi spusese lui Jonas că avertismentul venise din partea lui Fawn...?

Fawn își lăsă capul să

se odihnească pe cadrul din mahon lustruit al ușilor franțuzești. Nu era prima dată în viața ei plină de evenimente că se trezi dorindu-și să nu se fi despărțit de semenii săi, că nu ar fi trebuit să stea cu Hollister și să meargă la școală, și că nu ar fi

trebuit să încerce să-și facă un loc al ei în lumea albilor.

Râse încet cu reproș. Nu era nici un loc pentru ea în această lume, deși putea să citească, să scrie și să socotească la fel de bine ca oricare dintre ei. Ea era femeia lui Jonas

Wilkes, și nimic mai mult.

Fawn înălță capul. Bine. Era femeia lui Jonas și numai una dintre cele multe. Dar nu avea nici un sens să stea acum să se văicărească; nu se mai putea întoarce la tribul ei, iar mândria nu-i

permitea să se înapoieze la spectacolele lui Jimson și să fie privită ca o ciudățenie a naturii.

Cumva, va trebui să găsească o cale de a putea trăi între cele două lumi, între cea a indienilor și lumea albilor. Dacă nu putea fi nici indiană nici albă,

putea fi totuși Fawn Nighthorse. Ea putea încă visa.

Tresări când ușile salonului să deschiseră brusc, iar teama ei se accentuă când văzu ochii lui Jonas.

— Ce amabil din partea ta să-mi accepți invitația în ultimul

minut, domnișoară Nighthorse, spuse el.

Fawn își înfrână un tremur. Jonas era un bărbat care arăta bine și foarte priceput ca amant, totuși gândul atingerii mâinii lui o făcu să se cutremure.

— Am lăsat totul, baltă și m-am grăbit să

vin, spuse ea manifestându-și supunerea cu atâta sarcasm, cât îndrăznea să arate.

Un ușor zâmbet dispreţuitor înflori pe buzele lui Jonas.

— Intră, zise el făcând un galant gest cu mâna dreaptă, în mâna

stângă ținea un pahar cu coniac.

Fawn se strecură pe lângă el în încăperea somptuoasă, așa cum s-ar fi strecurat pe lângă un urs sau un lup de munte. Tensiunea ei interioară era ca o coardă întinsă. Se întoarse și-l privi în față,

mâna ei dreaptă fiind încleştată de cea stângă, iar faţa parcă nemaiavând sânge.

— Jonas, eu n-am vrut.

Albul impecabil al gulerului său parcă se răsfrânse pe faţa lui, luându-i toată culoarea din obraji. Ochii lui erau

ca flăcările aurii, iar încleștarea mâinii pe paharul de coniac fu vizibil mai puternică.

— Tu! se răsti el.

O infinită groază se așternu pe fața lui Fawn, ca o greutate, strivind-o. Toate suspiciunile ei erau reale acum; Field se dusese direct la Griffin

cu vestea, iar Griffin probabil că năvălise aici și o *luase* pe Rachel McKinnon înainte ca Jonas să-și poată face manevrele lui de seducție. Prea târziu ea înțelese că Griffin nu o trădase pe ea, ci ea singură făcuse acest lucru.

Se retrase un pas.

— Jonas, eu...

Dar Jonas traversă încăperea din câțiva pași și coniacul de culoarea ambrei se clătină în pahar.

— Ar fi trebuit să știu, mormăi el pe un ton care era mult mai înspăimântător decât un

țipăt.

— M-ai văzut plecând cu Rachel și te-ai dus drept la Griffin!

Capul lui Fawn se clătină înainte și înapoi.

— N-nu, Jonas. I-am spus lui Field. Îmi pare rău.

Jonas se întoarse brusc din fața ei și o

clipă ea speră o amânare.

Dar paharul de coniac zbură prin cameră și se izbi de placa de marmură a șemineului, trimițând o ploaie măruntă de minuscule bucățele de cristal. Focul se învolbură când primi

conținutul *sticlei* și îl consumă rapid.

La fel cum avea să fie consumată și Fawn.

Ochii lui Jonas erau șterși, fără expresie când își întoarse privirea spre ea. O să fie rău.

— Scoate-ți hainele, spuse el.

Fawn tremura când

întinse mâna să-și dezlege șireturile de piele de la ceafă, dar apoi o liniște ciudată se lăsă asupra ei, o detașare care întotdeauna o scăpa în cele mai grele momente.

Rochia din piele de căprioară căzu la podea, dezvelind perfecțiunea

de culoarea alunei a trupului lui Fawn Nighthorse.

Pentru un moment, Jonas păru înghețat în timp și în spațiu. Ea simți cum ochii lui îi alunecă pe trup, știa că lumina flăcării îi juca pe pielea de scorțișoară și încerca o veche și

neschimbată magie, voind să trezească răspunsuri primitive din partea bărbatului din fața ei. Dar vraja fu curând ruptă. Jonas o aruncă jos, brutal, pe covorul din blană de urs de la picioarele ei. Fu deasupra ei într-o singură clipă.

Alte dăți exista un anumit grad de gentilețe în dorința nesățioasă a lui Jonas; îi permisese să supraviețuiască pretinzând că el era cel la care tindea spiritul ei. Dar de data asta era diferit.

Dinții lui Jonas erau ascuțiți pe sfârcurile ei,

iar mâinile îi erau brutale acolo unde se aventurau. Fawn închise ochii și își pregăti trupul împotriva inevitabilei penetrări.

Nu se întâmplă. Membrul lui Jonas, atât de insistent cu câteva secunde mai devreme, dispăru, odihnindu-se

moale pe pielea răcoroasă, uscată, a șoldului ei și Fawn Nighthorse făcu a treia greșeală din ziua aceea.

— Luptătorul alb nu are o suliță pe care să o arunce, spuse ea. Instantaneu, regretă cuvintele nebunești, impulsive, dar era prea

târziu.

Cu ambele mâini, Jonas îi apucă părul, îi suci capul în față și apoi îl trânti în jos, tare, de podea. Pumnul lui stâng, întotdeauna cel mai periculos, o izbi în mijlocul feței. Ea simți o durere ascuțită și simți gustul sângelui în gură.

Apoi urmă încă o lovitură și încă una. Durerea era îngrozitoare, o orbea. Dar Fawn Nighthorse nu îndrăzni să scoată un singur sunet, nici când cunoștința o părăsi.

Chiar înainte de a deschide ochii, Rachel

simți că nu era singură în cort. Cineva era acolo, o privea.

O groază primitivă îi cuprinse gâtul, tăindu-i respirația, blocându-i orice sunet pe care l-ar fi scos. Instinctul îi spuse să stea liniștită.

Era exasperare în vocea care întrerupse

tăcerea.

— Este în regulă, domnișoară McKinnon. Nu sunt aici să te distrug.

Nu se putea! Stoarsă de acea primă senzație instinctivă de teamă, Rachel întoarse capul, privind la bărbatul care stătea degajat pe pat, de

cealaltă parte.

— Griffin Fletcher! tresări ea, amintindu-și toate lucrurile secrete pe care și le imaginase că le făcea cu el și roșind, ca răspuns.

El nu păru să observe jena ei, se ridică pur și simplu și îi întoarse spatele musculos.

— Îmbracă-te. Nu mai poţi rămâne aici.

Ofensa izbucni în interiorul lui Rachel de parcă ar fi fost un foc într-o pădure, ce ardea copaci şi arbuşti.

— Poftim? se răsti ea, aşezându-se pe pat şi trăgând pătura mai strâns în jurul ei.

— M-ai auzit, spuse Griffin Fletcher fără să se întoarcă. Pune-ţi hainele sau o fac eu pentru tine.

Neavând nici un dubiu că el ar fi făcut asta, dacă trebuia, Rachel se dădu jos din pat împiedicându-se, încă învelită în pătură,

și-și trase rochia nesuferită de lână cafenie – singurul lucru uscat pe care îl avea din coșul împletit.

Rochia era mototolită și mirosea a mucegai, dar Rachel o îmbrăcă totuși într-un timp record.

— Cine crezi că ești?

se răţoi ea, în timp ce îşi perie cu furie părul şi îl prinse cu ace. Tatăl meu o să afle despre asta, fii sigur! El este un om puternic şi nu va fi deloc încântat când îi voi povesti cum m-ai hărţuit! Ei bine, el...

Tirada lui Rachel fu întreruptă de un râs

sonor. Culoarea i se întinse în obraji când doctorul Fletcher se întoarse, în cele din urmă, pentru a o privi drept în față.

— Ce o să facă? întrebă el, zâmbind.

— El o să... el... Rachel nu era chiar sigură ce va face, așa

încât inventă ceva: O să te scalpeze de viu și îți va arunca măruntaiele la pescari!

Zâmbetul enervant se lărgi.

— Sunt îngrozit, domnișoară McKinnon, spuse el.

Rachel era acum dezumflată și speriată.

— Dacă nu stau aici, atunci unde voi merge? întrebă ea, ridicând bărbia și făcând un efort să întâlnească privirea întunecata, amuzată, a celui care o chinuia.

— Asta, draga mea, este o problemă a mamei tale, nu a mea. Și nu vei afla niciodată cât

de recunoscător sunt pentru acest simplu fapt.

Toate emoțiile conflictuale ale lui Rachel fură înlocuite de senzația de curiozitate în legătură cu mama sa. Pe de o parte, ea o ura pe această femeie, ar fi vrut să nu o vadă

niciodată, să nu vorbească niciodată cu ea sau să-i audă vocea. Pe de alta, ea se întreba atâtea lucruri, își punea atâtea întrebări la care numai Rebecca McKinnon i-ar fi putut răspunde.

— O să mă duci la ea? întrebarea cu

indiferență aparentă.

— Cu plăcere și ușurare, spuse doctorul Fletcher, executând un fel de plecăciune batjocoritoare și gesticulând larg spre ușa cortului.

Rachel îl urmă afară cu demnitate.

Cu maniere de

gentleman, doctorul Fletcher o ajută să se instaleze pe locul din trăsurică, ud de ploaie. Furtuna trecuse, poate numai temporar, având în vedere că, deasupra, cerul era încă înnorat.

Aerul era răcoros, dar oarecum copleșitor și Rachel regretă șalul ei.

După evenimentele jenante din cursul dimineții, nu se putea prezenta pur și simplu la ușa domnului Jonas Wilkes să-l ceară.

Doctorul Fletcher se urcă cu abilitate pe locul de lângă ea și luă hățurile. După câteva momente, calul obosit îi

ducea în afara lui Tent Town pe drumul principal.

Încă o dată, trecură pe lângă căsuţele de pe strada principală. Lămpile din dosul ferestrelor lustruite fuseseră stinse şi femei casnice, bine hrănite, se aventurau în curţi

pentru a-și inspecta grădinile sau numai pentru a respira aerul proaspăt de după ploaie. Câteva îi făcură semn cu mâna doctorului, care răspundea cu un zâmbet slab și o aplecare a capului. Rachel putu simți priviri curioase care o urmăreau.

La capătul străzii, după ce trecură de biserica vopsită în alb, care era probabil domeniul lui Field Hollister, doctorul Fletcher părăsi strada intrând pe o potecă lată ce ducea spre apă.

Rachel îi cercetă fața, dar nu văzu nimic care

ar fi putut-o pregăti într-un fel.

Stabilimentul se înălța acolo semeț, în mijlocul unui amestec de pini, cedri și ulmi tineri. Un semn strălucitor împodobit indica *Stabilimentul lui Becky* și Rachel observă ușile rabatabile și auzi

muzica unui pian venind din interior.

— Un saloon, șopti ea, uimită.

Ceva asemănător cu compasiunea licări în ochii doctorului.

— Da, spuse el ezitând. Apoi oftă din greu și ironia dispăru din vocea lui când

continuă:

— Rachel, mama ta este foarte bolnavă. Te rog să ţii minte asta.

Rachel putu numai să aprobe din cap.

Când doctorul o ridică de pe locul ei şi îi oferi braţul, Rachel acceptă. Ea nu era obişnuită să se sprijine

de cineva, realităţile crude ale vieţii ei o privaseră de asta aproape de la început, dar acum ea simţea nevoia puterii fără margini a acestui bărbat.

Interiorul saloonului era cu mult mai împodobit, decât tot ce

văzuse Rachel până atunci. Avea o podea din lemn, în locul rumegușului din celelalte stabilimente din care uneori își recuperase tatăl bine dispus; iar pereții erau împodobiți cu ceva ce semăna a catifea roșie. Barul era sculptat în

mod elaborat și lustruit la maximum, iar pe peretele din spate era fixată o oglindă lungă, lucitoare.

Rachel se văzu reflectată în oglindă, împreună cu sticlele puse pe rafturi, și tresări. Arăta ca un copil abandonat, pierdută

într-o rochie de femeie, închisă până sus.

Tocmai când se gândea ca s-a acomodat cu șocul acestor noutăți, două femei intrară, râzând, prin ușa de mărgele din stânga locului unde se afla Rachel. Ambele aveau părul aranjat în bucle,

prinse în vârful capului, iar rochiile erau atât de sumare, încât busturile lor robuste amenințau să dea pe-afară.

Rachel roși până la rădăcina părului și își întoarse ochii, cu disperare, spre fața lui Griffin Fletcher. În privirea lui ea văzu

simpatie și amuzament, și se încordă.

— Dansatoare, șopti ea.

— Cel puțin, răspunse doctorul sever, strângând-o mai tare de braț și împingând-o spre o scară de lemn abruptă.

Adevărul tulburător îi trecu prin minte lui

Rachel la jumătatea drumului între primul și cel de-al doilea etaj. Ea îngheță acolo unde se afla și înghiți nodul dureros care i se pusese în gât.

— Acest loc este... acest loc este...

— Bordel, spuse doctorul Fletcher sec.

Însă ochii lui blânzi erau calmi acum, privind chipul ei.

Lacrimi de uimită confuzie se adunară în ochii cu gene dese ai lui Rachel. Timp de câteva secunde, ea crezu că va leşina.

— Ar fi trebuit să-mi spui! şuieră ea.

Umerii impresionanți ai lui Griffin Fletcher se mișcară într-un oftat.

— Cum? întrebă el în mod natural.

Rachel nu avu nici un răspuns pentru asta și, deși nu dorea nimic mai mult decât să se întoarcă și să fugă, ea îi permise doctorului să o conducă

sus pe scări într-un hol lung, slab luminat.

El bătu, încet la ultima ușă pe stângă, răsucind cu grijă clanța, când o voce subțire ordonă:

— Intră!

Rachel ar fi rămas în spate, pe hol, dacă el nu ar fi târât-o înăuntru.

După un lung moment, el îi dădu drumul și traversă încăperea întunecoasă pentru a ajunge lângă patul deranjat.

— Bună, Becky.

Rachel de-abia putu zări silueta subțire ce se odihnea sub mormanul de cearceafuri

mototolite, dar știu că această persoană cu părul ciufulit și cu fața ca de ceară era mama sa. Se trase înapoi în fața bolii, din fața a tot ce descoperise în ultimele minute.

Vocea femeii cu chip de stafie era un hârâit mânios, iar ochii i se

opriră furioși pe fața doctorului.

— Ticălosule, Griffin, ai adus-o aici!

Doctorul părea să nu fie intimidat de amenințarea ei.

— Și eu țin la tine, Becky. Și da, ea este Rachel.

Cuvertura se mișcă

cu un fâșâit, în timp ce femeia se ridică din poziția întinsă în care se afla și se răsti:

— Aprinde o lampă, pentru Dumnezeu! Acum ai făcut-o. Să ne uităm la ea.

Lampa era *destul de nepotrivită pentru ziua mohorâtă* de afară, dar

era suficientă pentru ca ambele femei să se poată vedea.

Griffin Fletcher cercetă o dată fața Rebeccăi, cu detașat interes, și apoi părăsi în liniște camera.

— Vino aici, spuse Rebecca, iar cuvintele ei erau o comandă și în

același timp o rugăminte.

Cu genunchii moi, Rachel se apropie de pat. În ciuda ravagiilor bolii, frumusețea și grația pe care și le amintea erau încă prezente pe această față răvășită, în acești ochi violeți.

Un râs brusc și deplasat izbucni din pieptul istovit, vlăguit, al Rebeccăi.

— Cred că asta este cea mai urâtă rochie pe care am văzut-o vreodată!

Rachel nu mai putea suporta, nu se putea necăji din cauza *unor*

lucruri atât de pământești, cum era rochia maronie din lână. Se lăsă în genunchi lângă pat și strigă:

— De ce?

Rebecca oftă și se relaxă pe pernele așezate în spatele ei.

— De ce, ce anume? De ce am plecat? De ce

trăiesc în acest loc? Am plecat pentru că nu eram fericită, Rachel.

Furia și durerea lui Rachel aproape o sufocară, dar ea reuși să spună:

— Asta te face fericită? Mai fericită decât să trăiești cu tata și cu mine?

— Nu, răspunse Rebecca cu o sinceritate dureroasă. Nu, dar când am constatat asta, era deja prea târziu. Nu te-aș părăsi, Rachel, dacă ar fi să o fac din nou.

— De ce ai făcut-o?

— Pentru *că nu eram sigură că va fi mâncare,* printre alte lucruri,

știam că tatăl tău îți va asigura strictul necesar, știam că el va avea grijă să urmezi școala. Și ai făcut-o, nu-i așa?

Rachel își ascunse fața. Fusese mutată de la o școală mizerabilă la alta, dar fusese educată. Putea scrie frumos și putea citi orice carte

scrisă în limba engleză.

— Da, spuse ea după un timp.

Rebecca schimbă repede subiectul.

— Trebuie să pleci din Providence, Rachel. Și pleacă acum.

— Unde să mă duc? întrebă Rachel și fu surprinsă de

raționamentul întrebării, pentru că nu se simțea rațională.

— Oriunde. San Francisco, Denver, chiar New York. Rachel, pleacă pur și simplu.

Încet, cu prudență, Rachel se ridică în picioare.

— Dacă ești

îngrijorată că ți-aș putea deranja viața ta de aici...

Durerea umbri ochii de ametist.

— Viața mea nu mai contează, în schimb este importantă a ta. Am să-ți dau banii pe care i-am economisit și tu poți începe undeva o viață nouă. Prietenii mei vor

vinde afacerea când va fi cazul, îmi voi achita datoriile și îți vor trimite veniturile. Rachel fu din nou înfricoșată și mișcată.

— Nu aș putea, șopti ea.

— Dar va trebui, insistă mama ei. Rachel, acum ești femeie, nu

mai ești o fetiță. Este timpul să trăiești o viață decentă, stabilă.

Rachel nu putea accepta lucrurile pe care le auzea.

— Ești pe moarte, nu-i așa? întrebă ea în cele din urmă.

Rebecca părea că suferă; începu să se

zvârcolească din cauza durerii pe care încercase până acum să o ascundă.

— Asta este ceea ce îmi spune Griffin și nu se poate întâmpla prea repede, dacă ar fi după mine.

Lacrimile curgeau, neobservate, pe obrazul lui Rachel. Uitase

resentimentul și durerea, uită că această femeie conducea un bordel cunoscut. Rebecca era mama ei și o iubea.

— Vino aici, copilă, spuse Rebecca, întinzându-se după mâinile lui Rachel și trăgând-o într-o

îmbrățișare.

Rachel îi permise să o țină, iar când criza de plâns se termină, ea își șterse fața, își aranjă rochia imposibilă și coborî pentru a-l căuta pe doctorul Fletcher.

Rebecca își pierdu simțitor puterile în timpul scurtei absențe a

lui Rachel, iar ea păru să primească resemnată declinul. Ochii ei se depărtară de fața lui Rachel doar o singură dată, când îl auzi pe doctor că își deschide geanta medicală.

Clătină din cap când el scoase seringa și o fiolă.

— Nu, Griffin. Vreau să simt fiecare moment... fiecare moment.

Griffin puse instrumentarul înapoi în geantă, fără să spună nimic și se duse lângă cea mai îndepărtată fereastră, unde rămase privind afară.

O ultimă licărire de lumină pătimașă izbucni în ochii șterși ai Rebeccăi, când o apucă strâns pe Rachel în brațe.

— Trebuie să pleci... promite-mi că ai să pleci. Există un bărbat, un om groaznic...

Rachel aprobă din

cap, incapabilă să vorbească.

Câteva minute mai târziu, Rebecca McKinnon muri.

6

Rachel era distrusă. Stătea, tremurând, într-un colţ întunecos al camerei mamei sale, în timp ce doctorul Fletcher închise ochii ficşi ai mamei ei şi îi acoperi faţa cu un cearceaf.

O tăcere ciudată

cuprinse camera un timp îndelungat; o rază de soare lumină o clipă podeaua goală, după care fu acoperită de un nor întunecat, îndepărtat.

— Îmi pare rău, murmură doctorul, în timp ce Rachel își uscă ochii și ridică bărbia

care îi tremura.

Dar Rachel auzea o altă voce, cea a mamei sale. *Există un bărbat, un om groaznic*... își aminti felul furios, aproape dușmănos în care Rebecca îl primise pe doctorul Fletcher, lucrurile meschine pe care acesta le spusese și

le făcuse din primul moment în care ea însăşi îl întâlnise. Poate că bărbatul pe care mama îl menţionase în avertismentul ei era acesta.

Dar Rachel nu putea fi sigură; în ciuda aparenţelor, ea simţise că între cei doi existase

un fel de afecţiune morocănoasă, lipsită de politeţe. Iar în acel moment, nu exista loc pentru altă emoţie, în afară de tristeţea fără margini, dureroasă, pe care o simţea. „Te-am pierdut de două ori“, se văită ea în gând, privind la forma subţire, care

zăcea atât de liniștită sub cearceafuri.

Rachel se lupta cu gândul că acum nu mai era nici o speranță de care să se agațe, nici o șansă ca Rebecca să apară din nou în viața ei, gata să redevină mama ei. Într-un fel, se simți chiar mai deposedată

decât se simțise la vârsta de șapte ani și mai singură.

Griffin știa că moartea lui Becky era o ușurare pentru ea și totuși el o deplângea. Îi va lipsi prietenia ei nemăsurată, sinceritatea ei dezarmantă, spiritul ei extraordinar. Și totuși

el ar fi râs cu glas tare dacă nu s-ar fi aflat fata aceea, doborâtă de durere, într-un colţ. „La naiba, Becky, se gândi ei. Ai reuşit până la urmă, nu-i aşa? Tu ai plecat, Ezra este în munţi, iar eu am rămas cu copilul!”

Griffin îşi permise un

oftat greu. El revăzu faptele în minte și ajunse la același rezultat ca de fiecare dată: nu o putea lăsa pe Rachel acolo, la bordel; locuri ca acestea aveau darul de a-i ispiti pe cei dezorientați, de a-i acapara. Desigur nu. Putea fi nici lăsată și

uitată la Tent Town; ar fi putut s-o predea el însuși lui Jonas decât s-o abandoneze aici.

— La naiba! spuse el, iar cuvintele îl uimiră atât pe el, cât și pe Rachel.

Fata veni brusc din umbra în care stătuse, ochii ei de ametist erau

înceţoşaţi de lacrimi strălucitoare, iar faţa perfectă era palidă de revoltă. Durerea pe care o simţea era atât de tangibilă, încât Griffin fu de părere că s-ar putea contopi cu a lui.

— Cum îndrăzneşti să înjuri aşa, aici, acum?

El dădu să-şi ceară

scuze, dar chiar înainte de a-și putea formula cuvintele, Rachel ridică mâna și îl pălmui cu putere. El se balansă puțin și privi mirat la fata furioasă, supărată.

Dar apoi, Griffin înțelese. El o trase pe fată în brațele sale și o ținu strâns, în timp ce

ea plângea cu sughițuri pe umărul lui.

Ceva dur și puternic începu să se topească în interiorul lui Griffin Fletcher. Aproape că o împinsese pe Rachel departe de el, senzația devenind alarmant de familiară; dar dorința de a o proteja și consola

învinse.

Jonas păşea în faţa căminului din salonul său, fără să ţină seama de cioburile de cristal care scârţâiau sub talpa cizmelor sale. O bătuse prea rău pe indiană; vânătăile şi tăieturile erau vizibile, iar somnul

care o cuprinsese acum nu era deloc liniștit. Erau multe sughițuri în respirația ei, iar când se mișcă pe canapeaua de brocart, de pe buzele ei umflate ieșeau sunete guturale, speriate.

Târfa ar fi putut muri. Acest gând îl izbi pe Jonas cu claritate; nu

putea să scape de acest gând, oricât de mult ar fi păşit încoace şi încolo.

Se opri, odihnindu-şi coatele pe poliţa ornamentală din jurul căminului şi îşi văzu chipul în oglinda de deasupra. Îşi întoarse privirea şi se uită la femeia care gemea, pe

canapea.

Jonas era un bărbat cu o înfățișare aproape nelimitată, dar, dacă această fată murea, el urma fără îndoială să fie acuzat de crimă. Ar fi putut chiar să fie spânzurat.

Ușile salonului se întredeschiseră ezitant,

iar Jonas privi și o văzu pe doamna Hammond care stătea acolo, cu fața ei rotundă plină de îngrijorare studiind fata.

— O să trimit după doctor, spuse ea după o lungă tăcere.

Jonas își feri ochii și se îndreptă spre dulapul cu băuturi din cealaltă

parte a încăperii, de unde își luă o sticlă din care își turnă o generoasă porție de coniac.

— Cred că este o idee bună, spuse el.

În acest timp, doamna Hammond își înfipse privirea acuzatoare în spatele lui,

ca și cum ar fi fost niște gheare ascuțite.

— Ești un monstru, Jonas Wilkes, suflă femeia, fără urmă de teamă în glas. Un monstru!

Jonas tresări ușor, dar nu se întoarse să dea ochii cu femeia care îl crescuse. Hammond îl

va ierta, așa cum făcea întotdeauna.

— Asta este tot, spuse el cu autoritatea știrbită.

Griffin păși pe aleea lui Jonas cu geanta medicală balansându-i-se în mâna dreaptă. Își aminti de vizita sa

anterioară, de dimineață, și în ciuda ultimelor evenimente zâmbi. Animozitatea dintre el și Jonas Wilkes data de mult timp.

Jonas deschise el însuși la ciocănitura seacă din ușă și comportamentul său era cel al unui prieten

îngrijorat, dezorientat. Îl conduse pe Griffin prin holul mare în salon.

Chemarea lui se făcuse în pripă, prin scutierul McKay. Lui Griffin i se spusese numai că este solicitat de urgență la locuința domnului Wilkes.

Acum când privirea

lui cercetă camera impresionantă și reperă forma întinsă, inconștientă, a lui Fawn Nighthorse, un șuierat uimit îi ieși de pe buze.

— Doamne sfinte, murmură el, atingând-o ușor pe Fawn și verificându-i pulsul în spatele urechii stângi.

Ce i-ai făcut?

Jonas ridică din umeri, în timp ce Griffin controla cu mâini dibace toracele fetei.

— Nu ţi-a spus McKay? A căzut de pe scări.

Griffin își reprimă furia oarbă în timp ce îi ridică una din pleoape și

apoi cealaltă. S-ar fi putut să existe leziuni interne, după cum era de asemenea necesar să-i facă unele cusături la buza inferioară.

— Ticălosule! șuieră el, fără să-l privească.

Jonas stătea acum la picioarele canapelei, vocea lui devenind

iritată în tensiunea imensă ce domnea în încăpere.

— Indienii reprezintă o problemă de disciplină, doar știi asta.

Griffin scoase o sticlă cu alcool din geantă și începu să curețe rănile de pe fața bătută a lui Fawn.

— Ține-ți gura, fiu de cățea, și dă-mi niște apă caldă și cârpe curate.

Jonas nu se clinti de la picioarele canapelei.

— Hei, hei, Griffin, credeam că suntem prieteni.

Doamna Hammond intră în cameră, rușinată și mâhnită, ducând un

vas cu apă fierbinte și câteva prosoape. Cursul conversației nu fu întrerupt de prezența ei.

— Prieteni, pe dracu', mormăi Griffin în timp ce făcea uz de prosoapele pe care le adusese doamna Hammond – era enervat cum ea îl scutea pe Jonas

chiar și de acest mic efort, apoi cufundă un ac de oțel în acid și introduse un fir de catgut. Fawn tresări când vârful ascuțit al acului îi străpunse carnea, apoi se mișcă și deschise ochii ei mari, căprui, atunci când el legă ultima cusătură.

O bucurie calmă cuprinse sufletul lui Griffin. Era într-adevăr un motiv de bucurie, constată el, să te entuziasmezi când un prieten își recapătă cunoștința; și după trei depeșe și moștenirea unei fete cu probleme, lovită de nenorocire,

care se numea Rachel, Griffin era deosebit de mulțumit acum.

— Cum te simți? întrebă el cu blândețe.

Fawn clătină din cap în față și înapoi.

— Nu prea bine, Griffin. Și te rog, fără lecții.

— Fără lecții,

promise el.

Fawn zâmbi, iar efortul fu evident insuportabil.

— Ce mai faci, Griffin?

— Am să-ți arăt, răspunse el. Apoi se ridică în picioare cât era de înalt, se întoarse spre Jonas și îl lovi cu toată

durerea și furia pe care le simțea în el.

Bubuitura pumnului care aterizează cu forță în plexul lui Jonas fu un sunet de satisfacție.

Jonas se încovoie de mijloc cu un icnet, iar doamna Hammond scoase un țipăt de parcă ar fi fost lovită ea însăși.

Încet, Jonas se îndreptă. Era ură în ochii lui când privi trăsăturile încordate ale lui Griffin, umerii lui, pumnii. Pe jumătate încleștați.

Apoi, incredibil, el izbucni în râs.

— Dacă vrei să mă bați, să știi că asta n-o să-ți distrugă propriii

demoni pe care îi ai, Griffin. Nimic nu poate face asta. Apropo, Rachel era o priveliște tulburătoare astăzi, nu-i așa? Ar trebui să-i dau și restul hainelor Athenei.

Sângele pulsa în tâmplele lui Griffin, durerea sălbatică făcând ca mușchii brațelor sale

să se încordeze spasmodic. Numele Athenei căzu la picioarele lui ca un copac arzând, flăcările acestuia întinzându-se să-i cuprindă cele mai adânci și mai ascunse locuri ale minții și inimii.

Un strigăt de furie

oarbă, brutală, îi ieși din gât și se aruncă spre Jonas, orbit de disperare și mânie.

Dar Jonas era pregătit. O lamă subțire, argintie, luci în mâna lui stângă; degetele celeilalte mâini îi făcură semn cu calm.

— Haide, Griff. Vreau

să ne lămurim odată pentru totdeauna.

Ţipătul lui Fawn răsună ca un ecou în cameră, iar cuvintele ei dezlânate, ajungeau la creierul lui Griffin ca un val călduţ.

— Nu, Griffin... te rog. Nu face asta...

Dar Griffin nu se

putea abține; părea că nu mai exista rațiune în tot universul. Tot ceea ce conta era ura, durerea, trădarea. El îl deposedă pe Jonas de armă dintr-o mișcare, văzu lucirea lamei de oțel când aceasta zbură prin aerul dens și căzu fără zgomot pe covor.

Următoarele câteva momente fură pierdute pentru totdeauna de Griffin Fletcher; când își reveni, Jonas era întins pe jos, ghemuit, scâncind, mâinile protejându-și partea inferioară a abdomenului, în timp ce o șuviță de sânge îi

curgea din colțul gurii.

Fierea se răsucea în abdomenul lui Griffin și îi ardea gâtul, dar nu simțea nicio remușcare, nici o milă...

Doamna Hammond căzu în genunchi lângă Jonas, trupul ei imens tremurând de frică și de furie. Întoarse o privire

caustică spre Griffin și îi șuieră:

— Nu ești mai bun ca el, Griffin Fletcher!

Griffin se întoarse, apucă cu o mână mânerul de metal al genții medicale, iar pe Fawn cu ochii măriți în cealaltă, și ieși.

— Nu poți să-l lași

așa! strigă doamna Hammond.

Griffin închise cu o lovitură de picior ușa din față, drept răspuns.

Rachel nu putu suporta să rămână în camera mamei sale după ce veni antreprenorul de la pompe funebre, așa că

se strecură pe scările de lemn în saloon-ul liniștit acum și apoi afară. Ploaia revenise, dar dar sub formă de burniță ușoară, rece; iar Rachel îi binecuvântă atingerea răcoroasă pe fața ei încinsă.

Doctorul Fletcher îi ordonase să rămână în

interiorul clădirii până la întoarcerea lui, atunci când fusese chemat de urgență. După opinia lui Rachel, ăsta era un motiv bun pentru a pleca.

Tent Town prezenta prea puțină atracție, iar ea nu avea prieteni la care să se ducă, așa încât

se plimbă în jurul gardului ce înconjura stabilimentul mamei sale și în josul unei poteci tăiate prin pădurea deasă.

Sunetul și mirosul de mare ajunseseră la ea cu mult înainte de a coti după ultimul deal și a se afla pe malul stâncos al

lui Puget Sound. Fluxul creștea și părea furios când izbea malul și lovea în bolovanii maronii, mari, la care putea ajunge.

Pe întinsul apei apărură sute de bușteni, legați între ei cu frânghii; Rachel își întoarse capul spre

muntele care se înălța în nord, vrând ca tatăl ei să afle că are nevoie de el în acest moment, ca să vină acasă.

În mintea ei îl vedea lucrând în adâncurile înceţoşate ale pădurii. De multe ori el se lega lejer de trunchiul unui copac, urcându-se cel

puțin zece picioare pe o parte a acestuia pentru a face cu un sfredel două găuri; una direct în miezul trunchiului și cealaltă la un unghi oarecare. După ce făcea asta, cobora, pentru a urca apoi din nou ducând cu el, în cleşti de metal, câțiva cărbuni

încinși. Cu grijă, apăsa cărbunii în cavitatea din dreapta, pentru a arde acolo, în timp ce perforația oblică asigura ventilația.

Curând, uriașul copac cădea, cutremurând pământul în momentul în care îl atingea.

Rachel îl văzuse de

multe ori pe tatăl său lucrând. Își ținea respirația când el introducea cu abilitate cărbunii sau când tăia lemnul tresărea când se dezlega și sărea de pe trunchiul trădător al copacului.

Pericolul morții nu-i trecuse niciodată prin

minte, așa cum se întâmplă în această zi, în care avuseseră loc trei decese.

Privind fără să vadă valul care venea, se întoarse la gândurile ei. Ce va face ea dacă el ar fi omorât? Unde ar merge?

Rachel se aplecă, luă de jos o piatră netedă,

verde-cenușie, și o aruncă în val.

Bătea un vânt rece, care îi apăsa pe piele detestata rochie de lână aspră, maronie.

Mama ei insistase atât de mult ca ea să plece din Providence, să înceapă o viață nouă în alt loc. Acum, văzând

marea, știu că nu o va face, că nu putea pleca.

Rachel se întoarse; printre vârfurile copacilor putu vedea un colț al acoperișului de carton gudronat al saloonului. Avea ceva bani și o clădire în perfectă stare. Se îndoia că mama ei ar fi putut

economisi mai mult.

Nu, nu va părăsi Providence. Cu banii moșteniți va transforma bordelul într-o respectabilă casă de închiriat și un cămin. În mod sigur această avere va înfrâna curioasa dorință de pribegie a tatălui său; ar putea

rămâne aici pentru totdeauna, ducând o viață liniștită, fericită.

Rachel ar avea prieteni, ar putea merge la biserică, și-ar putea cumpăra cărțile și hainele după care tânjea. Cu timpul, ar fi putut deveni un membru acceptat al comunității.

„S-ar putea chiar să mă mărit”, se gândi ea și se îmbujoră de plăcere când chipul doctorului Griffin Fletcher îi invadă mintea.

„Nu cu el!“ își spuse în gând. Totuși, imaginea lui se cuibări în sufletul ei rănit.

Chiar atunci auzi

pocnetul unui bici și zgomotul unor roți pe drumul care despărțea pădurea, de pe proprietatea mamei sale, de plajă.

Griffin Fletcher stătea nemișcat acolo unde poteca se întâlnea cu linia malului, privind-o cu ochi obosiți, hăituiți.

Pielea lui era palidă sub bronzul puternic și un mușchi se încordă pe maxilarul lui, apoi se relaxă.

Rachel simți o dorință devastatoare, contradictorie, să alerge la el, să-l țină în brațe și să-l aline ca pe un copil.

El rupse vraja cu o

declarație caustică:

— Este timpul să pleci!

Rachel îl privi.

— De-abia aștept să aflu unde intenționați să mă mai duceți de data asta, doctore!

Remarca avu un ciudat efect asupra lui; o parte din tristețe se

scurse din ochii lui și un început de surâs îi înflori în colțul buzelor. Ceva puternic și demult știut se transmise între el și Rachel, ceva care reuși să șteargă toate întâmplările neplăcute din acea zi.

În cele din urmă el întinse mâna.

— Știi, Rachel, în ziua în care mama m-a arătat tatălui meu, nu cred că i-a spus: „Hai să-l botezăm Doctor!” Numele meu este Griffin.

Rachel se abținea cu încăpățânare să comenteze în vreun fel. Deodată, avu impresia

că mâna lui întinsă impunea mai mult o comandă decât o invitaţie.

— Eşti nesuferit şi imposibil! murmură ea. Unde mă duci acum?

El ridică din sprânceană, cu mâna încă întinsă, iar în glasul lui se simţea o oarecare

notă de ironie.

— Mâncarea este bună, iar prin acoperiș nu plouă, așa că ce-ți pasă?

— Îmi pasă, doctore Fletcher!

— Griffin, o corectă el.

— Bine. Griffin.

El se relaxă.

—Vei petrece câteva zile în locuința mea, sub protecția strictă a prietenei și menajerei mele Molly Brady.

Curioasă, știind că orice argumentare ar fi fost o risipă de energie, Rachel îl însoți la locuința lui. Era o construcție imensă,

tăiată în stâncă. Surprinsă, văzu merii încărcaţi cu flori ca din mătase roz. De la ferestre lumina lămpilor îţi ura bun venit.

Dar Rachel nu percepu astfel situaţia. Cine altcineva decât o soţie devotată ar fi putut să aprindă aceste lămpi

la timp de înserare?

Simți o reținere când Griffin Fletcher o ajută să coboare din trăsurică, observând cum abandona atât vehiculul, cât și căluțul obosit în grija unui băiat robust. Nu o dată îi trecuse prin minte că el ar fi putut fi însurat și găsi această

posibilitate ca fiind neplăcută.

— Nu pot să-mi imaginez cum de nu am văzut această casă, întrucât trebuie să fi trecut de vreo două ori pe lângă ea, spuse pe un ton crispat, privind înapoi la drumul familiar ce ducea la

locuința lui Jonas Wilkes.

Ochii întunecați ai lui Griffin, calmi cu un moment mai devreme, deveniră dintr-o dată amenințători și distanți.

— Locuința lui Jonas este destul de impunătoare, spuse el deschizând o poartă de

metal în zidul de piatră și aproape împingând-o pe Rachel prin ea. Ochii săi erau probabil prea fascinaţi de acea cărămidă, marmură și ornamente, pentru a mai putea vedea și altceva.

Era ceva dureros în felul cum vorbea, dar

Rachel nu putea identifica exact. Trupul ei deveni dintr-o dată încordat, ca și cum ar fi fost expus direct la vântul rece al serii, iar vocea îi tremura când vorbi:

— Cred că ar trebui să mă întorc la cortul meu.

Griffin râse, dar nu era nici urmă de umor în timbrul lui și nici căldură.

— Vorbești de parcă ai avea posibilitate de alegere, domnișoară McKinnon. Dar crede-mă că nu ai.

Rachel era prea obișnuită cu supunerea

pentru a se opune voinţei acestui bărbat morocănos, dar reuşi să spună pe un ton neutru:

—Mă îndoiesc că soţia ta va fi încântată să primească un musafir neaşteptat.

— El privi repede în altă parte, dar Rachel văzu totuşi crisparea de

pe fața lui.

— Nu am soție, spuse el scurt, în timp ce urca treptele de piatră ce duceau pe verandă.

În timp ce el deschise ușa din față și o împinse înăuntru, Rachel se întrebă de ce o parte din ea respingea acea latură tiranică a personalității

lui, iar o altă parte din ea se bucura că el nu avea soție?

Interiorul casei lui Griffin Fletcher era la fel de plăcut și de atrăgător cum era și exteriorul. Era un loc curat, spațios, bine mobilat, cu tavane înalte și podele din lemn, lustruite.

Rachel simți o atmosferă primitoare în această casă, chiar dacă adăpostea un stăpân taciturn.

Griffin o smulse din gândurile ei visătoare, trântind pe o masă geanta medicală și strigând:

— Molly!

O femeie subțire, deosebit de drăguță, cu părul de culoarea scorțișoarei și cu ochi verzi, veseli, scânteietori, apăru în pragul ușii. Probabil că avea aproape de patruzeci de ani, se gândi Rachel, dar, indiferent de vârstă, în

mod sigur că nu ar fi îmbătrânit.

— Sfinții să fie binecuvântați, Griffin Fletcher, spuse ea pe un ton melodios. Ai adus acasă încă una!

Rachel se trezi că o plăcea foarte mult pe Molly Brady.

7

Jonas încercă să se ridice de pe perne, dar nu reuși. Durerea din josul abdomenului era accentuată de fiecare mișcare, iar transpirația i se adunase broboane pe frunte și pe buza superioară.

Totul îl durea.

Privii cu ochii umflați spre ferestrele dormitorului, văzu întunericul des și își auzi numele în noapte. Răsuflarea îi ardea în plămâni și îi sufoca gâtul: *Griffin*.

Mânia îi mai potoli puțin durerea când își aminti, bătaia pe care o

primise și înjură răgușit.

Brusc, ușa cea mai apropiată de patul lui se deschise larg și flacăra unei lămpi cu ulei lumină camera. McKay! Jonas era revoltat de mirosul acestui om.

— Ai nevoie de whisky sau de altceva, șefu'?

Jonas închise ochii, înghiți și spuse:

— Adu doctorul.

Se auzi un zgomot de metal lovind ușor lemnul, întoarse capul și văzu pușca lui McKay sprijinită de tocul ușii. Jonas râse în sinea lui: nebunul stătea de pază pe coridor.

McKay aduse lampa în încăpere și o așează pe noptiera de lângă patul lui Jonas.

— Dar, șefule, el este cel care a făcut asta...

Durerea devenea insuportabilă.

— Fă cum îți spun. Adu doctorul.

McKay se grăbi să

iasă, în timp ce Jonas făcu uriașul efort de a se întinde și de a-și recupera ceasul de buzunar aflat pe noptieră.

Deschise cutia, apăsă un mic buton și auzi melodia ciudată, plăcută, care invadă camera. Văzu că era

aproape ora zece.

— Jonas așteptă, amintindu-și de mama sa cât de emoționată era și ce speranțe își pusese în el când îi făcuse cadou acest ceas. „Îmi pare rău, mamă”, se gândi el cu un umor trist.

Auzi sunetul

îndepărtat, înfundat, al orologiului mare din holul de la intrare, dar, după asta, pierdu noţiunea timpului.

Durerea îl cuprinse în valuri, lăsându-i o senzaţie de greaţă care îi reveni în momentul în care încercă să se ridice.

În cele din urmă, o

umbră înaltă apăru în pragul ușii deschise. Fără să vorbească, Griffin scoase o seringă din geantă și o umplu dintr-o sticluță.

— Știi ceva, Griffin? Ești un om onorabil, spuse el, fără admirație.

— Sunt un nebun, răspunse Griffin sec,

injectând conținutul în brațul drept al lui Jonas.

— Într-adevăr, spuse Jonas.

Griffin puse seringa și sticluța înapoi în geantă.

— Umflătura se va retrage în două-trei zile, spuse el. Între timp, activitatea ta romantică va fi limitată.

— Dar cu fața mea sfărâmată cum rămâne?

— Asta este numai temporar, din păcate.

Jonas râse în timp ce durerea începea să cedeze puțin.

— Este păcat că tu și cu mine suntem dușmani.

Griffin ridică din

sprânceană și închise geanta medicală cu o mișcare dură.

— Fără sentimentalism, Jonas. Răbdarea *mea* are o limită.

Jonas se simți evident mai bine și se instala în poziție șezândă.

— Limită? Nu știam

că ai răbdare să stabilești limite. Nu vor exista disensiuni permanente?

Griffin zâmbi.

— Numai dacă o vei agresa din nou pe Fawn. Sau pe Rachel.

Jonas ignora remarca.

— De ce ai venit aici,

după ce s-a întâmplat?

Griffin stătea în dreptul ușii, gata să plece.

— A trebuit, iar tu știi asta.

— Rămâi. Servește o băutură.

— De ce? Ai pus otravă în coniac?

Jonas se încruntă:

— Îți propun un armistițiu, Griffin. Am fost prea mult timp unul contra celuilalt. Eu, sincer...

— Niciodată nu ai făcut un lucru cinstit în viața ta, îl întrerupse Griffin, care în mod clar era nemulțumit. De fapt ce vrei, Jonas?

— Pe Rachel McKinnon.

Fața lui Griffin se încorda în lumina tremurândă.

— Te omor mai întâi.

Jonas oftă, relaxându-se pe pernelș moi.

— Oh, nu-mi place să mă gândesc atât de departe. În afară de asta,

cred că o iubesc.

— Da, bineînțeles, Jonas. Cunoscând-o numai de o zi, ești deja gata să-i juri credință și devoțiune veșnică.

Jonas râse.

— Nu crezi că oamenii se pot îndrăgosti atât de repede? Sau cumva nici

tu nu ești imun la farmecul ei?

De data asta fu Griffin cel care râse. Era un râs aspru, răgușit.

— Este un copil, Jonas, un copil.

— Are șaptesprezece ani. Cu treisprezece ani mai tânără decât tine și decât mine.

— Exact.

— Dar este femeie, Griffin.

— Asta este o părere.

Jonas știa că slăbiciunea lui constituia pe moment un avantaj și insistă:

— Este o femeie frumoasă, Griffin. Poate chiar mai frumoasă

decât Athena.

Griffin își lăsă capul în piept și închise ochii.

Ciudat cum acest nume are încă o putere atât de mare asupra acestui bărbat, se gândi Jonas. Îl privi de parcă ar fi fost mort.

— Ei bine, Griffin? insistă Jonas. Este mai

frumoasă decât Athena?

Griffin privi spre el și pe față i se vedea chinul.

— Da, spuse el și plecă.

Jonas împinse păturile, se dădu jos din pat și se împletici prin cameră până la birou. Acolo deschise o sticlă de whisky, o duse la

gură și bău până când și ultimele rămășițe ale durerii nu mai contau.

Rachel era întinsă între cearceafurile și păturile unui pat adevărat, după ce se îndestulase cu mâncarea bine gătită de Molly Brady. O ploaie măruntă

bătea în acoperișul solid, iar ei îi era cald în cămașa de noapte, împrumutată.

Nu își permisese să se gândească la cele întâmplate în cursul zilei; nu suporta să-și amintească, dar își îngăduise să revadă seara ce trecuse.

Luaseră cina, nu în sufrageria imensă, cu multe ferestre, a doctorului Fletcher, ci în bucătăria mare, luminoasă, în jurul unei mese rotunde din stejar.

Fusese multă mâncare, toată cu un gust apetisant, care o făcuse să-şi dea seama

cât de flămândă era.

Erau prezenți Molly Brady, Billy, fiul lui Molly, o namilă de om, dar cu o gândire înceată, doctorul Fletcher și ea. Revăzând scena, Rachel știa că va ține minte această atmosferă de familie liniștită, normală.

Molly era o femeie spirituală, directă, oricând gata să râdă, și Rachel o plăcu, deși se întreba dacă relația ei cu Griffin Fletcher nu depășea mai mult decât statutul de menajeră.

Rachel oftă și trase cearceafurile până sub bărbie. Se întreba în

care dintre dormitoare se afla Fawn Nighthorse, indiana pe care o cunoscuse în acea dimineaţă – o veşnicie de atunci - în Tent Town.

Toată seara a fost agitaţie în jurul lui Fawn; Molly căra tăvi cu mâncare în camera ei,

iar doctorul Fletcher o vizita des.

Rachel nu știa dacă Fawn era bolnavă sau dacă se rănise cumva. Nu îndrăznea să întrebe.

Acum, singură într-un dormitor micuț, liniștit, ea simți o oarecare invidie, urmată de un profund

sentiment de singurătate.

Iar doctorul Fletcher – Griffin – era plecat. Se simțea absența lui în imensa casă, ca și cum, fără el, aceasta ar fi încetat să existe.

Apoi, în depărtare, o ușă se închise. Atmosfera casei se

însufleți. Rachel închise ochii și adormi.

Griffin se trezi cu greu în zori. O altă zi. Doamne, uneori dorea ca timpul să se oprească în loc, ca el să-și poată aduna gândurile.

Aruncă într-o parte o pătură șifonată și se

mișcă, gol, pe podeaua rece a dormitorului. La lavoar, își turnă dintr-o cană apă călduță și se spălă. După asta, se rase, își puse îmbrăcămintea obișnuită, adică un pantalon negru și o cămașă albă, și își perie părul.

Deși avea o mulțime

de alte lucruri în cap, gândurile lui se întorceau mereu spre Rachel care dormea în camera de vizavi. O dorință bruscă, devastatoare, luă naștere în el, consumându-l, dând la o parte toate bunele intenții.

Era liber acum, își

aminti el. Nu exista nici un motiv pentru care să nu fie atras de ea.

Împrospătat și deosebit de nerăbdător, se îndreptă spre fereastră și privi afară.

Trase adânc aer în piept, încercând să găsească motive de teamă, dar nu găsi decât

unul, și anume faptul că iubea din nou.

Încercând să se liniștească se întoarse de la fereastră și părăsi dormitorul.

Pe coridor se opri, atras de ușa închisă a lui Rachel. După câteva secunde, reuși să se stăpânească și porni mai

departe pentru a deschide ușa camerei în care se odihnea Fawn.

Dar ea plecase, iar camera era aranjată și neschimbată, ca și cum ea nu ar fi fost niciodată acolo.

Deși era exasperat și amuzat, nu fu surprins. Chiar și când era copil,

Fawn avea probleme să nu rămână într-un singur loc mai mult de două ore.

Coborî scara, străbătu casa tăcută și intră în bucătărie.

Acolo, patru lămpi ajutau zorile care se luptau să apară, în timp ce Molly stătea în fața

unei sobe de gătit imense și amesteca ceva într-un ceaun de fontă.

Zâmbetul ei era prudent, iar o șuviță de păr arămiu, umed de la abur, îi căzuse pe frunte. O dădu într-o parte cu dosul mâinii.

— Dar cu fata McKinnon cum rămâne?

întrebă ea fără altă introducere.

Griffin își înclină capul ușor și râse.

— Și bună dimineața și ție, Molly Brady.

— Molly îi răspunse bine dispusă și puse într-un castron de ceramică o porție de terci de ovăz, în timp ce

Griffin își turnă cafea.

— Este dragoste, nu-i așa? insistă Molly. Doamne sfinte, mă gândesc ce pot face ochii ăia colorați în violet cu sufletul unui bărbat!

Griffin se așeză la masa rotundă și își puse zahăr peste cerealele care i le așezase Molly în

față.

— Este doar un copil, se răsti el, vorbind atât pentru el, cât și pentru Molly.

Râsul ei era plăcut.

— Așa copil...

— Are numai șaptesprezece ani, spuse Griffin, fiind deodată foarte interesat de cana

cu smântână de pe masă.

— Da, aprobă Molly veselă. Iar la vârsta ei eram deja măritată și mamă pentru William al meu.

Griffin ignoră remarca și mâncă în liniște.

Dar *Molly* nu

renunță.

— Sărăcuța, arăta atât de pierdută și de dezorientată aseară! Presupun că nu te-ai mai deranjat să-i explici anumite lucruri, Griffin Fletcher.

Griffin se așează să-și termine cafeaua.

— Tatăl ei îi poate

explica. Am de gând să-l găsesc astăzi.

Molly se încruntă.

— Da? Dar este de mers o zi întreagă dus și întors. Ce se întâmplă dacă este nevoie de tine aici?

Griffin ridica din umeri cu o indiferență pe care nu o simțea. Nu

trebuia să plece, știa asta, mai ales că era sigur că Field ar fi mers în locul lui. Dar avea nevoie să călărească, avea nevoie de singurătate, de timp.

— Am să mă întorc cât de curând posibil. *Până* atunci, o ții pe Rachel în casă sau în

apropiere. Jonas este la pat și are dureri în niște locuri cruciale, dar asta nu înseamnă că nu este în stare să încerce ceva.

Cu dibăcie, înainte de a putea refuza, Molly îi umplu din nou cana cu cafea.

— Griffin, cutează ea cu blândă precauție.

Știu că tu și Becky McKinnon ați fost prieteni apropiați. Știu că i-ai promis să o ții pe Rachel în siguranță, departe de atingerea lui Jonas. Dar dacă Rachel este atrasă de el? Indiferent cum este, totuși arată bine și este bogat. Aceste calități fac

o combinație atrăgătoare pentru o fată care a fost săracă toată viața.

Griffin împinse cana într-o parte, pătând fața de masă albă și se ridică pentru a-și lua haina și pălăria din cuiul de lângă ușă.

— Jonas ar distruge-

o, spuse el.

Îndreptându-și umerii, Molly îi întinse geanta neagră.

— Poate că o iubește, spuse ea cu îndoială, ochii ei verzi fiind îngânduraţi.

— Dragoste? Cuvântul era amar în gura lui Griffin. El

deschise ușa și fu mulțumit de aerul rece.

— Jonas nu poate cunoaște ce este dragostea.

Molly ripostă cu o dârzenie tipic irlandeză:

— Iar tu, Griffin Fletcher, te pricepi de minune să arunci cu pietre.

Griffin ieși, trântind cu putere ușa în urma lui, în semn de răspuns.

Când Rachel se trezi, fu mirată să constate că nu simțea nimic. *Nici* durere după mama sa, nici furie împotriva lui Griffin, nici singurătate. Părea că în sufletul ei

era un mare gol.

Casa imensă era rece și liniștită, iar ea *își croi drum* prin ea până la bucătărie.

Molly Brady era acolo, cu zâmbetul ei sincer și cu ochii precauți, întrebători.

— Hai, așază-te aici și ia o îmbucătură, o

invită ea pe un ton cald.

Rachel îi zâmbi când primi terciul de ovăz, mulțumi și se așeză să mănânce. Lâna ieftină a rochiei îi zgâria șoldurile goale și îi irita sânii, dar ei nu-i păsa. Nimic nu mai conta, absolut nimic.

Molly îi așeză o

pălărie de pai, cu borul lung, pe vârful capului.

— Rachel?

Ea privi în sus, reușind un început de zâmbet.

— Da?

— Bun venit.

Lacrimile se adunară în ochii lui Rachel, ceea ce era ciudat, întrucât

nu avea nici un sentiment.

Molly probabil că văzuse ceva pe fața ei, întrucât se apropie cu rapiditate. Îi luă pălăria de pe cap și se așează într-un scaun lângă ea.

— Cred că ești o fată care ai nevoie să vorbești cu cineva,

Rachel McKinnon.

— Este foarte ciudat, recunoscu Rachel, împingând la o parte micul dejun mâncat pe jumătate. S-au întâmplat atâtea lucruri și totuși nu simt nimic.

— O să simți, o asigură Molly, în timp ce una din mâinile ei mici,

roșii, se așeza pe încheietura mâinii lui Rachel.

Rachel suspină și își feri ochii.

— Ce fel de om este doctorul Fletcher? întrebă ea.

Menajera oftă.

— Este un om bun, un om puternic,

responsabil.

— Dar este arogant și distant!

Deodată, emoțiile o prinseră pe Rachel pe negândite.

— Doamnă Molly, eu îmi vedeam de treburile mele. M-am dus la locuința domnului Wilkes, pentru că m-a

invitat să fac o baie...

Un amuzament blând licări în ochii verzi ai lui Molly.

— Da?

— S-a întâmplat să cad în noroi, iar domnul Wilkes m-a invitat să fac o baie! în orice caz, Griffin – doctorul Fletcher – a venit ca o

furtună și m-a smuls de acolo, iar de atunci îmi dă întruna ordine și mă insultă.

Molly se așează pe scaunul ei și își încrucișă mâinile pe piept.

— Tactul nu a fost niciodată una din calitățile lui Griffin. El este un om direct.

— Ce drept are el să-mi spună mie unde să stau și unde nu, să mă aducă aici?

— Nici unul, presupun. Dar doctorul și mama ta au fost buni prieteni, Rachel. Iar el i-a promis că te va proteja.

— De cine? întrebă

Rachel, cu o voce ascuțită din cauza frustrării.

— De domnul Jonas Wilkes, răspunse Molly neutru. Exista o licărire misterioasă în ochii ei, o amintire întunecată.

Rachel auzi din nou cuvintele mamei sale:

„Există un bărbat, un

om groaznic.”

Se referise ea mai curând la domnul Wilkes decât la doctorul Fletcher? Totul era prea confuz.

— De ce ar vrea domnul Wilkes să-mi facă rău?

Molly își coborî vocea și spuse:

— Noi nu știm că va face asta, Rachel. Din ceea ce înțeleg, el te place, iar ăsta este un lucru periculos.

Rachel oftă. Oare au înnebunit cu toții? Ce ar putea să vrea un bărbat cu bogăția și puterea lui de la o fată de tăietor de lemne?

— Doctorul Fletcher
îl urăște, și cred că și
mama l-a urât.

Molly aprobă.

— Da. Presupunerea
mea este că Becky s-a
gândit că Jonas își va lua
revanșa asupra ei pentru
niște certuri din trecut,
dacă te atacă pe tine. În
ceea ce îl privește pe

Griffin, el are motive serioase pentru ceea ce simte, deși aș vrea să le fi uitat.

— Ce certuri au existat între mama și domnul Wilkes?

O pată de soare luci pe masă, iar trăsăturile lui Molly erau ascunse de strălucirea acesteia.

— Jonas Wilkes este unui dintre cei mai puternici și *mai* influenți oameni dinWashington Territory, Rachel. Iar el nu a putut niciodată să o controleze pe mama ta, așa cum face cu mulți oameni. Ea nu se temea de el, până nu ai venit

tu.

Rachel tăcu un timp, mintea ei fiind preocupată să înregistreze această informaţie ciudată, dar, în cele din urmă, vorbi din nou:

— Din cauza asta îl urăşte pe doctorul Fletcher, pentru că nu-l

poate controla?

— Sunt sigură că asta este numai o parte a problemei, aprobă Molly, în timp ce lumina soarelui scădea, iar trăsăturile ei deveneau din nou vizibile.

— Dar există ceva mult mai profund între cei doi și totul a început

cu mult înainte ca Jonas să moștenească averea.

Ceva în comportamentul lui Molly o făcu pe Rachel să-și aleagă cu grijă cuvintele:

— Este ceva în legătură cu durerea sufletească a doctorului Fletcher, nu-i așa?

Molly deveni deodată preocupată. Se ridică de pe scaun, își aranjă șorțul imaculat, și își legă o basma galbenă peste părul lucios. Pălăria de pai zăcea, uitată, pe un dulap lateral.

— Deja am spus prea multe și mai am de

lucru în grădină. Tu trebuie să te odihnești și dacă vrei să citești, sunt sute de cărți în biroul doctorului.

Rachel primi cu bucurie oferta de a se cufunda în lectura unui roman sau a unui volum de poezie.

Gânduri și

sentimente o încercau în timp ce străbătea *din nou casa, spre camera* închisă despre *care* ea presupunea că ar fi biroul lui Griffin. Molly știa în mod clar mult mai *multe decât voia să spună, iar* Rachel era frustrată de tăcerea ei.

8

Rachel se opri în ușa biroului, încântată. Molly Brady nu exagerase; erau acolo sute, poate chiar mii, de cărți. Erau îngrămădite pe rafturi, pe scaune și mese, aranjate într-un morman înalt pe biroul masiv ce ocupa centrul

camerei.

Și totuși locul avea un aer de ordine austeră. Paravanul de alamă al șemineului strălucea, cele două scaune din piele neagră, ce erau puse în fața căminului, miroseau a săpun, iar instrumentele chirurgicale, aranjate

într-un dulap cu geam din sticlă, luceau.

Fără să ezite prea mult timp, Rachel intră în cameră, se apropie de un perete căptușit cu cărți și își trecu degetele peste coperte din piele. Multe titluri erau imprimate cu auriu.

Desigur, erau și cărți

de medicină, groase, tratate de anatomie, dar erau și clasici, și texte despre botanică, astronomie, filozofie și politică. Intercalate printre aceste volume, se aflau și romane de aventuri, și chiar comedii. Acestea, fără excepție, erau semnate

Louisa G. Fletcher, cu un scris de mână înflorit.

Rachel reţinu acest nume în mintea ei, întrebându-se cine putea fi. Va trebui să rămână cu această curiozitate, întrucât nu avea intenţia să-l întrebe pe Griffin cine era Louisa, iar Molly

probabil că nu i-ar fi spus, dacă știa.

Resemnată, ea se instală într-unul din scaunele din fața șemineului și deschise un roman franțuzesc. Dimineața trecu într-o dulce și pașnică indolență; timp de câteva ore, cel puțin,

Rachel McKinnon reuși să dea uitării realitățile triste ale vieții ei. În toată această pauză binevenită, rochia ei urâtă se transforma într-o rochie de mătase, sărăcia se transforma într-o bogăție opulentă, iar singurătatea îi fu alungată de adorația

unor bărbaţi cutezători.

Ochii lui Rachel erau înceţoşaţi de visuri, iar obrajii erau îmbujoraţi de cutezanţa aventurilor eroinei sale, când îşi dădu seama că nu era singură în birou. Ridicându-şi privirea întâlni faţa blândă a preotului Hollister.

— Iartă-mă, spuse el, ochii lui fiind luminați de un amuzament blând. Se pare că am întrerupt ceva foarte interesant.

Stânjenită, Rachel închise cartea, ținând semn cu un deget, și zâmbi.

— Vă rog, spuse ea. Așezați-vă.

Preotul se așează pe scaunul de lângă ea, cu aerul unui musafir frecvent și binevenit. Ea știu, instinctiv, că acest om era cel mai bun, cu excepția lui Molly Brady, prieten al lui Griffin Fletcher.

Tăcerea deveni stânjenitoare și Rachel o

rupse în mod deliberat:

— Mă tem că doctorul Fletcher este plecat, spuse ea, preluând în mod inconștient limbajul grațios, educat al domnișoarei despre care tocmai citise.

El păru oarecum jenat.

— De fapt, domnișoară McKinnon, am venit să te văd pe dumneata.

Ochii mari, albaștri, erau precauți, iar vocea avea un ton blând.

Rachel ar fi vrut să întindă mâna și să-l apuce pe bărbatul din fața ei de gulerul

sutanei. În loc de asta, ea întrebă:

— De ce?

Acum părea el tensionat, văzând că era stăpânit de o mulțime de emoții conflictuale care îl măcinau, Rachel fu uimită când el se ridică și se întoarse cu spatele la ea.

— Domnișoară McKinnon, pur și simplu nu există un mod delicat de a rosti această frază. Este extrem de important să părăsești Providence cât mai curând posibil.

Oftă, examină tavanul o clipă, apoi continuă:

— Domnișoară

McKinnon...

Rachel fu dintr-o dată conştientă de rochia ei demodată, de faimoasa ei mamă şi de nepotrivita ei prezenţă în casa doctorului Fletcher. Un nod dureros i se puse în gât, iar abdomenul i se strânse.

— Rachel, spuse ea. Te rog, spune-mi Rachel.

Preotul se așează din nou jos, ochii lui fiind acum mai curând triști decât înflăcărați.

— Rachel, acceptă el. Numele meu este Winfield, deși Griffin mi l-a prescurtat de mult în

„Field”.

Rachel aprobă ușor.

— „Field”, repetă ea testând numele, simțind în el putere și onoare. Eu nu sunt la fel ca mama, dacă ăsta este motivul pentru care vrei ca eu să plec, spuse ea.

Compasiunea se așternu pe chipul lui ca

o ninsoare lină, iar vocea conținea o blândă dojană:

— Rachel, mama ta a fost admirabilă în multe privințe. Deși nu am fost de acord cu... vocația ei... eu am considerat-o totuși un prieten de valoare.

Rachel își plecă ochii

pentru o clipă, apoi se forță să și-i îndrepte spre Field.

— Știi, eu nu mă simt binevenită aici. Constat că și alții ar dori să plec cât mai repede.

Mâna lui Field i-o cuprinse pe a ei.

— Te rog să nu te simți ocolită.

Deodată, sări din nou în picioare, parcurgând agitat spațiul din fața șemineului. Poate că nu ar fi trebuit să vin aici, poate că nu ar fi trebuit să spun ceva.

Rachel îl întrerupse:

— Field, ce voiai să-mi spui de fapt?

Bărbatul înalt se opri

și privi în jos spre Rachel, părând sincer îngrijorat:

— L-ai întâlnit pe domnul Wilkes, conchise el. Și, bineînțeles, ai făcut cunoștință cu Griffin. Rachel, pentru numele lui Dumnezeu, nu te lăsa prinsă între cei doi!

Mirarea lui Rachel era egalată numai de confuzia ei.

— Între cei doi? spuse ea ca un ecou.

Field umbla din nou de colo-colo.

— Am reușit să declanșez un dezastru, pot vedea asta! murmură el, clătinându-

și capul cu o mișcare comică, care o făcu pe Rachel să surâdă.

— Mă faci să mă consider un premiu irezistibil, Field! Vrei să spui că Jonas și Griffin ar putea ajunge să se bată din cauza mea?

Hollister păru să se relaxeze puțin, văzând

amuzamentul exploziv al lui Rachel, care îi îmbujoră pomeţii obrajilor. Se aşează din nou, iar când întâlni privirea oarecum înceţoşată a lui Rachel, faţa lui deveni serioasă.

— S-ar putea să fie mai tragic decât asta, Rachel. Jonas Wilkes te

vrea, ăsta este un fapt stabilit. Iar intuiția mea îmi spune că Griffin te consideră la fel de atrăgătoare.

Rachel privi rochia lălâie și pantofii scorojiți, izbucnind într-un hohot de râs necontrolat.

Field oftă și căzu

înapoi în scaun, aşteptând, în mod evident, încetarea râsului. Când acesta se domoli, el se răsti:

— Crede-mă, Rachel, dacă ai şti cât de şubredă este pacea între cei doi bărbaţi, nu ai mai râde.

Rachel deveni

serioasă, sesizând sinceritatea lui, dar în sinea ei continua să râdă.

— Părinte Hollister... Field... de fapt cred...

— Ar fi mai bine să te gândești! o întrerupse Field. Ești o tânără femeie foarte drăguță. Nici lui Jonas, nici lui

Griffin nu le lipsește calitatea de a vedea acest lucru.

Rachel era sigură că niciodată nu mai auzise ceva atât de absurd, dar romantismul ideii era prea plăcut pentru a-l da deoparte. Ea îl savură timp îndelungat.

Când vorbi din nou,

vocea ei era fermă:

— Nu intenționez să plec din Providence. Mama mi-a lăsat ceva bani și clădirea ei, și am intenția să mă folosesc din plin de amândouă.

Field deschise gura, iar chipul îi deveni alb precum gulerul preoțesc.

Rachel își reprimă cu greutate o altă explozie nestăpânită de râs. Cu excepția unei mici strâmbături în colțul gurii, fața ei rămase serioasă.

— Ți-am făcut o impresie neplăcută, continuă ea, împrumutând din nou

din limbajul personajeior despre care tocmai citise. Nu am intenția să urmez vocația mamei mele... am de gând să înființez o casă pentru închiriat. Tatăl meu și cu mine vom locui acolo și îmi imaginez, că la fel și multe alte femei din

Tent Town.

Cu un efort demn de admirat, Field Hollister își reveni.

— Înțeleg, spuse el, apoi își drese glasul și roși.

Era un om drăguț și Rachel voia să-l asigure de sinceritatea ei.

— Field, te rog să nu-

ți faci griji din cauza domnului Wilkes și a doctorului Fletcher. Uită-te la mine. Sunt fiică de tăietor de lemne. Nu am rochii frumoase, nici educație, nici o față frumoasă. Ce-ar putea să vadă la mine acești bărbați?

Field Hollister privi

în gol, cu gândurile la o mare distanţă. În cele din urmă, se ridică, revenind la realitate.

— Dumnezeu să-i salveze pe cei nevinovaţi, murmură el.

Rachel deschise cartea pe care o ţinea în mână şi urmări cu degetul înscripţia de pe

prima pagină.

— Field, cine este Louisa G. Fletcher? îndrăzni ea să întrebe.

El oftă.

— A fost mama lui Griffin, răspunse el, neatent.

O mare ușurare străbătu inima lui Rachel.

— Cum era ea?

Field zâmbi, amintindu-și.

— Era frumoasă, practică și, la fel ca fiul ei, nu era înclinată spre conversații sterile.

Apoi, după ce o salută politicos, plecă.

Rachel deschise cartea și citi același

paragraf de trei ori la rând. Cuvintele bântuiră prin mintea ei, apoi se evaporară ca fumul.

Tulburată, închise cartea și o puse cu ciudă deoparte. Deodată viața ei devenise mai interesantă.

Soarele de amiază

strălucea pe cer când Griffin ajunse în tabăra de bază a lui Jonas. Câțiva oameni intrau și ieșeau din baracă, dar majoritatea, știa, era la muncă.

Griffin se încordă când descălecă și își legă calul de stâlpul din fața bucătăriei. Amintirea

persista. Mirosul de smoală, strigătul, căderea unui arbore gigant, trupul strivit al tatălui său transportat în tabără, toate acestea îi reveneau în minte, ori de câte ori venea aici.

Jack Swenson, bucătarul, apăru în uşa barăcii, ţinând într-o

mână un vas mare și învârtind un amestec în ea cu cealaltă mână.

— Ce te aduce aici sus, doctore? Nu este niciun accident astăzi.

Griffin își permise o privire rapidă în cratița lui Swenson. Regretă imediat acest lucru.

— Înțeleg că aveți

aici un om pe nume McKinnon – un tăietor.

Swenson înjură cu dispreț și scuipă în noroi.

— McKinnon nu mai este tăietor, doctore. Începând de azi-dimineață el dă ordine.

Acest lucru îl făcu pe Griffin să se simtă

descumpănit. De ce oare să-l angajeze Jonas ca tăietor și apoi să-l promoveze după numai o zi?

— Unde este?

— Nu-mi pot imagina ce vrei de la el, comentă Swenson, privindu-l pe Griffin cu un dispreț fățiș. Nu este

bolnav.

Griffin oftă, își scoase pălăria și își trecu mâneca udă de transpirație peste frunte. Bătrânul poate că nu-l iertase că alesese să urmeze medicina, în loc să fie interesat de domeniul forestier al tatălui său. Poate că

într-un fel nici el însuși nu se iertase.

— Unde este McKinnon? insistă el.

Obrazul nebărbierit al lui Swenson se mișcă puțin.

— Nu l-am văzut.

Griffin trase o înjurătură în barbă.

Fața nebărbierită a

lui Swenson se luminează de un zâmbet.

— Poate că totuși ai ceva din bătrânul Fletch, băiete. Unii dintre noi se întrebau dacă într-adevăr erai așa cum afirma mama ta.

Griffin închise ochii și numără în gând. Când se calmă, vorbi pe un

ton măsurat cu grijă:

— Ține-ți gura, Swenson, dacă nu cumva vrei să te trezești cu mâncarea aia în cap.

Bătrânul împinse cratița și lingura de lemn în brațele unui ajutor deja speriat și traversă veranda fluierând.

— Crezi că poți să te iei de bătrânul Swenson, micuțule Fletcher?

Griffin își roti ochii.

— Știi foarte bine că pot, ticălos bătrân! Swenson păși cu atenție pe treptele bucătăriei, în soarele strălucitor.

— Atunci suflecă-ți mânecile alea de pânză

și fă o încercare!

— Oh, la naiba, mormăi Griffin.

— Ți-e frică de mine, micuțule Fletch?

Un chicotit se auzi din mijlocul micului grup de băieți care se adunase atrași de discuție.

Griffin își scoase

butonii de la manșetele cămășii. Apoi, intrând în joc, își suflecă mânecile. *Te uiți, tată?* se gândi el. *După toți anii ăștia, tot nu pot să pun piciorul pe muntele ăsta fără ca amintirile să nu mă îndemne să dovedesc că sunt fiul tău.*

— O.K., Swenson,

spuse el cu voce tare. Cine este martorul tău de data asta?

Ca și când ar fi așteptat un semnal, unul dintre oamenii veniți recent, păși în față. Ceilalți mai văzuseră scena și înainte, dar reușiră să-și păstreze niște fețe serioase.

Individul era cu un cap mai înalt decât Griffin, cu un piept musculos și cu o expresie de onoare jignită în ochi. Griffin aproape râse cu glas tare.

— Tu preiei bătăile bătrânului, zilele astea?

Soarele străluci în

părul roșu al pădurarului. El privi fețele celorlalți bărbați cu vizibilă neîncredere.

— Bineînțeles că n-am să stau cu mâinile în sân să văd cum îl bate un bărbat ce are jumătate din vârsta lui! afirmă el cu curaj.

Griffin îi făcu semn

cu degetele de la ambele mâini.

— Bine, vino, Greenhorn[1]. Swen n-o să fie liniștit până când nu se întâmplă ce trebuie.

Tipul arăta jenat și mai mult decât jignit.

— Cui îi spui tu *Greenhorn?*

— Ţie, răspunse Griffin zâmbind.

Spre deliciul celorlalţi, Greenhorn avansa ameninţător. Primul lui pumn îl nimeri pe Griffin în stomac, luându-i respiraţia. Era depăşit, dar asta făcea parte din regula jocului.

Cea de a doua lovitură era la fel de evidentă ca sosirea unui tren și Griffin se feri într-o parte. Se opuse luptând, lăsând spectacolul să continue un timp; Dumnezeu știa că viața în tabără era monotonă și că oamenii aveau nevoie de

distracție.

Diversiunea fusese o greșeală. Pumnul drept al lui Greenhorn nimeri osatura maxilarului lui Griffin, transmițându-i o durere explozivă în cap, de-a lungul cefei și în omoplați. Mintea lui se goli de toate și începu dansul mortal.

Deodată, Griffin Fletcher nu mai era bărbat, ci băiat.

Nu se mai afla într-o tabără forestieră, ci pe unul dintre vapoarele pe care tatăl său avea o misiune, navigând între San Francisco și Seattle.

Acolo, pe puntea alunecoasă, La Ferrier îl

stimula, învățându-l tehnici aducătoare de moarte, dojenindu-l până când trupul și spiritul lui deveneau o forță. Iar picioarele încălțate cu cizme deveneau arme mai teribile decât ar fi putut deveni mâinile.

Când Griffin își

reveni, victima plăcerii lui Swenson pentru diversiune zăcea la pământ, o parte a capului lucind de sânge închegat. Numai mișcarea enormului său piept indica faptul că era încă în viață.

Griffin se clătină puțin și o găleată cu apă

rece ca gheața îi fu aruncată pe față, alungându-i ultimele rămășițe de confuzie. Cel care ținea găleata avea ochi tineri, dar barba și părul îi erau cărunte.

— Ticălosule, gâfâi el, unde ai învățat să te lupți ca un francez?

Griffin nu putu răspunde. În schimb, privi din nou la ceea ce îi făcuse nevinovatul apărător al lui Swenson și, împiedicându-se, se îndreptă spre vagonul cu unelte. Acolo, vomă în convulsii mult timp după ce stomacul lui era golit.

Bărbosul îl privi tot timpul. Când termină, îi întinse lui Griffin o găleată cu apă, turnându-i în mâini. Griffin își umplu gura, scuipă, iar restul de apă și-l turnă peste capul care îi zvâcnea. Vocea lui era răgușită când vorbi:

— Mulțumesc.

Ochii albaștri îl priveau atent, dar nu cu viclenie. I se întinse o mână aspră.

— Numele meu este McKinnon.

Râsul lui Griffin îi arse gâtul. Începu ca un chicotit chinuit și crescu până când ajunse un

hohot de râs.

— Fletcher, reuși el să spună după un timp. Griffin Fletcher.

Era întuneric afară și lui Rachel nu-i plăcea felul în care Molly Brady părăsea mereu masa pentru a se duce la fereastra bucătăriei și a

privi pe furiș spre grajd. Pe cine urmărea ea? Pe doctorul Fletcher? Sau poate pe indiana care dispăruse, pe Fawn Nighthorse?

Dispariţia acesteia fusese o decepţie pentru Rachel; dorise să o cunoască și să-i pună întrebări despre o

mulțime de lucruri.

— Sfinții să fie binecuvântați! țipă Molly dintr-o dată, speriindu-i atât pe Rachel, cât și pe băiatul tăcut, cu ochi inexpresivi, care mânca la masă lângă ea.

Ușa bucătăriei se deschise și doctorul

Fletcher apăru. Rachel rămase şocată de starea jalnică a feţei lui umflate şi rănite, încât i se făcu rău.

Doctorul Fletcher nici nu se uită în direcţia ei, iar ea încercă să înţeleagă motivele pentru care era atât de îndurerată, când tatăl

său intră pe ușă.

— Tată! țipă ea, aruncându-se în brațele lui puternice, primitoare.

Ezra McKinnon zâmbi fiicei sale cu o tandrețe amuzată.

— Ei, asta zic și eu primire, spuse el.

Abia atunci își aminti

Rachel. Simți cum îi dispare culoarea din obraji și în ochi i se adună lacrimi.

Ezra o ținu strâns.

— Este în ordine, micuțo, spuse el. Știu că mama ta s-a dus.

Rachel își permise plânsul dezlănțuit de care avea atâta nevoie.

Când șocul trecu, ea era atât de slăbită, încât de-abia se putea ține pe picioare.

Ezra o instală pe un scaun la masa de stejar și se așeză și el alături. Pentru prima oară observă că erau singuri în încăperea spațioasă.

— O să lăsăm locul

ăsta în urma noastră, promise Ezra, cu o voce încărcată de emoţie. N-are niciun rost să rămânem.

Rachel înghiţi cu greu, întrebându-se cum va reacţiona tatăl ei la ceea ce avea ea de gând să facă. Cu curaj, îi explică faptul că

Rebecca îi lăsase o moștenire, că acum puteau avea o locuință și că nu mai era necesar să se mute mereu din oraș în oraș.

Fu uimită de patima imprimată pe fața tatălui ei, când îi auzi cuvintele:

— N-o să facem deloc

așa, fetițo! După cele ce mi-a povestit astăzi Griffin Fletcher, n-aș rămâne aici pentru nimic în lume.

Dezamăgirea și frustrarea o făcură pe Rachel să înțepenească în scaun.

— Ce anume ți-a spus, de ți s-a părut atât

de groaznic, tată?

— Nu contează ce mi-a spus. De îndată ce Becky va fi îngropată cum se cuvine și ne vom reculege la mormântul ei, plecăm. Și cu asta gata, Rachel.

Și așa a fost, se gândi Rachel, cu inima grea.

9

Curierul solid, îmbrăcat în pantaloni groși și în cămașă de flanel, uzată, stătea nerăbdător lângă șemineul din salon.

Jonas, înfășurat într-un halat de brocard, turnă coniac întâi pentru el și apoi pentru

vizitator.

— Ei bine, Peterson? întrebă el aspru. Ce mai este? Ochii lui Peterson se roteau în toate părțile, admirând grandoarea ce-l înconjura, în timp ce mărul lui Adam îi urca și îi cobora în gâtul lui gros.

— Swenson zicea că o să vrei să știi că McKinnon a plecat. Și ăsta începând chiar de azi.

Jonas înregistra calm informația.

— Din întâmplare, după o lungă discuție cu Griffin Fletcher?

Un zâmbet iritat se

întinse pe față, de altfel ștearsă, a lui Peterson.

— L-ai văzut vreodată pe Fletcher bătându-se, șefule? Un chicotit amar îi scăpă lui Jonas. Durerea ascuțită, ce nu ceda, din organele lui genitale, era un răspuns clar la această întrebare pentru el, nu

și pentru Peterson.

— Deci, Griffin a fost acolo. Pe cine a mai zdrobit de data asta?

Peterson învârti pălăria fără formă în palmele sale masive.

— Pe roșcatul ăla de fierar care s-a angajat luna trecută – Dobson.

Jonas clătină din cap.

Ironia acestui fapt era extraordinară. Oare Griffin va face mâine o nouă plimbare în munți pentru a repara ce stricase azi?

— Omul este bine?

Peterson aprobă din cap, punându-și pălăria într-o parte pentru a accepta băutura oferită.

— Swenson a trebuit să-i lege falca și nu poate mânca, dar altfel este bine.

Jonas luă o înghițitură din băutura sa.

— Nimeni nu ar putea mânca mâncarea lui Swenson! Dar McKinnon a spus de ce

nu mai vrea să rămână?

— Nu a dat nici o explicaţie. A spus numai că vrea să primească banii care i se cuvin şi a plecat cu doctorul.

— Înţeleg, murmură Jonas. Apoi se lăsă să cadă în scaunul său preferat, strâmbându-se simţind durerea dintre

picioare.

— Termină-ți coniacul și șterge-o de aici, Peterson. Și spune-i lui Swenson că îi mulțumesc.

Doamna Hammond intră în momentul în care Peterson plecă. Ea își fixă privirea nemulțumită asupra lui

Jonas și întrebă:

— Ce faci aici jos? Nu ești într-o stare...

Jonas închise ochii.

— Unde este McKay? întrebă el aspru.

— Probabil sub cea mai apropiată stâncă, răspunse femeia.

Jonas zâmbi și deschise din nou ochii.

— Atunci, răstoarn-o. Vreau să-l văd acum.

Revolta calmă ce juca pe fața doamnei Hammond îl distră. Pentru a milioana oară Jonas se întreba oare de ce rămânea ea aici, an după an, când dezaproba aproape tot ce făcea el?

— Dacă îți închipui un singur minut că poți trimite o femeie la ora asta...

Jonas râse. O femeie! Vor trece zile până când se va putea gândi la acest lucru.

— Fii liniștită doamnă Hammond. Mulțumită lui Griffin

Fletcher, această dulce perspectivă este exclusă. În seara asta nu ai motive de revoltă morală.

Bombănind, doamna Hammond părăsi încăperea.

Jonas nu avea nici o îndoială că McKay va apărea curând. Își

umplu paharul din sticla ce se găsea pe masa de lângă scaun și se gândi.

Deci Griffin s-a dus la McKinnon și l-a avertizat că fiica lui este în mare pericol de a-și pierde inocența datorită groaznicului Jonas Wilkes. Înjură răgușit, iar sunetul avu ecou în

camera mare.

Închise ochii și se gândi la Rachel. Ar trebui să-l lase pe McKinnon să o ducă departe, dar numai gândul absenței ei îl umplu de un gol cutremurător, insuportabil.

Doamne sfinte, ce

făcuse din el? Ce vrajă avea asupra lui de reușise să-l facă să vrea lucruri pe care jurase că nu le va face?

Jonas deschise ochii pentru a-l vedea pe McKay care stătea în pragul ușii urmărindu-l.

— Despre ce este vorba, șefule?

Cu calm Jonas dădu ordinul.

Ezra McKinnon stătea pe veranda casei doctorului privind la cerul presărat cu stele și. Gândindu-se la propria suferință. Cum putea Becky să fie moartă?

El se sprijini de

stâlpul verandei, căutând un reazem. Ce prost fusese să se lase copleşit de această a doua pierdere a ei! Ce motiv avea s-o jelească? Ea aproape îl ucisese părăsindu-l în acel mod, părăsindu-l pe el şi pe propriul ei copil.

Un sughiţ de plâns

răgușit îi ieși din gât, având ecou în noapte. Își reprimă alte valuri de plâns care voiau să-i urmeze primului.

O băutură ar fi tocmai potrivită. Da, o băutură și o femeie.

Îndreptându-și umerii, McKinnon sări peste balustrada

verandei, înconjură casa, traversă curtea luminată de lună și intră în grajd. Acolo, înșeuă un cal pe care-l închiriase la tabăra forestieră.

În lumina slabă din grajd, urmări cu degetul însemnul Wilkes și scuipă. „Peste cadavrul meu, ticălosule!” rosti el

adresându-se în gând prinţului cherestelei, care-şi închipuia că se putea folosi de fiica unui om cumsecade, ca şi cum ar fi fost un gunoi.

Simţul familiar funcţiona ca de obicei. Becky s-a descurcat bine, se gândi el când părăsi saloon-ul două

ore mai târziu. Își aminti de ideea lui Rachel de a transforma acest loc într-o casă de închiriat și chicoti.

McKinnon încălecă calul și călări urmând drumul întunecat. După această noapte petrecută în casa lui Griffin Fletcher, el și Rachel își

vor lua un cuvios rămas-bun de la Becky și vor pleca din apropierea lui Wilkes. Auzise că era de lucru mai în nord, în Canada.

Călăreții îl înconjurară deodată, deși nici un sunet nu-l avertizase de apropierea lor. Erau șase și se

apropiaseră foarte mult de el, având feţele acoperite. McKinnon blestemă pământul umed care amortizase zgomotul copitelor de cai.

Rachel se trezi cu lacrimi pe faţă.

Această zi va avea

prea multe despărțiri: un-rămasbun mamei sale, altul visurilor ei de a avea o locuință adevărată și altul de Griffin Fletcher. Ideea de revoltă îi apăru în minte, ca un fulger.

Să zicem că ar refuza să plece? Ce s-ar întâmpla atunci?

Soarele dimineții străluci în fereastra camerei de oaspeți, iar Rachel. Era neputincioasă în fața autorității lui, în conformitate cu legile, atât de morale, cât și civile, în cele din urmă această autoritate se va transmite unui soț încă

necunoscut, care o va acapara complet. Ea nu va putea niciodată să ia decizii de una singură și această idee o umplu de mânie.

Pentru prima dată Rachel înțelese de ce fugise mama ei.

Trase adânc aer în piept, aruncă pătura

într-o parte și se dădu jos din pat. Cel puțin acum existau banii, iar ea nu avea intenția să plece fără ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Și mai târziu vor fi mai mulți, după ce se va vinde saloon-ul. Viața va fi mai ușoară. Își va cumpăra câteva cărți, o

nouă garderobă și poate – poate – va găsi un bărbat care să-i acorde măcar puțină libertate.

Se auzi o ușoară bătaie în ușa dormitorului tocmai când Rachel terminase cu îmbrăcatul și își peria părul.

— Intră, spuse ea cu

resemnare.

Imaginea feței și a umerilor lui Molly se reflectară în oglinda ei.

O teamă fără motiv îi cuprinse inima lui Rachel.

— Molly... ce este?

Puțină culoare reveni în obrajii neobișnuit de palizi ai lui Molly.

— Rachel, l-ai văzut pe tatăl tău azi-dimineaţă?

În încăpere se lăsă o tăcere palpabilă. Incapabilă să vorbească, Rachel clătină din cap.

Molly făcu un efort uriaş să-şi ascundă dezamăgirea.

— Ei bine, sunt

sigură că nu sunt motive de îngrijorare.

Doctorul și Billy au plecat să-l caute.

Rachel puse deoparte peria de păr pe care i-o dăduse Molly și se lăsă ameţită pe pat.

Molly se așează lângă ea și-i luă mâna..

— Nu-ți face griji. N-

ar fi plecat fără tine. Și este puțin probabil că și-a schimbat hotărârea și s-a dus din nou în munți.

În ciuda dorinței ei de independență la care se gândise mai devreme, Rachel era acum speriată. Ea își iubea tatăl, indiferent de

divergențele dintre ei.

— Eu... eu am crezut că a petrecut noaptea aici...

Vocea lui Molly era reconfortantă.

— Toți am crezut asta, Rachel. Dar adevărul este că nu a dormit în patul lui, iar calul a dispărut și el.

Rachel înghiți cu greu.

— M-a părăsit! Știu că m-a părăsit.

Molly își strecură un braț peste umerii lui Rachel, dar nu spuse nimic.

Pierdută în rochia ei de lână maronie și în

propriile emoții confuze, Rachel participa la înmormântarea mamei sale. Erau mulți oameni care veniseră să asiste, ascultând cu tristețe cuvintele blânde, pline de compasiune ale preotului Field Hollister, dar Ezra McKinnon nu

se afla printre, ei.

— Când toate cuvintele fură rostite, Molly și doctorul Fletcher o luară pe Rachel și o îndepărtară, trecând pe lângă mormântul proaspăt.

— *Ar trebui să plâng,* se gândi Rachel cu patimă. Întrebându-se

de ce nu putea da drumul lacrimilor care îi pulsau în ochi și îi zbuciumau pieptul, ea își întoarse capul, privi înapoi și văzu coșciugul simplu, din pin, care tocmai era coborât în groapă.

Un țipăt sfâșie aerul, iar genunchii lui Rachel

tremurară, apoi se înmuiară. Doctorul Fletcher o luă în braţe, când ea îşi dădu seama că ţipătul fusese al ei şi se cufundă cu totul în ceaţa neagră care o înconjura.

Griffin şedea în scaunul lui din spatele biroului, cu o mână

încleștată pe paharul de băutură pe care și-o turnase și suferea.

Ce se întâmpla cu el? De ce nu-și putea separa emoțiile lui de ale ei?

— Griffin?

Se uită în sus și îl văzu pe Field în pragul ușii, studiindu-l.

— L-au găsit pe

McKinnon? întrebă el cu o voce joasă, răgușită.

— Privirea lui Filed se opri asupra porției duble de whisky din paharul lui Griffin, în timp ce dădu la o parte trei cărți de pe scaun și se așeză.

— Nici o urmă. Iar tu nu poți să-ți permiți să-

ți îneci grijile în băutură, amice, spuse el cu blândețe.

Griffin luă în mod intenționat o nouă înghițitură, dându-și capul pe spate, în timp ce băutura îi ardea gâtlejul și îi încălzea stomacul.

— Ceva nu este în

regulă, Field. McKinnon nu ar fi dispărut pur și simplu, nu fără fiica lui.

Field oftă.

— Nu e posibil ca el să nu mai vrea să aibă responsabilitatea?

Griffin își goli paharul dintr-o înghițitură.

— Nu, la naiba; nu

este posibil. O iubea foarte mult.

Urmă o scurtă tăcere, tensionată. Field o întrerupse brusc:

— Nu este ceea ce te gândești, Griffin. Dacă McKinnon ar fi mort, cineva i-ar fi găsit corpul, sau cel puțin calul. Griffin privi spre

prietenul lui. Jonas este cu mult mai deștept, Field.

Field Hollister nu era prieten cu Jonas, dar izbi cu pumnul în biroul lui Griffin și țipă:

— Toate necazurile din lumea asta nu încep și se sfârșesc cu Jonas Wilkes, Griffin! Ești

obsedat de acest om!

— L-a ucis pe McKinnon!

— Griffin, încearcă să fii rezonabil. Nu ar fi putut. Datorită ție, nu a părăsit casa de două zile.

Griffin se pregătea să apuce din nou sticla cu băutură, dar apoi se răzgândi. Și așa avea

probleme să întâlnească privirea fixă a prietenului său.

— Deci, ai aflat?

— Bineînțeles că am aflat; doamna Hammond a dorit în mod expres acest lucru. Și știu și despre bătaia cu tăietorul de lemne.

Griffin ignoră

referirea la incidentul din tabăra forestieră a lui Jonas din ziua precedentă și se răsti:

— Ți-a spus doamna Hammond și ce i-a făcut Jonas Wilkes lui Fawn Nighthorse?

Culorile dispărură de pe fața lui Field, iar mărul lui Adam începu

să i se miște în sus și în jos.

— Credeam că asta îți va alunga îndreptățită indignare, amice.

Acum Field era în picioare, cu mâinile sprijinite de marginea biroului lui Griffin.

— Povestește-mi!

— Crede-mă, Field,

nu vrei să afli. Am adus-o aici, dar probabil că nu era atât de rănită cum am crezut, întrucât a plecat.

— A plecat? Dar unde...

Griffin ridică din umeri cu o indiferență pe care nu o simțea.

— Cine știe?

Field se întoarse repede, dar Griffin îi văzu tristețea în felul cum își ținea umerii. Camera se întunecă când un nor trecu pe deasupra, apoi se luminăă din nou.

Field își reveni și se întoarse la scaun.

— Și acum ce ai de

gând, Griffin? Ce o să faci în legătură cu Rachel?

O durere ascuțită îi cuprinse ceafa lui Griffin, pulsându-i până în tâmple.

— Nu am avut timp să mă gândesc la asta, spuse el, evitând din nou privirea lui Field. Ea nu

este acum într-o stare în care să poată pleca.

— Prostii. Spune-i lui Molly să-i împacheteze lucrurile și am s-o conduc eu însumi până la Seattle și o să o instalez acolo.

— Seattle? gâfâi Griffin. De ce n-o pui pe pragul ușii lui Jonas și să

termini odată?

Field oftă frustrat.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva ești și tu la fel de obsedat de ea ca și el.

Griffin se simți dintr-o dată neliniștit. Se ridică din scaun și se duse în fața șemineului, cu spatele la prietenul

său.

— Nu pot să-l las s-o atingă, Field, nu pot!

— Atunci ascultă de glasul raţiunii, Griffin! Lasă-mă s-o duc acolo unde va fi în siguranţă!

Apucându-se de placa de marmură de deasupra şemineului, Griffin îşi aplecă capul.

— Peste câteva zile, Field. Are nevoie de timp.

Vocea lui Field era profundă, insinuantă:

— Ea are nevoie, Griffin? Sau tu?

Cuvintele lui Field pătrunseră în mintea lui Griffin ca niște lovituri. Încercă să răspundă, dar

nu reuși.

Dintr-o dată, Field fu lângă el, cercetându-i fața și văzând – după cum se temea Griffin – toate emoțiile care ar fi trebuit să fie ascunse.

— Doamne *sfinte, Griffin, este adevărat,* nu-i așa? Tu însuți o dorești!

Griffin închise ochii și înghiți.

— Da, șopti el după un lung, lung timp.

Vocea lui Field era blândă.

— Fii atent, prietene! Fii foarte, foarte atent!

Griffin dădu drumul plăcii șemineului și își îndreptă umerii care îl

dureau.

— Voi fi.

— Și să fii sigur că nu te folosești de ea. Știi la fel de bine ca și mine că orice își dorește Jonas obține.

Griffin privi în altă parte.

— Asta este altceva.

Una *din* mâinile lui

Field se odihni pe umărul lui Griffin.

— Dacă îți pasă de Rachel, ai două *alternative. Îi* poți cere să se căsătorească cu tine sau îi poți cere să o ia de la capăt în alt oraș. Dar ia această decizie *cu* chibzuință, Griffin, și ia-o repede.

Griffin aprobă din cap, apoi auzi cum Field se întoarce și plecă. Decizia fusese deja luată. Când Rachel va fi suficient de înzdrăvenită să poată călători, o va duce el însuși la Seattle și îi va cumpăra un bilet la primul vapor pe care-l va găsi.

Sâmbătă dimineaţa Molly Brady îl găsi în faţa uşii pe un Jonas suficient de refăcut după disputa nefericită cu Griffin şi într-o bună dispoziţie. Pe el îl amuza privirea de *revoltă întipărită pe faţa ei.*

— Bună ziua, spuse

el, atingându-și borul pălăriei.

Îmbujorată de furie, Molly încercă să închidă ușa din nou, dar aceasta era blocată de cizma lui Jonas.

— Vreau s-o văd pe Rachel, spuse el sec, chiar acum.

— Bărbia lui *Molly se*

ridică și era clar că avea de gând să-i reziste cu toată puterea. Cel puțin ea nu încerca să-l convingă că Griffin se afla prin apropiere.

— N-am să te las în preajma ei, Jonas Wilkes. Sărăcuța de ea are și așa destule necazuri!

Jonas rezistă dorinței de a-și încleșta mâna în jurul gâtului neted al lui Molly și spuse, continuând să zâmbească:

— Acum, Molly...

Chiar în acel moment se auzi vocea fermă, care îi surprinse atât de Jonas, cât și pe Molly.

— Este în ordine, spuse Rachel. Lasă-l pe domnul Wilkes să intre.

Jonas își reveni mai repede decât Molly din uimire. O împinse ușor într-o parte, intră în holul mare și se apropie de Rachel.

Ce priveliște încântătoare oferea,

chiar și în acea îngrozitoare rochie de lână! Din nou, Jonas rezistă violentei sale dorințe pentru ea.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spuse el ușor.

Lacrimi apărură în ochii ei curajoși, violeți.

— Mulțumesc.

Jonas era tulburat de această priveliște și dintr-o dată simți o altfel de dorință pentru această femeie, un imbold de a o proteja și de a o face să zâmbească din nou.

— Rachel, vino cu mine la o plimbare cu trăsura. Ai nevoie de aer

proaspăt.

Un început de zâmbet apăru pe fața ei palidă.

— Asta ar fi minunat, domnule Wilkes!

— Numele meu este Jonas, o corectă el zâmbind.

O îmbujorare trandafirie apăru pe

obrajii ei.

— Jonas, repetă ea timid.

— Stai o clipă! izbucni Molly, care, în sfârșit, își recăpătase glasul. Nu o duci nicăieri, Jonas Wilkes!

Era un avertisment în privirea pe care el o îndreptă spre Molly,

oricât de plăcută voia el să pară.

— Promit să mă comport ca un gentleman, doamnă Brady. Și cred că tu și doctorul ați ținut-o pe Rachel prizonieră destul timp.

Ochii verzi ai lui Molly se întoarseră

disperați spre Rachel.

— Nu te duce, Rachel, te rog...

Revolta lui Rachel era evidentă. Își ridică bărbia și întâlni privirea lui Molly.

— Pot să am grijă de mine și singură, Molly Brady! Și intenționez să fac o plimbare cu

trăsura.

Molly se supuse, palidă de furie.

— Doctorului n-o să-i placă asta, o avertiză ea.

Rachel luă braţul pe care i-l oferea Jonas, dar ochii ei erau *încă fixaţi* pe faţa lui Molly.

— Poate că nu-i va

plăcea, spuse ea.

Apoi îi permise lui Jonas să o conducă în afara casei și în josul aleei. Dar la poartă Rachel ezită și murmură:

— Poate totuși n-ar trebui să merg. Au fost atât de drăguți cu mine și...

Jonas fu grijuliu să nu insiste în avantajul său; era prea proaspăt și mult prea valoros.

— Atunci, poate altă dată? întrebă el neutru, pregătit să plece, dacă era necesar.

Cuvintele au fost exact cele potrivite. Un zâmbet îndrăzneț îi

flutură pe buzele moi, senzuale ale lui Rachel, iar în ochi îi juca o luminiță magică.

— Nu, Jonas. Dacă mai stau în casă, voi muri.

El își aplecă capul într-o parte.

— Cred că ai dreptate, puștoaico.

Fața lui Rachel se învioră.

— Ai promis să te comporți ca un gentleman, îi reaminti ea.

— Și așa voi face, spuse el, ajutând-o pe Rachel să se urce în trăsură, deși o mare bucurie îi încleștase

inima. Nu sunt monstrul care crede Griffin că sunt, Rachel.

Ea îl privi cu ochi mari, uimiți.

—De ce crede asta, Jonas?

El se instală pe scaun lângă ea și își scoase pălăria.

— Adevărul este,

Rachel, că niciodată nu ne-am înțeles prea bine. Eu îl admir pe Griffin, de fapt, este un bărbat sclipitor, dar pur și simplu nu mă agreează.

Compasiunea de pe fața ei aproape îl făcu să râdă de victoria obținută; va trebui să se mai gândească și la alte

lucruri drăguțe despre Griffin Fletcher. Totuși, trebuia să fie atent să nu se miște prea repede și să o sperie. Ar fi putut să zboare ca o pasăre și să dispară pentru totdeauna.

10

Abia după ce trăsura se puse în mișcare, îi veniră în minte lui Rachel cuvintele preotului Field Hollister: „Jonas Wilkes te dorește. Asta este clar.” Paralel

cu avertismentul preotului auzi și ecoul cuvintelor lui Molly: „Din câte îmi dau eu seama, el te place."

Rachel își întoarse fața spre Jonas și îi zâmbi. Dar dacă Field și Molly aveau dreptate? Și ce ar fi atât de îngrozitor în asta?

Deodată îi apăru în minte, fără nici o legătură, imaginea lui Griffin Fletcher. Împotriva voinţei, inima ei îl dorea. Chiar dacă sarcasmul lui morocănos îi repugna, totuşi o atrăgea puterea lui arogantă.

Se mişcă neliniştită

pe scaunul trăsurii și privi pe fereastră.

Jonas Wilkes vorbi blând:

— Ce este, Rachel? Te-ai răzgândit?

Ea își aminti de Griffin Fletcher stând în fața cortului din Tent Town, cu cămașa udă de ploaie, lipită de piept.

Obrajii i se împurpurară când întâlni ochii lui Jonas.

— Este vorba de tatăl meu, domnule Wilkes. A plecat fără mine și asta este foarte ciudat.

Fața angelică se întristă cu îngrijorată simpatie.

— Poate că are ceva

important de rezolvat și intenționează să se întoarcă.

Rachel își plecă ochii.

— Nu, șopti ea, îndurerată. Nu, nu se mai întoarce.

Când mâna lui Jonas îi atinse bărbia și i-o ridică, Rachel nu opuse rezistență.

— Ce te face să fii atât de sigură de asta? întrebă el blând.

Gura lui Rachel se închise, apoi se deschise din nou.

— Știu că nu ar fi plecat fără să-mi spună. Era foarte hotărât să plece, deși îl rugasem să rămână aici și să locuim

în casa mamei.

Surprins, Jonas ridică puțin din sprânceană.

— Deci dorești să rămâi în Providence?

Rachel aprobă, deși auzi un avertisment în vocea neutră:

— Și să trăiești într-un bordel?

Rachel suspectă ca

reacţia acestui bărbat la un răspuns afirmativ ar fi într-adevăr interesant, dar nu se putu hotărî să-i ofere unui.

— Intenţionam să transform stabilimentul într-o casă de închiriat, spuse ea.

— Intenţionai? Ţi-ai schimbat planurile?

Posomorâtă, Rachel aprobă din nou din cap.

— Da. Doctorul Fletcher și Molly sunt foarte nerăbdători să mă vadă plecată și de altfel, nu *ar* mai fi același lucru fără tatăl meu. De îndată ce voi putea recupera banii pe care mi i-a lăsat mama și voi aranja ca

afacerea ei să fie vândută, voi pleca la Seattle.

Ochii lui Jonas se întunecară într-o nuanță de topaz, iar zâmbetul lui apăru ciudat de fix.

— Și ce vei face în Seattle, Rachel?

— Mă gândesc să găsesc o slujbă, domnule

Wilkes. Şi să aflu ceva despre tatăl meu, bineînţeles.

Ochii de topaz alunecară blând peste rochia modestă a lui Rachel, iar conversaţia luă o direcţie complet neaşteptată.

— Unde este rochia aceea frumoasă, de

culoarea, levănțicăi, pe care o purtai când ai părăsit casa mea?

Rachel, îmbujorându-se la amintirea invaziei furtunoase a lui Griffin în locuința lui Jonas, fu din nou umilită să-și amintească reacția nemulțumită pe care o avusese față de frumoasa

rochie. — Eu... eu cred că este încă în Tent Town, răspunse ea. Era udă, iar doctorul Fletcher nu mi-a dat posibilitatea să mă întorc acolo și...

În timp ce observă nemulțumirea voalată din ochii lui Jonas și brusca încordare a

maxilarului său, Rachel regretă frumusețea moale a acelei rochii.

— Arătai extrem de drăguță în ea! remarcă Jonas, după o tăcere îndelungată, jenantă. Dar ochii lui priveau acum în depărtare, ca și cum ar fi văzut o scenă dureroasă, tragică.

Rachel simțea nevoia să spună ceva care să-l aducă înapoi.

— Dacă ne-am putea opri la Tent Town, aș putea lua rochia să o spăl și să o returnez.

Rezerva din ochii lui Jonas dispăru și el îi zâmbi.

— Bineînțeles că ne

vom opri. Dar nu este nevoie să returnezi rochia, Rachel. Arăta cu mult mai bine pe tine, decât ar putea să arate vreodată pe mine.

Un hohot de râs tonic explodă din pieptul lui Rachel, combinat cu prima, bucurie adevărată pe care o

simțea după mult, mult timp. Minunata rochie va fi a ei!

— Mulțumesc.

— Mai sunt și alte rochii, Rachel. Vrei să le iei și pe acelea?

Rachel nu era conștientă de faptul că ochii ei de orhidee se măriră la auzul acestei

perspective.

— N-aș putea...

— Bineînțeles că poți. Și mi-ai face și un mare serviciu, Rochiile îmi ocupă mult spațiu și, în plus, pentru mine este... o dureroasă amintire.

Rachel era încântată, deși o vagă întrebare chinuitoare pulsa

undeva în mintea ei. Cui aparţinuseră rochiile?

— O amintire dureroasă? întrebă ea ca un ecou.

Jonas oftă.

— Da. Dar ar fi o plăcere să te văd pe tine purtând acele haine splendide.

— Într-adevăr? şopti

ea fericită.

— Oh, da. Spune că le vei lua, Rachel.

Simțindu-se dornică să le aibă, bucuroasă și nerăbdătoare, Rachel aprobă din cap.

Și așa se întâmplă că se întoarse la casa lui Griffin Fletcher, după două ore, în posesia a

numeroase lăzi pline de rochii, lenjerie de satin, cămăși de noapte cu dantele, delicate bluze de mătase și fuste.

Vizitiul lui Jonas, McKay, căra fiecare ladă prin fața lui Molly Brady în sus pe scări, spre camera pe care i-o indicase Rachel.

Ea strălucea de bucurie și uitase deja rezistența pe care o opusese Molly în legătură cu plimbarea ei cu trăsura, împreună cu Jonas.

— Oh, Molly, am primit lucruri atât de frumoase! Așteaptă *numai* să le vezi!

Ochii lui Molly se întunecară într-o nuanță de smarald rău-prevestitoare.

— Doamne păzește! oftă ea, ridicându-și mâinile într-un gest disperat.

Rachel era pe scări, ținându-se de balustradă, ca nu cumva

să-și ia zborul.

— Mâine va fi un picnic, după slujba de la biserică...

— Este? Și ce legătură are asta cu tine, Rachel McKinnon?

Molly Brady își puse mâinile pe șoldurile înguste.

— Oh, totul! strigă

Rachel, zâmbind menajerei lui Griffin Fletcher. O să mă distrez grozav acolo! Doamna Hammond va pregăti un coș pentru noi; va fi pui fript și prăjitură cu ciocolată și...

— Și necazuri, spuse Molly Brady, înainte de

a se întoarce și a se îndrepta, fluturându-și furioasă fustele, spre bucătărie. Mai multe necazuri decât ai văzut în scurta ta viață, domnișoară Rachel McKinnon!

Rachel ridică din umeri, apoi își continuă drumul în sus pe scări,

spre hol. Va purta o bluza albă, de mătase, și o fustă de satin, neagră...

Extenuat, Griffin se lăsă să cadă în scaun la biroul său și se aplecă să-și umple un pahar cu whisky. Ei bine, o văzuse pe Fawn; cel puțin, nu avea motive de

îngrijorare în legătură cu ea, o vreme. Acum se afla în stabilimentul lui Becky și, sub atenta îngrijire a bucătăresei de culoare, Mamie, se va reface rapid.

Griffin își puse picioarele, încălțate cu cizme, pe suprafața biroului, încercând să și

le relaxeze, după lungul drum parcurs. Închise ochii și revăzu metodic cazurile din acea zi.

— Griffin? se auzi vocea lui Molly din pragul ușii.

El deschise ochii obosiți, forțându-i să se concentreze asupra menajerei sale..

— Bună, Molly, o salută el prietenos.

Ea își frângea mâinile, iar ochii îi scânteiau. Ambele erau semn rău.

— Ce mai este? oftă Griffin.

— Este vorba de... Rachel.

Griffin simți dintr-o dată nevoia de mai mult

whisky.

— Da?

Molly se strecură în cameră, ca și cum s-ar fi apropiat de un butoi cu dinamită.

— Am încercat s-o opresc, Griffin, jur că am încercat.

Griffin închise din nou ochii și se stăpâni.

— Zii mai departe! se răsti el, după un lung moment, încordat.

Cuvintele ieșiră în explozie, ca gloanțele unui pistol tip *Gatling*.

— Jonas Wilkes a luat-o la o plimbare cu trăsura și s-a întors cu lăzi întregi de haine. Din câte mi-a spus ea, mâine

o să o *ducă la* un picnic la biserică.

Griffin primi veștile cu calm, de dragul lui Molly. În mod evident, ea nu era prea încântată de noutățile pe care trebuia să i le dea.

— Este aici acum? întrebă el cu voce obosită.

— Da, este sus, își încearcă noile haine.

Griffin îi ceru calm:

— Trimite-o aici imediat. Și Molly?

— Da?

— Dacă o auzi țipând, vino imediat și aruncă-mi apă rece pe față.

Molly râse amuzată,

iar fustele ei foșniră când se întoarse să plece.

Griffin își umplu din nou paharul și se duse lângă o fereastră să aștepte.

Întunericul de afară păru să-i cuprindă sufletul. *O plimbare cu trăsura, câteva rochii, un*

picnic, de fapt ce-i păsa lui?

Dar ceva se încrâncena în el. *Nu din nou,* se gândi el. *Nu din nou.*

Ea îi rosti numele încet, cu grijă:

— Doctore Fletcher?

Griffin se forţă să se întoarcă încet; trecu un

moment până când mintea lui să absoarbă ceea ce vedea. Când realiză acest lucru, fu ca și cum tocmai ar fi primit zece din cei mai zdraveni pumni ai tăietorului de lemne Greenhorn.

Furia pulsă în capul lui Griffin și un junghi i

se răsuci în stomacul încordat când privi croiala atât de familiară a rochiei de tafta roz. Un cuvânt sălbatic îi răbufni din gât și ieși șuierat pe buze.

Fața frumoasă a lui Rachel păli și ea se dădu un pas înapoi. Numai confuzia din ochii ei îl

opri să nu traverseze camera și să-i rupă rochia de pe trup.

— Jonas ți-a dat asta? șuieră el, cuvintele fiind în același timp și o întrebare și o acuzație.

Cu ochii strălucitori, Rachel aprobă repede din cap.

— Nu-mi închipuiam

că are importanță, hainele se stricau oricum. El spunea că sunt o dureroasă amintire...

— Da. Cred că da. Scoate-o!

Bărbia mică se ridică.

— Nu! Este rochia mea și am s-o port, pentru că îmi face

plăcere!

Griffin închise ochii ca să n-o vadă și trase adânc aer în piept.

O nălucă blondă, care râdea, îmbrăcată în rochia de tafta roz, îi apăru în minte. „Nu fi prost, Griffin! auzi el o voce îndepărtată, muzicală și stăruitor de

vie în memorie. „Numai pe tine te iubesc... numai pe tine te iubesc".

— *Târfă!* gâfâi Griffin, vorbind nu spre Rachel, ci către vrăjitoarea care râdea în viziunea lui.

Urmă un țipăt, iar un pumn mic, mânios, făcu contact cu fața lui, apoi

începu să-i lovească pieptul. Înăbuşindu-se de furie contra unei fantome, Griffin deschise ochii, îi apucă mâinile mici ale lui Rachel cu o mână şi rezistă atacului.

Ea îl privi, cu ochi întunecaţi de furie şi umilinţă.

— Te urăsc! gâfâi ea.

— Nu spune asta! Era o rugăminte, dar în același timp și un ordin.

Rachel se luptă, dar el o ținu strâns.

— Mi-ai spus târfă! șopti ea, fără să-i vină să creadă.

— Nu, spuse el închizând ochii.

— Mincinosule, te-am auzit!

El deschise ochii și se căzni să și-i aţintească pe faţa ei chinuită.

— Ceea ce ai auzit nu are nici o legătură cu tine, spuse el.

Tot ceea ce era sensibil în interiorul lui îl îmboldea să o

îndepărteze și să scape de periculoasă ei apropiere magică, dar nu putea. O trase aproape, simțind apăsarea dulce, moale a sânilor ei pe pieptul lui, promisiunea cutremurătoare a abdomenului și a șoldurilor ei. Apucându-

i capul cu ambele mâini, el se aplecă și o sărută.

Ea rezistă numai puțin, apoi simți cum ceva puternic se revărsa din trupul ei într-al lui. Buzele ei moi și cercetătoare se pliau sub ale lui. El îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se împletici puțin, după

care se echilibră.

— Așa ai reușit să-l cucerești pe Jonas? întrebă el pe o voce intenționat dură.

Lacrimile îi luciră pe genele dese, negre și începură să se prelingă pe fața mândră, sfidătoare.

— Griffin Fletcher,

ticălosule! Ești un om de nimic, îngrozitor...

Griffin zâmbi pieziș.

— Nu uita și arogant... completă el.

Ea se retrase cu pumnii încleștați.

— Te urăsc! Te disprețuiesc! Sper să arzi în focul iadului!

— Griffin își puse

mâinile în șolduri, își lăsă privirea să se plimbe peste ea, cu deliberată insolență.

— Dacă te mai văd purtând rochia asta, domnișoară McKinnon, spuse el, ți-o rup de pe trup. Este clar?

Groaza îi umplu ochii violeți. Rachel se

întoarse să fugă, dar se ciocni de Field Hollister.

Acesta o ţinu să nu cadă, apucând-o de umerii care tremurau.

— Rachel... ce s-a întâmplat? Ochii lui îi cercetară faţa şi apoi se uită la Griffin. Tu! i se adresă el cu voce spartă.

Griffin execută o

plecăciune politicoasă, batjocoritoare. Apoi, pentru a accentua gestul, se îndreptă spre birou, își mai turnă whisky și rost! un toast răutăcios:

— În sănătatea fiicei lui Becky McKinnon.

Rachel scoase un țipăt; era un sunet

chinuit, care îl umplu pe Griffin de o teamă sălbatică, fără margini. Ar fi vrut să spună că-i pare rău, dar pentru un motiv oarecare, nu putea. O privi când ea se întoarse, fiind ţinută cu blândeţe de Field.

— Eu sunt fiica lui Becky McKinnon, spuse

ea cu voce demnă, răgușită. Și poți să iei asta cum dorești.

Cu aceste cuvinte, Rachel îl ocoli pe Field și fugi. Griffin închise din nou ochii când auzi zgomotul pașilor ei pe scări.

Tonul lui Field era vulcanic, începând de la

un sunet încet și amplificându-se treptat până ajunse tunet.

— Ai înnebunit, Griffin?

El deschise din nou ochii, oftând.

— Poate.

— Cere-ți scuze.

Dar Griffin clătină din cap.

— Nu. Este mai bine ca ea să mă urască. Asta ar ușura lucrurile.

Field era revoltat.

— Poate pentru tine! mormăi el. Dar pentru ea? Griffin, nu merită un astfel de tratament și știi asta!

— Pune-o să-ți arate toate rochiile pe care i

le-a dat Jonas. Rochiile Athenei!

Maxilarul lui Hollister tresări pe fața împietrită a lui Field când spuse:

— Asta a fost de mult. Ea nu are de unde să știe.

Griffin se îndreptă spre dulapul în care își

ținea medicamentele și instrumentele medicale, deschizând ușa de sticlă. Apoi, metodic, începu să le rearanjeze, deși erau în perfectă ordine.

Rachel nu știa că poate suporta atâta durere și totuși să continue să trăiască. Se

așează pe marginea patului *din* camera de oaspeți, cu lacrimile arzându-i fața și cu răsuflarea gâtuită de sughițuri scurte.

„Târfă”, îi spusese el. „Pentru fiica lui Becky McKinnon”.

Furia i se ridică în gât și simți, pentru prima

oară în viață, ura pentru ea însăși, pentru mama ei și mai mult decât orice, pentru doctorul Griffin Fletcher.

Se auzi un ciocănit slab în ușa încuiată.

— Pleacă, spuse Rachel pe un ton plat.

— Nu am de gând să fac asta, răspunse Molly

pe un ton vioi. Și, oricum, am o cheie de rezervă dacă va fi nevoie.

Picioarele îi tremurau lui Rachel când se ridică și se duse să deschidă ușa.

Înfățișarea blândă a lui Molly era reconfortantă.

— Nu ție îți era

destinată furia lui, Rachel.

Doar menţionarea sălbaticei tirade a lui Griffin şi o şi făcu să-şi amintească cu durere ofensa.

— Atunci cui? se răsti ea.

— Nu este important *şi* în *orice caz* nu sunt *eu*

cea care trebuie să discut despre aceasta. Am încercat să te avertizez, Rachel, dar nu m-ai ascultat. Dumnezeu știe ce se va mai întâmpla acum.

— Am să-ți spun eu ce se va întâmplaâ’replică Rachel. Am să-mi

împachetez lucrurile și am să părăsesc această casă!

— Mi-ai ignorat primul avertisment, Rachel. Acum, încearcă să-l asculți pe al doilea. Nu pleca.

— Frustrarea făcu să-l curgă sângele mai repede prin vene.

— Desigur, nu te aștepți să mai rămân acum!

Molly își arcui o sprânceană.

— Și unde vrei să te duci? întrebă ea cu o extraordinară logică. La ora asta nu sunt vapoare, iar dacă te vei adresa lui Jonas Wilkes,

rezultatele vor fi tragice.

Mai era și Tent Town. Iar celălalt, era la saloon.

Exasperată, Rachel privi rochiile care se îngrămădeau în jurul ei prin toată încăperea. Pentru prima oară în viață, își dădu seama ce povară puteau reprezenta niște lucruri

de valoare.

— Ei bine? insistă Molly.

— Nu știu, minți ea.

Dar, câteva ore mai târziu, când în sfârșit casa era cufundată în tăcere, Rachel adună atâtea lucruri câte putea căra și se strecură în noaptea răcoroasă,

primitoare.

Întrucât doamna Hammond se dusese devreme la culcare, Jonas veni personal să răspundă la uşă. Trăsăturile feţei lui Griffin Fletcher îl puseră imediat în gardă, dar ziua fusese plină de

satisfacţii şi acest triumf îl încurajă.

— Bună, Griffin, spuse el amabil.

Griffin trecu pe lângă el şi se opri, încruntat, părând să întunece cu furia lui pragul uşii.

— Unde este, Jonas?

Jonas zâmbi cu prudenţă.

— Unde este cine? întrebă el.

Brusc, mâinile lui Griffin apucară reverele hainei lui Jonas. Un mușchi se mișcă pe maxilarul lui Griffin, apoi se relaxă. Încet, dădu drumul strânsorii și se trase înapoi.

— Râsul lui Jonas era

periculos, iar el știa asta. Deși era involuntar, puteai deslușși în el ura și dorința lui Jonas de a-l vedea pe Griffin Fletcher îngenuncheat.

— Rachel! exclamă el. Crezi că Rachel este ascunsă în patul meu, nu-i așa, Griffin?

Chinul din ochii

întunecaţi ai lui Griffin era o sursă de imensă satisfacţie.

— Dacă este, te ucid.

— În cazul ăsta pot să-mi trag următoarea răsuflare fără griji. Nu este aici.

Privirea furtunoasă a lui Griffin se îndreptă spre scara strălucitoare

de marmură, apoi câteva secunde mai târziu porni valvârtej urcând câte trei trepte odată.

Jonas apucă stâlpul de la baza scărilor și îngână o rugăciune de mulțumire. Apoi râse și strigă cu satisfacție:

— Te faci de râs Griffin – din nou!

Deasupra capului, auzi uși trântite, sau deschise cu piciorul. Sunetele îi aduseră în memorie amintiri dulci-amare.

— N-o s-o găsești pe Rachel aici, zise Jonas cu ușurare. Și asta dintr-un noroc chior, după cum par lucrurile.

Apoi Griffin coborî. Nu se arătă rușinat.

— Jonas, dacă ai cumva idee unde ar putea fi, mai bine mi-ai spune. Acum.

Jonas cunoștea judecata dușmanului său; oricât de formidabilă era, avea totuși un soi de nobilă

naivitate. Griffin va lua în considerare posibilitatea numai pentru scurt timp, după care, o va respinge.

Acționând din instinct, Jonas îi oferi cu glas tare următoarea informație utilă:

— Cred că ar putea fi la saloon-ul lui Becky.

În ochii lui Griffin se văzu clar neîncrederea și dubiul care eliminară această posibilitate. Lui Jonas îi veni greu să-și ascundă satisfacția în clipa în care spuse cordial:

— Noapte bună. Dar după ce închise și încuie ușa, izbucni într-un

hohot de râs nestăpânit.

11

Rachel stătea întinsă, încordată și fără să poată dormi, în patul care fusese până recent al mamei sale. Camera era încuiată și de mânerul ușii era proptit

un scaun, dar teama îngrozitoare încă persista în mintea ei.

Era târziu, dar muzica și râsetele de jos nu dădeau semne de încetare. Râsete feminine, seducătoare și cizme grele se auzeau din hol, iar arcurile patului din camera

alăturată scârțâiau încontinuu.

Rachel se simțea nenorocită. De fapt, dacă nu i-ar fi fost teamă de întâlnirea cu vreun beţivan cu chef de amor prin hol sau pe scări, s-ar fi strecurat înapoi la casa lui Griffin Fletcher şi şi-ar fi cerut

orice scuze ar fi fost necesare.

Amintindu-și, roși puternic în întuneric. De ce oare sărutul lui era încă atât de proaspăt și de clar în mintea sa, în timp ce cruzimea lui sălbatică dispărea? De ce oare trupul ei era atât de atras de al lui, chiar

dacă spiritul său mândru se răzvrătea?

Rachel își permise să-și imagineze cum mâinile lui îi atingeau sânii și pântecul, structura lui puternică presând-o pe a ei. O dorință disperată, dureroasă se născu.

Dacă Griffin Fletcher

ar fi fost acolo cu ea în camera întunecoasă, bântuită de stafii, ea s-ar fi predat de bunăvoie, mai mult, chiar ar fi dorit acest lucru. Presupunând că și el ar fi dorit-o.

Se răsuci, lovind cu furie în perna umplută cu puf de gâscă. Să-l ia

naiba! La naiba cu acuzațiile și insultele lui!

El și-a exprimat destul de clar opiniile despre ea, iar dorința pe care o sesizase Ila el provenea din acele idei false, nu dintr-un sentiment valoros, uman.

Lacrimile alunecară

în jos pe obrajii ei când închise ochii, îngropată în pat, cu dorința ca picnicul de a doua zi să-i alunge toate gândurile negre. În cele din urmă adormi.

Bordelul nu mai păru atât de amenințător în lumina puternică a dimineții. Tăietorii de

lemne se pare că plecaseră, muzica pianului amuțise, iar „fetele” dormeau în spatele ușilor închise.

Rachel se spălă, îmbrăcă, așa cum plănuise, bluza albă de mătase și fusta neagră de satin și luă câțiva piepteni speciali cu

care-și prinse părul. Fredona când intră în mica bucătărie aflată ascunsă undeva în spatele primului etaj.

— Privi la ușă și zâmbi. Și când te gândești că noaptea trecută se ghemuise acolo, cerând cu umilință permisiunea în

propria clădire!

Blânda negresă, Mamie, intră tocmai când Rachel își turna o cană de cafea.

— Ce frumos arăți, domnișoară Rachel!

Rachel zâmbi. Niciodată nu fusese atât de mulțumită de felul cum arăta sau de

persoana care era.

— Mulţumesc, spuse ea.

Mamie începu să adune oale şi cratiţe, făcând un zgomot mare, c a r e *înveseli* însorita bucătărie. Curând ouăle sfârâiau în tigaia de fontă, iar pâinea se prăjea în cuptor. Rachel

se simți înfometată. Mânca cu atâta reținere și demnitate, cât putea fi ea în stare atunci când Fawn Nighthorse, indiana pe care și-o amintea de la Tent Town, intră cu pași târșâiți, înfășurată într-o cămașă de noapte imensă și privi mirată,

cu gura deschisă, la cel mai proaspăt rezident de la *Beck's Place*.

— Bună dimineața! ciripi Rachel încântată.

Fawn privi pe furiș la ea, îngustându-și ochii ei mari, căprui, apoi deschizându-i din nou mari.

— Rachel? șopti ea în

cele din urmă.

Rachel aprobă din cap, apoi chicoti de neîncrederea ce apăruse pe fața umflată a lui Fawn.

Aceasta se strecură pe primul scaun liber și căzu în el, clătinându-și capul. Părul ei negru îi luci pe umeri; îi ajungea

până pe sâni și-i depășea coatele.

— Griffin știe că ești aici? întrebă ea.

Rachel se înfurie.

— Nu; Și nu este treaba lui!

Fawn își îndreptă o privire recunoscătoare în direcția lui Mamie, în timp ce femeia enormă,

devenită deodată nerăbdătoare, îi puse în faţă o cană cu cafea fierbinte. Când ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Rachel, erau încărcaţi de avertisment.

— Dacă Griffin te găseşte aici, o să facă mare tărăboi!

Acest gând îi stârni o

revolta teribilă lui Rachel.

Dar Fawn întinse o mână subțire, maronie, înainte ca ea să poată protesta.

— Nici măcar să nu spui asta, știu la ce te gândești. Dar dacă cineva ar îndrăzni, atunci Griffin ar fi acela.

Ar fi mai bine să nu testezi teoria, Rachel.

Deși Rachel zâmbi cu neclintită încredere, certitudinea din tonul lui Fawn își atinse ținta. Înainte, de a putea formula un răspuns, ușa bucătăriei se deschise brusc și Jonas Wilkes apăru, splendid

îmbrăcat într-un costum de comandă, de culoare gri.

— Când ochii lui aurii întâlniră privirea castanie, întunecată a lui Fawn. O explozie intangibilă, fără sunet, păru să zguduie încăperea. Dar privirea acuzatoare a lui Jonas

alunecă spre fața lui Rachel și deveni, brusc, amabilă.

— Deci presupunerea mea a fost corectă, puștoaico. Te ascundeai aici. Ești gata?

Rachel era atât de nerăbdătoare să evadeze din atmosfera ostilă din acea bucătărie, încât se

sculă în picioare fără să răspundă, aproape vărsând cana pe jumătate plină cu cafea. Degetele mari ale picioarelor o dureau în pantofii de catifea moale, pe care îi găsise între lucrurile mamei.

— Fawn se ridică încet, ochii ei fiind

ațintiți asupra feței grave a lui Jonas.

— Un minunt, Jonas...

El privi cu dezinteres. Politicos trupul lui Fawn acoperit cu cămașa din flanel.

— Îmi pare bine să văd că te refaci atât de rapid, domnișoară

Nighthorse, spuse el. Apoi, încruntându-se, atinse șirul des de cusături de pe buza ei inferioară. Sper că progresul va continua.

Fawn păli – Rachel ar fi putut să jure acest lucru – sub netezimea de scorțișoară a pielii. Apoi ea căzu înapoi pe

scaun.

Jonas aprobă din cap, cu un aer superior, ca și cum ar fi confirmat ceva ce ar fi spus femeia indiană.

Rachel era derutată de toată situația, sesizând că avea înțelesuri la fel de profunde ca Puget

Sound, dar când Jonas îi oferi braţul şi îi zâmbi, ea înlătură neîncrederea pe care o simţea şi îl însoţi afară din bucătărie, în lumina clară a dimineţii.

— Cum ai ghicit că sunt aici? întrebă ea, când se instala în scaunul trăsurii.

— El ridică din umeri.

— Nimeni nu poate rămâne mult timp în aceeași casă cu Griffin Fletcher, puștoaico. Știi, este odios.

— Știu, spuse ea cu regret. Purtam una dintre rochiile acelea minunate pe care mi le-

ai dat – una din tafta roz.

— Și pur și simplu a explodat.

Un moment, Jonas păru că va izbucni în râs, dar apoi o privire precaută îi apăru pe față.

— Și cea spus?

Chiar și amintirea

acestui fapt o făcu pe Rachel să roșească profund.

— El a... sugerat că aș urma meseria, mamei mele, spuse ea, omițând însă partea cu sărutul flămând.

Jonas clătină din cap, cu un început de tristețe.

— Nu te necăji din cauza asta, Rachel. Griffin vede pe majoritatea femeilor în acest mod.

Rachel încă se gândea la această informaţie, când trăsura lui Jonas opri în faţa bisericii albe. Caii, unii singuri, alţii înhămaţi la trăsuri

și căruțe, erau priponiți de gardul din țărușsi, în timp ce femeile și bărbații stăteau în grupuri mici și discutau cu voce joasă.

Rachel observă imediat – și cu evidentă nemulțumire - faptul că doamnele stilate ale comunității se

separaseră de femeile îmbrăcate în stambă. Priviri furișe se îndreptau în direcția ei din partea categoriei privilegiate; din partea celorlalte erau priviri directe.

Rachel ridică bărbia și zâmbi victorios bărbatului spilcuit al

cărui braţ îl ţinea.

— Interiorul bisericii era rustic, dar strălucea de curăţenie. Exista o orgă, iar pe băncile tăiate din lemn de pin erau cărţi religioase, legate în piele.

Jonas o conduse pe Rachel pe un loc lângă uşă şi se aşeză şi el

alături. Cu un surâs răutăcios și afectuos în același timp, el îi șopti:

— Dacă este una din zilele lui în care se predică focul iadului și damanțiunea, putem să fugim repede.

Rachel zâmbi, percepând imaginea pe care sugestia lui i-o crea

în minte, dar era nerăbdătoare să asculte predica lui Field Hollister, știind instinctiv că această experiență va fi memorabilă.

O femeie mai în vârstă, voinică, începu să acționeze clapele orgii și în timp ce enoriașii

intrau de-a valma în biserică atât cei care stăteau în corturi, cât și cei care locuiau în case solide, continuau *să* se holbeze la Rachel.

Dar când o privire amenințătoare apăru în trăsăturile lui Jonas, examinarea fu întreruptă brusc.

Vocea pătimașă, deși cam falsă, a organistei se înalță într-un imn sobru și congregația de enoriași se alătură cu timiditate. Unii cunoșteau cuvintele, alții răsfoiau repede în cărțile cu imnuri.

Field Hollister se ridică în clipa când

ultimele note se stinseră, privind calm, magnific în costumul lui uzat și gulerul imaculat. Ochii lui trecură peste adunare, oprindu-se *numai pentru scurt timp pe fața* lui Jonas, dar cu confuză nedumerire și asupra celei a lui Rachel.

Fu o ușoară ezitare în

vocea, lui când își îndreptă atenţia în altă parte și începu predica frumoasă și sensibilă pe care Rachel o aştepta.

Ea fu mișcată de cuvintele lui blânde, captivante, dar în acelaşi timp fu uşurată când slujba se încheie. Ochii lui Field se opriseră de

câteva ori pe fața ei în timpul slujbei și de fiecare dată ea văzuse o privire dojenitoare în adâncurile azurii.

Acum, spre marea ei jenă, Field stătea în pragul ușii bisericii, *salutându-și enoriașii pe* măsură ce plecau.

Rachel ar fi dat orice

să poată trece pe lângă el neobservată, dar asta era imposibil.

Jonas se oprise într-o parte a naosului pentru o conversaţie cu un bărbat impozant, cu părul cărunt, iar toţi ceilalţi care se rugaseră, plecaseră.

— Unde ai fost?

întrebă Field direct, într-o șoaptă dură. Griffin este pe jumătate nebun de îngrijorare!

— Griffin este mai mult decât pe jumătate nebun, replică Rachel, disperată să întrerupă confruntarea.

Privirea lui Field se opri asupra lui Jonas și

luci de furie, iar vocea îi era foarte joasă.

— Rachel, tu nu ai... nu ai...

Rachel roşi atât de tare, încât o duru.

— Bineînţeles că nu! şuieră ea.

Preotul, ferindu-şi ochii pentru un moment, răsuflă uşurat.

— Iartă-mă, dar te-am căutat peste tot...

— Cu excepţia saloonului mamei mele, îl întrerupse Rachel nerăbdătoare și sigură pe sine..

Field îi atinse braţul cu blândeţe.

— Tu eşti bine, asta este cel mai important

lucru. Mă bucur...

— Oh, ce este? întrebă Jonas brusc.

Ceva teribil luci în ochii lui Field.

— Ți-a plăcut predica mea, Jonas? întrebă el. Dacă aș fi știut că te vei afla aici, aș fi ales cu totul alt text.

Zâmbetul lui Jonas

păru fix.

— A fost bine, părinte. Acum, dacă vrei să ne scuzi...

Field se încruntă și se îndepărtă, în timp ce strânsoarea lui Jonas pe brațul lui Rachel, dureroasă o clipă mai înainte, slăbi acum când o conduse cu grație

afară.

Pregătirile pentru picnic erau deja în toi pe terenul spațios, cu iarbă, din spatele bisericii, iar căsuța mică pe care Rachel o cunoștea era parohia.

Copiii stăteau liniștiți, reținuți, deoarece sărbătoreau

ziua „sabatului”, în timp ce doamne bine îmbrăcate, având pe cap bonete cu boruri largi, întindeau fețe de masă colorate pe pământul cald și moale. Bărbații fumau și stăteau în grupuri mici, ca și cum ș-ar fi așteptat la o invazie violentă.

Populația săracă, zdrențuită, din Tent Town, se aduna la o distanță adecvată.

Dincolo de gard, copii flămânzi priveau cum doamnele scoteau din coșurile lor pui fripți, șuncă, plăcintă și prăjituri, iar pe fețele lor mici se așternea spectrul

sărăciei.

Rachel știa, chiar în timp ce își aranja fusta bățoasă, de satin pentru a se așeza pe pătura care o întinsese Jonas pentru ea, că nu va avea poftă de mâncare.

Vocea lui Jonas îi întrerupse brusc gândurile:

— Ce este, Rachel?

Ea își plecă capul, pretextând *un* mare interes pentru faldurile fustei.

— Copiii aceia de acolo șopti ea poticnindu-se,

Cunoscând prea bine golul chinuitor pe care ei îl îndurau, un gol care

avea prea puțin legătură cu mâncarea. Noi avem atât de mult, iar ei nu au nimic.

Jonas care ședea întins pe pătură, cu capul sprijinit pe o mână, se întinse și îi apucă bărbia cu cealaltă mână.

— Să presupunem că

remediem această situație, puștoaico. După aceea o să te bucuri de această zi?

Dezorientată și plină de speranță, ea aprobă din cap.

Jonas se ridică în picioare și merse de la o pătură colorată la alta, vorbind pe tonuri

îmbietoare cu ocupanții. Aproape ca prin farmec, darurile începură să treacă dintr-o parte a societății în cealaltă.

Matroane îmbujorate cărau generoase porții din mâncarea lor unor destinatari uluiți și oarecum suspicioși, și deși cele două grupuri

nu au fuzionat complet, s-au apropiat foarte mult.

Pasul lui Rachel era ușor când ea cedă aproape întregul pui, fript de doamna Hammond, împreună cu o plăcintă cu cireșe și jumătate din prăjitura de ciocolată.

Field Hollister o observă pe când se întorcea să se alăture lui Jonas care era amuzat.

— Este adevărat ceea ce văd? întrebă el, zâmbind.

Rachel ridică din umeri.

— A fost ideea lui Jonas, Field.

Acesta privi sceptic.

— Cred că ai un efect remarcabil asupra lui Jonas Wilkes al nostru, draga mea.

Rachel râse cu căldură și își scutură capul, dar cuvintele pe care intenționa să le spună muriră subit pe buzele ei. Griffin

Fletcher se îndrepta spre ea, fața fiindu-i palidă și încordată de furie.

Sperând să găsească un apărător, ea se uită rugător spre Field. Însă brațele sale erau încrucișate, iar ochii blânzi păreau să spună:

— Ți-am spus că așa va fi.

Rachel se întoarse, disperată, după ajutorul lui Jonas.

Pătura, unde acesta fusese întins, cu numai câteva clipe în urmă, era goală. Jonas nu se vedea nicăieri.

Rachel se trase mai aproape de Field, speriată și conștientă de

liniștea care se lăsase peste locul de desfășurare a picniculului.

— Să nu îndrăznești să faci o scenă aici! șuieră ea cu curaj, pe când Griffin se opri la aproximativ două picioare depărtare.

Griffin întinse mâna și o apucă pe Rachel

într-o strânsoare lipsită de durere, dar din care nu avea scăpare. Vocea lui era joasă:

— Destul de corect, spuse el. Pot să-mi permit să sugerez o mică discuţie lângă salcia aceea?

Rachel, urmărindu-i privirea, fu de părere că

arborele propus era destul de departe, așa situat cum era la capătul îndepărtat al unui lac înconjurat de mușchi.

— Bine...

— Ori așa, ori un scandal pe care acest oraș o să-l țină minte, spuse el rezonabil, un zâmbet fals înflorindu-i

pe buze.

Rachel încercă să pară calmă, în timp ce doctorul Fletcher aproape o târî prin iarba înaltă, pe malul lacului și în spatele ramurilor sălciei.

Acolo, el îi apucă dintr-o dată umerii cu putere și o împinse

înapoi, astfel încât ea simțea coaja aspră a copacului prin bluză subțire.

— Unde naiba ai fost? o apostrofă el.

Racher era îngrozită, dar făcu tot posibilul să nu arate asta. Îi întâlni ochii și îi răspunse cu scântei și dintr-ai săi.

— Nu trebuie să-ți dau ție socoteală pentru orice!

Pe moment, o urmă de zâmbet răutăcios persistă pe buzele lui.

— Nu. Nu, Rachel, probabil că nu. Poate faptul că ești aici cu Jonas explică totul.

Rachel era revoltată.

— Ești la fel de rău ca Field! Am petrecut noaptea în camera mamei mele!

Amuzamentul disprețuitor din ochii lui Griffin Fletcher era atât de expresiv, încât nu era nevoie s-o acuze cu glas tare.

Rachel se simți din

nou jignită. Își ridică fusta neagră pentru a da la iveală pantofii de catifea pe care îi luase din dulapul mamei.

— Privește! se rugă ea, prostește, dispreţuindu-se pentru disperata dorinţă de a-și dovedi nevinovăția. Ăștia sunt pantofii

mamei mele...

Jonas tocmai ocolea malul lacului și se apropia cu viteză. Griffin îl urmări cum avansa.

— Se pare că ți se potrivesc perfect pantofii lui Becky, spuse el.

Rachel, clătinându-se

sub impactul jignitor al cuvintelor lui, aproape căzu când Griffin îi dădu drumul și se îndepărtă.

Jonas și Griffin se întâlniră la mijlocul cărării care înconjura micul lac, dar dacă vorbeau între ei, schimbul de cuvinte nu putea ajunge la urechile

lui Rachel.

Ziua era compromisă. Gând Griffin îl ocoli pe Jonas și schimbă câteva cuvinte, însoțite de gesturi sălbatice, cu Field Hollister, a cărui față era roșie, Rachel se răsuci orbește pentru a fugi.

Malul alunecos al

lacului se mișcă sub picioarele ei. Chiar înainte să cadă, Rachel auzi o voce răgușită, repezită, strigând numele doctorului Fletcher. Sunetul muri în momentul în care apa stătută, puțin adâncă a lacului, îi trecu peste cap.

Rachel se lupta, scuipând, să se ridice în picioare. Bluza ei de mătase și cămașa subțire erau ude și lipite de piele, iar în păr îi atârnau frunze ude. Expresia extaziată de pe fața lui Jonas Wilkes o făcu să se uite în jos. Sânii, sfârcurile, chiar și

micul semn din naștere, toate erau vizibile, ca și cum ar fi fost complet goală.

Tremurând de frig și de rușine, Rachel se acoperi cu mâinile și stătu acolo, încăpățânată, până când Jonas râse ușor și îi întoarse spatele.

— Așteaptă aici, spuse el, vocea lui tremurând de amuzament reținut și de încă ceva nedefinit. Mă duc să aduc o pătură.

Când Jonas se întoarse și plecă, Rachel să căzni să iasă din apă și stătea cu fruntea sprijinită de scoarța

aspră a salciei. Dezolată, sughițuri de plâns o cuprinseră. Griffin o atacase din nou, cu o cruzime fără sens. Iar acum căzuse în lacul ăsta scârbos și își stricase cea mai frumoasă rochie pe care o avusese vreodată.

Nu-l auzise când se

apropiase, iar cuvintele lui o uimiră:

— Rachel, îmi pare rău.

Ea se întoarse, simțindu-se prinsă, cu brațele încă acoperindu-și sânii, și privi direct în ochii întunecați, familiari.

Griffin râse tandru

când îi culese o frunză din păr.

— Ești atât de frumoasă! spuse el. Chiar cu frunze în păr. Haide, o să facem o plimbare cu carul.

Buzele lui Rachel se mișcară, dar nu ieși nici un cuvânt. Brațul lui era puternic în jurul

umerilor ei firavi.

— Haide, grăbește-te. Este nevoie de mine sus în munți și dacă Jonas ajunge aici înainte de a pleca, vom avea o ceartă serioasă.

Năucită, Rachel îi permise lui Griffin să o conducă printre ferigi uriașe, printre tufe

încâlcite de zmeură și arbuști de alun. În spatele acestora se afla un luminiș însorit, în care doi cai, o căruță și un vizitiu nerăbdător așteptau.

Nu era corect să-l părăsească pe Jonas astfel, fără măcar să-i ofere o explicație, dar

Rachel nu putu rezista.

Se aflau deja de o bucată de vreme pe drumul care ducea la tabăra forestieră, înainte ca Rachel să-și găsească glasul. Înfășurată într-o pătură urât mirositoare, ea se aplecă spre bărbatul din fața ei.

— De ce m-ai adus?

întrebă ea, sperând că vizitiul care şedea în stângă ei să nu audă.

Griffin privi în jos spre ea, zâmbi şi îi culse o altă frunză din păr.

— Nu puteam să te las acolo, spiriduşule. Fie te înecai, fie te-ai fi distrus, înainte ca ziua să se termine.

Ea își ridică o sprânceană.

— Bineînțeles, acum sunt în siguranță.

El râse, ridică din umeri și privi în altă parte.

Rachel clătină din cap și privi în jos, la pantofii ei stricați, sperând cu ardoare ca soarele să

poată pătrunde prin pătură aceea și să-i usuce bluza, înainte de a ajunge la tabăra forestieră.

12

Timpul, combinat cu strălucirea soarelui de vară, făcură posibil ca Rachel să-şi poată arunca pătura în spatele căruţei, fără teama de a dezvălui în faţa tuturor şarmul ei feminin. Era în jurul orei patru, după cum presupuse ea, când

căruța ajunse în tabără; ar fi putut să-l întrebe pe doctor cât era ceasul, dar considerase că era mai înțelept să păstreze tăcerea. Cuvintele păreau să amenințe pacea tentantă, prudentă, pe care abia o stabiliseră.

Tabăra era la fel ca

multe altele pe care Rachel le văzuse: o mulțime de barăci, bătute de vânturi, vagoane și corturi. În centru se afla bucătăria, iar un fum subțire, cenușiu ieșea din coșul de tablă.

O grimasă aproape imperceptibilă îi

încleștă maxilarul lui Griffin Fletcher în momentul în care vizitiul puse frâna și opri. În mod clar, Griffin ura acest loc și Rachel chiar se gândea la asta în clipa în care opreau. La fel ca majoritatea, și această tabără era extrem de izolată.

Doctorul sări voios din căruță și întinse mâna să o ajute pe Rachel. Un fior o trecu în momentul în care mâinile lui îi apucară talia. Când ochii lor se întâlniră, ea văzu clar un avertisment în adâncurile tulburi ale privirii lui și roși.

Griffin o lăsă jos, lângă căruţă, şi îşi luă trusa medicală.

— Stai aproape de mine! comandă el pe un ton hotărât. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre baraca bucătăriei.

Rachel zăbovi numai un moment – mândria ei cerea măcar atâta lucru

după care se grăbi să-l ajungă din urmă. Privirile aprinse, admirative, care proveneau de la câţiva bărbaţi care mai erau încă în tabără, explicau cererea lui.

Interiorul barăcii era slab luminat şi mirosea a grăsime râncedă,

cherosan și transpirație. Un bărbat bătrân era întins pe masa lungă, butucănos cioplită, din mijlocul încăperii.

— Ce s-a întâmplat? se răsti Griffin, trântindu-și geanta jos cu o bufnitură.

— Am durerea asta groaznică aici în burtă,

micule Fletch. Este de parcă aș muri.

Răspunsul lui Griffin fu un chicotit răgușit. Mâinile lui începură să-i pipăie mijlocul bătrânului, ceea ce-l făcu pe acesta să țipe.

Rachel se întoarse cu spatele și stătu țeapănă lângă geamul slinos,

privind afară. Nu erau mulți muncitori în tabără, fiind duminică, numai cei care reparau uneltele sau îngrijeau caii.

Bătrânul gemea.

— Încetează cu apăsatul și împinsul ăsta, înainte de a mă omorî de tot!

Rachel închise ochii.

— Taci! îi comandă Griffin.

— Care-i necazul cu mine, doctore?

În aceste cuvinte exista o notă de plângere imploratoare.

—Ești un ticălos bătrân lacom, ăsta este necazul cu tine. Ai

mâncat prea mult din puturoasa ta de mâncare.

— Nu am o ruptură de apendice?

— Apendicul tău este în ordine.

Când Rachel se întoarse de la fereastră, bătrânul ședea, privind extrem de dezamăgit.

Apoi ochii lui îi văzură pantofii, după care străbătură distanța până la fața ei și pe chip îi apăru o sinceră apreciere.

— La naiba, suflă el. Ai ceva în sac care să-mi ia din spinare vreo douăzeci sau treizeci de ani, doctore?

Ochii lui Griffin îi ațintiseră fața lui Rachel cu un amuzament care era aproape tandru.

— Ea este Rachel McKinnon, Jack. Rachel, el este Jack Swenson, cel mai mizerabil bucătar din tot Pacificul de nord-vest.

Numele lui Rachel îl

determină pe bătrân să facă o pauză.

— McKinnon, ai spus? Vreo legătură cu Ezra?

— Este fiica lui, spuse Griffin și ceva din comportamentul lui o făcu pe Rachel să se înfioare.

Era o privire precaută

în ochii lui Swenson și ei trecură repede peste Rachel.

— Oh. Ei bine, nu l-am văzut pe McKinnon pe aici.

Griffin se sprijini de o altă masă și își încrucișă brațele.

— Nimeni nu te întreabă dacă l-ai văzut,

sublinie el.

O surdă alarmă tremură în abdomenul lui Rachel, deși nu putu spune de ce. Era mai mult legat de reținerea calmă a lui Griffin, decât de remarcile bătrânului. Înainte de a putea spune ceva, ochii întunecați o făcură să tacă.

— Este cineva aici care este într-adevăr bolnav? îl întrebă Griffin pe bătrân, cu o amenințare răgușită.

Swenson privi suficient de sigur pe el, apoi răspunse la întrebare:

— Dobson nu se simte bine.

— Este vorba de roșcatul cu care te-ai încăierat data trecută.

Ochii lui Rachel se opriră asupra feței lui Griffin și văzu cu uimire cum expresia lui se încordează, după care deveni complet de nepătruns.

— Unde este? se răsti

Griffin.

Swenson dădu indicații asupra direcției și Griffin porni la drum atât de rapid, încât Rachel aproape trebui să fugă pentru a se ține după el.

Casa respectivă era o construcție neterminată, compusă din patru

pereți și o podea acoperită de rumeguș. Individul, Dobson, era întins pe un pat în colțul cel mai îndepărtat, unde nu îl putea ajunge lumina soarelui prin ochiul de geam acoperit de praf.

Părul roșu, nepieptănat al lui

Dobson îi era transpirat, pe frunte avea cusături negre, urâte, iar pielea îi era palidă. Mâinile îi erau rănite, iar o cârpă murdară îi ținea legat toracele.

Griffin aruncă o privire periculoasă înapoi, spre Swenson.

— De ce nu ai trimis

după mine?

Swenson ridică din umeri, privi din nou spre Rachel și ieși.

Rachel simți cum o cuprinde mila în timp ce îl privea pe bărbatul pe jumătate mort.

— Tu ai făcut asta? șopti ea înfricoșată.

Griffin era deja

aplecat asupra bărbatului, examinându-l cu mâini dibace, desfăcându-i bandajul și privind cusăturile urâte de deasupra ochilor lui Dobson.

— Du-te înapoi la bucătărie și adu-mi niște apă fierbinte! comandă el.

Prea șocată ca să comenteze, Rachel se întoarse și ieși împleticindu-se. Se întoarse câteva minute mai târziu cu un vas plin cu apă fierbinte și cu singura cârpă curată pe care Swenson o putuse găsi.

Griffin luă lucrurile și

începu să cureţe rănile omului cu o blândeţe care contrazicea ceea ce făcuse.

— Dacă porţi un jupon, spuse el fără să privească spre ea, îmi trebuie.

După ce se uită spre uşa deschisă şi spre geam, Rachel căută sub

fustă și își scoase articolul solicitat.

Fără nici un cuvânt de mulțumire, Griffin rupse în fâșii taftaua splendidă, brodată de mână, și începu să bandajeze din nou coastele lui Dobson. După ce termină, examină cusăturile

grosolane și blestemă.

— Ce este? îndrăzni Rachel să șoptească.

— Mătase, se răsti ea. Idioții ăia au folosit mătase.

Rachel înghiți, simțindu-se vinovată, ca și cum ea însăși ar fi pus acele fire pe carnea lui Dobson.

— A fost un lucru greșit? îndrăzni ea să întrebe, în timp ce Griffin își luă trusa medicală, scoase o sticluță maronie și începu să tamponeze pe carnea vie.

— Da, a fost greșit, spuse el cu nerăbdare, atent la ceea ce făcea.

Mătasea nu este igienică.

Fără să vrea, Rachel își atinse țesătura moale, delicios de plăcută a bluzei ei mototolite.

— Cred că mătasea este minunată, spuse ea.

În cele din urmă Griffin îi aruncă o privire scurtă,

surprinzător de blândă.

— Pentru îmbrăcăminte, este bună. Dar pentru răni este nevoie de catgut, spiriduşule.

De pe patul îngust, bărbatul începu să geamă cu voce joasă, aşa cum face un animal rănit.

— Eu cred că trebuie să merg afară, murmură Rachel, simțind că i se face rău.

— Du-te, spuse Griffin scurt, toată atenția lui fiind îndreptată asupra pacientului. Numai să nu o iei din loc!

„Să *nu o iei din loc!*”

Comanda o făcu pe Rachel să roșească puternic. Îi vorbise de parcă ar fi fost copil, dar nu avea rost să-i atragă atenția, căci ar fi devenit mai nesuferit și mai imposibil decât de obicei.

Soarele se îndrepta imperceptibil spre vest

când Rachel cercetă cerul albastru. Oare cât era ceasul? Cinci, poate șase? Dacă nu plecau, curând se va întuneca.

Se sprijini de peretele murdar și inspiră mirosul familiar al pinilor care înconjurau tabăra. O jumătatea de duzină de bărbaţi erau

împrăștiați, alții jucau cărți așezați pe trunchiuri de arbori.

Rachel delibera cu grijă înainte de a se apropia de ei și a-i întreba direct:

— A văzut vreunul dintre voi, zilele astea, un bărbat pe nume McKinnon?

Urmă o tăcere enervantă. Câțiva bărbați o măsurară cu priviri nerușinate.

— Cine întreabă? răspunse un bărbat mai în vârstă, cu umeri masivi și brațe groase, cu niște mușchi care se reliefau prin flanelul uzat al cămășii.

Rachel ridică bărbia.

— Sunt fiica lui.

Un tip blond se ridică leneș în picioare.

— Ce-ai zice să mergem undeva, în particular, și să vorbim despre asta, păpușico?

Bărbatul solid, care vorbise primul, îl potoli:

— Nu ai învățat

nimic din ce i s-a întâmplat lui Dobson, Wilbur?

Wilbur se așează fără chef.

— Ești femeia lui Fletcher? întrebă el, scuipând cuvintele de parcă ar fi avut gust sărat.

Căldura îi îmbujora

fața, dar ea își ținu firea.

— Da, minți, inspirând încredere. Și ar fi bine să fii politicos cu mine.

Wilbur păli și își îndreptă atenția spre cărțile pe care le ținea în mână.

Cu mare demnitate, Rachel se întoarse și se

îndreptă în direcţia bucătăriei. „*Femeia lui Fletcher."* *Asta* era un gând interesant. La bucătărie, Swenson o servi cu cafea râncedă şi îi povesti o mulţime de întâmplări palpitante din viaţa taberei forestiere. Lucrase în păduri de aproape

patruzeci de ani, pretindea el, întâi pentru Marele Mike Fletcher, iar apoi pentru Jonas Wilkes.

Interesul lui Rachel se intensifică când auzi menţionat numele de familie al lui Griffin.

— Marele Mike era tatăl doctorului?

Swenson aprobă din cap și dispreţul jucă pe faţa lui.

— El era un gentleman, nu un dandy ca fiul ăsta al lui. Avea vapoare și ducea cu ele cheresteaua de pe muntele ăsta. Aproape i s-a frânt inima când propriul fiu s-a întors

împotriva lui.

— S-a întors împotriva lui? întrebă Rachel cu precauţie.

— Micul Fletch a plecat în Scoţia. Nu voia să aibă de-a face cu afacerile forestiere ale bătrânului Mike.

Swenson îşi clătină cu tristeţe capul cărunt.

— Dar nu a fost prea demn să folosească banii pe care Mike i-a trimis ca să plătească pentru educația lui fantezistă. Când băiatul s-a întors era atât de mândru că devenise doctor, încât nu putea fi deranjat ca să ia în mână un ferăstrău.

Rachel înregistră informaţia fără să-şi dea în vileag interesul deosebit.

— Eu credeam că muntele a aparţinut întotdeauna domnului Wilkes, rosti ea, după o lungă pauză.

Swenson se încălzi povestind despre acest

subiect. Era la fel de bârfitor și pătimaș ca o femeie bătrână.

— Nu, dom'le. Wilkes – Jonas Wilkes Jr. vreau să spun – a făcut bani în comerțul cu China. Unii spun că a cam făcut contrabandă. Și-a construit casa aia mare și și-a adus nevasta și

copilul de la San Francisco.

— Atunci, cum... vru Rachel să întrebe, apoi se abţinu. Nu ar trebui ca afacerea cu cheresteaua să-i aparţină lui Griffin – doctorului Fletcher?

Bătrânul roşi.

— Griffin nu voia

afacerea. El și tatăl lui au avut o ceartă pe cinste, chiar aici în această tabără. Bătrânul Fletch aproape că l-a omorât în bătaie pe băiat, dar el tot nu voia să se ocupe de această afacere. Fletch a plecat furios în pădure să-i ajute pe oamenii lui să taie lemn,

iar Griffin a plecat după el.

Tristețea mai domoli îmbujorarea de pe fața lui Swenson.

—Mike a fost omorât în acea zi și unii spun că băiatul lui este de vină, deoarece i-a zăpăcit mintea. Când testamentul a fost citit –

mama lui Griffin murise încă de pe timpul când el era la studii, acesta spunea că băiatul nu va moşteni nimic altceva decât casa şi acţiunile de la navigaţie, în cazul în care nu lăsa deoparte aiureala cu medicina, ca să lucreze în munţi, ca un adevărat bărbat.

Rachel închise ochii, fiindu-i milă atât pentru Griffin, cât și pentru bătrânul dominator, care fusese tatăl lui. Avu grijă să nu vorbească, ca să nu întrerupă vorbăria pătimașă a lui Swenson.

În final, bătrânul îi răspunse la o întrebare nepusă de ea, dar care o

rodea de multă vreme.

— Acțiunile de la afacerea cu cherestea au trecut la Jonas Wilkes, acesta fiind fiul singurei surori a doamnei Fletcher.

Rachel înțelegea acum dușmănia pe care Jonas și Griffin o nutreau unul față de

celălalt. Era incredibil și totuși adevărat: cei doi bărbați erau veri primari, fiii a două surori.

Swenson privi apreciativ cum fiica lui McKinnon ieși din bucătărie și trecu cu demnitate pe lângă

șobolanii pădurilor care jucau pocherul de duminică. Poate că ar fi trebuit să menționeze și despre femeie, dar asta nu ar fi părut delicat din partea lui.

În afară de asta, bătrânul Swen nu era prost. El cunoștea la fel de bine ca oricine

temperamentul violent al Micului Fletch. Nu avea sens să-l mai întărâte și cu asta, nu dom'le.

Ochii lui o urmăriră pe Rachel până când dispăru, iar el spera ca ea să nu insiste prea mult în a-l căuta și a-l vedea pe tatăl ei.

Rachel se opri un moment în ușa barăcii, cu mâinile sprijinite de cadru, privindu-l pe Griffin Fletcher. Stătea pe un pat vizavi de Dobson și își ținea capul între mâini. Părea că poartă o imensă greutate pe umeri.

Ea îl înțelegea mai bine acum, deși erau încă multe lucruri care o nedumereau. Ura lui puternică pentru Jonas Wilkes nu mai era atât de misterioasă, chiar dacă era nedreaptă.

Jonas fusese amabil – chiar foarte amabil – cu ea, iar ea îl plăcea. Și-l

imagina căutând-o și simți o puternică rușine că fusese atât de prost crescută să plece.

— Dacă nu plecăm curând, va fi prea întuneric să călătorim, spuse ea pe un ton aspru, cauzat de propria vinovăție.

Griffin se ridică, își

întinse brațele deasupra capului și căscă.

— Mă tem că vom petrece noaptea aici, anunță el, cu resemnare.

Mâinile lui Rachel se încleștară pe tocul ușii.

— Ce?

Zâmbetul lui Griffin era șters.

— Îmi pare rău,

spiridușule. Nu am ce face. Omul ăsta are febră și cred că are și o comoție.

Furia bruscă a lui Rachel o făcu să izbucnească:

— Asta mulțumită ție!

El ignoră remarca și se apropie de ea încet.

— Jonas se poate descurca o noapte fără tine, nu-i așa?

Palma lui Rachel se ridică, gata să facă un dur contact cu fața lui Griffin, dar el îi apucă încheietura mâinii și opri atacul. O tăcere lungă, încordată, se așternu în încăperea

prăfuită.

Strânsoarea lui Griffin slăbi, dar degetul lui mare mângâie pielea fină de pe partea interioară a încheieturii, transmiţându-i fiori în tot corpul.

— Şi unde o să dorm eu? şopti ea în cele din urmă, cu răsuflarea

oprită în gât.

Braţul liber al lui Griffin îi înconjură talia şi o aduse cu blândeţe aproape de liniile subţiri, dure ale pieptului, şoldurilor şi coapselor lui. Deodată, totul în Rachel cerea să se unească cu acest bărbat, să devină o parte

de nedespărțit.

Ea gemu când buzele lui îi atinseră tâmplele, pielea fină, ce pulsa, din spatele urechilor, de pe gât. Geamătul lui ușor, hârâitor, îi întărâtă tot trupul, făcând-o să dorească să i se ofere într-o tăcută renunțare.

Dar deodată el o

îndepărtă. Ea simți o pierdere cutremurătoare prin mișcarea lui bruscă, decisă.

— Griffin...

Degetul lui arătător se opri tandru pe vârful nasului ei.

— Nu acum, spiriduș. Mai târziu, mă tem... dar nu acum.

Rachel simți atâta dorință, încât schimbă subiectul, numai pentru a se putea abține de a-i cerși dragostea, atingerea.

— Știu acum de ce nu ai încredere în Jonas, anunță ea cu o voce tremurată.

Griffin își ridică o

sprânceană.

— Zău? întrebă el, cu un interes potolit, în timp ce mâinile lui se mișcau pe talia ei odihnindu-se acolo.

— Spune-mi, spiriduș, de ce nu am eu încredere în Jonas?

Rachel înghiți un nod, în timp ce mâinile

lui se ridicară spre spaţiul de sub braţe, unde se rotunjeau sânii.

— S-Swen mi-a povestit despre tes- testament...

Griffin râse, în timp ce ochii lui negri indicau faptul că ştia ce îi făcea şi că îi plăcea acest lucru.

— Testamentul! Oh, da, Marea Pierdere a Imperiului Cherestelei. În ceea ce mă privește, Jonas poate să-l păstreze.

Sub palmele lui, sfârcurile o dureau pe Rachel.

— Dar... dacă nu este asta... atunci ce...

— Acțiunile nu erau importante pentru mine, Rachel. Dar Jonas a luat ceva ce era.

Rachel se trase înapoi, departe de atingerea lui și își ridică bărbia.

— O femeie? întrebă ea, întâlnindu-i ochii.

Dar Griffin se

întorsese și nu mai scoase nici un cuvânt mult timp după ce părăsiră baraca.

Seara părea că nu se mai termina.

Mai întâi a fost mâncarea groaznică a lui Swenson care trebuia mâncată. În tot timpul mesei, tipul blond,

Wilbur, și alți câțiva, se uitară pe furiș în direcția lui Rachel, fiind în mod evident invidioși pe Griffin.

Tensiunea pe care Rachel o văzuse mai devreme pe fața lui Griffin dispăruse; el mânca și asculta cu interes subiectul

principal al discuției – statul.

Washington Territory dorea să se alăture uniunii și să-și ia locul ce i se cuvenea în schema de lucruri; deși erau unii care susțineau că statul urma să aducă mai multe necazuri decât merita.

Sperând la o pauză în inspecţia enervantă a persoanei sale, Rachel se strecură de la masă şi începu să-l ajute pe Swenson la spălat vase.

În cele din urmă, Griffin se sculă de la masă, îi făcu semn lui Rachel cu o privire curtenitoare şi o

împinse afară, în noaptea de vară caldă, parfumată.

Ce se va întâmpla acum? se întrebă ea.

Nimic nu se întâmplă. Griffin o lăsă pe Rachel la ușa unui cort, îi atinse ușor buzele cu ale sale și se îndreptă spre baraca în

care se afla pacientul său, Dobson.

Simțindu-se epuizată și respinsă brutal, Rachel intră în cort. Locul fusese aranjat puțin, iar o lampă lumina lângă salteaua cu paie și păturile, așezate direct pe podea.

Rachel se dezbrăcă în

cămășuță și pantalonași, regretând un timp frumosul jupon pierdut, asta pentru a se reține de a jeli alte lucruri, și se întinse pe patul improvizat, pentru a trece în lumea viselor. Prin spărturile acoperișului, Rachel putu vedea stele argintii

scânteind pe cerul întunecat. Suflă în lampa de ulei și rămase întinsă, nemișcată pe salteaua veche și stratul de paie, privind în sus.

Simți o scurtă alarmă când, o oră mai târziu, ușa se deschise puțin. Silueta care acoperea intrarea era

binecuvântat de familiară.

Vocea lui Griffin era joasă, iar cuvintele alese cu grijă.

— Dacă ai de gând să spui nu, Rachel, spune acum.

Eă rămase tăcută.

— Ești trează? întrebă el.

Rachel râse ușor.

— Foarte trează, răspunse ea.

13

Rachel îi era recunoscătoare întunericului că îi ascundea obrajii îmbujoraţi, că sunetele scoase de broaște și insecte acopereau pe

cele produse de respirația ei întretăiată. Ascultă, cu capul între mâini, cum se dezbracă Griffin.

Paiele de sub ea foșnire, în timp ce el se întinse lângă ea, total invizibil în întuneric.

Blând, cu grijă, buzele lui le acaparară

pe ale ei. Cercetau, gustau, mușcau. Rachel gemu la această nouă plăcere. Ea se mișcă pentru a-și retrage mâinile de sub cap și a-și înfășura degetele în părul lui, dar una din mâinile lui se închise pe încheietura ei, imobilizând-o.

În tot acest timp, buzele lui se mișcară în jos, pe bărbie, pe ceafă, spre locul ce pulsa în spatele urechii. Trase de cămășuța delicată până când unul din sânii care zvâcneau simți atingerea răcoroasă a aerului de noapte.

Degetul mare al lui

Griffin mângâie sfârcul dezgolit până când acesta deveni tare, un vârf care pulsa. Când buzele lui îl cuprinseră, Rachel gemu de plăcere. Și mâna lui îi ținea în continuare încheietura.

El îi dezgoli și celălalt sân, îl frământă brutal și apoi începu să-l sugă.

Rachel se zvârcoli de dorință primitivă, chinuitoare, pentru el. În mod cert, el o va lua curând...

Dar aveau să urmeze și alte plăceri. El dădu drumul încheieturi ei pentru a-și scoate pantalonii și a-i arunca într-o parte. Mâna lui

mângâie locul secret, mătăsos și apoi degetele îl desfăcură.

Rachel își arcui spatele și gemu într-un spasm de plăcere, în timp ce gura lui trimitea flăcări, fierbinți de dorințe în întregul ei corp.

În timp ce mâinile lui

presau interiorul genunchilor ei, o serie de explozii cutremurătoare, neauzite, se petrecură în trupul ei. Ea țipă de plăcere, se eliberă, după care rămase perfect liniștită. În mod incredibil, Griffin chicoti.

— Asta probabil că o să le dea motiv de bârfă, câtva timp, o tachină el.

Lui Rachel nu-i păsa dacă muncitorii forestieri auziseră țipătul ei. În acest moment, nu-i păsa de nimic altceva decât de încheierea ritualului minunat, pe care să-l

ducă până la naturalul său final.

Înțelegând, Griffin se aplecă peste ea și o pătrunse cu blândețe. Fu doar o ușoară, o scurtă durere înainte ca extazul pulsatoriu să înceapă din nou. Acesta crescu cu fiecare mișcare a trupurilor lor, cu fiecare

geamăt, până când amândoi se pierdură într-o furtună scânteietoare de completă uşurare.

Ea era adormită.

Griffin ascultă răsuflarea ei uşoară şi se urî că se folosise de ea. Fusese atât de sigur că

nu era virgină, atât de sigur.

Dar ea fusese, iar această informaţie îl făcu să se simtă ca un hoţ. Nu avea nici un drept să o dorească, nu avea nimic substanţial să-i ofere.

O rază de lună argintie îi lumina faţa şi

Griffin respiră adânc, dureros. Ce-ar putea să-i ofere el? Fidelitate, în mod sigur – gândul de a putea veni la ea ori de câte ori dorea, excludea dorința de *a* se adresa și altor femei – o casă confortabilă, bani, plăcere. În mod cert plăcere.

Dar ea merita mai mult, mult mai mult. Merita dragoste, iar Griffin Fletcher nu mai avea acest sentiment nobil, strălucitor, pe care să-l ofere. El era incapabil de așa ceva.

Tocmai când reafirma o decizie luată mai devreme, dureroasă, de

a o trimite cât mai departe de Providence, Griffin simţi din nou dorinţa flămândă pentru ea. Când întinse mâna, ea se trezi şi veni spre el dornică şi somnoroasă şi caldă.

Naşterea unei noi zile nu prezenta nici un

interes pentru Jonas Wilkes; nervii lui era încă încordaţi, după noaptea lungă, care se scursese cu deosebită încetineală, şi vederea îi era încă tulbure datorită lipsei de somn.

Unde era Rachel? întrebarea îl frământa la fel de sfredelitor aşa

cum se întâmplase *în* tot *cursul* nopții de tortură. El însuși cercetase saloon-ul și Tent Town-ul, în timp ce oamenii lui îi interogaseră pe Field și pe Molly și chiar pe bucătarul chinez, Chang.

Oriunde fusese, era însoțită de Griffin.

Pentru a mia oară de la dispariția lui Rachel de la picnic, Jonas închise ochii și se lăsă din nou cuprins de acea teamă chinuitoare.

Doamna Hammond îl surprinse când. Apăru brusc lângă el și îi puse în față o tavă cu ouă și cârnați.

— Doamne, nu ai închis ochii nici un pic, nu-i așa?

Jonas împinse farfuria într-o parte.

— Îl omor. Dacă s-a atins de ea, îl omor.

Fosta doică și actuala menajeră a lui Jonas își permise să se așeze la masa mare, lustruită.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— El scoase un trabuc *din buzunarul interior al hainei* și începu să-l mestece. Lumina chibritului era caldă pe fața lui.

— Vorbesc, doamnă Hammond, despre Griffin Fletcher.

— Și despre Rachel, completă femeia.

Dintr-o dată, mintea tulbure a lui Jonas descoperi ceva ce omisese înainte. Exact când Rachel căzuse atât de caraghios în lacul din apropierea parohiei, cineva strigase numele lui Griffin.

Desigur. Muntele. Griffin fusese chemat în munți și o luase pe Rachel cu el. Iar Jonas fusese atât de distrat, încât răspunsul evident îi scăpase.

Poate că ea a mers chiar de bunăvoie.

Furia îl cuprinse, alungându-i ultimele

rămășițe de oboseală. Se ridică atât de fulgerător, încât scaunul se răsturnă cu zgomot, iar el părăsi casa.

McKay tocmai venea călare, pe fața lui străvezie observându-se o mare oboseală.

— Eu și Wilson am stat de pază toată

noaptea, șefule. Nu este nimeni la locuința lui Fletcher, în afară de Molly Brady și de fiul ei.

— Bine, ia-i pe Wilson, pe Riley și pe cine mai găsești! comandă Jonas răspicat. Știu unde sunt. Când Griffin va coborî din munți, noi o să-l

aşteptăm să... schimbăm câteva vorbe cu el.

McKay se mişcă în şa, cu oarecare nelinişte.

— Dar cu fata ce se întâmplă? murmură el.

Jonas simţi o durere la auzul menţionării ei, dar nu era dornic să-şi dezvăluie ceea ce simţea în faţa unui ticălos cum

era McKay. Își păstră fața într-un control perfect.

— Nu vreau ca ea să fie rănită, sub nici un motiv. Cel care se va atinge de ea, va avea spinarea ruptă de biciul meu. S-a înțeles?

McKay aprobă, arătând chiar mai

neliniștit.

— Nu sunt sigur că este o idee prea bună să ne încurcăm cu Fletcher.

— Dar ce părere ai despre păstrarea slujbei? îi replică Jonas. Asta este o idee bună?

—Am să vă aduc calul, răspunse McKay, legându-și propriul cal

la grajdurile de lemn din spatele casei.

Cu calm, Jonas privi în sus spre cerul albastru, fără nori. Era o zi bună pentru plătit datorii, vechi sau noi.

Imaginea lui Rachel, zbătându-se în braţele lui Griffin, îi apăru fără nici o legătură în minte.

Îndepărtă imaginea; era mai bine să se gândească la bătaia pe care o luase din cauza lui Fawn Nightorse. Era mai puțin dureros.

Când Rachel se trezi, Griffin nu era lângă ea. Timp de o fracțiune de secundă, fu cuprinsă de

panică. Se așează pe patul de paie, gata să înceapă să plângă.

Dobson. În mod sigur Griffin plecase la baraca lui Dobson, ca să-l îngrijească.

Rachel se strecură în hainele ei și își netezi părul cât de bine putu. Amintiri ale nopții

trecute făceau să-i ardă o b r a j i i . *Rachel McKinnon,* se auzi o voce tunătoare în interiorul ei. *Ai fost inițiată.*

Zâmbi în sinea ei și deschise ușor ușa subțire a cortului. Tabăra era, practic, pustie. Din înălțimea

munților, Rachel putu auzi scrâșnetul ferăstraielor, strigătele lucrătorilor, bocănitul boilor.

După o scurtă vizită în pădure, Rachel scoase apă din fântâna de lângă bucătărie și se spălă pe față de mai multe ori.

— ’neața,

domnișoară, se auzi vocea lui Swenson de pe verandă. Frumoasă zi, nu-i așa?

Ignorând privirea dezmățată din ochii bătrânului, Rachel fu de acord că într-adevăr era o zi frumoasă.

Griffin era în baracă, dar situația de acolo se

îmbunătăţise considerabil. Când intră, Rachel văzu că Dobson era nu numai treaz, dar chiar râdea de o poveste pe care i-o spunea Griffin.

Ea se simţi jenată. Oare se amuzau de capitularea ei neruşinată şi se distrau aşa de bine?

Griffin se ridică de pe patul pe care stătuse și se întoarse spre ea zâmbind. În ciuda zâmbetului, ochii lui aveau aceeași privire încordată, tristă, pe care o văzuse când sosiseră.

Rănită, Rachel își plecă ochii și își împreună mâinile.

— Plecăm curând? întrebă ea, încercând să-și potolească tremurul vocii.

Degetul arătător al lui Griffin îi ridică bărbia.

— Înainte de asta, poți să mai înghiți una din mâncărurile lui Swenson? întrebă el cu blândețe.

Atingerea lui și aprobarea reconfortantă pe care o văzu în ochii lui o făcură să se simtă mai bine.

— Pot, dacă poți și tu, spuse ea scurt.

Câteva minute mai târziu, Rachel și Griffin ședeau față în față la masa lui Swenson și

schimbau priviri amuzate în timp ce mâncau cu greutate fiertura de ovăz apoasă.

Mai târziu, Griffin comandă doi cai din tabără, îi înhămă la șareta care îi adusese în munți și o ridică curtenitor pe Rachel în scaunul trăsurii.

Călătoria fu lungă și obositoare, chiar și la lumina zilei. Cam la jumătatea drumului, ei avură o priveliște superbă spre canalul lui Puget Sound, spre pinii care se intercalau cu plantațiile de bumbac, cedri înalți, brazi și. Chiar orașul Providence.

— Privește! șopti Rachel, se vede biserica lui Field.

Griffin se uita în aceeași direcție, dar expresia lui deveni deodată concentrată.

— Ai văzut? întrebă el după o pauză care nu prevestea nimic bun.

Rachel privi atent

spre biserică și văzu o scânteiere de lumină argintie.

— O oglindă? întrebă ea.

Griffin puse maneta pentru frână și sări pe pământ fără să răspundă. Rapid, el deshămă caii.

— Ce faci? întrebă

Rachel, mirarea ei transformându-se rapid în neliniște.

— Știi să călărești? se răsti Griffin, legănându-se pe spatele gol al unuia dintre caii care până atunci trăsese trăsura.

— Bănuiesc că va trebui să pot, răspunse Rachel, care nu fusese în

viața ei pe spinarea unui cal.

Apucând de coama celuilalt cal, Griffin îl dirijă în apropierea lui Rachel.

— Urcă-te, spuse el.

— De pe trăsurica unde era, Rachel se lăsă pe spinarea calului, întinzându-și fusta până

la limite aproape indecente.

— Ce...

Dar Griffin își îndemnase deja calul prin tufișurile dese care acoperau muntele. Rachel îl urmă, fără prea mult entuziasm.

Coborârea fu înceată, dificilă. Mergeau de cel

puțin o jumătate de oră, când supărarea lui Rachel o făcu să strige:

— Griffin Fletcher, dacă nu-mi spui ce se întâmplă...

El se întoarse și îi zâmbi.

— Este o poveste lungă și încurcată, domnișoară McKinnon.

Pe scurt, pot să-ți spun că Field a folosit o dată același șiretlic pentru a mă avertiza că tatăl meu era în drum spre munte cu un bici în mână și cu o privire cruntă.

Rachel strâmbă din nas.

— N-ar fi putut spune toate astea cu o

oglindă! spuse ea cu dispreț.

— Nici nu a reușit. Tata m-a prins și m-a bătut măr. Abia după aceea, Field mi-a explicat semnalul.

Rachel izbucni în râs, un hohot sănătos, delicios.

— Ce anume ai făcut,

că a fost atât de îngrozitor?

Griffin zâmbi din nou.

— Am scris o compunere pentru școală, despre cum draga mea bunică a venit de la țară, a primit o slujbă ca fată în casă și a stricat căsnicia

stăpânului.

Rachel râse din nou.

— Chiar așa a făcut?

— Da, dar nu trebuia să spun asta, răspunse Griffin, după care își îndreptă din nou atenția spre panta înclinată din fața lor.

Ei văzură sclipirea oglinzii încă de două ori

înainte de a atinge poalele muntelui și merseră călare încet prin pădurea ce înconjura curtea bisericii lui Field Hollister.

El le ieși în întâmpinare, în timp ce caii se opriseră să bea apă din lac. Fața lui era

roșie de agitație și de ușurare.

— Ai făcut numai încurcături, Griffin... explodă el.

Griffin râse în timp ce își aruncă un picior peste gâtul calului și alunecă pe pământ.

— Liniștește-te, Field. Am primit

mesajul tău. De data asta.

În ciuda aparenţelor, Field izbucni şi el în râs.

În interiorul parohiei, prietenul lui Griffin îi indică politicos lui Rachel o cameră în care ea se putea odihni. În momentul în care uşa se

închise în urma ei, Griffin își încrucișă brațele și se sprijini de peretele balustradei.

— Unde așteptau ei, Field?

Acesta clătină din cap și arăta spre micul salon din partea din față a casei.

— Probabil la baza

muntelui, răspunse el. Băiatul lui Molly mi-a adus o notă în această dimineață. Așa cum scria acolo, oamenii lui Jonas au fost postați în jurul casei tale toată noaptea. Acest lucru m-a intrigat, așa încât am mers călare până la locuința lui Jonas și

tocmai s-a nimerit să observ că își asambla o mică armă. Restul l-am ghicit.

— Probabil că mi-ai salvat pielea, spuse Griffin, chiar dacă amintiri ale minunatei nopți care trecuse îi invadau mintea. Se întoarse cu spatele,

pretinzând un mare interes pentru șemineul de cărămidă în perfectă stare, într-un efort de a ascunde faptele întâmplate să-i strălucească pe față.

Dar nu a reușit destul de repede acest lucru.

— La naiba, Griffin, șuieră Field,

înconjurându-l pe Griffin pentru a se afla în fața lui. Ai făcut-o, nu-i așa? Ai compromis-o pe fata asta!

Rușinea pe care Griffin o simțea, era deja mai presus decât orice i-ar fi spus Field.

— Nu credeam că este virgină! se răsti el.

Răspunsul lui Field era răgușit de revoltă.

— Idiotule, idiot încăpățânat. Voiai numai să-i faci în necaz lui Jonas!

Griffin ridică din umeri, ferindu-și cu grijă ochii de privirea prietenului său.

— Și am reușit, spuse

el, cu o ușurință pe care nu o simțea.

Rachel stătea, înghețată, în mijlocul bucătăriei minuscule, curate, a lui Field Hollister. „Ai compromis-o pe fata asta. Ai vrut să-i faci în necaz lui Jonas”.

Cuvintele aveau un ecou crud în mintea ei, dar nu atât de crud ca răspunsul lui Griffin.

„Și am reușit”.

După ceea ce îi păru o veșnicie, Rachel fu din nou capabilă să se miște. Purtându-și în tăcere revolta și durerea, ea se strecură pe ușa din dos a

casei lui Field și alergă până ajunse la bucătăria saloon-ului. În timpul fugii, ea observase că vaporul *Statehood* se afla în port.

— Mamie! strigă ea, sprijinindu-se, tremurând și extenuată, de ușa bucătăriei. Mamie, unde ești?

Buna femeie năvăli în fugă din altă cameră, fața ei rotundă fiind mirată și îngrijorată.

— Doamne, Rachel, în numele Cerului ce...?

Răsuflarea lui Rachel era întretăiată, gâfâită.

— Eu... este un vapor în port... am nevoie de banii, mei...

— Ei bine, Doamne...

Rachel se învârtea prin bucătărie, cu lacrimi grele care îi curgeau pe obraji.

— Te rog, Mamie, nu este timp... nu este timp...

Ea alergă în sus pe scări, ignorând privirile întrebătoare ale unor

fete care dansau și ale celor câtorva băutori. În camera mamei sale, găsi un geamantan potrivit și începu se înghesuie în el hainele pe care le adunase de la casa lui Griffin. Vocea calmă o străbătu ca o sabie de foc.,

— Nu trebuie să te

grăbești așa, Rachel. Vaporul nu pleacă peste o oră.

Încet, o cămășuță de muselină albastră se mototoli în mâinile ei. Rachel se întoarse și dădu ochii cu Griffin Fletcher. Simpla privire spre el o făcu să *simtă din nou o durere fără*

margini, devastatoare.

— Tu... începu ea. Tu...

Dar vocea îi cedă. Pur și simplu nu existau cuvinte *suficient* de usturătoare. Făcu un efort și îi întoarse spatele, continuând mecanic împachetarea hainelor.

— O să am grijă ca lăzile pe care le-ai lăsat la locuința mea să fie îmbarcate la timp, spuse el.

Apoi, se întoarse și plecă.

— Rachel se așează pe o bancă capitonată cu catifea roșie, își acoperi fața cu mâinile și plânse,

până când nu-i mai rămase nici o lacrimă.

Când vaporul ieşi din portul Providence, Rachel McKinnon se afla la bord. Se ţinea cu ambele mâini de bară, memorând portul, căsuţele de cărămidă şi cimitirul din vârful dealului verde, de unde

se vedea întregul Tent Town..

— La revedere, spuse ea încet.

Mamie Jenkins nu credea că văzuse mai multă tristețe pe fața unui om, așa cum vedea pe cea a lui Griffin Fletcher. Arăta de parcă

ar fi fost doborât, șezând acolo la masa lui Becky și pretinzând că bea cafeaua pe care ea i-o puse în față.

Doamne, se gândi ea, o *iubește pe fata asta.*

— De ce nu te duci după ea, în loc să stai aici ca un prost? izbucni Mamie, mișcându-și

agitată mâinile mari, muncite, peste șorțul alb, amintindu-și agitația de pe fața lui Rachel atunci când îi dăduse banii pe care i-i lăsase Becky.

Griffin își clătină capul, dar ochii lui îi întâlniră pe ai lui Mamie.

— Este mai bine să o las să plece, Mamie. Crede-mă.

— Catâr, mormăi Mamie în timp ce începu să aleagă niște cartofi. Catâr încăpățânat, afurisit!

— Mulțumesc.

Mamie începu să cureţe cartofii, cu

mișcări furioase.

— De câte ori îți închipui, Griffin Fletcher, că dragostea va veni la tine?

El luă o sorbitură din cafea și făcu o figură care nu se potrivea cu nonșalanța pe care încerca să o afișeze.

— Dacă am noroc, nu

mi se va mai întâmpla niciodată, spuse el. Apoi bău restul de cafea și plecă.

Afară era întuneric. Lui Billy Brady nu-i plăcea întunericul; era prea plin de lucruri neprietenoase. Așa cum orașul era plin de oameni neprietenoși.

Era recunoscător pentru lumina care strălucea în geamul salonului lui Field Hollister. Dacă nu era asta, i-ar fi fost frică să bată la ușă.

Field răspunse repede, atât de repede încât Billy se întrebă dacă nu cumva

Dumnezeu îi spunea dinainte lucrurile care urmau să se întâmple. El avea chiar haina pe mână și nu spuse decât un singur cuvânt:

— Griffin?.

Billy aprobă.

— Mama spune să vii repede, pentru că noi nu putem să-l potolim.

— Nimeni nu poate, spuse Field, oftând așa cum mama lui Billy ofta când nu-i creștea pâinea. Totuși, porni la drum pentru a încerca.

14

Nimic nu avea importanță pentru Rachel – nici puntea lui *Statehood,* netedă sub picioarele ei, nici balustrada vopsită în alb, de care se sprijinea,

nici țărmurile încărcate de vegetație, luxuriantă.

Vaporul făcu două opriri: una la Kingston, alta la Bainbridge Island. Rachel nu dădu nici o atenție porturilor și nici oamenilor care coborau sau se îmbarcau.

În schimb, își fixă privirea spre pantele

înzăpezite, de necucerit, ale Muntelui Rainier. Acesta se înălța ca un bastion în partea de est, pantele sale fiind străbătute de umbre de purpură sidefie, iar culmile erau de culoarea roșie-portocalie a soarelui care apunea. În lumea lui Rachel nimic

altceva în afară de aceste piscuri semeţe acoperite de nori nu părea să fie mai mare şi mai profund decât durerea şi ruşinea pe care le simţea.

Lumina ameţitoare a soarelui de după-amiază târzie se întretăia cu primele umbre ale asfinţitului, atunci când

vasul intră în Golful Elliott și înaintă cu siguranță spre Seattle.

O parte din atracția lui Rachel pentru acest oraș al adolescenței sale ieși la iveală. În cele din urmă, își îndreptă privirea. Asupra Muntelui Rainier și permise ochilor ei

aprinși, care o dureau, să se concentreze asupra orașului care avea să fie de acum înainte căminul ei.

Cu excepția unei zone limitate de-a lungul malului apei, Seattle era un oraș construit pe coline. Clădirile cu structuri de lemn,

intercalate ici și colo cu structuri din cărămidă, erau atârnate în peisaj ca niște copii neastâmpăraţi care se jucau de-a regele dealurilor. În partea de vest a ţărmului, corturile și barăcile, care adăposteau bordelurile și saloon-urile din Skid

Road, stăteau precar pe pământ, aproape arogante în hotărârea de a exista ca o componentă a orașului Seattle. Vocile răgușite ale clienților și ale angajaților sunau cu ecou, trecând peste depozitele cenușii și peste debarcader, pe

deasupra apei.

Rachel închise ochii pentru un moment, împotriva numeroaselor amintiri de pe vremea când se aventurase acolo, pe Skid Road, să-l găsească pe tatăl ei și să-l aducă acasă. Era oare acum acolo, bând whisky și amuzându-i pe

lucrători cu poveștile lui?

Rachel respiră adânc, simțind mirosul de sare și cherosen, apoi deschise ochii cu hotărâre. Mai întâi o va vizita pe domnișoara Cunningham ca să-și asigure o cameră în pensiunea acesteia, dacă

va fi posibil. Va mânca, oricât de respingătoare i se părea această perspectivă și va ascunde sulul gros cu bancnote pe care Mamie i-l dăduse la Providence.

După aceea, își va aduna restul de forțe pe care le mai avea la dispoziție și va face o

incursiune în impunătorul Skid Road.

Chiar dacă tatăl ei nu se afla acum acolo, erau totuși șanse ca vreun om din acele stabilimente renumite să fi avut un schimb de vorbe cu el.

În timp ce *Statehood* se apropia tot mai mult de debarcader, iar

membrii echipajului vorbeau cu voce tare, Rachel se înarmă pentru viața nouă care o aștepta aici.

Alți pasageri erau întâmpinați de familii fericite, unii cu trăsuri, iar Rachel simți o adâncă și ascuțită senzație de singurătate,

în timp ce își croia drum spre debarcader. Cufărul ei era greu, iar pantofii vechi, închiși cu nasturi, îi strângeau picioarele sub tivul costumului de călătorie din material cenușiu.

Nu pentru prima dată, ea se întrebă în legătură cu femeia,

probabil o prietenă a lui Jonas, care purtase înainte această îmbrăcăminte.

Acolo unde pământul se întâlnea cu cheiul de lemn care scârţâia, o indiană teribil de urâtă se oferi să-i citească viitorul lui Rachel. Ea clătină din cap şi cu un

zâmbet de regret, își continuă drumul, traversă strada lată, din scânduri, și avansa spre deal, spre zona modestă de locuințe unde domnișoara Flora Cuhningham închiria camere.

Uitase forfota zgomotoasă pe care o

avea orașul Seattle, cu șuieratul sirenelor fabricilor de cherestea și al vapoarelor din port, cu clinchetul clopoțeilor de la tramvaiele trase de cai, cu destrăbălarea din Skid Road.

Lăsând la o parte toate visurile dulci pe care și le făcuse privind

traiul în acest oraș, Rachel tânjea după ritmul liniștit, după hoinăreala din Providence. Acolo, ferăstraiele de la moara lui Jonas Wilkes erau numai un zumzăit îndepărtat, iar sirenele vapoarelor care treceau pe canal păreau o

obsedantă melodie.

Rachel își ridică bărbia și continuă urcarea, dorind ca durerea din inimă să-i amorțească, așa cum se întâmplase și cu durerea din picioare.

Ea fusese motiv de batjocură la Providence, își aminti ea cu

severitate. Fiica unui tăietor de lemne îndrăznind să flirteze cu unii ca Jonas Wilkes. Și Griffin Fletcher. Ce motiv de distracție răutăcioasă probabil că a furnizat, nu numai celor, doi bărbați de vază, dar și femeilor care beau cafea în saloane

frumoase și cultivau trandafiri în grădini cu gard.

Lacrimi ardeau ochii lui Rachel. „Proasto!” se dispreţui pe sine, cu o înverşunare pe care nu ar fi putut-o avea pentru o altă fiinţă. „Acum ştii de ce tata te-a avertizat să nu te culci cu un

bărbat, acum știi! Vei fi mânjită de ceea ce ai făcut pentru tot restul vieții; nici un bărbat de treabă nu te va mai vrea”.

Dar sub contururile perfecte ale costumului de călătorie Rachel simți pe sâni atingerea ușoară a mâinii lui Griffin

Fletcher, extazul buzelor lui peste sfârcurile ei tari. Fantoma pasiunii lui, încă împletită cu a ei, o sfredeli în mijlocul trupului.

Firma pictată de mână, ce atârna în cireșul din curtea Florei Cunningham, o aduse pe Rachel la lucruri mai

pământești. *Camere de închiriat,* scria. *F. Cunningham, Proprietar.*

Rachel deschise poarta albă de *lemn și merse* cu hotărâre pe aleea mărginită de pini, spre ușa de la intrare. Erau crini gravați pe geamul ferestei ovale de la ușa din față și Rachel

admiră din nou desenul complicat, în timp ce aștepta.

Domnișoara Cunningham, o femeie mică, nervoasă, cu un smoc de păr castaniu și ochi albaștri, vioi, deschise personal ușa.

— Oh, domnișoară Rachel McKinnon! ciripi

ea, privind apreciativ toaleta îmbunătăţită a fetei, cufărul şi geanta cu mărgele.

„Ea se gândeşte acum ce am făcut”, îşi închipui Rachel cu o urmă de umor., *Şi ar muri dacă ar şti”.*

— Am venit să închiriez o cameră,

spuse ea cu voce tare.

Domnișoara Cunningham arăta ca o pitulice zburlită, care privește pe furiș în afara cuibului. Apoi, deodată, o umbră aproape comică de dezamăgire trecu peste fața îngustă, avidă.

— Ești singură? Unde este tatăl tău?

Rachel era obosită, mâhnită și mai mult decât puțin iritată la auzul numelui lui Ezra McKinnon.

— Tatăl meu și cu mine ne-am despărțit, spuse ea sec. Dar am bani și intenționez să-mi găsesc o slujbă cât mai curând posibil.

— Domnișoara bătrână cercetă din nou îmbrăcămintea scumpă a lui Rachel și se trase înapoi pentru a-i face loc să intre.

Locuința pe care i-o oferi ea lui Rachel consta dintr-un cotlon întunecat, construit în grabă, sub scară. Avea

un pat îngust, care arăta jalnic, un suport de lemn, pe care era așezat un set de toaletă pentru spălat, dar care era crăpat, și o serie de cuiere *aliniate* pe partea interioară a ușii, care să servească drept șifonier.

Alarma din ochii domnișoarei

Cunningham era o sursă de amuzament ascuns pentru Rachel. „Se *gândește că sunt prea importantă acum, în hainele mele frumoase, pentru o astfel de cameră”.*

— Asta este singura cameră pe care o ai? întrebă ea cu voce tare,

știind foarte bine că întreprinzătoarea doamnă i-ar fi oferit cea mai bună cameră din casă dacă ar fi avut-o disponibilă.

Neliniștită, femeia aprobă din cap.

— Tot etajul superior a fost luat de un singur domn, căpitanul

Douglas Frazier, al vasului *China Drifter*.

Rachel își întipări pe față o expresie de adâncă nemulțumire, deși în realitate puțin o interesa căpitanul *Frazier sau* vaporul lui. Ea *își* dorea cu ardoare să-și poată scoate pantofii, să-și spele fața și să se

prăbușească timp de o oră sau două pe acel pat neprimitor, întins sub scară.

— Sper ca el să fie liniștit și manierat, spuse ea, întrucât ceva în interiorul ei cerea ca el să fie opusul.

Domnișoara Cunningham aprobă din

nou din cap; de data asta, mișcarea era aproape pătimaș de sinceră.

— Oh, dar este un gentleman, nici o îndoială în această privință. Și, bineînțeles, de îndată ce *Drifter* va ridica ancora, vei putea să-ți alegi orice cameră

de la etaj pe care o vei dori.

Rachel oferi cea mai mică bancnotă, drept plată pentru următoarele două săptămâni, pentru masă și casă, și din nou fu amuzată de surprinderea proprietăresei sale.

— Nu pot să schimb asta! exclamă domnișoara Cunningham, mâinile ei subțiri răsucindu-se, în dorința de a apuca banii.

— Atunci desigur că nu te va deranja dacă am să-ți plătesc mâine, după ce mă duc la bancă? întrebă Rachel,

cu aerul unui om care a condus multe tranzacții importante.

O să fii o proastă, auzi o voce în mintea ei, *dacă nu vei putea găsi de lucru și se vor cheltui toți banii. Atunci n-o să mai poți să te porți ca și cum ai fi mai mult decât o simplă fată a unui*

tăietor de lemne.

După o adâncă deliberare, domnișoara Cunningham fu de acord să i se plătească dimineață și scoase o cheie mare, din alamă, lăsând-o pe Rachel să se instaleze. Dar ea nu se instală, cel puțin nu imediat. De îndată ce

ușa se închise în urma ei, Rachel își aruncă pantofii, gândindu-se că, primul lucru pe care îl va face, va fi să-și cumpere o nouă pereche de pantofi, și începu să scotocească prin mica încăpere pentru a găsi un loc potrivit în care să-și poată ascunde

banii.

După o intensă căutare, alese o scobitură deschisă în cadrul peretelui din spatele patului. Orice hoţ experimentat l-ar fi găsit în câteva minute, ridicând cuvertura matlasată, decolorată şi privind sub pat, dar

Rachel era prea obosită și necăjită pentru a acorda mai mult efort acestei acțiuni.

Picioarele îi erau umflate și o dureau, acum că le eliberase din îngrozitoarea strânsoare a pantofilor și se îndoia că va fi în stare să reușească să meargă

până la Skid Road, în această seară.

Își scoase boneta, costumul de călătorie la care ținea, bluza moale și se spălă în ligheanul cu apă clocită, care o aștepta. Apoi, îmbrăcată numai în pantalonași și o cămășuță de muselină, se întinse pe pat și

închise ochii. Imediat fața lui Griffin Fletcher umplu golul întunecat din spatele pleoapelor sale.

Rachel deschise ochii hotărâtă să nu se gândească la el și la felul cum se folosise de ea, până când se simți suficient de puternică

pentru a face față emoțiilor contradictorii.

Oh, dar era obosită, îngrozitor de obosită! Curând ochii i se închiseră. Cu încăpățânare, ea privi la tavanul cojit de deasupra capului și aștepta.

Curând adormi și o

cuprinseră visele. Se afla din nou pe acel pat din paie, sus în munții care priveau spre Providence, iar Griffin Fletcher făcea dragoste cu ea.

Când zgomotul bocancilor ce urcau scările deasupra capului ei o trezi brusc, micuța cameră din casa Florei

Cunningham era complet întunecată. Totuși, Rachel își șterse lacrimile de pe față și își impuse să fie puternică.

S-ar fi ascuns acolo, singură și distrusă, ca o ființă rănită care jelește în cuibul său, dacă domnișoara Cunningham nu ar fi

zgâriat la ușa ei și i-ar fi ciripit voios că se răcește cina.

Deși era tristă, Rachel era flămândă. Știa că va avea nevoie de forță în orele, zilele și săptămânile ce urmau, că va trebui să fie în deplinătatea puterilor ca să-și găsească de lucru,

să-l caute pe tatăl ei – sau cel puțin să afle ceva despre el – și să adune rămășițele speranțelor ei.

Căpitanul Douglas Frazier se ridică de pe scaunul de la masa din sufragerie, cu deosebită eleganță, atunci când nimfa marină intră în

încăpere. Ea purta o rochie drăguță, din stambă imprimată, având pe chip un zâmbet curajos, ușor amețit. Părul lucios era bine periat și împletit într-o singură coadă groasă, care îi atârna pe *umărul drept*.

El nu văzuse

niciodată, în toți anii pe uscat și pe mare, o femeie mai încântătoare decât aceasta. Și dacă ea își purta inima zdrobită ca pe un drapel, ei bine, erau lucruri care puteau fi făcute pentru a îndrepta situația;

— Ce faci? întrebă el cu o voce care spera să

fie sigură pe ea. Eu sunt căpitanul Douglas Frazier.

Ochii ei triști îl priviră cu sinceritate, dar căpitanul nu era neliniștit din această cauză. La cei treizeci și șapte de ani, el era un bărbat atrăgător, cu un păr castaniu, des, o

mustață la modă, și ochi albaștri care râdeau chiar și când gura nu făcea același lucru.

— Aceasta este domnișoara Rachel McKinnon, sporovăi Flora Cunningham, pe un ton matern, amabil.

Douglas dădu din cap politicos.

— Domnișoara McKinnon.

Fata roși și se așeză pe scaunul care i se indicase.

— Căpitane Fraizer, confirmă ea, după care își îndreptă atenția spre castronul cu mâncare de stridii din care ieșeau aburi.

Cu inima sfărâmată sau nu, după părerea lui Douglas Frazier, ea avea apetitul unui ajutor de marinar. Se întrebă, în timp ce se lăsă să cadă înapoi în scaun, cine fusese ticălosul care îi sfărâmase atât de tare sufletul, încât să dea naştere la acele umbre

triste, sălbatice din ochii ei.

Douglas se gândi că o va duce pe domnișoara Rachel McKinnon la cel mai bun restaurant pe care acest oraș de frontieră îl putea oferi și asta cât mai curând. După aceea, vor merge la un spectacol la Operă.

Da. Puțină distracție s-ar putea să o mai aline și să o facă maleabilă pentru scopul pe care îl avea în minte.

Rachel îl plăcea pe căpitanul Frazier destul de mult, deși nu avea nici o dorință de a-l cunoaște mai bine. Nu se oferi să dea nici o

informaţie despre ea, în cursul cinei, deşi el încercase cu diferite întrebări abile, bine mascate.

Neînfricat, bărbatul prezentabil începu să povestească întâmplări din viaţa lui pe mare şi în porturi străine. El vorbi despre China cea

îndepărtată și mistică, despre locuitorii din Hawaii, care se îmbrăcau în penele multicolore ale păsărilor exotice, atunci când aveau sărbători.

În ciuda tristeții și a supărării ei, precum și a gândului persistent că probabil nu-l va revedea

niciodată pe tatăl ei, oricât de mult l-ar fi căutat, Rachel era captivată. Cuvintele căpitanului Frazier curgeau vioi și plăcut; era ca și cum ar fi văzut cu propriii ochi acei frumoși oameni din Hawaii, cu pielea arămie, acoperiți de

haine din pene de păsări măiastre.

— Desigur sunt oraşe frumoase acolo, spuse ea vrăjită, în timp ce-şi mai punea în castron o porţie de mâncare.

— Mai curând sate, rosti suav căpitanul. Dar, din păcate, într-o zi acestea vor deveni oraşe.

Insularii vor deveni străini în propria țară, așa cum s-a întâmplat și aici cu pieile roșii.

Rachel se gândi la spirituala, frumoasa Fawn Nighthorse și simți o durere.

— Sper că nu, gemu ea.

— Este inevitabil,

draga mea, răspunse căpitanul sec.

Rachel presupuse că el avea dreptate, iar convingerea o întristă și mai mult.

— Ea îi compătimea pe cei care trăiau între două lumi, fără să se acomodeze nici uneia.

Jonas și oamenii lui așteptară peste două ore la poalele muntelui. Cineva, cumva, îl prevenise pe Griffin, asta era evident.

Furia lui Jonas era nemăsurată, dar o păstra pentru el. Nu era nevoie ca oamenii lui să afle acest lucru.

— Ce crezi, șefule? întrebă McKay, prinzând capătul șeii cu ambele mâini și aplecându-se în față pentru a studia expresia feței lui Jonas, bine mascată.

— Cred că va trebui să rezolvăm această chestiune cu doctorul

Fletcher cu altă ocazie, spuse el, ascunzându-și furia. Poate după ce se va întuneca.

McKay zâmbi cu zâmbetul lui prostesc, ticălos.

Îi place să facă astfel de lucruri pe întuneric, se gândi Jonas, cu un ușor dezgust. Griffin se

va aștepta la asta; represaliile vor fi învăluite în haina nopții.

Își ridică o mână pentru a semnaliza retragerea și zâmbi pentru sine. Nu trebuie să prezici prea multe.

McKay își mână calul să păștească lângă armăsarul arab al lui

Jonas, în timp ce ceilalți bărbații îi urmau.

— Nu putem pune mâna pe el dacă stă ascuns în casa aia, nu-i așa?

— Ăsta este avantajul de a avea de-a face cu un bărbat ca Griffin Fletcher, McKay, răspunse Jonas. Este

prea mândru și prea încăpățânat, ca să stea ascuns undeva. Nu, el va ieși direct la lumină, de îndată ce va fi sigur că nu îl prindem cu fata.

McKay medită un timp.

— O să-l omorâm? întrebă el în cele din urmă.

Jonas privi spre cer impacientat și aruncă o privire furioasă în direcția lui McKay.

— Pe naiba, nu am intenția să-l omor.

— De ce nu?

— Pentru că vreau să rămână în viață, McKay, dintr-o serie de motive. Este singurul doctor pe

multe mile în jur, pe de o parte, și este vărul meu, pe de altă parte. Vreau ca el să vadă pântecul lui Rachel, purtând copiii mei. Vreau ca el să se târască.

McKay era în mod evident dezamăgit, dar spre ușurarea lui Jonas, încetă să mai vorbească.

O imagine apăru brusc şi clar în mintea tulburată a lui Jonas. Rachel împovărată de un copil. Copilul lui!

Imaginea nu avea nici o legătură cu răzbunarea împotriva lui Griffin; nu, asta ar fi numai o minoră plăcere, comparativ cu aceea de

a o vedea pe Rachel gravidă cu copilul lui, de a-i preda lui dulcea ei moliciune ori de câte ori ar fi vrut el. Și asta s-ar întâmpla des.

Jonas zâmbi. Cu tristă certitudine, el admise în sine că se îndrăgostise.

După asta, planurile lui vor fi mai ușor de

conceput.

Field Hollister se aștepta să găsească o totală distrugere atunci când intră în biroul lui. Griffin, și nu fu decepționat.

Biroul greu de stejar fusese răsturnat, sertarele atârnau ca

niște membre stinghere. Cărțile erau împrăștiate pe podea, draperiile grele, de catifea, fuseseră smulse de pe bare și erau aruncate în toate direcțiile.

În mijlocul acestui dezastru se afla Griffin Fletcher.

Field îl mai văzuse pe

prietenul său și în alte situații de furie, atunci când murise Louisa Fletcher, după trădarea Athenei, dar nici una nu rivaliza cu cea de acum.

— Dă-mi sticla, Griff, spuse el pe un ton neutru.

Griffin zâmbi, ridică sticla la gură și bău

copios.

Field oftă, întâlni privirea lui Molly Brady și îi făcu semn cu capul să plece din încăpere.

Ea aruncă o privire buimacă în direcția lui Griffin și făcu ceea ce i se comandase. Mut de frică, Billy se luă după ea și închise ușa biroului în

urma lui.

Field știa că nu avea sens să încerce să discute cu prietenul său acum; era prea târziu pentru asta. Erau puține de făcut în plus decât să aștepte până ce va trece furtuna. El îngenuchie și începu să adune cărțile împrăștiate.

Vocea lui Griffin era răgușită, profundă:

— Știi ce ești, Field? Ești un cârpaci.

Field nu se uită în sus.

— Zău?

Urmă o lungă pauză.

— Știi de când o cunosc pe Rachel, Field? De șase zile.

Field examină îmbrăcămintea ruptă a unui volum de filozofie greacă.

— Dumnezeu a făcut lumea în șase zile, Griffin. Evident, multe se pot realiza în această perioadă de timp.

Râsul lui Griffin se auzi ca raşpelul rupt.

— Se potrivește, nu ești de părere, că e nevoie de aceeași durată de timp pentru a o distruge din nou?

Field adună cu grijă volumele lui Chaucer, Shakespeare și Ben Johnson.

— Totul o să fie în ordine, Griffin, spuse el

încet.

Griffin mârâi și aruncă sticla de-a curmezișul camerei.

Aceasta se sparse de ușa biroului, scâldând-o cu un strat de acool.

Field ignoră violența gestului.

— Ăsta este un început, spuse el.

15

Domnișoara Cunningham era categoric nemulțumită de cererea lui Rachel de a i se aduce în cameră apă fierbinte și o cadă, dar se supuse, după ce o

informă însă pe chiriașa ei că astfel de favoruri presupuneau costuri suplimentare și nu erau acceptate mai mult de o dată pe săptămână.

În timp ce Rachel își cufundă trupul obosit în apă, după ce bătrâna doamnă plecă, iar ea încuiase ușa din nou, nu

putu să nu-și amintească o altă baie, cu o altă ocazie, într-o casă cu mult mai mare.

Cât o speriase Griffin în acea zi, stând în pragul ușii ca un nor de furtună, comandându-i să se îmbrace.

Simțea o durere în piept și privi spre ușa

solidă a camerei ei de sub scară. Dacă ar apărea în prag acum și i-ar spune că totul a fost o groaznică greșeală, că el a făcut acele lucruri minunate cu ea în acea noapte, în tabăra de la munte, pentru că o iubește, s-ar simți descătușată de toată

amărăciunea.

Rachel se cufundă mai bine în apa fierbinte și se certă pe sine pe un ton aspru:

—Bleago!

Apoi, stimulată de furia împotriva ei, își frecă trupul până când acesta deveni roșu și strălucitor. Părul, prins

în vârful capului cu piepteni și ace luate de pe masa de toaletă a mamei sale chiar înainte de plecarea din Providence, va trebui spălat seara. Nu era timp acum să stea să-l usuce cu prosopul.

Rapid, se ridică din apă și se întinse după

prosopul alb, scorbit, pe care domnișoara Cunningham i-l înmînase cu atâta reticență.

Mai întâi va trebui să-și depună suma mare de bani la bancă, oprindu-și suficient pentru a-și cumpăra pantofi noi; poate chiar

își va cumpăra o pereche de pantofi din piele de ied... cu tocuri lucioase. Bineînțeles că îi va plăti și domnișoarei Cunningham.

În momentul când se uită printre rochii, în căutarea uneia potrivite, cu care să se îmbrace și să meargă să-și caute o

slujbă, își aminti de lăzile cu celelalte lucruri lăsate în locuința lui Griffin Fletcher. El promisese că le va îmbarca pe vas înainte de plecare. O făcuse oare?

Într-o clipă, Rachel știu că se ținuse de promisiune.

Cu excepția escapadelor romantice, el era un om de cuvânt. Se va interesa despre cufere la hangarul de lângă chei, unde erau depozitate bagajele.

În speranța că prețioasele haine nu se pierduseră, Rachel îmbrăcă lenjerie curată,

apoi o fustă simplă, de culoare albastru-închis și o bluză din mătase, de culoarea azurului. Își împleti părul, prinzându-l bine cu ace într-o coroniță. Apoi, după o ultimă examinare în fața oglinzii, pe care și-o procurase de la

domnișoara Cunningham în această dimineață, ieși pe ușă.

Când își făcu apariția, căpitanul Frazier stătea la masa din sufragerie, citind un exemplar mototolit din *Seattle Times*. Ei nu-i scăpă privirea de speculație politicoasă din ochii lui,

atunci când el îi zâmbi.

— Bună dimineaţa, domnişoară McKinnon, spuse el. Optimistă ca de obicei, la perspectiva posibilităţilor unei noi zile, Rachel făcu o uşoară reverenţă şi zâmbi.

Era o combinaţie pe care o exersase de multe

ori în secret, dar niciodată nu avusese ocazia să o execute în public.

Căpitanul Frazier părea încântat.

— Spune-mi-că n-o să te umileşti, intrând în lumea celor care lucrează zilnic, Rachel!

Ea îi permise

folosirea improprie a prenumelui ei, făcându-se că nu observă, și se așează la locul ei, unde ouă și pâine prăjită o așteptau.

— Trebuie să lucrez, căpitane Frazier, spuse ea calm. Nu am de ales.

— Prostuțo! spuse el, un zâmbet licărindu-i în

ochi. Ar trebui să ai un soţ. Un soţ bogat.

Rachel simţi din nou, brusc, teribila singurătate pe care o suportase în timpul nopţii care nu se mai sfârşea. Pofta de mâncare îi dispăru şi se ridică de pe scaun, micul dejun rămânând

neatins. Își luă geanta și boneta de pe scrin și se grăbi spre ușă.

Dar mâna puternică, arsă de soare, a căpitanului Frazier o opri în hol.

— Rachel, iartă-mă. Nu am vrut să te supăr.

Vocea îi tremură, deși ea ar fi vrut să fie sigură.

Dar tot ceea ce putea face fu să întâlnească ochii albaştri ca marea ai căpitanului.

— Nu m-ai supărat...

— Prostii! Te-am necăjit făcând acea remarcă lipsită de tact în legătură cu nevoia de a avea un soţ. A fost un comportament oribil

din partea mea și îmi cer scuze.

Rachel își ridică bărbia și schiță un zâmbet ușor.

— Insiști pur și simplu să-ți iei toată răspunderea pentru lipsa mea de maniere, nu-i așa? N-ar fi trebuit să mă enervez; a fost o

prostie. Acum, dacă nu te superi, am multe lucruri de rezolvat.

Căpitanul Frazier îi oferi braţul.

— Permite-mi atunci.

Rachel îşi ridică o sprânceană şi se retrase puţin.

— Ce anume să-ţi

permit? întrebă ea.

Căpitanul râse cu poftă.

— Oh, Rachel. Tocmai când am ajuns la concluzia că în mod cert ai fost educată în vreo prestigioasă școală din est, tu îmi pui o astfel de întrebare.

Rachel îl privi cu

mirare.

— Îți bați joc de mine?

— Douglas Frazier se stăpâni admirabil.

— Oh, nu, draga mea, niciodată asta. Dar spune-mi, dacă ești într-adevăr fiica unui tăietor de lemne, așa cum a mărturisit domnișoara

Cunningham, cum de ai un vocabular atât de ales?

Orgoliul pătimaș al lui Rachel o înfrână puțin.

— În primul rând căpitane, nu este nimic rău în a fi fiica unui tăietor de lemne! în al doilea rând, vorbesc

bine pentru că citesc mult.

— Înțeleg, spuse căpitanul pe un ton neutru, veselia dansându-i în ochi. Am fost nesuferit. Din nou, te rog să mă ierți.

Rachel era exasperată și rușinată de izbucnirea ei.

— Acum chiar trebuie să plec...

— La fel cum trebuie să fac și eu.

Căpitanul Frazier execută o ușoară plecăciune politicoasă.

— Trăsura mea este acum aici, Rachel. Lasă-mă să te duc până în lumea comerțului și a

distracţiilor.

Rachel râse, dar în acelaşi timp se întrebă dacă el o testa, dacă voia să vadă dacă ea înţelegea sau nu cuvinte sofisticate cum era „comerţul”.

Nu ar trebui să-i permită să o ducă cu trăsura lui; nu era

corect. Dar pantofii o strângeau atât de tare, chiar și numai stând acolo în hol. Gândul de a coborî dealul, încălțată astfel, o hotărî.

— Aș vrea foarte mult să merg cu trăsura dumitale, căpitane, *spuse* ea mândră.

Chicotitul lui fu un

sunet profund, bogat, iar ochii albaştri clipiră când îi oferi cavalereşte braţul.

— Atunci să plecăm, spuse el.

— Asta înseamnă că plecăm chiar acum? întrebă Rachel acceptând braţul oferit,

Chicotitul lui deveni

un râs cald.

— Bineînțeles că da, spuse el.

Dimineața era senină, iar cireșul domnișoarei Cunningham era un nor de flori roz, transparente. În depărtare, golful Elliott strălucea ca un uriaș safir învelit în argint și

aur.

Trăsura căpitanului Frazier, probabil închiriată, oferea de asemenea o splendidă privelişte. Strălucea în lumina soarelui şi era trasă de patru căi negri ca tăciunele. Starea de spirit a lui Rachel se învioră pe măsură ce

minunața trăsură sălta pe străzile din Seattle, spre chei și ea își permise să se bucure, știind că noaptea îi va *aduce emoții* mai puțin plăcute.

În această dimineață activitatea zgomotoasă a orașului părea veselă. De altfel, ea mergea să-și

cumpere pantofi noi și poate o carte să citească.

Dar în ordinea priorităților de rezolvat, chiar înainte de a deschide un cont la bancă, era de a afla dacă cuferele ei erau depozitate sau nu la biroul portului.

Erau. Rachel *fu*

încântată și ușurată, dar simți și o urmă de tristețe care o chinuise toată noaptea. Ea îndepărtă imaginea lui Griffin Fletcher cărând acele cufere pe vasul *Statehood* și îi zâmbi căpitanului Frazier, care se oferise ca vizitiul lui să-i transporte cuferele

până la locuința Cunningham.

Ea îi mulțumi.

Brusc, căpitanul Frazier îi luă ambele mâini într-ale sale.

— Acum o să te simti. Bine?

Rachel aprobă din cap, gândindu-se cu plăcere la banii din

geantă, *la* pantofii din piele fină pe care îi va cumpăra, la slujba pe care o va găsi *în mod* cert.

— Bine, spuse căpitanul cu blândețe. Apoi se întoarse și se îndepărtă, mergând de-a lungul apei.

Rachel găsi pantofii

pe care și-i dorise într-un magazin din Front Street și și-i *cumpără* bucuroasă. Parcă erau mâini moi care îi mângâiau picioarele în timp ce mergea pe trotuarele de scânduri, *convinsă că* astăzi va fi o zi bună. Pentru că părea de bun augur, Rachel

depuse aproape toți banii la *Comerce Bank*. Gândul la incidentul neplăcut cu căpitanul *Frazier*, din holul casei, o făcu să zâmbească.

De la bancă, ea merse la un magazin general, bine aprovizionat, unde cumpără o carte, un săpun parfumat și o

cutie cu ace de păr. În ultimul minut adăugă la cele alte lucruri, hârtie de scris, un toc și cerneală. Poate, după o decentă perioadă de timp, îi va scrie lui Jonas, îi va mulțumi pentru bunătatea de a-i fi dăruit așa haine frumoase și se va scuza

că părăsise picnicul fără nici o explicaţie. Îi va scrie şi lui Molly, decise ea, pentru că Molly era de fapt un prieten.

Căutarea unei slujbe, aşa cum avea să constate, era mai puţin plăcută decât expediţia de cumpărături pe care o făcuse. De fapt, se

dovedi foarte descurajantă.

În aceeași bancă în care fusese un depunător atât de binevenit, ea fusese sec respinsă, pentru că nu știa să scrie la mașină. La fabrica de saltele i se spusese că era prea, delicată pentru o astfel

de muncă. Într-o ceainărie, unde era un anunț că se caută o fată care să servească la mese, proprietarul insinuă că era nevoie de o tânără obișnuită pentru a le menține mulțumite pe clientele sale.

La ora prânzului,

Rachel. Se simțea oarecum descurajată. Se părea că nu știa să facă nimic de valoare și, deși era educată, nu *se putea lăuda* cu o *școlarizare* superioară clasei a opta. Învățase literele într-un loc, cifrele în altul, iar când o ladă de cărți vechi, mucegăite,

ajunsese temporar în posesia ei, prin amabilitatea unui învățător cumsecade, ea pusese literele la un loc până când luară naștere cuvinte. Înțelegând sensul unora, ea descifră și definițiile celorlalte.

Dar nu știa ceva anume.

Rachel stătea în mijlocul străzii, aproape plângând, gândindu-se că fusese necugetat din partea ei să-şi închipuie că o anumită slujbă o va aştepta pe ea.

— Rachel?

Ea privi în sus şi văzu, cu satisfacţie, faţa zâmbitoare, îngrijorată a

căpitanului Frazier.

— Douglas! strigă ea, atât de bucuroasă să-l vadă, încât uită că el nu-i dăduse permisiunea de a-l striga pe numele mic.

El îi luă braţul şi o trase din şuvoiul de trecători într-un restaurant curat, în timp ce se aşezau la o masă

acoperită cu o față de masă înflorată.

— Mi-a fost frică că îmi vei spune „căpitane“ tot restul vieții. Spune-mi, oare cuta asta de pe frunte înseamnă că nu ai găsit de lucru?

Rachel dădu din cap necăjită.

— Se pare că am

încercat pretutindeni. Fie vor să știu să bat la mașină, sau vor să fiu mai mare și mai puternică. La o ceainărie de pe Marion Street, mi-au cerut să fiu mai urâtă.

Era compasiune în râsul lui Douglas, iar una din mâini se întinse

să-i apuce ambele palme și să-i potolească mișcarea nervoasă a degetelor.

— Ce fel de muncă ai vrea să faci, Rachel?

Se servi cafeaua și Rachel își adăugă cu generozitate zahăr și frișcă.

— Orice.

Douglas își ridică o sprinceană arămie.

— Desigur, nu orice.

Obrajii lui Rachel se îmbujorară.

— Ei bine, răspunse ea, orice ce nu este greșit.

Din nou ochii albaștri zâmbiră spre ea.

— Multe lucruri ar fi

greșite pentru tine, Rachel, pur și simplu pentru că sunt josnice. Tu te-ai născut să fii stăpâna unei case frumoase și mama copiilor unui bărbat important.

Acum, era rândul lui Rachel să râdă. Dar în mintea ei, ea îl văzu pe

Jonas Wilkes întins pe o pătură la un picnic, zâmbindu-i. Această amintire o trezi la realitate.

— Sunt, așa cum ai spus în dimineața asta, fiica unui tăietor de lemne.

Exista o notă serioasă în ochii lui zâmbitori,

dezminţind veselia lor.

— Mulţi bărbaţi bogaţi ar fi fericiţi să te ia de soţie, Rachel, şi aş putea aranja să cunoşti pe cineva.

Cuvintele erau vag ameninţătoare.

— Nu m-aş putea căsători cu un bărbat pe care nu-l iubesc, spuse

ea lamentându-se, după o lungă pauză.

Un mușchi se încorda imperceptibil în maxilarul lui Douglas.

— Dragoste, spuse el, rostind cu dispreț cuvântul. Asta este ceva despre care citești în cărți proaste. Lumea este un loc dur, Rachel.

Într-adevăr, lumea era un loc dur, practic, Rachel rareori constatase să fie altfel decât dură și practică. Dar dragostea exista în afara coperților cărților, ea descoperise acest lucru într-un mod complet nefericit.

Oftă, amintindu-și

deodată de acea fată din Oregon care făcuse dragoste cu fiul patronului și intrase în bucluc. Doamne sfinte, oare copilul lui Griffin Fletcher creștea chiar acum în burta ei? Dacă era așa, viața lui Rachel va trece de la „dură și practică” la una teribil

de

nenorocită şi încă curând. Ea nu va fi la fel de norocoasă ca acea mireasă rotofeie din Oregon...

— Rachel? Vocea lui Douglas o aduse brusc la realitate. Arătai atât de palidă. La ce te gândeai?

Rachel trebui să facă

un efort pentru a-și ascunde lacrimile de panică.

— Sunt în ordine, Douglas. Doar puțin descurajată, asta este t o t . *Și poate puțin însărcinată,* continuă în gând.

El se întinse și îi atinse cu blândețe fața.

— Dacă asta înseamnă atât de mult pentru tine, am să vorbesc cu câțiva prieteni de ai mei. Cunosc câțiva negustori.

Speranța o cuprinse pe Rachel, dar fu urmată curând de jenă.

— Asta ar fi greșit, șopti ea.

— Greșit? Pentru un prieten să-și ajute un prieten? De ce ar fi greșit?

— Îți voi fi îndatorată, spuse ea.

Douglas râse.

— Da, draga mea. Îmi vei fi. Și voi insista ca să mă lași să te invit astă-seară la cină și să te

însoțesc la Operă.

Ochii lui Rachel se făcură mari.

— La Operă? Și ce vom vedea?

Douglas o privi cu amuzament blând.

— În acest oraș, cine știe? Poate un urs dresat sau un tăietor de lemne care să cânte la

ferăstrău.

După o pauză de o secundă, Rachel își dădu seama că o tachina și râse.

— Trebuie să-ți spun, domnule, că Seattle a fost martorul unor spectacole chiar mai ciudate.

Douglas ridică ceașca

de cafea în chip de salut englezesc.

— Nu am nici o îndoială în această privinţă, draga mea, aprobă el. Apoi chemă un chelner şi comandă prânzul.

Imediat după ce mâncară, se duseră să-l viziteze pe un negustor

pe care Douglas îl cunoștea. Rachel fu prezentată și apoi lăsată să examineze panglici și bucăți de material colorate, în timp ce bărbații se retraseră într-o încăpere din spate.

Cinci minute mai târziu, Rachel avea o

slujbă. Urma să servească în chip de „vânzătoare pentru mărunțișuri”, adică să vândă ață, nasturi și alte furnituri de croitorie clientelei feminine.

Ar fi trebuit să fie mai fericită decât era, dar ea suspecta faptul că Douglas făcuse uz de

forță pentru ca negustorul să o angajeze. Acest gând îi lăsă un gust amar, dar nu-și putea permite să refuze slujba, așa încât o acceptă cu grație.

Domnul Tumbull, care avea niște obraji moi și o cărare pe mijlocul capului, o

instrui să se prezinte la lucru a doua zi de dimineaţă, la ora opt.

Întorcându-se la domnişoara Cunningham, în liniştea reconfortantă a camerei ei, Rachel se luptă cu presimţirile rele şi scoase hârtie şi toc de scris.

Dragă Molly, începu ea, cu scrisul ei mărunt, rotund. *Astăzi am găsit o slujbă...*

Scrisoarea era destul de voluminoasă atunci când o semnă și o introduse cu grijă într-un plic albastru. Ea nu mai scrisese o scrisoare până acum și pe

moment ideea de a se despărți de ea îi părea neplăcută.

Până la urmă, în speranța că va exista și un răspuns cândva, o adresă simplu *Doamna Molly Brady, Providence, Washington Territory* și o puse în geantă. Seara, când se va duce la Skid

Road să-l caute pe tatăl ei, se va opri la biroul portuar ca să se asigure că mesajul ei se va afla la bord atunci când *Statehood* va ridica ancora.

Rachel era deja la jumătatea dealului când își aminti că promisese să ia cina cu căpitanul și

privi nehotărâtă casa domnișoarei Cunningham, apoi spre port.

În final, ea alesese portul Skid Road. Până când va înțelege dispariția bruscă și surprinzătoare a tatălui ei, o parte din ființa ei nu-și va putea găsi

liniștea. Desigur Douglas va înțelege când îi va explica.

Statehood era în port, felinarele de pe punte aruncând o lumină aurie în apele întunecate de amurg ale portului, cu zbaturile mari liniștite în timp ce se odihnea. Căpitanul, un bărbat

dur, de vârstă mijlocie, cu ochi vicleni ca ai tatălui ei, lâncezea, cu haina descheiată și pălăria, fleșcăită de îndelungată folosință, aruncată pe un colț al biroului.

Rachel îi dădu scrisoarea, îi plăti taxa pentru transport și se

întoarse să plece. Mai era de cercetat Skid Road și începuse să se întunece.

Ca și cum și-ar fi amintit, se întoarse din ușă...

— Căpitane, se aventură ea timid. Mă întreb dacă cunoști după nume pe mulți

dintre pasagerii dumitale.

Marinarul zâmbi.

— Nu pe toți, altfel l-aș ști cu siguranță pe al tău. Și știu că ai fost pe vas ieri.

Încurajată de atitudinea lui prietenoasă, Rachel îl descrise pe Ezra

McKinnon și îl întrebă dacă își amintea de o astfel de persoană.

Spre dezamăgirea, dar nu și spre surprinderea ei, căpitanul nu-și aminti nici numele, nici bărbatul în sine. El promise să fie atent și să transmită orice frântură

de informaţie va afla.

Rachel îi mulţumi şi se îndreptă cu hotărâre spre Skid Road. De-a lungul cheiului sumbru, şobolanii alergau printre picioare, iar butoaiele de whisky şi lăzile goale arătau ca nişte spectre. În depărtare se auzea muzică şi râsete.

Tocurile de la noii pantofi ai lui Rachel scoteau un sunet singuratic pe trotuarul care mărginea drumul și o dată sau de două ori câte un marinar sau muncitor se opri să o privească. Ea merse mai repede, ținându-se departe de umbra

magaziilor care mărgineau țărmul.

Primul saloon se afla într-o baracă ai cărei pereți erau ridicați atât de inegal, încât lumina apărea în dungi aurii. Dedesubt, sub podeaua cu rumeguș, se afla marea. Mirosul de alge putrezite și raci morți se

amesteca cu cel de whisky ieftin, cu cel de transpirație și cu genul de parfum care se vindea în borcane mari.

Fu nevoie de tot curajul pentru ca Rachel să se hotărască să deschidă ușile rabatabile și să intre.

16

Rumegușul de pe podea era umezit de apa care trecea pe dedesubt și era pătat de scuipați de tutun. Rachel se gândi la noii ei pantofi frumoși și scoase un

geamăt interior.

Apoi oftă și își aminti că tatăl ei trebuia găsit. Dacă era obosit să fie împovărat de o fiică care a crescut, atunci era în ordine, pentru că acum ea avea o viaţă independentă de a lui și desigur nu era dornică să fie târâtă în alt oraș

forestier.

Totuși, Rachel dorea o despărțire decentă și cinstită, precum și o explicație. După toți anii de devoțiune și grijă pătimașă, părea într-adevăr ciudat din partea lui să o părăsească fără un cuvânt.

O singură privire

rapidă îi spuse lui Rachel că nu-l va găsi pe Ezra McKinnon în acest loc, dar aici erau oameni care poate știau unde lucrează el acum.

Rachel tocmai se pregătea să abordeze un grup de muncitori, când o mână subțire, cam murdară, îi apucă

braţul. Ea se opri, apoi se întoarse şi văzu o femeie blondă, rotofeie, care stătea lângă ea, purtând o rochie galbenă, înzorzonată; şi având o privire neprietenoasă.

— Drăguţo, începu femeia, mângâindu-şi buclele false, ţepene,

dacă ai, un bărbat aici, n-ar fi prea isteţ din partea ta să dai ochii cu el în public. Bărbaţii au o mândrie meschină când este vorba despre lucruri de acest fel.

Rachel îşi ridică bărbia.

— Sunt aici să întreb despre un bărbat pe

nume Ezra McKinnon. Îl cunoşti?

Pleoapele vopsite ale blondei se lăsară în jos.

— Şi ce dacă îl ştiu?

Pe Rachel o cuprinse exasperarea, la care se adăugă şi mirosul şi zgomotul din acest loc.

— Este tatăl meu, spuse ea crispat. Şi este

foarte important să îl găsesc.

Prostituata își studie unghiile inegale și mâinile aspre.

— Ezra nu a mai fost pe Skid Road de când l-a angajat Jonas Wilkes să meargă în Providence. Dacă ar fi venit, aș fi știut. El obișnuia să-mi

spună: „Candice, dragă, tu ești prea bună pentru un loc ca ăsta. Ar trebui să fii independentă”.

Rachel făcu un uriaș efort să nu holbeze ochii. Gândul că tatăl ei se culcase cu această femeie dezgustătoare pe cine știe ce pat mizerabil, o făcu să-i fie

greață, dar își reveni curând. Desigur nu era loc de critică, în special după acea noapte magică, unică, cu Griffin Fletcher.

— Nu mă interesează planurile tale privind cariera, spuse ea cu răceală. Mă interesează numai tata. Dacă îl vezi

sau auzi despre el, trimite-mi vorbă la domnișoara Flora Cunningham, pe Cedar Street.

Candice își clătină capul și îi aruncă o privire iritată spre hainele frumoase, costisitoare ale lui Rachel. Întrebarea era

atât de clară între ele, încât nu trebuia să fie rostită cu voce tare. „De ce ar face-o?“

Rachel nu era în elementul ei în această atmosferă, iar curajul îi scădea rapid. Din nou, ea își ridică bărbia.

— Am să-ți plătesc zece dolari dacă mă

contactezi, spuse ea, ca răspuns la întrebarea tacită.

Apoi se întoarse, cu tăcută demnitate şi ieşi în binecuvenita răcoare a nopţii.

Nu avea nici un sens să mai caute şi în alte saloon-uri în această seară; Rachel ştiu

instinctiv că Candice spusese adevărul. În afară de asta, simţea privirile curioase, admirative, ale bărbaţilor din acest saloon. Dacă ar mai fi rămas, ar fi fost inevitabil ca unul sau mai mulţi dintre ei să o abordeze şi a-i descuraja

nu ar fi fost o treabă prea ușoară.

Rachel porni înapoi, de-a lungul malului, evitând umbrele care se vedeau în întuneric. Fusese nebună să se aventureze singură pe Skid Road și mai ales noaptea, dar chiar în timp ce făcea această

constatare, știu că va reveni.

Griffin Fletcher se trezi în propriul pat, cu capul greu, care îi pulsa puternic, și cu o durere în abdomen. Molly era acolo, privind la el cu dezaprobare aspră în ochi.

— Este timpul să te scoli, Griffin Fletcher. A trecut o zi întreagă.

Griffin gemu.

— Ce zi este astăzi?

Molly se aplecă pentru a așeza o tavă încărcată cu mâncare.

— Este miercuri, răspunse ea. Luna mai, 29, anul 1880.

Griffin rosti un cuvânt dur și se luptă să se așeze.

— Doamne! se răsti el. Știu în ce an suntem!

— Știi? îi replică Molly. Asta este ceva. Numai mila lui Dumnezeu a făcut ca nimeni să nu aibă nevoie de tine, Griffin Fletcher.

El se uită la micul dejun pe care ea îl aranjase pe tavă – ouă prăjite, cartofi, cârnați de porc – și privi din nou în altă parte. Chiar privirea mânioasă pe bună dreptate a menajerei sale era de *preferat decât să vadă mâncarea.*

— Poate că eu nu sunt atât de necesar pentru acest oraș, așa cum tu și cu mine am vrea să credem, Molly.

Ea se ridică în toată înălțimea.

— Poate că nu, spuse scurt. Și apoi, într-un foșnet de fuste de satin și revoltă, ea ieși din

dormitorul lui Griffin, trântind ușa cu o forță care îi vibră în capul lui înceţoșat, dureros.

Mirosul de cafea îl făcu să riște o altă privire în direcția tăvii. Se întinse spre cana cu cafea aburindă, pe care o bău cu înghițituri încete, în timp ce trecea

în revistă dizgrația în care căzuse.

Rachel plecase! Acceptă cu tărie această realitate, deși simțea încă urme de durere în conștiința sa. Numai de nu ar fi rănit-o atât de tare și s-o lase să plece crezând că s-a folosit de ea fără s-o iubească.

Pentru că a fost dragoste, o dragoste așa cum Griffin Fletcher nu a mai simțit până acum. Aproape din primul moment în care a văzut-o ghemuită în cada de baie *a* lui Jonas, simțise acest lucru, dar numai acum putea înceta să dezmintă această emoție

și să o privească în față...

Va suferi tot restul vieții din cauza acestei credințe distrugătoare. Dar ar fi crud din partea lui să o aducă înapoi, așa cum ar fi vrut să facă, în apropierea pasiunii distrugătoare a lui Jonas.

Griffin își termină cafeaua, împinse cana la

o parte și sări din pat. Ca întotdeauna trebuia să facă ture.

Se îmbrăcă rapid și se opri un moment la fereastra din dormitor. Cerul era întunecat cu promisiune de ploaie, iar aerul era apăsător, chiar cu fereastra închisă. Muntele lui

Jonas se înălța spre cer, arătând amenințător în lumina întunecată.

Scuturându-se de o senzație neplăcută, Griffin părăsi dormitorul și merse pe scara din dos spre bucătărie. Acolo, acceptă haina, pălăria și trusa medicală din

partea lui Molly și-ieși.

În grajd își găsi calul înșăuat și așteptând. El duse armăsarul afară și sări cu ușurință în spatele acestuia.

— Billy? strigă, cu jumătate de glas, vrând să mulțumească băiatului care ghicise că el va vrea să călărească

azi, în loc să meargă cu trăsurica. Hei, Billy.

Nu veni nici un răspuns. Griffin înălță din umeri și își ridică gulerul împotriva ploii mărunte a dimineții. Băiatul era probabil undeva în pădure, practicând jocurile lui ciudate și singuratice pe

care mintea lui limitată i le sugera.

Tăcerea pădurii îl atrăgea și pe Griffin în această dimineață, dar din motive mai puternice. Putea să economisească timp alegând cărarea îngustă care o străbătea, evitând drumul principal și era

puțin probabil că va întâlni pe cineva acum. Avea nevoie de o scurtă singurătate pentru a-i reveni starea sufletească cu care erau obișnuiți pacienții săi.

Calul lui Griffin nechează neliniștit când se apropiară de locul dosnic pe care Billy îi

plăcea să-l exploreze și se apropie de cele două stânci uriașe din spatele acestuia.

Griffin zâmbi amintindu-și că băiatul vedea soldați în acele stânci uriașe și credea că ei păzesc cărarea. În schimb, așa cum erau așezate de fiecare parte

a cărării, îngreunau foarte mult trecerea chiar și a unui singur om călare.

Bărbații săriră asupra lui imediat ce trecu de cele două stânci, într-o mică poieniță, fără soare. El înjură când întâlni pământul umed, acoperit de frunze.

Ameţit, Griffin se ridică în genunchi. Chiar în acest moment, un vârf de cizmă îl izbi cu putere într-o parte a capului.

Lovitura îi întunecă vederea, iar impactul răsună cu ecou în capul lui. Se ridică din nou de la pământ, conştient că

ploaia îi curgea pe gât.

Oare câţi erau? Nu putea vedea clar dar din înghesuiala de umbre presupuse că erau şase sau şapte adunaţi în jurul lui.

— Fiţi atenţi la picioarele lui! comandă o voce rece, calmă.

Griffin se încovoia,

încercând să se ridice. O cizmă îl izbi în coaste și îl aduse din nou în genunchi. Scuipă o înjurătură, simțind gustul sângelui în gură.

— Asta este ce i-ai făcut lui McKinnon, Jonas? întrebă el răgușit.

Mâini îi apucară brațele lui Griffin și îl

obligară să stea în poziție de drepți. O ceață deasă, cenușie, îl învălui, iar comenzile pe care le transmise picioarelor sale nu avură nici un rezultat. Simți, mai curând decât văzu, apropierea lui Jonas, dar văzu strălucirea întunecată a patului

unei puști.

— Bună dimineața, Griffin, spuse Jonas cu amabilitate.

Durerea insuportabilă din cap și din torace, făcu imposibil un răspuns din partea lui pentru moment. Nu reuși mai mult decât un mormăit

revoltat. Undeva, în spatele lui, calul se agita, iar haranșamentul scârțâia.

— Puneți-l pe picioare! șuieră Jonas.

Griffin încercă să se lupte, în timp ce atacatorii îl trăgeau în sus, dar efortul era fără speranță. Se lupta să

scape de voma care îi ardea gâtul.

Furia lui Jonas se abătu asupra lui ca un perete invizibil, urmat imediat de un pumn. Dar el nu mai simțea acum durere. Râse, iar cuvintele îi ieșiră ca o șoaptă ușoară:

— Jonas, ticălosule.

Ai ajuns prea târziu, ai ajuns al naibii de târziu.

— Daţi-i drumul! comandă Jonas de undeva din neant.

Genunchii lui Jonas se îndoiră, în timp ce braţele lui Griffin îi fură eliberate. Vederea îi reveni parţial în timp ce aluneca la pământ şi

simți o furie teribilă când Jonas îl apucă de păr și îi smuci capul înapoi Jonas se aplecă pentru ai zâmbi lui Griffin.

— O s-o găsesc, Griffin, îți promit asta. Seattle nu este suficient de mare ca să se poată ascunde. Dar Rachel este

un alt subiect, pentru altă zi. Această mică scenă a fost ca plată pentru bătaia pe care mi-ai dat-o tu săptămâna trecută.

Griffin vântură o mână ca de plumb, dureroasă, pentru a îndepărta mâna lui Jonas din părul său. Înjurătura

pe care o murmură se pierdu în zgomotul ploii.

Jonas stătea acum drept, zâmbind cu satisfacție.

— Și acum, dragul meu prieten, trebuie să-ți țin o mică predică. Ce semeni, asta vei culege.

Un moment mai

târziu, vârful cizmei lui Jonas îl izbi pe Griffin în partea de jos a pântecului. Durerea fu ca o explozie în organele genitale și se răspândi în fiecare fibră a ființei sale. Semiconștient, căzu în noroi.

Când oamenii cei răi plecară, Billy se furișă

din ascunzătoarea lui aflată în copacii cei stufoși și se târî spre trupul nemișcat al doctorului Fletcher. Îngenunchind, el își șterse lacrimile de pe față și șopti:

— Doctore? Griffin gemu, mișcându-se pe pământul ud.

Billy își scoase haina, o mototoli și o puse încet, cu mâini tremurânde, sub capul lui Griffin, în chip de pernă. Nu știa ce să facă altceva.

— Calul, murmură el, ploaia se amesteca cu sângele care îi lucea în părul negru și care îi

curgea pe față.

Billy privi în jur căutând cu disperare armăsarul. Când fluieră, animalul ieşi dintre tufişuri; hăţurile îi atârnau în noroi. Billy se mişcă cu grijă spre cal, rostind cuvinte blânde, pe măsură ce mergea.

Tempest se cabră,

tremurând, apoi se liniști cu un ușor nechezat.

— Încet, băiete, suflă Billy. Încet. Oamenii răi au plecat.

Când Billy se întoarse, îl văzu pe Griffin ridicându-se în mâini și în genunchi, după care căzu din nou.

Era șocat de ceea ce vedea, speriat de propria neputință și teamă.

— Am să merg să o aduc pe mama sau pe Field, se văicări el. Pot să-l aduc pe Field...

Griffin își clătină capul sângerând, ud de ploaie, și încercă din nou să se ridice.

— Nu. Ajută-mă să mă ridic.

Băiatul ascultă, simțind durerea doctorului în propriul său trup, atunci când îl puse pe picioare.

Griffin își ridică fața în ploaie, căută până găsi cornul din șaua lui Tempest și se ținu de el.

După un moment, se forță să suporte durerea crescândă din piept suficient cât să apuce unul din hățuri cu mâna dreaptă. Cu mișcări rapide, dureroase, își legă mâna dreaptă de cornul șeii.

— Condu-l spre casă, Billy.

Fu un proces agonizant să meargă împiedicându-se alături de Tempest, înapoi spre casă. Dar Molly era acolo, sensibilă și calmă, ploaia lipindu-i părul arămiu de frunte și pe ceafă.

— Doamne sfinte, răsuflă ea. Ce s-a

întâmplat?

— Jonas, șopti Griffin, tresărind, când Molly îi dezlegă mâna și se așeză sub brațul lui drept. Din cauza dimensiunii lui Griffin, Molly, chiar cu ajutorul fiului ei, nu îl putu duce mai departe de birou. La insistența lui Field,

camera era încă răvășită, cu mobila răsturnată și cu draperiile smulse.

În timp ce Molly tremura sub greutatea de plumb a lui Griffin, Billy aranjă canapeaua. Apoi, împreună, târâră povara spre ea.

După ce-l depozitară acolo și îl acoperi cu

primul lucru care îi veni la îndemână – o draperie – Molly prelua cu fermitate comanda.

— Fugi și adu-l pe Field Hollister, Billy. Nu te opri să-l cauți până când nu-l găsești.

Înlăcrimat, Billy porni să execute cererea, aruncând câte o privire

furișă înapoi spre forma nemișcată întinsă pe canapeaua de piele.

Molly merse la dulapul unde erau ținute materialele și instrumentele. Rămăsese neatins de furia doctorului și nu din întâmplare, se gândi ea.

De pe rafturi Molly

luă o sticlă cu alcool, cârpe curate, bandaj, tifon. Le puse cu grijă pe toate pe un colț al biroului lui Griffin și se grăbi spre bucătărie după apă fierbinte..

— Abia după ce îngrijise rănile doctorului Fletcher, Molly Brady își îngădui

să plângă.

Rachel începu prima ei zi de lucru cu mult entuziasm, deși se simțea nepricepută și neîndemânatică.

Până la amiază, ea vânduse numai o lungime de panglică din satin și un carton de

nasturi perlați. Indiferent cât de prietenoasă era, clientele păleau să fie ofensate de prezența ei, întrebând cu insistență despre cineva care se numea Săraca Mărie.

Mai mult decât o singură dată în cursul dimineții, Rachel

ridicase privirea spre golful întunecat, ploios, regretând fuga pripită din Providence. Visul ei de a transforma saloon-ul mamei sale într-o casă de închiriat, respectabilă, încă o râcâia undeva într-un colţişor al inimii sale.

În timp ce îşi bea

singură ceaiul de la ora prânzului, în spatele tejghelei cu mărfuri, Rachel îndrăzni să se imagineze cumpărând un bilet pe vasul *Statehood* pentru a se întoarce în micul oraș de pe Hood Canal.

Desigur, nu putea, nu acum. Avea nevoie de

timp să se vindece, să-și redobândească mândria. Până când nu va face asta, nu se putea aștepta să dea ochii cu Griffin Fletcher și în același timp să-și păstreze demnitatea.

Deodată, în timp ce mesteca fără chef un sandvici cu salată,

șterpelit din bucătăria domnișoarei Cunningham de dimineață, Jonas Wilkes îi apăru în minte. Rachel se simți din nou extrem de vinovată de modul cum îl părăsise la picnic. Cum se va putea oare scuza, când și dacă o să-l mai vadă vreodată?

„Îmi pare rău“, se imaginã ea spunându-i. „Nu am vrut să te părăsesc astfel, dar vezi, *trebuia să merg sus* în munți și să-mi pierd virginitatea”.

Rachel voia să fie tare, dar în loc de asta, ochii i se umplură de lacrimi.

Își aminti întâmplarea din noaptea trecută. Excursia în Skid Road rămăsese fără roade, în plus și periculoasă. Cum se grăbea de-a lungul malului, auzise zgomot în urma ei și era deja mută de frică când o trăsură elegantă opri

lângă ea scârțâind și dinăuntru se văzu fața lividă de furie a căpitanului Douglas Frazier.

El strigase la ea în stradă, strigase la ea în trăsură și în curtea doamnei Cunningham. Și încă era furios pe ea la micul dejun.

Asta *nu este perioada mea cea mai bună, se* gândi Rachel.

Jonas simți un ciudat sentiment de insatisfacție în timp ce călărea pe proprietatea lui, însoțit de suita sa, într-un singur șir, cu caii nechezând în ploaie.

Cuvintele lui Griffin Fletcher răsunau ca un ecou în mintea lui. „ Ai întârziat. Ai întârziat prea mult."

Dacă era adevărat? Dacă Rachel nu a rămas în Seattle, după ce a luat în pripă vaporul despre care Fawn i-a povestit în cele din urmă în

dimineața asta? Dacă s-a suit pe alt vas, ea va fi pierdută pentru el, poate pentru totdeauna.

Jonas se încordă în șa, dar simți satisfacția și bucuria de a-l fi pus pe Griffin în genunchi.

Descălecând la grajdul său, Jonas consideră elementul

timp cu o logică rece. Astăzi, va începe căutarea.

Păşind spre casă, Jonas permise gândurilor sale să se mute asupra lui Griffin. Două zile – poate trei – şi va fi la fel de zdravăn ca întotdeauna. Ăsta era un motiv în plus, în ceea

ce-l privea pe Jonas, să acționeze cât mai rapid.

17

Griffin scoase un sunet strangulat, asemănător unui scâncet, în timp ce Field îl apucase de sub braţe şi îl ridică într-o *poziţie aproape şezândă.*

— Ține-l acolo, răsuflă Molly, pe când tăia haina plină de noroi și cămașa înmuiată de sânge. Apoi, aruncând hainele într-o parte, spălă ușor toracele lui Griffin, care era umflat și îngrozitor de vătămat; și începu să-l lege strâns cu *fâșii* de pânză rupte

dintr-un cearșaf.

Field privi cu admirație mâinile ei dibace, capabile. Ea învățase mult, asta era clar, ajutându-l pe Griffin în munca lui, când pacienții erau aduși la ușa lui, grav răniți.

— Molly, ești o

infirmieră extraordinară, remarcă el, pe când ea termină treaba și îi *făcu semn* lui Field să-l așeze din nou pe prietenul lui.

Molly nu răspunse, iar ochii ei îi cercetau fața lui Griffin cu o privire blândă, îndurerată, dându-i la o parte părul pe care se

întărise sângele. Buzele ei formau o rugăminte. Tăcută.

Nu muri.

— Nu va muri, Molly, spuse Field cu voce tare.

Pe canapea, Griffin se zbuciuma într-o tulburare greu de suportat. Molly se întinse să-i atingă fața,

iar când făcu asta întreaga lui făptură contorsionată se liniști sub mâna ei. Ochii ei erau ca smaraldele șlefuite, strălucind în soare, atunci când îi ridică bărbia.

— Cred că o să fie o noapte lungă. Ar fi bine să faci un foc, Field

Hollister, în timp ce eu pregătesc ceaiul.

Bucuros că trebuie să facă ceva practic, Field traversă încăperea și puse ziare mototolite în șemineu. Apoi, îngenunchind, luă surcele dintr-un coș de alamă de *alături și le* dispuse în jurul

acestora, în formă de evantai. După ce făcu acest aranjament, aprinse un chibrit.

Când flăcările începură să se înalțe, Field puse un buștean de pin în mijlocul lor, închise ochii și se rugă cu devotament ca Griffin să nu moară.

În spatele lui, Griffin gemu, delirând, și scoase un țipăt. Tunete, destul de rare pe Puget Sound, se auziră în cerul întunecat și Field privi în direcția lor, când se întoarse din dreptul focului abia aprins.

— Sper să nu spui nu, murmură el.

Chiar în clipa asta, Molly intră cu o tavă. Field îndreptă o masă mică și două scaune și se așezară, amândoi, față în față.

Ochii lui Molly erau ciudat de distanți atunci când turnă ceai pentru Field și apoi pentru ea însăși. Când mâinile ei

fură din nou libere, ea scoase din buzunarul șorțului un plic albastru-deschis și îl puse pe masă.

— Am primit o scrisoare de la Rachel, spuse ea pe un ton care sugera groaza.

— Ce spune? întrebă Field pe un ton

indiferent, nefiind prea interesat. Molly clătină din cap, iar lumina focului juca pe trăsăturile feței sale.

— Nu am apucat să o citesc; tot ce știu este că cineva i-a dat-o lui Billy atunci când te căuta.

Field își feri ochii de la scrisul curat,

copilăresc și oarecum plin de speranțe, de pe fața pliculului albastru.

— Ea a plecat, Molly, a plecat și totuși nu s-a terminat.

Din nou privirea lui Molly era fixată pe ceva îndepărtat, foarte îndepărtat, iar capul ei era înclinat într-o parte,

ca și cum ar fi ascultat un sunet pe care numai urechile ei puteau să-l audă.

— Nu, aprobă ea din nou. Nu, Field, nu s-a terminat.

Neliniștit, Field sorbi ceaiul pe care Molly i-l oferise și, privi la dezordinea din biroul

lui Griffin. Ce *priveliște ridicolă probabil că oferim,* se gândi el. *Doi paznici care bea ceai printre diverse mărunțișuri. Iar războiul abia începe.*

Sus pe cer, două fronturi de aer se ciocniră cu un zgomot puternic, cu ecou. Field

ascultă cu calm, ochii lui fiind aţintiţi pe tavanul acoperit de umbre. *Complet, cu focuri de tun,* remarcă el în gând.

Pentru Rachel, după-amiaza nu fu mai bună decât dimineaţa; dimpotrivă, era chiar mai rău. Vitrinele

prăvăliei erau spălate de ploaie, iar atmosfera din interior era sumbră.

Puțin înainte de a închide magazinul, doamna Tumbull năvăli înăuntru. Pe chip i se citea revolta, iar fustele ei voluminoase, din poplin, erau ude și murdare de noroi la tiv.

Ochii ei mici erau ca două mărgele negre, care străluceau în corpolența păstoasă a feței sale atunci când aruncă o privire suspicioasă în direcția lui Rachel, după care se repezi în camera din spate, unde soțul ei aduna chitanțele de

încasări.

Rachel oftă. Femeia nu arăta mai fericită decât arătase cu o oră în urmă când venise în magazin cu scopul expres de a fi prezentată noii angajate care luase locul *Sărmane*i Maria.

În camera din spate, vocile soţilor Tumbull se

ridicau și coborau, iar o frază rostită ocazional se auzi cu claritate la un moment dat.

— Nu-mi pasă ce spune căpitanul. Întotdeauna ai avut un ochi atent pentru fete drăguțe... Ce ar putea ști ea despre afaceri?

Era adevărat. Rachel

închise ochii și apucă marginea tejghelei.

Nu fu deci nici o surpriză când domnul Tumbull ieși, murmură cât de rău îi părea că nu mai putea lucra pentru el și îi plăti pentru ziua lucrată.

Afară, vântul o izbi cu dinți de gheață, chiar

prin haina de lână, de culoare albastru-închis. Disperarea îi încleşta gâtul, oprindu-se în dosul ochilor. Ea nu ar fi observat trăsura dacă căpitanul Frazier nu ar fi coborât şi nu i-ar fi apucat braţul, în timp ce ea trecea.

— Viaţa unei

vânzătoare nu este chiar ceea ce ai visat? întrebă el pe un ton surprinzător de blând, când, câteva momente mai târziu, ea se lăsă să cadă pe scaunul din fața lui.

Rachel nu îndrăznea să vorbească; dacă o făcea, ar fi izbucnit în

plâns. Își fixă ochii pe acoperitoarea de piele a trăsurii și își dori să nu fi părăsit niciodată Providence.

Netulburat, Douglas Frazier îi îndesă o batistă curată în mâini.

— Nu este nici o rușine să plângi, Rachel. Se spune că asta *curăță*

sufletul.

Totuși, ea nu vorbea. Cuvintele nu puteau cuprinde toată nenorocirea pe care o simțea; odată ce ar fi făcut cea mai mică încercare, ar fi ieșit în torente.

Cu grație, Douglas își mută făptura

voluminoasă de pe partea lui de trăsură, pe partea ei. Braţul lui alunecă în jurul umerilor ei, fratern, în timp ce vocea lui era caldă, aproape tandră.

— Rachel, Rachel, murmură el. Săraca, mica şi curajoasa Rachel. Când o să-ţi dai seama

că poți obține totul, absolut totul dacă vei vrea să întinzi mâna!

Totul! Dar nu pe Griffin Fletcher, care personifica această condiție devastatoare.

— Cât de mult greșești, șopti ea. Și apoi, așa cum se temea, calmul ei se destrămă.

Ea îi permise lui Douglas Frezier să-i lipească capul de umărul lui și să o țină strâns, în timp ce ea plângea.

Era un mister, fata asta. Douglas Frazier simți atât furie, cât și tandrețe în timp ce o strângea lângă el, văzând-o distrusă

datorită pierderii unei slujbe mizerabile într-o prăvălie obișnuită.

Rachel era îmbrăcată ca o doamnă și în mod categoric vorbea ca atare. Și totuși hoinărea în locuri ca Skid Road- după ce se întuneca – și în plus, fără escortă.

Era oare o

vagaboandă?

Douglas îi luă batista din mâinile încleștate și începu el însuși să tamponeze lacrimile care curgeau fără încetare pe fața ei. Dacă era cumva o târfă, atunci era una adorabilă, chiar și când plângea.

Da, Ramirez o s-o

vrea precis. Ochii de ametist și invitația dulce a trupului ei vor face să se încheie afacerea.

Roțile trăsurii izbeau strada podită cu scânduri, iar lacrimile lui Rachel se opriră puțin. Era oare virgină, se întrebă el? în mod cert, era.

Ramirez dorea o virgină.

În sinea lui Jonas blestema ploaia, în timp ce mergea, fără pălărie, de-a lungul malului, flancat de McKay și de unul dintre ceilalți oameni ai lui. În față se aflau barăcile și corturile

din Skid Road.

Jonas nu se aştepta să o găsească pe Rachel acolo.

Dar puţine lucruri se puteau întâmpla în Seattle, – fără să se afle în aceste zone de proastă reputaţie; orice informaţie vitală se putea obţine cu preţul

unei băuturi.

În mod instinctiv, Jonas alese saloon-ul în care îl cunoscuse și îl angajase pe McKinnon, cam cu o săptămână în urma, deși părea *că a* trecut un secol de atunci, îl putea considera ca punct de plecare în căutarea lui.

Știu, atunci când o văzu pe târfa cu care McKinnon se afla la masă în acea primă noapte, că elementul capricios al norocului se afla de partea lui.

Era atât de ușor, încât Jonas fu aproape dezamăgit; în timp ce era disperat să o

găsească pe Rachel, el ar fi acceptat orice pericol. Nu fu prea încântat să afle că o tânără cu ochi violeţi, care pretindea că este fata lui McKinnon, venise în saloon singură, chiar noaptea trecută, punând întrebări.

— Ştiu şi unde locuieşte, se oferi târfa,

cu un zâmbet viclean.

Jonas era plictisit, *ușurat și* șocat se afle că Rachel spera să-l găsească pe tatăl ei.

— Unde? se răsti el.

— Cât valorează asta? contabiliză prostituata.

Căței, se gândi Jonas, dar scoase portofelul și îi dădu o bancnotă

impresionantă.

— Spune-mi!

Ea smulse banii din mâna lui cu o lăcomie care, combinată cu mirosul urât pe care îl degaja, îi făcu greață.

— Stă la Cunningham, pe Cedar Street.

Jonas se întoarse

brusc, aproape izbindu-se de McKay și de celălalt bărbat care se afla chiar lângă ușa saloonului.

— Adu-mi o trăsură! comandă el pe un ton care îi făcu să-și încordeze maxilarele. Amândoi, se repeziră să execute *comanda*.

Degetele dolofane, lacome, se aşezară pe mâneca lui Jonas.

— Aş putea să-ţi ofer puţină distracţie, în timp ce aştepţi, spuse prostituata.

Eliberându-şi braţul, Jonas îşi cercetă cu repulsie materialul hainei.

— Mai bine mănânc tocană de alge; spuse el. Apoi ieși, preferând să aștepte în burnița deasă.

Prostituata țipă un cuvânt obscen în urma lui și continuă cu invective asupra bărbaților filfizoni care nu știau să aprecieze o adevărată femeie, atunci

când întâlnesc una.

Jonas suportă monologul cu o răbdare ce nu îl caracteriza. Exista o singură femeie pe care o dorea; și aceea era *adevărată*. Adevărată ca ploaia care îi curgea pe păr și i se prelingea pe gât, udându-i gulerul.

McKay și aghiotantul

său revenire în timp record cu un cal închiriat și o trăsurică și fură extrem de încântați când Jonas îi concedie să-și petreacă seara unde vor crede de cuviință.

Aproape se călcară pe picioare înghesuindu-se să intre mai repede în saloon-ul urât mirositor.

Când Jonas se urcă în trăsurică și apucă hățurile, zâmbea insinuant. Poate că prostituata își va etala totuși astă-seară farmecele.

Cedar Street era ușor de găsit și la fel și casa Cunningham. Era însemnat cu o firmă

distinctă, care atârna de o creangă a unui cireș înflorit.

Jonas opri trăsurică în spatele unei călești la fel de impresionante ca aceea pe care o lăsase în urmă, în Providenc., Prezența unui astfel de vehicul îl tulbură, deși nu ar fi putut spune de

ce; dar senzația fu numai de moment și o uită de îndată ce își abandonă calul și trăsurică și merse în pas vioi pe trotuarul din lemn de pin.

Răsuci brusc soneria și își duse mâinile la spate, întrebându-se oare cât va putea rezista

să aştepte.

Dar norocul din acea zi se menţinu. Când uşa se deschise, Rachel în persoană se afla acolo, holbându-se la el cu ochi roşii, umflaţi de plâns.

Mâinile lui Jonas ardeau de dorinţa de a o simţi, dar ştiu că era mai bine să nu-şi

trădeze adevărata profunzime a pasiunii sale, înainte de momentul propice. Vocea lui era dezarmant de liniștită și chiar puțin răutăcioasă.

— Bună, puștoaico. Picnicul a fost grozav; ar fi trebuit să rămâi.

Rachel se blocă și o

rușine vinovată îi întuneca ochii de culoarea lavandei, adâncind și mai mult cearcănele de sub ei. Apoi, în mod incredibil, ea începu să plângă ușor și-și aruncă brațele în jurul gâtului lui Jonas.

Dacă a existat vreun dubiu că ea îl ținea

captiv, acest lucru a fost înlăturat într-o secundă. Emoţiile ardeau cu putere în fiinţa lui Jonas în clipa când o trase mai aproape de el şi o ţinu strâns.

Ea se depărtă de el şi îl trase în casă cu ambele mâini.

Bărbia ei tremura în

lumina estompată din hol.

— Oh, Jonas, șopti ea. O să mă ierți că te-am părăsit astfel? A fost nesăbuit...

Jonas îi cuprinse bărbia în mâna care spera că fie mai sigură decât vocea.

— Ești iertată. Și de

ce plângi acum?

Răspunsul veni într-o surprinzătoare avalanșă de cuvinte și sughițuri. Găsise o slujbă și o pierduse în aceeași zi. Era disperată că nu-l găsea pe tatăl ei și nu era sigură dacă ar fi trebuit să vină la Seattle.

Jonas ascultă, privirea

lui blândă plimbându-se pe fața ei palidă, dar ceva în interiorul lui clocotea. La baza nefericirii ei se afla Griffin Fletcher; purta amprenta lui pe fața și pe tot trupul ei încântător.

Dacă Griffin nu a posedat-o, asta nu a fost

pentru că ea nu l-ar fi dorit.

Intenționat, Jonas își menținu tonul calm, neautoritar, când vorbi:

— Spală-ți fața, puștoaico, și schimba-ți rochia. O să cinăm la *Seattle Hotel* și vom face planuri pentru mâine.

Nesiguranța de pe

fața ei era enervantă.

— Hotel?

În mod deliberat, Jonas zâmbi.

— La restaurant, puștoaico, nu în apartamentul nupțial.

Un zâmbet înflori în ochi și aduse o urmă de culoare în obrajii ei palizi.

— Voi fi gata în câteva minute. Între timp, te rog să intri să faci cunoștință cu domnișoara Cunnigham și cu căpitanul Frazier.

Căpitanul Frazier? Numele îl izbi pe Jonas cu o lovitură ameţitoare, îndepărtându-i toate gândurile legate de

Griffin Fletcher. *Doamne sfinte,* se gândi ei, în timp ce zâmbetul îi dispăru de pe față. *Nu se, poate.*

Dar se putea. În salonul domnișoarei Cunningham, cu trupul lui masiv tolănit în fața unui foc ce ardea în șemineu, se afla însuși

Douglas Frazier.

Jonas ar fi vrut să o ascundă pe Rachel în spatele lui, să-i comande să fugă.

— Douglas, spuse el în loc de asta, cu un salut cordial.

Ochii albaştri ca marea luciră când îl recunoscu şi parodia

unui zâmbet juca sub mustața familiară.

— Jonas? exclamă căpitanul surprins, ridicându-se de pe scaunul fragii de lângă șemineu.

Rachel renunță la o prezentare care evident nu era necesară, privind uimită.

— Vă cunoașteți?

— Oh, într-adevăr, zâmbi căpitanul.

Jonas o împinse ușor, grăbind-o.

— Schimbă-te, o să întârziem.

De data asta Rachel se conformă, lăsându-i pe Douglas Frazier și pe Jonas Wilkes să rezolve

o confruntare primitivă, fără cuvinte.

Jonas înghiți fierea care simți că îi urcă în gât și lăsă ticăitul ritmic al ceasului să-l poarte prin tăcerea încăperii. În cele din urmă Frazier vorbi:

— Deci, tu ești ticălosul insensibil care

a zdrobit inima bietei fete, spuse el destul de amabil.

Cuvintele confirmară suspiciunea lui Jonas în legătură cu Rachel și cu Griffin, dar avu grijă să nu lasă să-i scape inevitabila reacție.

— Este a mea, Frazier. Intenționez să

mă căsătoresc cu ea.

Frazier își ridică o sprânceană arămie.

— Zău? întrebă el sceptic. Asta mă surprinde, Jonas, cunoscând ilustra ta istorie.

Jonas închise ochii. De ce oare nu văzuse că *China Drifter este*

ancorat în golf, printre celelalte vapoare? El înghiți din nou și întâlni privirea fixă a lui Frazier.

— Și eu o cunosc pe a ta, Douglas. Te previn! Să nu-ți vină vreo idee.

Frazier râse, deși exista o anumită precauție în purtarea

lui.

— Ea va aduce dublu față de prețul uzual, spuse el.

Vocea lui Jonas era un gâfâit răgușit, aspru.

— Cât?

Căpitanul păru să delibereze.

— Ei bine, depinde, având în vedere că tratez

cu tine.

— Pe ce?

— Pe faptul că este sau nu virgină. Oamenii mei vor respinge orice ofertă ai face, în cazul în care este.

Jonas se cutremură în sinea lui, dar știa că părea la fel de calm și detașat ca și Fraizer. Sau

cel puțin spera să pară. Minciuna – și el se rugă să fie minciună – îi veni de la sine pe buze.

— Poate ai mai mult noroc data viitoare, Fraizer. Ea nu este atât de inocentă pe cât pare.

Frazier îl privi atent.

— Nu te cred, Wilkes. În orice caz, asta

este ceva ce oamenii mei pot aproba sau *dezaproba* destul de ușor.

Jonas simți că i se face rău.

— Cât? întrebă el din nou.

Căpitanul menționă o sumă uriașă.

— O să primești

cecul meu mâine dimineaţă, răspunse Jonas tocmai în momentul în care Rachel năvăli în cameră, proaspătă ca o adiere.

— Este o afacere?

Fraizer zâmbi amabil.

— Este o afacere.

Jonas apucă braţul lui Rachel şi o scoase atât

de brusc din acea casă, încât ea se împiedică lângă el, abia fiind în stare să țină pasul cu el.

— Ce ai cumpărat de la căpitanul Frazier? întrebă ea cu ochii mari de mirare, când Jonas o ajută să urce în trăsuric a ce îl aștepta, urcându-se apoi și el.

Zâmbetul lui era de parcă ar fi *fost* ţintuit pe faţa lui.

— Ceva ce doresc foarte mult. Şi acum, ce ai dori să mănânci la cină?

În ciuda evenimentelor sumbre din acea zi, precum şi a senzaţiei ciudate că avea

să i se întâmple ceva groaznic, Rachel se distră bine. Era adevărat că nu prea se atinsese de cina grozavă compusă din pește proaspăt, mazăre și orez, dar îi plăcu foarte mult noua experiență de a urmări o trupă de teatru ambulant, care prezenta

producția cu *Hamlet* la *Frye Opera House.*

O dată sau de două ori în timpul spectacolului, Rachel simți ochii lui Jonas care o urmăreau și se întoarse să-l privească. Era însă *întuneric* și expresia lui nu se putea distinge clar, deși

unghiul în care-și ținea capul îi confirmă că într-adevăr o privea.

Când piesa se sfârși, iar luminile se aprinseră, ochii lui aurii erau îndreptați în altă direcție. El o îndrumă aproape brutal spre centrul rândului de scaune, prin holul

îmbrăcat *în pluș, unde* alți spectatori comentau calitatea spectacolului care tocmai se încheiase.

Afară, furtuna începuse să cedeze, îndreptându-se spre vest.

Când ajunseră la trăsurică, Jonas o apucă pe Rachel de talie și o

împinse fără menajamente pe locul ei. Apoi, privind-o cu înflăcărare, cu mâinile pe șolduri, cu părul strălucind de picăturile de ploaie, el spuse:

— Vei sta la hotelul meu astă-seară.

Rachel simți că nu are aer.

— Cum?

Jonas ocoli trăsurică și se urcă lângă ea, luând hățurile și, îndemnând calul cu hotărâre, spuse:

— Ai auzit ce-am spus.

Rachel se încordă și își încrucișă brațele sub haina de lână. Avu o senzație de ireal, iar

pieptul o durea.

— Jonas Wilkes, să nu îndrăznești să mă duci la hotel.

Fața lui era întunecată și hotărâtă în lumina slabă a felinarelor cu cherosen. Curând, ei ajunseră în fața unei clădiri obișnuite, cu două etaje.

— Am să țip! amenință Rachel.

Maxilarul lui Jonas se încleștă în timp ce punea frâna la trăsurică.

— Dacă faci asta, Rachel McKinnon, o să primești o bătaie la fund, chiar aici pe stradă!

18

Rachel știa că Jonas nu glumea, dar ea nu avea de gând să-l urmeze resemnată în hotelul acela, ca o târfă neghioabă. *Ridică mâna să-l* pălmuiască, dar el îi

apucă încheietura într-o strânsoare care îi era torturant de familiară. „Griffin”, tânjea partea din ea care își amintea de strângerea blândă, pasionată a mâinilor lui ce se bucuraseră de vulnerabilitatea totală a sânilor ei goi...

Ce rost avea să se

gândească acum la asta? Roşi, temându-se că Jonas va citi aceste amintiri în ochii ei.

Păru că el aproape reuşi acest lucru.

— Nu te vei întoarce în casa aia, o informă el furios. Nici acum, nici altă dată. Am să-ţi aduc lucrurile mâine.

Rachel privi țintă la el, uluită. Numai cu câteva minute înainte, crezuse că el este prietenul ei.

— Ești nebun! șuieră ea în cele din urmă.

El îi eliberă mâna cu o mișcare abruptă, ochii aurii strălucindu-i.

— Până când *China*

Drifter nu ridică ancora, Rachel, nu te las să-mi scapi din ochi. Acum, ar trebui să accepți asta, pentru *că* nu este nimic altceva de făcut!

— Pot să țip! îi aminti Rachel pe un ton răgușit. Durerea din plămâni era tot mai puternică, capul îi era

greu și îi venea tot mai greu să-i pese de altceva decât că voia să doarmă.

Jonas oftă cu exasperare.

— Femei care țipă nu este o noutate în Skid Road, Rachel. Ei bine, vii cu mine sau nu?

— N-aș crede.

Umerii lui se mișcară

ușor.

— Bine. Poate că ar trebui să-l las pe Frazier *să* te vândă unuia dintre prietenii *lui* străini, bogați.

Rachel rămase cu gura căscată; o groază de gheață o izbi în abdomen și i se urcă în gât. Nu putea scoate nici

un cuvânt.

Dar Jonas continuă cu indiferență:

— Ai putea sfârși ca întreținută la o curte din China. Dacă asta nu te atrage, atunci poate la niște *ranctios* îndepărtate din Mexic, Brazilia, Argentina...

Rachel era amețită.

Complimentele căpitanului Fr*a*zier, atât de plăcute când *fuseseră* rostite, aveau acum un aspect sumbru. „Mulţi bărbaţi bogaţi ar fi fericiţi să te ia de soţie, Rachel, şi aş putea aranja să întâlneşti câţiva”.

Dar era o proastă, se

decise ea. În mod sigur Douglas nu ar face așa ceva. Rachel își împreună mâinile în poală, încercând să și le încălzească, deși erau înfășurate în căldura moale a hainei.

— Nu sunt sigură că intențiile tale sunt mai nevinovate, Jonas

Wilkes, spuse ea.

Deodată, Jonas izbucni în râs. Trăsăturile dure, hotărâte ale feţei lui se înmuiară puţin.

— Puştoaico, ca să fiu pe deplin sincer, nu este nimic ce mi-aş dori mai mult decât să te duc în camera mea şi să te

cunosc fără rușine.

El privi în altă parte un moment, apoi din nou spre ea. O oarecare emoție chinuită îi luci pentru scurt timp în ochi.

— Gând te voi lua, Rachel – și te voi lua, tu vei fi pregătită.

Rachel era

scandalizată de cuvintele lui directe.

— Ești îngrozitor!

El râse din nou și sări din trăsurică, înconjurând-o și oprindu-se de partea cealaltă, privind spre Rachel.

— Haide, Rachel, draga mea, spuse el,

sociabil.

Rachel tremură, cu ochii ei fixaţi pe un felinar din apropiere, şi refuză să se mişte. Se gândi să ţipe după ajutor, dar apoi se răzgândi. Gâtul o durea, nu avea aer în plămâni şi niciunul dintre bărbaţii care treceau nu părea,

nici pe departe, că ar putea să-i vină în ajutor.

Vocea lui Jonas era indiferentă, ușor amuzată:

— Ai două secunde, puștoaico. Și ține minte, dacă iei o hotărâre greșită, s-ar putea să zaci pe perne timp de o lună.

Ea se foi pe scaunul trăsurii.

— Îmi promiți că nu... să nu...

Jonas ridică mâna, în semn de jurământ solemn.

— Promit, puștoaico.

Deși părea incredibil, Rachel îl crezu.

— Bine atunci, spuse

ea.

Jonas îi cuprinse talia cu mâinile și o coborî. Ea tremura de frică și frustrare, dar și de mușcătura vântului rece al nopții. Jonas își puse un braț protector, de stăpân, pe talia ei și o conduse spre holul *auster al* hotelului.

Singurul funcţionar ce putu fi văzut era un tânăr subţire, cu faţa studioasă, care îl salută pe Jonas cu un zâmbet servil.

— Domnule Wilkes!

Rachel se simţi de parcă ar fi devenit brusc invizibilă. Funcţionarul p ă r e a *că nici nu o*

văzuse.

Jonas zâmbi cuceritor.

— Bună seara, Herbert. Cum mai merg lucrurile la universitate?

Herbert jubilă.

— Minunat, domnule. Extraordinar.

— Bine. Camera este disponibilă, sper.

— Întotdeauna, domnule Wilkes, răspunse funcţionarul, întinzându-i o cheie din alamă.

— Bine, repetă Jonas. Şi apoi se îndreptă, trăgând-o pe Rachel după el, de-a curmezişul unui hol bine întreţinut spre nişte scări abrupte

din lemn.

— De ce ar ține o cameră numai pentru tine? întrebă Rachel, având o senzație de neîncredere în timp ce Jonas descuie ușa solidă și o împinse spre interior.

El zâmbi.

— Asta este simplu,

puștoaico. Îmi aparține.

— Camera?

— Hotelul.

Rachel roși. A avea încredere în Jonas afară, într-o trăsurică, era diferit de a avea încredere, în el în pragul ușii camerei sale. De ce nu încercase totuși să țipe sau chiar să fugă?

— De ce faci asta? Ai fost prietenos cu mine numai ca să mă poţi atrage aici?

Jonas o reduse la tăcere, punându-i degetul arătător pe buze.

— Sst. Te-am adus aici pentru că nu vreau să pleci ca pasager forţat

pe vasul *Drifter*. Nu am intenția să fac dragoste cu tine, cel puțin nu acum.

Rachel era foarte obosită și se simțea rău. Era oare posibil să se înșele atât de mult în privința căpitanului Frazier? El părea să fie un gentleman.

Dar Jonas Wilkes? Era el oare ticălosul pe care îl considerau Molly și Griffin – sau era un salvator?

Cu regret, Rachel examină posibilitatea ca el să întruchipeze ambele variante.

Interiorul încăperii era alarmant de

întunecos până când Jonas aprinse cu un chibrit câteva lămpi cu cherosen. Lumina blândă o făcu pe Rachel să dea drumul cadrului de lemn al ușii și să pășească înăuntru.

Nu era o cameră elegantă; la fel ca holul, era mobilată atât de

simplu, încât părea aproape spartană. Exista un dulap a cărui ușă era întredeschisă și Rachel putu vedea mâneci de haine și cămăși, pantaloni și o parte a unei valize de piele. Într-un colț, sub ferestre, se afla un birou; în alt colț se afla o mică

masă rotundă flancată de scaune cu spătare drepte.

— Patul era gigantic, iar tăblia de la capul acestuia era sculptată complicat dintr-un lemn de culoare închisă. Rachel își mută privirea de la el și întâlni ochii, lui Jonas care o fixau.

El își scosese haina udă și stătea lângă un birou lustruit, cu o carafă într-o mână și un pahar în cealaltă.

— Ești incredibil de frumoasă! spuse el.

Involuntar, ochii lui Rachel se mutară din nou spre pat.

— Te rog, Jonas, du-

mă înapoi la domnișoara Cunningham, acum.

— Nu.

— Dacă nu vrei, am să fac un tărăboi atât de mare, încât reputația ta va fi stricată pentru totdeauna.

Jonas râse ușor și ridică paharul într-un fel de salut de tachinare.

— Ești musafira mea. Reputația mea este deja terminată, așa că nu mai ai ce compromite.

Rachel simți că începe să o doară capul și era total epuizată. Un ușor sughiț îi scăpă de pe buze și avu ecou în camera plină de umbre. Simțindu-se slăbită, ea

se îndreptă spre pat și se așează cu toată greutatea pe marginea acestuia.

Nu putea să-l vadă pe Jonas, dar auzi clinchetul paharului și apoi zgomotul tocurilor lui de cizmă pe podeaua goală.

Când privi în sus printr-o perdea de

lacrimi, ea văzu că el stătea în faţa ei întinzându-i paharul de cristal.

— Asta o să te ajute să dormi, spuse el, cu o voce reconfortant de blândă.

Tremurând, Rachel luă paharul.

— Ai promis...

El se așează pe vine în fața ei, privind-o drept în ochi.

— Știu, iubito, spuse e l . *Și* am să-mi țin promisiunea. Tu te culci în pat și eu am să dorm pe podea.

Cuvintele blânde, măsurate ale lui Jonas avură un efect magic

asupra lui Rachel și ea bău conținutul aromat, cald, al paharului. După aceea nu-și mai aduse aminte de nimic.

Griffin se mișcă și imediat simți o durere ascuțită și făcu o inventariere mentală a situației lui anatomice.

Coaste rupte – patru, fu el de părere – și posibil o fractură. În afară de asta, totul era în ordine.

— Griffin?

Field era undeva în spatele lui, după sunetul vocii.

— La naiba, vino aici ca să te pot vedea.

Fața prietenului său

apăru deasupra lui. Era încordată și îngrozitor de obosită.

— Cum te simți?

— Ca dracu', replică Griffin, într-o șoaptă morocănoasă. Adu-mi o seringă din dulap și morfină.

Field îl privi cu reticență.

— Crezi că este înțelept, Griffin, adică mă gândesc că nu ar trebui...

Griffin trase o înjurătură.

— La naiba, Field. Eu sunt doctorul aici, mai ții minte...?

Totuși Field ezită.

— Asta o să-ți

opreasscă durerea?

Griffin râse și astă îl duru.

— Nu, nu va opri durerea. Dar o să mă facă atât de fericit, încât n-o să-mi mai pese.

Field aduse cele cerute.

— Și acum?

— Acum o să-mi

injectezi chestia asta în braţ.

Field păli, privind seringa și sticluța din palmă.

Deodată, fie binecuvântată, Molly își făcu intrarea, cu părul ciufulit și ochii umflați de nesomn.

— Dă-mi astea! se

răsti ea nerăbdătoare. Field se conformă, cu ușurare.

Griffin zâmbi când o privi pe Molly cum umple seringa și o ridică în lumina neclară a zorilor. Ea pompă o dată pentru a forța eventualele bule de aer să iasă, apoi tamponă

brațul cu alcool și injectă medicamentul.

Câteva minute mai târziu, drogul începu să-și facă efectul. Durerea teribilă se transformă într-o senzație de pulsare liniștită.

Dar ceva nu era în regulă; Griffin avu neplăcuta senzație de a

fi în afara lui însuși, iar controlul lui, deși ferm, îi scăpă.

Nu mai folosise morfină până acum și când puterea totală a acesteia îl cuprinse, el se jură că nu o va mai folosi niciodată. Simți cum totul în el se prăbușește. Dumnezeu

știe ce ar putea face și spune în următoarele ore.

Un timp, el dormi sau crezu că doarme. Momentele se derulau cu repeziciune: când era întins pe canapeaua din birou, când se afla sus, în munți, în pădure, privind cum bradul

uriaș cădea și îl strivea pe tatăl său.

Athena era lângă el; apoi trăsăturile ei se di*zolvau* și se asamblau din nou în chipul lui Rachel.

Strigăte îi străbăteau, c a *ecouri* într-o peșteră adâncă. Se întrebă dacă acestea rămâneau în

ființa sa, acolo unde își aveau locul.

Rachel se trezi, goală și alarmată, în patul enorm. Spre marea ei ușurare, Jonas nu dormea lângă ea, ci pe podea, așa cum promisese.

Gânduri de evadare îi

jucară în minte; dar chiar în clipa în care le revăzu, Rachel știu că era imposibil. Învelit într-o cuvertură pufoasă, Jonas era întins chiar în fața ușii. Dacă el o ținea acolo pentru el sau departe de căpitanul Frazier, asta era de ghicit.

O fereastră era deschisă, lăsând să intre o boare de aer proaspăt spălat de ploaie, dar Rachel nu avea intenţia să coboare două etaje în aleea de dedesubt.

Era ciudat, se gândi ea, cât de apatică şi îndurerată se simţea. Cât de resemnată. Trase

cearceafurile până sub bărbie şi se întoarse pe o parte.

Abia atunci simţi durerea sfâşjetoare din partea inferioară a plămânului drept. Cu o încetineală chinuită, ea se rostogoli înapoi, rămase întinsă, dar durerea nu cedă.

Camera era prea caldă și apoi, aproape imediat, prea rece. Strănută, iar mișcarea involuntară o duru atât de tare, încât gemu. Jonas veni lângă pat, fără cămașă, ameţit și îngrijorat. Vocea lui se auzea când de aproape, când de departe.

— Rachel... ce este... odihna... am să găsesc un doctor... numai stai liniștită.

— Urmă întuneric și apoi lumină, căldură și frig, un moment și apoi veșnicia. Era o lume a contrariilor.

Rachel auzi vocea lui Jonas din nou și apoi

una pe care nu o recunoscu.

— Ploaia... spunea vocea străină. Stare de colaps... tensiune prea mare... pleurezie...

Era întuneric. Ea aluneca pe un deal neted, de gheață. Numai cunoașterea faptului că veșnicia se căsca sub ea,

o făcu pe Rachel să se apuce și să se țină de pantele prăpastiei, cu ultimele resturi ale puterii sale.

Jonas era disperat. După ce doctorul plecase, el se plimbă agitat prin spațiul mic al camerei de hotel. Răsuflarea lui Rachel era

gâfâită, iar fața și mâinile erau fierbinți la atingere. Ai fi putut muri.

Oare dacă o lasă singură numai cât să se ducă cu cecul bancar la Frazier, ea va muri?

O groază teribilă îl cuprinse pe Jonas la acest gând și se opri în

mijlocul camerei pentru a lua o decizie. Trebuia să plece; orice s-ar întâmpla, trebuia să meargă la Frazier pentru a reglementa înțelegerea. Dacă nu făcea asta, viața lui Rachel n-ar mai fi valorat, chiar dacă supraviețuia.

Jonas deschise ușa care ducea în hol și strigă:

— Herbert!

Ca răspuns se auziră pași pe scară, dar forma care năvăli în cameră nu era cea a funcţionarului de noapte, în locul lui, o femeie solidă, cu privire îngrijorată, își făcu

apariția, părul ei cărunt atârnându-i în smocuri pe frunte.

— Herbert al meu este la colegiu diminețile, domnule Wilkes! sporăvăi ea.

Jonas închise ochii suficient timp pentru a se gândi cu nostalgie la prezența calmă,

reconfortantă a doamnei Hammond. Apoi, el înmânã femeii cheia de la cameră și se răsti la ea:

— Stai în camera asta până când mă întorc. Încuie ușa și nu lași pe nimeni înăuntru. Înțelegi? Pe nimeni.

Mama lui Herbert

privea agitată.

— Dar de unde să știu când sunteți dumneavoastră? întrebă ea scâncind.

Jonas trecuse deja de ea, spre scară și balustradă.

— Mai este o cheie jos, o să o folosesc pe aceea.

Holul era gol. Jonas trecu în viteză prin el și ieși în căldura zilei de vară. Privi o dată în direcția golfului și fu aproape orbit de strălucirea argintie a luminii soarelui care dansa pe apa de safir – în încăperile mărețe ale băncii sale, Jonas

comandă răstit să i se pregătească un cec. Suma îl impresionă atât de tare pe funcţionar, încât se instala confuzia.

Jonas ţipă până când ceilalţi şefi veniră în fugă, dar el ţipa în continuare până când preşedintele ieşi din biroul lui pentru a asista

el însuși la rezolvarea acestei operațiuni. Întârzierea era intolerabilă.

În cele din urmă, când Jonas nu mai putu suporta nesfârșita verificare și reverificare, socoteli și scăderi, el se îndreptă spre ieșire, adresându-se peste

umăr președintelui:

— Să fie gata în cinci minute!,

Biroul de telegraf era alături și Jonas fu în dilemă numai un moment înainte de a intra și a dicta două telegrame, ambele cu destinația Providence.

Prima avea un mesaj

scurt.

— Cea de a doua, care îl costă pe Jonas un preț special, cel al mândriei, avea mesajul puțin mai lung.

GRIFFIN. *CHINA DRIFTER* ÎN PORT. GRĂBEȘTE-TE.
J.W.

Cecul fu gata când Jonas reveni ca o furtună înapoi la bancă. El smulse hârtia din mâinile bancherului și se repezi din nou afară.

Neliniștit, își dădu seama că nu are trăsură, dar încercă să se liniștească. Erau destui

cai de-a lungul străzii și Jonas își alese un armăsar. Ignorând strigătele revoltate ale proprietarului acestuia, el îndemnă cu cizmele animalul într-o nebunească cursă.

Ajungând la casa domnișoarei Cunningham, câteva

minute mai târziu, legă calul de gard și porni în goană pe alee. Fără răsuflare, sună la ușă.

Aceasta se deschise imediat și căpitanul Frazier își făcu apariția, arătând aproape ca un gentleman cu haina elegantă și cu zâmbetul amabil.

Sprijinindu-se cu un braţ de cadrul uşii, Jonas extrase cecul din buzunarul hainei cu mâna liberă şi îl ţinu în aer.

— Pe cuvântul tău?

Întrebarea era aproape răguşită.

Frazier luă cecul şi îl examină cu o privire

rapidă, lacomă.

— Ai cuvântul meu, acceptă el, după lung timp.

Jonas se răsuci, merse șovind în josul aleei străjuite de pini și se aruncă în șa.

Drumul în josul dealului păru interminabil, iar Jonas

avu timp suficient să regrete multe lucruri. Ar fi putut să fie mai amabil cu Rachel seara trecută, în loc să o momească așa cum făcuse, în loc să o lase să se întrebe dacă va profita sau nu de ea, în ciuda promisiunii lui. Și ar fi putut alege o ocazie

mai bună să-l bată atât de rău pe Griffin Fletcher.

Jonas aproape se lovi de un tramvai, iar clopoțelul acestuia sperie calul împrumutat, făcându-l să dea înapoi. El stăpâni totuși calul și încercă să-l îndemne la galop, dar calul era prea

încet. *Așa că data viitoare să furi un cal de curse,* se gândi el.

În apropierea hotelului pe care Jonas îl deținea, aproape se ciocni de o altă trăsură. Câteva minute mai târziu, el abandonă calul înspumat acolo de unde îl luase și alergă spre

clădirea lui.

Jonas era la jumătatea scărilor din hotel, când ajunseră la el țipetele disperate ale femeii. Un moment, panica îl făcu să se lipească de peretele scărilor și o litanie tăcută de furie și de frică îi bâzâi în minte.

Se îndepărtă de

perete, se prinse de balustradă și intră pe coridor.,

Ușa de la camera lui era larg deschisă, iar țipetele mamei lui Herbert se auzeau acum mai clar.

Doamne, se rugă el. *Nu lăsa ca ea să fi murit. Te rog, n-o lăsa să*

moară.

În cadrul uşii, Jonas îngheţă. Patul era gol.

— Unde este? întrebă Jonas, fără să-şi dea seama dacă întrebarea era şoptită sau răstită.

Femeia care bolborosea se ridică încet de pe podeaua camerei lui Jonas. Avea o

rană pe frunte, iar mâneca rochiei era ruptă și dădea la iveală un umăr durduliu.

Jonas avu nevoie de un uriaș efort de stăpânire să nu o smucească în sus, apoi să o trântească cu putere la podea. Închise ochii, se sprijini cu greutate de

cadrul ușii și șuieră:

— Ce s-a întâmplat?

19

Era înăbuşitor. Insuportabil de cald.

Rachel deschise ochii. O chinezoaică era aplecată asupra ei. O lingură de lemn îi apăsa uşor buzele.

— Bea! o îndemnă femeia.

Doamne Dumnezeule, este adevărat tot ce mi-a spus Jonas, se gândi Rachel înnebunită. *Douglas m-a adus în China!* Gemu, întorcând capul de la femeia care stătea alături.

— Te rog bea, îi ceru

femeia. Te întărește.

Rachel nu voia să fie puternică. Voia să moară.

Dar femeia era insistentă.

— Bea.

Rachel bău și simți gustul nefamiliar al unei supe cu gust de plante. Cum de se afla ea în

China? Călătoria lua mult timp chiar și cu cel mai rapid vapor și părea că numai seara trecută Jonas o luase la cină și apoi o dusese să vadă un spectacol, după care a forțat-o să-și petreacă noaptea în camera lui de hotel.

Dar ea fusese foarte

bolnavă. Poate că voiajul pe mare avusese loc în timp ce ea ducea acea luptă ciudată pe stâncile întunecate ale spiritului ei. Poate că a dormit luni de zile! Vag, își aminti o senzație de mișcare.

Nu, asta fusese o mișcare zdruncinată, cu

clinchete.

Vapoarele se mișcau însă lin pe apă, dacă nu cumva era furtună pe mare.

Ea acceptă încă o porție din acea zeamă.

— Unde sunt?

— Seattle, veni răspunsul.

Seattle. Dacă Rachel

ar fi avut putere, ar fi scos un strigăt de bucurie. Un somn reconfortant o cuprinse și ea se abandonă total, permițându-i să o poarte pe aripile sale. De data asta, nu va mai fi nici o bătălie în întuneric.

Molly Brady stătea liniștită în sanctuarul răcoros al magazinului, cu coșul de cumpărături pe braț. Ochii ei erau luminați de o teamă intuitivă, misterioasă, în timp ce examina mesajul împăturit.

Neliniștită, ea deschise telegrama și o

citi, deși era adresată doctorului Fletcher.

GRIFFIN.CHINA
DRIFTER ÎN PORT.
GRĂBEȘTE-TE.
J.W.

Molly înțepeni. *J.W.* Jonas Wilkes, bineînțeles.

Impertinența acestui om care îl chema pe Griffin, când nimeni nu știa mai bine decât el însuși cât de dificil, chiar periculos, ar fi fost pentru acesta să pornească la drum.

După ce ieși din magazin, în lumina soarelui de dimineață,

Molly citi din nou mesajul, nedumerită. De ce l-ar interesa pe Griffin prezența unui anumit vapor?

Deasupra, pe cerul azuriu, pescărușii își strigau cu perseverență nemulțumirea. Dar Molly îi ignoră, traversând drumul încet,

pe gânduri.

China Drifter. Oare de ce acest nume îi dădea furnicături în stomac?

Hoinări prin Tent Town, auzind numai pe jumătate saluturile prietenoase ale femeilor care profitau de vremea caldă pentru a-şi spăla

hainele și așternuturile.

Molly zâmbea distrat și din când în când spunea un „Bună dimineața” fără adresă precisă. Ea însăși locuise odată în Tent Town și nu voia să creadă ceilalți că ea se considera acum superioară, pentru că lucra pentru doctor.

În pădurea care separa Tent Town-ul de casa Fletcher, Molly se opri pe cărare pentru a cugeta adânc.

Principala sursă de venit a lui Griffin provenea din acţiunile pe care le deţinea în jumătate de duzină de vapoare. Numai cerul

știa că ar fi murit de foame dacă s-ar fi limitat la ceea ce câștiga ca doctor.

Molly oftă. Oare *China Drifter* era unul dintre aceste vapoare? Dacă era, atunci de ce oare tocmai Jonas Wilkes, dintre toți oamenii, s-ar fi deranjat

să-i telegrafieze lui Griffin că vasul se afla în port? Desigur, vapoarele pe care le avea veneau și plecau în permanență, aducând diferite mărfuri la Seattle și plecând cu inevitabila cherestea.

Stomacul lui Molly se strânse. Era o cursă. Jonas încerca să-l

ademenească pe Griffin la Seattle, unde ar fi putut fi victima unor accidente de orice fel.

O briză ademenitoare, cu miros de mare, şoptea în vârfurile de copaci şi Molly auzi lătratul unui câine. Griffin se refăcea acum – efectele

delirante ale morfinei trecuseră, dar era încă dificil și dureros pentru el să se miște. Dacă mesajul ciudat îl atrăgea spre un nebunesc voiaj la Seattle, rezultatele ar fi putut fi dezastruoase.

Molly ar fi vrut să mototolească telegrama într-un ghemotoc pe

care să-l arunce în pădure, unde ar fi zăcut uitat, până când ar fi devenit o parte a pământului acoperit de mușchi, dar știa că nu putea face asta. Era o chestiune de integritate, iar Molly avea chiar mai mult decât era necesar.

Îndreptându-și

umerii, își ridică fustele cu o mână și se îndreptă spre casă.

Reacția lui Griffin față de telegramă fu exact așa cum se temuse ea că va fi. El păli când o citi, iar un mușchi începu să-i joace pe maxilar.

— Frazier, șopti el,

iar tonul lui dădu o nuanță urâtă acestui cuvânt.

Molly stătea alături, frângându-și mâinile, în timp ce Griffin mototoli hârtia și o aruncă cu furie în perete.

— Griffin, este o cursă, nu vezi că este o cursă?

Mâna dreaptă a lui Griffin era albă de forța cu care apucă plapuma care îl acoperea.

— Ieși de aici, Molly, dacă nu vrei să mă vezi cum *mă* îmbrac.

Molly se întoarse și ieși în fugă din cameră, deși se opri în hol. Zgomotul pe care-l făcea

Griffin luptându-se să se îmbrace era aproape insuportabil; se auzeau gemete înfundate și înjurături când deschise ușile dulapului în care cotrobăi pentru a-și căuta hainele.

— Molly! strigă el după câteva minute.

Molly se grăbi înapoi

în camera, unde îl găsi pe stăpânul ei ţinându-se, alb la faţă de durere, de marginea biroului său. Reuşise cumva să-şi pună pantalonii şi cizmele, dar cămaşa îi atâma descheiată, dând la iveală bandajele albe care îi ţineau coastele la locul lor.

— Încheie-mi afurisită asta de cămașă! se răsti el, dând drumul biroului pentru a se întoarce cu fața spre ea.

Molly știu că era mai bine să nu-și dezvăluie mila pe care o simțea. Încheindu-i nasturii, cu mâini rapide și eficiente, ea murmură:

— Pentru numele cerului, Griffin, cum îți închipui că vei putea face acest voiaj? Nu poți să-ți închei nici nasturii de la propria cămașă! Nu pleacă nici u n *vapor* decât peste câteva ore, iar tu în mod cert nu ești în stare să călărești un cal!

Ochii întunecaţi scoaseră scântei când Molly îndrăzni să-l înfrunte.

— Jonas are un motiv serios să-mi trimită această telegramă, Molly. Dacă este ceea ce cred eu, atunci trebuie să mă duc.

— De când eşti în

cârdășie cu Jonas Wilkes?

— De când *Chiria Drifter* a *ancorat* în Seattle, raportă Griffin îndreptându-se spre ușa dormitorului și de-a lungul coridorului spre capătul scărilor.

Molly avu grijă să se abțină de a-l apuca de

braţ.

— Ce poate fi atât de important ca să rişti atâta?

— Rachel, spuse el. Ajunse la, capătul scărilor, unde se ţinu de stâlpul de lemn, ca să nu cadă. Nu era pic de culoare pe faţa lui, iar Molly putu vedea efortul

pe care-l făcea pentru a se ține pe picioare.

— Vrei să fii puțin rațional? țipă ea, cu teamă și afecțiune. Asta o să te omoare!

Privirea din ochii lui era teribilă și absolut necruțătoare.

— Prefer să mor, gâfâi el, decât să-l văd pe

Douglas Frazier cum o predă pe Rachel unuia dintre ticăloşii cu care face el afaceri!

Molly rămase cu gura căscată, neputând scoate nici un sunet.

Între timp Griffin se chinuia să se târască prin casă, în direcţia bucătăriei.

Acolo, Molly reuși să scoată câteva cuvinte șoptite:

— El vinde oameni?

— Mai ales femei, răspunse Griffin, în timp ce scotea dintr-un dulap din bucătărie rezerva de bani pe care îi ținea acolo.

— Nimeni nu a putut

încă să dovedească acest lucru, dar tinere fete au dispărut în mod surprinzător, – atunci când Frazier se afla prin apropiere. Este șmecher, probabil că le atrage cu șarmul lui.

— Și apoi?

Ochii lui Griffin scânteiau de furie, în

timp ce-și îndesa banii în buzunarul pantalonilor.

— Și apoi se trezesc proprietatea personală a unor desfrânați bogați din Santiago sau Hong Kong, sau Mexico City.

Molly simți că i se face rău. Atinse cu blândețe mîneca lui

Griffin, în timp ce el deschidea ușa din spate.

— Dumnezeu să te apere, Griffin Fletcher, șopti ea.

El o sărută ușor pe frunte, îi strânse umerii într-un soi de tristă încurajare și se întoarse pentru a coborî treptele, mergând împleticit spre

grajd.

Molly privi de la fereastră când el ieși, câteva secunde mai târziu, împreună cu Billy și cu calul Tempest. Împreună, schimbând cuvinte pe care ea nu le putea auzi, Billy și Griffin înhămară calul la trăsurică.

Molly închise ochii, simțind cum lacrimi fierbinți i se adunau în gene. Rugăciunea din inima ei era una fierbinte.

— Ce s-a întâmplat? repetă Jonas, pierzându-și răbdarea.

Mama lui Herbert

încă scâncea în timp ce își *frângea* mâinile.

— Ei aveau cheia... am crezut că ești tu... unul dintre ei m-a lovit...

Răsuflând adânc, Jonas vorbi pe un ton potolit:

— Câți erau și cum arătau?

— Fața femeii era distrusă, iar tăietura de pe frunte sângera ușor.

— Erau patru, domnule Wilkes. Mari, bărbați solizi cu fețe arse de soare. Au năvălit aici și au luat fata, iar eu mi-am zis: „Nu poți face nimic altceva decât să țipi”. Așa că am țipat,

dar unul dintre ei s-a întors și m-a lovit!

Furia pulsa în venele lui Jonas și îi ardea gâtul. A fost păcălit. Frazier și-a luat onorariul și a luat-o și pe Rachel. La ora asta, probabil că era deja înapoi la bordul lui *Drifter*, râzând de el.

Iar Rachel era bolnavă, atât de *bolnavă*.

Jonas nu putea suporta să se *gândească* la urmări; dacă făcea acest lucru, ar aluneca pe panta unei panici puternice, fără rost. Nu trebuia să se gândească.

Se întoarse și privi ușa opusă camerei *sale*.

Ferestrele acestei camere dădeau spre stradă și spre o bună parte din golf.

El se furișă de-a lungul holului și încercă ușa. Era închisă. Jonas se trase înapoi un pas, ridică *cizma* stângă și lovi. Încuietoarea ușii cedă cu zgomot

puternic, iar ușa se deschise scârțâind din balamale.

La fereastră, dădu draperiile într-o parte și cercetă apele liniștite, strălucitoare ale portului. Incredibil, dar *China Drifter* era ancorată, pânzele ei atârnând în aerul cald,

nemișcat. Un râs răgușit, vesel, ieși din gâtul lui Jonas; ea era la adăpost!

Dar erau remorchere care puteau fi închiriate, își aminti el. *Drifter* ar fi putut fi trasă în afara golfului, în strâmtoarea de la Juan De Fuca. În spatele acesteia se afla

oceanul, unde ar fi fost foarte ușor să prindă vânt. Odată ce Frazier ajungea la linia de coastă, nu mai era nici o speranță să poată fi prins.

Calm, Jonas părăsi hotelul și se îndreptă spre Skid Road.

Întunecat de durere și uneori numai pe jumătate conștient, Griffin călători în viteză spre Kingston. Acolo își abandonă trăsurică și calul, și îl convinse pe proprietarul unei bărci de pescuit somoni să-l ducă în sud, spre Seattle.

Preţul acestei călătorii fu scump şi nu ştia ce anume mirosea mai rău: resturile a mii de peşti sau căpitanul însuşi.

Nu avea importanţă acest lucru. Griffin stătea lângă balustradă în apropiere de proră, încercând să-şi înăbuşe

durerea, simțind o deosebită recunoștință pentru mișcarea silențioasă a vasului.

Era întuneric când vasul intră în portul Elliott, dar lumina de la felinarele cu cherosen de-a lungul lui Front Strett arunca pete de aur peste apă. Încercând

să străpungă cu privirea întunericul, Griffin crezu că distinge forma familiară a lui *Merrimaker*, un vas în care deținea majoritatea acțiunilor.

— Te rog, spuse el în șoaptă, adresându-se unor forțe superioare care ar fi vrut să-l

asculte. Apoi, când vaporaşul pescăresc trase la chei, Griffin îşi luă rămas-bun de la căpitan şi păşi peste bord în docul întunecat.

Când paşii lui luară contact cu suprafaţa dură a cheiului, o durere sfâşietoare îi trecu prin testicule şi îi explodă în

zona coastelor. Griffin se clătină, își reveni și porni spre linia țărmului.

În spatele lui, vasul pescăresc se retrăgea deja în golf.

Pentru a nu se mai gândi la durerea lui, Griffin își concentră atenția asupra

zgomotului scos de tocurile cizmelor sale, a valului care izbea stâlpii de sub chei, a mirosului familar de păcură, rumeguș și cherosen.

Ajungând la trotuarul de lemn care mărginea cheiul, Griffin se întoarse spre lumini și luă direcția spre Skid

Road. Râsul strident al unei prostituate răsună cu ecou peste pacea întunecată.

El se gândi la râsul cald al lui Rachel și grăbi pasul.

Chinezoaica încerca să o hrănească din nou. Rachel putea simți

lingura care încerca să-i deschidă buzele. Iar ea voia atât de mult să doarmă.

Un bărbat vorbi aspru, într-un dialect repezit, iar Rachel deschise ochii când el îi luă capul de pe pernă. La vederea feței lui, ea rămase cu gura deschisă,

iar femeia profită de această ocazie pentru a-i introduce lingura în gură.

Rachel aproape se înecă cu supă, apoi murmură:

— Chang?

Bucătarul de la Tent Town nu se uită la ea; în schimb, o dojeni pe

femeia care stătea pe cealaltă parte a patului lui Rachel. Sărmana creatură tremura în mod vizibil, şi dispăru după o perdea de mărgele cântătoare.

Chang oftă, iar ochii lui erau fixaţi într-un punct deasupra capului lui Rachel.

— Domnișoara în rău necaz, spuse el.

Deși Rachel începea să prindă puteri cu fiecare moment ce trecea, era încă foarte slăbită.

— Chang, trebuie să mă ajuți. Dacă îl găsești pe domnul Wilkes...

— Fața subțire a lui

Chang se încruntă.

— Nu găsește Wilkes! scuipă el. El, spuse Chang, pleacă, nu vine înapoi!

Lacrimi de disperare se adunară în ochii lui Rachel.

— A fost greșeala mea că ți-ai pierdut slujba, nu-i așa? Este

pentru că noi doi am avut cearta aia în sala de mese din cort.

Chinezul păru surprins de cuvintele ei, dar nu răspunse.

Rachel îi căută brațul și i-l găsi.

— Oh, Chang. Te implor, nu-l lăsa pe căpitanul Frazier să mă

vândă, te rog. O să ajung în străini și sclavă.

Chang ridică din umeri, dar era o licărire de tristețe în ochii lui, o tristețe care spunea că înțelegea prea bine ce înseamnă să fii străin și sclav.

— Dacă Chang spune, căpitanul bate,

poate omoară.

— Nu! Domnul Wilkes vă va apăra pe tine și pe soția ta! Știu că așa va face.

Chinezul chibzui. După un lung timp, el întrebă:

— Domnișoara este femeia lui Wilkes?

Un nod se opri în

gâtul lui Rachel, dar nu îi blocă minciuna disperată.

— Da.

Din nou Chang chibzui. El încă se gândea, când Rachel alunecă iar în faldurile întunecate, de catifea, ale somnului.

La capătul lui Skid Road, Griffin se opri. Jonas era acolo, undeva, era sigur de asta. Dar unde? l-ar fi luat o noapte întreagă să caute în fiecare saloon, iar Griffin nu avea la dispoziție atâta timp.

Luă un chibrit și un trabuc din buzunarul

interior al hainei, aprinse chibritul pe talpa cizmei, aprinse trabucul și inhală adânc fumul.

O prostituată trecu legănându-se, privi înapoi și se opri.

— Bună, frumosule, spuse ea mieros cu fața în umbră. Pari cam

singur.

Griffin avu grijă să nu lase lumina felinarului să-i lumineze fața tumefiată; nu ar fi fost indicat să o sperie pe biata fată înainte de a obține de la ea ceea ce voia să afle.

— Sunt aici cu afaceri, spuse el pe un

ton sec.

— Ei bine, la fel și eu, chicoti fata. Cu ce te-ar putea ajuta Chloe, scumpete?

Griffin scoase o bancnotă din buzunarul pantalonului și, fără să se deranjeze să se uite la ea, i-o întinse.

— Am câteva

întrebări pentru tine, Chloe. Dar, pentru astă-seară, cam asta ar fi totul.

Chloe îi smulse bancnota dintre degete.

— Lui Chloe îi plac banii obţinuţi uşor, frumosule. Dă-i drumul cu întrebările.

— Ştii cumva dacă

China Drifter mai este în port?

Din nou, Chloe chicoti.

— Este în golf, scumpete. Nu mi-ar plăcea să o văd ridicând ancora; sunt în echipaj câţiva băieţi pe cinste care ştiu să se distreze.

— Îmi închipui că

știu, remarcă Griffin pe un ton neutru. Am o altă întrebare: cunoști un bărbat pe nume Jonas Wilkes?

— Doamne sfinte, iubițel, toată lumea din Skid Road îl cunoaște pe Jonas Wilkes.

— L-ai văzut astă-seară?

— Este la *Shanghai*, cumpără whisky pentru cei cu care stă de vorbă.

— Mulțumesc, spuse Griffin, în timp ce se răsucea și pornea spre *Shanghai Card Palace*.

Vocea lui Chloe se auzi strident în noapte:

— Hei, scumpete, nu este nevoie să te grăbești

așa.

— Altă dată! strigă Griffin peste umăr.

Cinci minute mai târziu, îl găsi pe Jonas exact acolo unde spusese Chloe că îl va găsi, încercând să se îmbete.

La vederea lui Griffin, sări în picioare. Era o tensiune extraordinară

pe fața lui, în mișcarea umerilor, în gesturile nervoase ale mâinilor sale.

— Era timpul să ajungi aici! strigă el.

Griffin oftă.

— Unde putem vorbi?

Jonas trânti pe masă o bancnotă consistentă

și îi lăsă pe noii săi prieteni să continue să bea.

— Afară. La naiba, arăţi rău.

Griffin se strâmbă răutăcios.

— Da. Am fost călcat de un tren.

Cu maniere elaborate, Jonas îi ţinu

lui Griffin ușa rabatabilă ca să poată trece.

— Mare rușine, Griff. De obicei arătai bine, sau cel puțin prezentabil.

Griffin împinse cealaltă ușă și o ținu cu încăpățânare.

— După tine, Jonas. Sunt superstițios.

— Superstițios? se încruntă Jonas.

Griffin aprobă din cap.

— De obicei este semn rău să-ți întorc spatele.

Râsul lui Jonas era aspru și gutural.

— Așa este, spuse el: Așa este.

Apoi ieși din saloon în aerul cald al nopții, cu spatele la vărul său.

20

Mergând de-a lungul malului, nici unui din ei nu vorbi până când Skid Road nu rămase mult în spatele lor.

— A pus mâna pe ea, Griffin, spuse Jonas în

cele din urmă, pe o voce care conținea o notă plângăreață, superstițioasă. Frazier a pus mâna pe Rachel.

Griffin era uluit de calmul pe care îl simțea. Chiar și durerea neîncetată din testicule și din coaste slăbea, ca și cum aceasta ar fi fost

ridicată la un alt nivel al minții sale, pentru a se ocupa mai târziu de ea.

— Ai mers la poliție?

Jonas se sprijinea acum de balustrada de lemn, privind spre umbrele fantomatice ale vapoarelor ancorate în golf.

— Bineînțeles că am

fost se răsti el.

— Și?

— Și s-au dus pe *Drifter*. Rachel nu era acolo.

Griffin scoase o înjurătură,

— Jonas, ești sigur că este la Frazier? De unde știi că nu a plecat pe cont propriu?

Urmă o tăcere de gheață până când Jonas povesti. Când făcu asta, Griffin abia se abținu să nu-și ducă mâinile la gâtul lui și să-l strângă până când va ieși toată viața din el.

— Am venit în oraș să o găsesc pe Rachel. Ea locuia la o casă de

închiriat pe Cedar și pe cine crezi că-mi prezintă? Pe chiriașul vecin – căpitanul Frazier. Am știut ce are în gând imediat, iar când i-am oferit un preț, el a acceptat. Ca un idiot, am ținut-o pe Rachel toată noaptea în camera mea de hotel. Ar

fi trebuit să știu ce se va întâmpla.

Gura lui Griffin era uscată, iar mușchii din mână îl dureau din cauza încordării.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu am făcut dragoste cu ea, dacă asta vrei să întrebi. Dar dimineață, în timp ce eu

îi plăteam lui Frazier, oamenii lui au dat buzna în camera mea și au răpit-o. Doamne, Griffin, dacă aș fi dus-o înapoi la Providence...

— Ei bine, nu ai dus-o.

Într-un spasm de disperare furioasă, Jonas își încleștă pumnii și

izbi cu ei în balustrada de lemn.

— Griffin, asta nu este tot.

Griffin oftă, stăpânindu-se.

— Oh, Doamne!

— Ea este bolnavă. Cred că a fost ploaia sau întâmplările prin care ce a trecut, nu știu. Am

găsit un doctor și acesta a spus că este pleurezie. Când m-am întors, nu mai era.

— Ai lăsat-o singură? Cuvintele îi erau șoptite.

Jonas clătină capul.

— Bineînțeles că nu. Am găsit o femeie care să stea cu ea cât sunt plecat. Ca să nu mai

vorbim că gorilele lui Frazier nu au avut nici o problemă să treacă peste ea. Griffin,ce ne facem?

Griffin își acordă câteva memente pentru a pune ordine în gândurile și sentimentele sale încâlcite. Toate se rezumau la un singur

fapt îngrozitor: dacă nu o găsea pe Rachel înainte ca Frazier să facă o mișcare, oricare ar fi fost, viața ei nu ar mai fi valorat nimic, chiar dacă supraviețuia pleureziei.

— Adună câțiva oameni, Jonas, și asigură-te că nimeni nu coboară sau urcă pe

Drifter, fără ca tu să știi. Dacă oamenii tăi nu sunt prin preajmă, cred că pot convinge echipajul de pe *Merrimaker* să mă ajute..

— Dar tu ce faci?

— Încerc să aflu unde își ține Frazier ascunse femeile. Dacă nu este la bordul lui *Drifter*, atunci

trebuie să fie pe undeva prin apropiere. Bănuiala mea este că va încerca să iasă din Pacific înainte de ivirea zorilor.

Întunecat, Jonas dădu din cap.

— Este viclean, Griffin. Probabil că știe că urmărim *Drifter*.

— Așa este.

— Crezi că plănuiește să folosească un alt vapor? Ar putea naviga, în timp ce noi ne pierdem timpul să-l urmărim pe *Drifter*.

Griffin clătină din cap.

— Este un potlogar, Jonas. Nu pot să-mi închipui un alt căpitan

care ar fi de acord să bea cu el, cu atât mai puțin să coopereze cu el într-un astfel de plan. Totuși, fii atent la orice pare să fie ieșit din comun.

Cei doi bărbați se despărțiră, Jonas rămânând unde se afla, pentru a supraveghea *China Drifter*, în timp ce

Griffin se mișca rapid înapoi spre Skid Road.

Îi luă mai mult de o oră să-l găsească pe căpitanul lui *Merrimaker*, dar Griffin reuși. Stând lângă o colibă murdară din spatele saloonului *Widowmaker*, el strigă:

— Lindsay, ieși de

acolo!

Se auzi zgomot de haine adunate în grabă.

— Cine dracu' este acolo? țipă Malachi Lindsay, căpitanul fregatei *Merrimaker*.

— Griffin. Mișcă-ți fundul încoace!

Ușa rahitică a colibei se întredeschise și un

bărbat musculos, de vârstă mijlocie, își făcu apariția în crăpătura ușii.

— La naiba, spuse el într-un salut grosolan. Tu?! Cine dracu' te crezi că ești, ca să poți smulge un bărbat din plăcerile lui, după ce a fost două luni pe mare?

În întunericul din spatele formei pe jumătate îmbrăcate a lui Malachi, o femeie rosti ceva obscen.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Griffin sec.

Malachi înjură în timp ce-și încheia cămașa.

— Să te ia naiba, micuțule Fletch, asta de aici, era cea mai bună tipă din acest stabiliment. Orice ar fi, trebuie să fie ceva serios.

Griffin însuși fu uimit de sinceritatea crudă a răspunsului său.

— Frazier a pus mâna pe femeia pe care o

iubesc, zise el, aprinzând un chibrit de peretele rabatabil al colibei și aprinzându-și un alt trabuc.

În lumina flăcării, fața lui Malachi arăta fiecare minut al vieții dure pe care o dusese.

— Cum, ticălosul ăla, despre care știam că

șeriful din San Mateo Conty i-a ridicat dreptul de a profesa acum doi ani, când a încercat s-o vândă pe fiica unui bancher din San Francisco unui chinez bogat?

Griffin trase adânc din trabuc.

— N-ai văzut cumva

dacă *Drifter* se pregătește să ridice ancora? Ochii tăi sunt experți, Malachi.

Bătrânul lup de mare se burzului.

— Văd că încă ești bun de gură, așa cum erai și înainte! Bătrânul Mike ar fi trebuit să-ți tăbăcească mai mult

pielea și să te dezveți de asta.

— Ai văzut vaporul sau nu? Se răsti Griffin.

— La naiba, da, am văzut vaporul! tună Malachi. Mi-am închipuit că are un nou căpitan, era și cazul. Ce-ai zice să-l găsim pe Frazier și să-i facem

niște crestături, așa cum sunt pe mobila din salonul unei fete bătrâne?

Griffin oftă.

— Haide, vii odată? Nu-mi pot pierde toată noaptea aici!

Imun la țipetele stridente și obiecțiile oarecum colorate ale

prostituatei pe care o angajase, Malachi Lindsay își aranjă hainele; își înfundă șapca veche, ponosită, pe cap și îl urmă pe Griffin pe aleea murdară spre Skid Road.

Peste nici douăzeci de minunte, marinarii de pe *Merrimaker*,

răspândiți care încotro, se adunau pe chei, pe jumătate beți și pregătiți să-i înfrunte pe colegii lor de pe *China Drifter*.

Malachi începea să se încălzească la această perspectivă.

— Ce-ai zice să ne urcăm numai pe *Drifter* și să așteptăm?

Jonas păru să agreeze ideea, dar Griffin cercetă, deja dealurile întunecate ale orașului Seattle.

— Vreau să mă asigur că el nu intenționează să o ducă pe uscat, spre Tacoma sau în altă direcție. Malachi, tu îl cunoști pe Frazier. Unde

își ascundea el „marfa” când lucra la San Francisco?

Malachi, uluit pentru un moment, își frecă barba țepoasă cu mâna uriașă, musculoasă.

— Probabil în cartierul chinezesc.

— Bine, spuse Griffin, întorcându-se să plece.

Să sperăm că ticălosul este consecvent.

Douglas Frazier se simțea neliniștit și începea să se întrebe dacă o tânără temperamentală, oricât de încântătoare, merită riscurile pe care și le asumase.

Trăsura scârțâi și trosni în timp ce se îndreptă pe drumurile noroioase spre cartierul chinezesc. Frazier tânjea după o punte mișcătoare a unui vapor.

Cu maxilarul încleștat de enervare, el își aminti de noaptea când o găsise pe Rachel vagabondând

pe Skid Road, complet singură. Asta l-a neliniștit; tinerele de treabă evită astfel de locuri.

Douglas închise ochii, întrebându-se: *Era într-adevăr virgină, sau Wilkes a spus adevărul? Dacă era neatinsă, Ramirez va ști în câteva*

minute de intimitate cu ea. Iar el nu va plăti prețul convenit decât dacă era sigur că afacerea era pe placul lui.

Douglas oftă. Chang Su ar putea fi convinsă să o examineze pe Rachel pentru a stabili adevărata stare de lucruri.

Trăsura se opri, iar Douglas coborî, recunoscător pentru răcoarea aerului nocturn. Dar îndoielile îl urmăreau ca niște dulăi care se pregăteau să-l apuce de picioare.

Rachel își petrecuse noaptea în patul lui

Jonas Wilkes. Spre satisfacţia oamenilor pe care îi trimisese să o ia, ea fusese complet dezbrăcată.

Douglas Frazier înjură. Poate că ar fi trebuit să ia cecul lui Wilkes şi să onoreze afacerea. Poate că ar fi fost mai avantajat. De

altfel, nimfa cu ochi violeți era de o inocență discutabilă și mai era și bolnavă. Poate că nici nu va supraviețui călătoriei.

Ciocăni scurt la ușa unei căsuțe. Mirosul de pește stricat și de măruntaie îi înțepa nările; se întrebă cum puteau suporta diavolii

ăștia să trăiască așa cum trăiau. Dar erau atât de-al naibii de resemnați.

Se auzi un sunet de fluier și apoi o explozie de durere în ceafa lui Frazier. Trase o înjurătură în timp ce genunchii i se îndoiră sub el și gemu când partea laterală a capului

se izbi de o treaptă de lemn.

Chang Wo îl târî pe căpitan de pe trepte în umbră; era greu și această treabă îi luă câteva minute prețioase. Când termină, îngenunche și legă mâinile căpitanului la

spate. Mai era și vizitiul trăsurii. Acesta nu auzise nimic, dar va deveni suspicios dacă nu apărea căpitanul. Chang analiză aceste fapte în minte în timp ce căutând batista lui Frazier o făcu ghemotoc și i-o strecură printre dinți, adânc în gât.

Omul era ca un leu mare, roșu. Când se va trezi, legăturile îl vor ține numai pentru scurt timp, întrucât furia îi va da multă putere.

Chang se strecură înapoi în coliba unde Su aștepta, speriată și înnebunită.

— Ai omorât? șopti

ea, ridicându-și ochii spre fața fratelui ei. Ai omorât leul de mare?

Chang clătină capul, impacientat de frica ei, dar prea conștient de cruda realitate.

— Domnișoara este gata?

— Ea mult bolnavă. Nu poate.

Chang mersese prea departe acum pentru a se mai putea întoarce. Îl doborâse pe Frazier, care poate se mișca deja în întuneric.

— Noi purtăm, spuse el.

O luără pe fata inertă și o duseră pe sus, între ei, strecurându-se încet

în noapte, având grijă să se menţină în umbră când trecură pe lângă trăsura căpitanului.

Cu o trăsură şi un cal de închiriat, Griffin merse în susul dealului spre comunitatea chinezească. Alcătuită din cocioabe mizere şi

sărace, nu era un loc care să inspire mândrie civică.

Acești oameni liniștiți, cu pielea galbenă, fuseseră bineveniți odată când a fost nevoie să se construiască linia ferată. Erau renumiți pentru capacitatea lor de a sta

atârnați de o frânghie, timp de paisprezece ore în șir, lucrând cu eficiență și fără să se plângă; pentru agilitatea lor de a pune cantități de dinamită în locuri periculoase în care alți oameni refuzau să meargă. Și toate astea pentru un castron de

orez și un minuscul salariu.

Griffin își aminti revoltele aprige contra chinezilor la jumătatea decadei. După ce șinele de cale ferată au fost instalate, locurile de muncă s-au redus. Concurența a devenit acerbă, iar acceptul

oamenilor galbeni de a lucra pentru aproape nimic nu a mai fost venerat, ci era disprețuit.

Griffin scuipă. Așa era natura recunoscătoare a omului. „Ai servit scopului. Acum du-te acasă".

Ceva în interiorul lui se încordă brusc când coti după un colţ şi intră pe altă stradă. În lumina lunii, el putu vedea că în faţă era o altă trăsură şi că un bărbat zbiera furios; un bărbat alb, judecând după cadenţa cuvintelor şi timbrul vocii.

Instinctiv, Griffin opri trăsurică, sperând că apropierea sa nu fusese observată datorită scandalului.

Frazier! Maniacul care urla era chiar Frazier. Griffin își ținu răsuflarea.

— N-a fost nici o trăsură, îți spun!

scheuna figura întunecată din cutia trăsurii.

— Chinezii ăia probabil că s-au strecurat pe lângă mine când eram pe jos!

Frazier își etală toată furia și panica.

— Iar eu îți spun că ești un mincinos,

Hudson! Cât ți-a plătit Wilkes?

— Căpitane, jur că n-a fost nimeni aici!

Statura uriașă a lui Frazier părea oarecum doborâtă; el se *târî până la* trăsură, se urcă înăuntru și îl aruncă la pământ pe vizitiul care tremura. Hudson se

refugie umil la adăpostul întunericului dens al unui grup de pini.

Lumina lunii era puternică. Dacă Frazier s-ar fi întors în direcţia lui Griffin, în mod sigur l-ar fi văzut şi *şi-ar* fi dat seama că partea adversă l-a prins în capcană. Dar uriaşul intenţiona să-şi

urmeze propriile obiective.

Dominând ca un munte cutia vizitiului, Frazier se aplecă, luă hăţurile şi se îndrepta din nou. Griffin îl privi cu un soi de admiraţie încărcată de ură cum îşi aduse echipajul panicat sub control şi întoarse

faetonul cu eleganță. Totul în interiorul lui Griffin țipa după sângele lui Frazier, dar rămase liniștit în trăsurică, așteptând. După ceea ce păru cel mai lung minut din viața lui, el luă hățurile și urmă trăsura la o distanță discretă.

Imediat fu evident că

Frazier se întorcea la malul apei; probabil intenționa să-și piardă urma și să fugă. Oricare ar fi fost intențiile sale, era puțin probabil ca Rachel să facă parte din ele.

Griffin simți un amestec de ușurare și de frustrare. Unde era

Rachel acum? Era încă în viață?

Un nor trecu *peste lună,* acoperind-o și apoi se îndepărtă din nou.

O formă mică cu codiță, ieși în fața trăsuricii, agitându-și brațele cu disperare.

— Doctore Fletcher? Doctore Fletcher!

Griffin își înfrânează calul și cercetă în întuneric. O rază de lună lumina trăsăturile agitate ale chinezului.

— Chang?

Acesta aprobă din cap viguros.

— Tu iei domnișoara! se rugă el cu respirația tăiată, dispărând în

umbră și *apărând* din nou cu Rachel sprijinită între el și o fată subțire, speriată.

Rachel! Griffin sări jos atât de rapid, încât impactul îl făcu să-i vibreze tot corpul, iar *capul* începu să-i *vâjâie* de durere.

Respiră adânc, își

reveni și o ridică pe Rachel, care era inconștientă, în brațe.

Ea se agita opunându-i rezistență și un sunet strangulat îi ieși de pe buze.

— Nu...

Griffin închise ochii și își sprijini fruntea de a ei. Nu putea scoate nici

un cuvânt de mângâiere și de liniștire.

Chang îl trase ezitând de mânecă.

— Domnișoara spune Chang primește slujba înapoi. Spune domnul Wilkes lăsă Chang lucrează din nou.

Griffin deschise ochii.

— Dacă nu va face

asta, o voi face eu. Dar ar fi mai bine să dispari din vedere până când Drifter ridică ancora.

— Nicăieri Chang ascunde! protestă omulețul disperat și vocea lui se ridică într-un slab val de panică.

Griffin o ridică pe Rachel cu grijă în

trăsurică, scoase niște bancnote mototolite din buzunar și i le întinse pe toate lui Chang, cu excepția câtorva dolari.

— Asta s-ar putea să te ajute,

Chang se holbă la bani, nevenindu-i să creadă.

— Cumpără cal, suflă

el în cele din urmă. Cumpără căruţă.

— Vino să mă vezi de îndată ce te întorci în Providence, spuse Griffin, urcându-se în trăsurică. Şi, Chang, mulţumesc...

Chang şi femeia dispărură un moment mai târziu.

Griffin o ridică pe Rachel, se așează și apoi o puse din nou jos, astfel încât capul ei să-i stea în poală. Respirația ei regulată părea o muzică în noapte.

Îi atinse pulsul în spatele urechii drepte și zâmbi. Avea nevoie de liniște și îngrijire, dar își

va reveni. Acest lucru îi ridică moralul lui Griffin.

Când Rachel va fi suficient de puternică, vor putea vorbi despre noaptea din tabăra de la munte, noaptea când au făcut dragoste și ceea ce a însemnat pentru el în realitate. Poate că ea n-o

să-l mai vrea; ar putea părăsi regiunea pentru totdeauna sau poate, Doamne ferește, se va mărita cu Jonas.

Conștient că problemele nopții încă nu s-au terminat nici pe departe, el o depuse pe Rachel în grija competentă a prietenilor

săi, domnul și doamna O'Riley, și își conduse calul și trăsurică spre malul apei.

Frazier, se gândi el, când sunetul unui tărăboi în creștere ajunse la urechile lui, *vreau o bucată din tine.*

Lupta se dădea pretutindeni: pe malul

apei, pe debarcader, chiar pe bordul lui *Drifter*. Trupuri căzeau în apă de pe punte, iar ţipetele de furie şi durere se auzeau din toate părţile.

Griffin cercetă înghesuiala de marinari şi îl văzu pe Jonas în mijlocul încăierării. Cu

spatele la un munte de lăzi de whisky el lansă un decent pumn în stomacul de mamut al lui Frazier.

Acesta nici măcar nu se clinti.

Griffin sări peste balustradă și alergă pe debarcader, simțind deja că minunea începea de

la picioare.

— Rachel este în siguranță, spuse el, spre satisfacția lui Jonas.

Un zâmbet răsări pe fața lui Jonas, *dar* fu repede înlocuit de o grimasă atunci când căpitanul îl pocni drept în stomac.

Griffin se gândi să

lase lupta să-și continue inevitabilul curs dar nu se putea îndura să plece. El și Jonas se vor socoti mai târziu pe teren propriu.

Ca la comandă, piciorul lui drept zvâcni înalt într-un arc grațios și nimeri exact în capul lui Frazier, făcându-l să

cadă în genunchi. Debarcaderul păru să vibreze sub impact.

Douglas Frazier era un bărbat înalt și chiar dacă păru uluit în timp ce se ridica întâi pe vine și apoi în toată înălțimea, Griffin știa că era departe de a fi învins.

El zvâcni puternic și Griffin se aplecă, simțind protestul sălbatic în coaste. Își *lovi* tocul cizmei în gâtul lui Frazier, privi fără satisfacție cum acesta căzu din nou în genunchi și cu indiferență când acesta reuși să se ridice din

nou.

Căpitanul era acum extrem de furios și, ca urmare, fără scrupule. Ridicându-și ambele mâini, se aruncă spre gâtul lui Griffin vrând să-l sugrume așa cum un urs strânge trunchiul unui copac. O clipă, Griffin își pierdu

echilibrul; nu putea respira, cu atât mai puțin să facă o mișcare pentru-a îndepărta strânsoarea.

Vocea lui Jonas se auzi undeva pe aproape, dându-i un imbold.

— Voia să o vândă pe Rachel, Griffin. Frazier voia să o vândă vreunui

ticălos bogat, pentru distracţie.

Amintirea acestui lucru explodă în mintea lui Griffin, frângându-i orice raţiune. Atunci când își reveni, Jonas și Malachi se luptau să-l potolească, în timp ce Frazier zăcea nemișcat pe debarcaderul ud,

mișcător.

Griffin se eliberă de cei doi bărbaţi, se răsuci şi merse împleticindu-se spre mal. Poliţia tocmai sosea, iar Malachi îi întâmpină enumerând numeroasa listă de păcate.

Chicotind asupra micii ironii, Griffin se

urcă în trăsurica furată și plecă.

21

Rachel simţi căldura soarelui pe faţa ei, mângâind-o, îndemnând-o să deschidă ochii şi să-l observe. Genele ei fluturară, dar se temu să

privească.

Era întinsă și aștepta senzația de balansare a unui vapor pe mare, dar aceasta nu veni. Deci, nu se afla pe ocean, în drum spre un bărbat necunoscut care să o devoreze. Lacrimi de recunoștință îi umplură ochii.

Mâinile lui Rachel se mișcară și știu că nu se afla nici în coliba lui Chang. Acolo zăcuse pe un pat îngust, dar acesta era în mod cert un pat adevărat, iar cearșafurile erau făcute dintr-un material delicios de moale care fâșâia când se mișca.

Curiozitatea triumfă asupra fricii și Rachel deschise ochii. O femeie ședea alături, într-un balansoar, tricotând și fredonând încet un cântec familiar. Părul ei era deschis la culoare și lumina soarelui îi dădea nuanțe de roz-auriu și argint. Ea păru să simtă

privirea lui Rachel și privi pe deasupra puloverului de lână roșie pe care îl tricota. Fața ei era a unei femei; tinere, deși avea mici riduri vizibile la colțurile ochilor de un albastru-închis și la colțurile gurii ei generoase.

— Bună dimineața,

spuse femeia amabil. Eu sunt Joanna O'Riley; eşti în perfectă siguranţă aici, aşa că să nu-ţi fie frică.

Rachel simţi că nu ar fi putut fi înspăimântată de această femeie, chiar dacă s-ar fi trezit şi ar fi găsit-o lângă patul ei cu un bici în mână.

— Unde...

Joanna O'Riley se ridică de pe scaunul ei și lăsă lucrul de mână jos. Pe când traversă camera, se întâmplă cel mai ciudat lucru: păși într-o rază de soare aurie care dânsa în sus și în jos ca un stâlp. Această lumină îi împrumuta o

frumusețe de nedescris, ireală.

Rachel fu oarecum surprinsă, până când privi în sus și văzu că era acolo o fereastră în tavan, o fereastră care era rotundă și care avea spițe ca roata unei trăsuri.

Doamna O'Riley era

acum lângă patul el, ţinându-i mâna.

— Ai vrea să-l vezi acum pe Griffin? întrebă ea.

Acest pat de mătase, această cameră scăldată în lumină şi în plus Griffin? Oare visa? îi puse cu voce tare această întrebare.

Doamna O'Riley zâmbi.

— Nu, Rachel, ești trează.

Neîncrezătoare, Rachel își frecă un picior cu unghia celuilalt picior, pentru a se asigura că era așa. Asta era în mod cert lumea reală.

— Dar cum... unde...

Joanna O'Riley râse.

— Soţul meu şi cu mine suntem prietenii lui Griffin. El te-a adus aici noaptea trecută, după ce povestea aceea groaznică cu căpitanul Frazier s-a încheiat. Acum pot să te rog să-mi dai voie să-l aduc aici

înainte să nu înnebunească de tot cu mormăitul și nesuferita plimbare de la un capăt la altul al încăperii?

Rachel roși și apoi aprobă.

— Mulțumesc, doamnă O'Riley!

— Joanna.

— Joanna, acceptă

Rachel simțindu-se foarte nervoasă și foarte fericită în același timp.

Când Griffin apăru la capătul patului, câteva minute mai târziu, Rachel fu îngrozită. Fața lui era atât de rău bătută că de-abia mai semăna cu el, iar hainele îi erau în dezordine. Printr-o

crăpătură a butonierelor de la cămașă, ea putu vedea bandajul care-i cuprindea coastele.

— Griffin, ce s-a întâmplat?

Zâmbetul lui era o dovadă clară că acest străin bătut era într-adevăr Griffin Fletcher, care avea disperată

nevoie de un bărbierit.

— Nu are importanță, spiriduș. Cum te simți?

Pentru prima dată, Rachel realiza, că purta o cămașă de noapte dintr-un *anumit* tip de satin și simți cum lumina soarelui îi acoperea cu căldura lui

sânii. Roșind, ea își trase cuvertura până sub bărbie.

— Mă simt mai bine.

Griffin râse și clătină din cap.

— Ești în siguranță cu mine, spiriduș. Ceea ce nu înseamnă că nu te găsesc atrăgătoare.

Rachel *era încurcată.*

Oare acesta era același bărbat care, practic, o aruncase pe bordul vaporului cu aburi, cu numai câteva zile în urmă la Providence?

El apucă stâlpul sculptat al patului și se aplecă puțin în față. Mișcarea păru țeapănă și precaută, probabil

coastele lezate îl dureau.

— Am indicaţii stricte din partea doamnei O'Riley să nu rămân în această cameră mai mult de cinci minute. Când vei fi mai în putere, vom vorbi, cu permisiunea ta, desigur.

Rachel era extrem de curioasă, dar prea

slăbită pentru a putea face ceva. Ea se relaxă puțin lăsându-se pe pernele pufoase din spatele ei.

— Când voi fi mai în putere, repetă ea, dând cuvintelor un ton de promisiune. Griffin?

— Ce?

— *Nu* știu ce s-a

înfâmplat, dar Joanna mi-a povestit că tu m-ai adus aici și că nu trebuie să-mi fie frică întrucât totul s-a terminat. Căpitanul Frazier nu va veni după mine, nu-i așa?

Ceva amenințător luci în ochii întunecați, apoi se stăpâni.

— Nu, spiridușule. Nu va veni.

Privirea lui Rachel alunecă de la bandajele care îi legau pieptul spre față și înapoi.

— Ai fost rănit așa, încercând să mă ajuți?

E l *clătină* capul lui superb și o parte din lumina care păru că

scaldă încăperea, se opri în părul lui negru, încâlcit.

— Molly Brady mi-a făcut asta. Să vezi, tocmai frecase podeaua din salon, iar eu am traversat...

Rachel chicoti.

— Mincinosule.

Griffin oftă, iar ochii

lui o mângâiară pe Rachel – sau numai și-a imaginat acest lucru?

— Cele cinci minute au trecut, spuse el. Odihnește-te. Apoi se *întoarse* și se îndepărtă.

O clipă, Rachel fu convinsă că nu ar putea suporta să-l vadă plecând.

— Griffin?

El se întoarse din ușă și se strâmbă, cu falsă nerăbdare.

— Ce este?

— Mulțumesc.

Griffin dădu numai din cap, dar era ca și cum ar fi traversat camera și ar fi atins-o.

În lumina puternică a zilei de început de vară, părea incredibil că evenimentele din noaptea trecută avuseseră loc cu adevărat. Griffin oftă și un început de zâmbet îi apăru pe buze. Rachel era în siguranță și se refăcea. Nimic altceva

nu părea să mai aibă importanţă.

În grajdurile din spatele frumoasei case din cărămidă a doctorului John O'Riley, Griffin îşi recuperă calul şi trăsurica pe care le furase de pe Skid Road noaptea trecută. Le va lăsa de unde le luase, se

va întâlni cu Jonas și va cumpăra ceva *pentru* Rachel.

Golful Elliott strălucea în depărtare, ca și cum ar fi încercat să rivalizeze cu cerul. În spatele lui, spre vest, se înălța splendoarea stâncoasă, albă a Munților Olimpici. Și

copacii, erau atât de mulți copaci. Griffin nu o b o s e a *niciodată de* verdele lor incredibil, care-ți șoca privirea.

Trebui să-și concentreze din nou atenția asupra traficului intens.

Pe Skid Road, Griffin abandonă trăsurică și

calul, știind că animalul fusese hrănit, adăpat și îngrijit, și se îndreptă spre micul hotel unde Jonas locuia ori de câte ori venea la Seattle.

Vizita în camera lui Jonas nu va fi o vizită protocolară, dar nu va fi nici un atac. La Providence ei se băteau

în permanență, ăsta era un obicei care a început probabil în momentul în care mamele lor au făcut greșeala să-i pună împreună în același cărucior, dar Seattle era teren neutru.

După ce trecu de funcționarul de la recepție, făcând un

semn impacientat cu mâna, Griffin urcă treptele și ciocăni la ușa cunoscută.

— Jonas? Lasă-mă să intru.

— Este deschis, veni răspunsul pe un ton plat.

Griffin intră și închise ușa în urma lui. Jonas

era încă în pat, iar draperiile erau trase pentru a împiedica intrarea razelor de soare. Când Griffin le deschise, fu surprins să o vadă pe doamna Hammond. Fosta doică și actuala menajeră a lui Jonas dormea pe un scaun cu spătarul înalt și

drept.

— Ce naiba...

— Vorbește încet! spuse Jonas iritat, fără să facă. Vreo mișcare că ar intenționa să se dea jos din pat.

— Este obosită.

Griffin aprobă cu mirare.

— Nu a avut bani

pentru o cameră, Jonas?

Jonas râse, deși nu ar fi vrut.

— Ticălosule. Ar fi putut avea orice pat ar fi dorit din acest hotel, dar ea a vrut să stea aici și să se uite la mine.

— Gusturile nu se discută, ridică Griffin din umeri, sprijinindu-

se de birou și încrucișându-și brațele.

— Ar trebui să apari la Operă, Griffin. Ești al naibii de amuzant.

— Am fost bătut de o femeie grasă cu moațe pe sâni.

Jonas râse din nou și se așează mai bine în pat.

— La naiba, Griffin,

taci din gură. Este prea devreme pentru astfel de prostii.

— Urmă o scurtă tăcere; apoi doamna Hammond sforăi și amândoi râseră din nou. Zgomotul o trezi și ea îi privi, îmbufnată și roșie la față.

Mormăind ceva

despre niște cafea, ea ieși.

Râsul se stinse în ochii lui Jonas.

— Ce face Rachel?

— O să fie bine.

— Unde este?

— La prieteni de-ai mei, Jonas. De asta am venit să vorbesc cu tine.

Jonas era în mod

vizibil plictisit. Se așează mai bine în perne și privi în tavan.

— Să auzim.

— Trebuie să o lăsăm în pace, o perioadă de timp, amândoi. Are nevoie de timp și are nevoie de odihnă. Am să mă țin deoparte dacă și tu faci la fel.

— Tu știi unde este, iar eu nu știu. Asta face cam dificil să fiu sigur că vei pune în aplicare ceea ce propui, Griff.

— Nu și dacă ne întoarcem la Providence împreună. Astă-seară.

Jonas înghiți și se gândi un moment.

— De acord, dar cu o

condiție. Să ne asigurăm că Frazier nu intenționează să se târască de sub vreo piatră unde stă ascuns și să pună mâna pe ea.

— De acord, spuse Griffin, traversând camera din nou, spre ușă.

— Ne întâlnim la

tribunal peste o oră și vorbim cu poliția.

— O să fiu acolo.

Griffin deschise ușa să plece.

— Ea este în siguranță acolo unde se află, Jonas, spuse el.

— Asta ar fi bine, insistă Jonas. Și, Griffin...

— Ce este?

— Nimic nu s-a schimbat.

— Știu, răspunse Griffin. Apoi ieși și închise ușa după el.

În următoarea jumătate de oră, Griffin vizită trei magazine diferite. În ultimul, un magazin de bijuterii în

Pontius Buiding, găsi ceea ce voia, îl cumpără și înghesui micul pachet în buzunarul cămășii.

Din nou afară, Griffin merse la biroul de telegraf. Va fi greu să o părăsească pe Rachel acum, chiar și pentru câteva zile. În timp ce dictă telegrama

informând-o pe Molly că totul este în ordine, el se neliniști.

Ce s-ar întâmpla dacă Frazier ar fi eliberat din închisoare? Ar putea să o caute pe Rachel pentru a se răzbuna pentru umilințele suferite noaptea trecută.

O jumătate de oră

mai târziu, Jonas și Griffin se întâlniră în fața tribunalului. Fără să schimbe un singur cuvânt, intrară.

Frazier nu va pleca nicăieri, după cum îi asigură un polițist. Era încă în stare de inconștiență, dar când își va reveni, nu va fi

eliberat. Nu, se găsiseră destule dovezi atât în casa de închiriat, cât și în cabina lui de pe vasul *Drifter* pentru a-l ține în închisoarea teritorială pentru tot restul zilelor sale.

Griffin privi în direcția lui Jonas și știu că vărul său simțea

aceeași dorință ca și el.

— Vreau să-l văd pe Frazier, spuse el.

Polițistul ridică din umeri și îi duse la subsol unde erau încarcerați peste o sută de deținuți. Frazier avea celula sa proprie și un doctor îl examina. John O'Riley tocmai închidea geanta

medicală, se întoarse și întâlni privirea lui Griffin.

Ăsta fu cel mai mare ghinion. Jonas îl cunoștea pe O'Riley, știa că în ciuda marii diferențe de vârstă, cei doi doctori erau prieteni apropiați.

Griffin riscă o privire

piezișă spre Jonas și văzu o lumină lucindu-i în ochi. Ghicise unde se afla Rachel, asta era evident

— Cum mai îi este, doctore? întrebă polițistul, care nu-și dădu seama de tensiunea bruscă din atmosferă.

John râcâi impacientat la ușa celulei.

— Dă-mi drumul, Horace, și am să-ți spun.

Horace se grăbi să se conformeze și îi conduse înapoi în biroul mic și în dezordine. Acolo, John O'Riley își scoase o batistă mototolită din

buzunarul hainei și își șterse fruntea.

— Frazier este în comă, spuse el în cele din urmă. Sincer, nu cred să supraviețuiască acestei nopți, cu atât mai puțin să poată să se prezinte la proces.

Horace părea destul de îngrijorat, iar fața lui

Jonas era tensionată. Griffin nu era sigur ce simțea el însuși: ură, în mod cert, dar și un soi de rușine. Orice ar fi fost Frazier, era totuși o ființă umană și, dacă murea, asta se datora lui Griffin.

Doctorul O'Riley își drese glasul, având grijă

să nu privească în direcţia lui Griffin.

— Horace, oamenii tăi îl căutau pe celălalt bărbat, cel cu care s-a luptat căpitanul noaptea trecută? Poate intenţionezi să-l arestezi şi pe el?

Horace clătină din cap.

— Căpitanul Lindsay – este căpitanul lui *Merrimaker* – spune că lupta a fost provocată.

O urmă de uimire apăru pe fața bărbatului cu maxilare puternice și mustață.

— Mi-ar fi plăcut să văd lupta asta, John. Din câte am auzit, a fost

ceva ce nici tu, nici eu nu am mai văzut.

Griffin se simți rău. Fără să spună un cuvânt, părăsi tribunalul și rămase să privească turnul cu clopot al bisericii de peste drum.

Curând, o mână se odihni pe brațul său.

— Griffin, începu

John O'Riley, pe tonul potolit, calm cu care își liniștea pacienții. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Nu te mai chinui singur.

— Sunt doctor, șopti el.

— Înainte de asta ești bărbat. Și bărbații își pierd uneori capul, mai

ales când este vorba de o femeie atât de atrăgătoare ca Rachel.

Griffin închise ochii, aducându-și aminte.

— Am vrut să-l omor, John.

Oftatul lui John îi trădă neliniștea și vârsta înaintată.

— Cred că bătrânul

Mike a vrut să te pregătească, atunci când l-a angajat pe francezul acela care să te învețe să lupți mai deosebit, dar cred că mai mult ți-a făcut un deserviciu prin asta. De fapt, chiar mai mult decât unul singur. Dar creatura aia bătrână era tot atât de

încăpățânată și voia ca tu să fii taurul pădurilor.

Griffin deschise ochii, cercetă fața prietenului său, prietenul tatălui său.

— O să faci tot ce poți pentru Frazier?

— Știi bine că am să fac, Griffin. Dar dacă moare, ține minte că

nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă Frazier n-ar fi fost ceea ce este. Iar tu trebuie să cântărești greutatea pierderii vieții lui față de viețile tuturor tinerelor fete care nu vor mai sfârși în capcana vasului său în drumul lor spre iad. Făcu o

pauză, apoi adăugă: Dacă se va termina că tu ai luat o, viață, Griffin, adu-ți aminte de toate viețile pe care le-ai salvat.

Griffin respiră adânc și aprobă din cap:

— Mă duc să dorm puțin. Mulțumesc, John.

O'Riley zâmbi.

— Așa să faci. Și ar fi bine să și mănânci ceva.

Apoi, văzându-l pe Jonas că se apropie, bătrânul se încruntă și se îndreptă spre una dintre trăsurile care așteptau pe drum.

Jonas zâmbi.

— Spre deosebire de tine, prietene, eu am

avut bunul-simț să închiriez o trăsură. Vrei să te duc până la locuința lui O'Riley sau ești. Decis să o iei pe jos?

Griffin trase o înjurătură.

— Bine. Rachel stă la John și la Joanna, la naiba! Și, Jonas,

Dumnezeu să te aibă în pază dacă încerci să te apropii de ea.

Jonas își ridică sprâncenele.

— Nu ai încredere în mine?

— De ce naiba să am?

Jonas ridică din umeri, dar privirea din ochii lui era serioasă.

— Cred că nu pot să te învinuiesc pentru asta; noi doi am avut disputele noastre.

— Ca acum, de exemplu. Ai de gând să respecți învoiala noastră sau nu?

Jonas se îndreptă spre o trăsură ponosită la care era înhămat un cal

obosit. Se urcă, luă hăţurile şi zâmbi acru în direcţia lui Griffin care i se alătură.

— Am să-mi ţin promisiunea, Griffin, dar o fac pentru Rachel, nu pentru tine. După ce se va face bine, orice învoială cade.

Griffin se lăsă pe

spate, cu ochii la drum,

— Destul de corect, spuse el.

Rachel nu mai cunoscuse niciodată un asemenea lux. Dar acum, datorită infinitei bunătăţi a Joannei O'Riley era înconjuratăjle el. Prima minune a fost un ceainic

cu ceai aromat, completat cu cantităţi de zahăr şi cremă, aduse în camera lui Rachel pe o tavă şi lăsate pe noptiera de lângă pat.

Odată cu prânzul sosiră alte delicatese – pere cu scorţişoară. Bineînţeles, Rachel mai mâncase pere în diferite

ocazii, dar culese direct din pom și care încă aveau coaja tare, pătată. Însă aceste fructe erau cu totul diferite; fuseseră decojite și coapte într-un sos dulce, aromat, cu scorțișoară, de culoare roșu-rubiniu.

Joanna era amuzată de uimirea ei.

— Rachel, cred că tu ai putea să trăiești numai cu pere și ceai dulce.

— Mmm, răspunse Rachel, închizând ochii de plăcere, în timp ce mesteca ultima bucățică dulce. Nu vreau să mai mănânc niciodată altfel perele.

Joanna râse.

— Ăsta este mare păcat, deoarece avem o cămară plină de pere de mentă. Ele se fac în sos verde ca smaraldul.

Rachel privi țintă la ea, iar râsul încă plutea în aer când Griffin intră prin ușa deschisă.

Joanna îi aruncă o

privire ștrengărească și îi spuse:

— Griffin, dragul meu, dacă intenţiile tale faţă de această tânără doamnă sunt serioase, ar fi bine să plantezi o livadă de peri.

El arătă atât de nedumerit de acest sfat, că un torent de chicoteli

răsună din gâtul lui Rachel. Griffin își scărpină ceafa într-o comică nedumerire și murmură:

— Îmi place când vă amuzați voi două.

Joanna se strâmbă la el, luă tava devastată din fața lui Rachel și părăsi camera.

Griffin se așează pe *marginea patului, iar fața lui era* deodată palidă și îngrijorată. Fără să gândească, Rachel se întinse și îi mângâie obrazul cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea ușor.

Vocea lui Griffin era

răgușită și, deși nu se depărtă de atingerea ei, își feri ochii.

— Rachel, trebuie să mă întorc la Providence.

Încet, Rachel își retrase *mâna și căzu* pe *perne.*

— Oh.

Degetul arătător al lui Griffin i se opri sub

bărbie, apoi îi mângâie conturul în sus.

— Pacienţii mei, Rachel. Trebuie să mă întorc la ei.

Rachel aprobă.

— Da.

El se ridică din nou, brusc, şi o clipă fu mânios. Dar cuvintele lui dezminţeau furia; ele

ajunseră în sufletul ei ca niște degete care apucau și nu mai dădeau drumul.

— Rachel, te iubesc!

Rachel rămase fără grai; buzele ei se mișcară, dar nu ieși nici un sunet. Senzații nebunești, sublime, o cuprinseră, ca un

caleidoscop colorat.

Griffin puse ușor un deget pe gura ei. Apoi scoase un pachet mic din buzunar și i-l puse în mână, spunând:

— Mă întorc săptămâna viitoare, Rachel. Să fii sănătoasă până atunci.

El se aplecă și buzele

lui le atinseră pe ale ei; apoi ieși. Ușa dormitorului se închise ușor în urma lui.

22

Rachel privi uşa camerei sale mult timp, abia îndrăznind să creadă ceea ce auzise. Griffin Fletcher o iubea, era incredibili îşi aminti de pachetul pe care i-l

îndesase în palmă și cu degete tremurânde îl deschise. Cuibărită în hârtia maronie se afla o delicată brățară de aur, cu un mic breloc, ce reprezenta un minuscul ferăstrău executat cu migală.

Rachel râse; apoi începu să plângă. Își

trecu brățara peste încheietura mâinii și o admiră, mișcându-și brațul astfel încât lumina care se cernea prin fereastră să nimerească pe metal, făcându-l să pară de foc. El o iubea, iar noaptea de dragoste din tabăra forestieră însemnase

pentru el la fel de mult cât însemnase și pentru ea, ca dovadă, minusculul breloc.

Adormi și când se trezi casa era aproape întunecată. Timp de câteva momente groaznice Rachel crezu că a visat numai că Griffin i-a spus că o

iubește; dar apoi își aminti de breloc și îl pipăi cu mâna; era acolo, atârnând la încheietura mâinii ei. Urmări cu degetul dinții minusculului ferăstrău.

Rachel se întinse și aprinse lampa de lângă pat. Ea avea cuvintele lui Griffin la care să se

gândească și avea brățara; dar el plecase. Putea simți absența lui ca un ecou în casa O'Riley, aidoma unui sunet amplu, trist, de gong.

O săptămână. El promisese să se întoarcă peste o săptămână. Rachel își uscă lacrimile

care i se adunaseră pe gene, iar când Joanna veni cu tava cu mâncare, Rachel avu grijă să zâmbească.

Probabil simțind singurătatea bine ascunsă a lui Rachel, Joanna se așează și începu să tricoteze, în timp ce prietena ei mânca. După

aceea, ea luă o carte de pe un raft de sub geam, o deschise și începu să citească ușor din *Visul unei nopți de vară*.

Rachel adormi și când se trezi din vise, venise vara. Ea dorea să se însănătoșească.

Păru că dragostea lui Griffin și brățara

deosebită au exercitat o vrajă nemăsurată. Până în ziua următoare Rachel se simți suficient de bine pentru a părăsi patul pentru scurte perioade de timp. După o zi, ea se refăcuse atât de mult, încât doctorul O'Riley îi permise, mormăind, să facă o

scurtă plimbare cu trăsura împreună cu Joanna.

Aproape imediat, marea bucurie a lui Rachel pentru această perspectivă făcu loc disperării, gândindu-se că nu avea nimic curat, ca să poată îmbrăca. Cu o șoaptă nenorocită, ea

recunoscu acest fapt Joannei.

— Dar asta nu este o problemă, spuse Joanna, cu amabilitate. Deschizând niște uși în capătul îndepărtat al dormitorului, ea dispăru câteva momente. Se întoarse cu o bluză în dungi albe și roz și cu o

fustă din flanel gri.

— Pune astea, spuse ea, înfinzând splendidele lucruri la capătul patului lui Rachel..

Aș muri dacă nu îmi vin bine, se gândi ea, luând în mână frumoasa îmbrăcăminte și bucurându-se în tăcere de incredibila finețe a

acestora.

— Au fost ale Athenei, spuse Joanna, iar în ochii ei albastru-închis se ivi o expresie de tristețe și detașare.

— Athena? întrebă Rachel cu blândețe, nefiind sigură dacă ar fi cazul să vorbească.

Dar Joanna zâmbi cu

căldură și arată spre un paravan pliant de lângă pat.

— Athena a fost... este... fiica noastră. Grăbește-te, Rachel, până când John nu se răzgândește și îți interzice să părăsești casa astăzi.

La fel ca lucrurile pe

care Jonas i le dăruise lui Rachel, fusta de flanel și bluza viu colorată îi veneau perfect. Și deși ea fu liniștită de acest lucru, era oarecum jenată.

Era acea privire stranie în ochii Joannei, atunci când pomenise numele fiicei sale. Și de

asemenea ezitase într-un mod ciudat, ca și cum nu era sigură dacă Athena era o parte din trecut sau o parte din prezent.

Și era ceva mai mult, ceva ce șovăia într-un colț al minții lui Rachel, ca o pisică ce stă la pândă în întuneric sub

un pat sau sub o masă, ceva ce nu putea identifica.

— Unde este Athena acum? îndrăzni ea să întrebe, în timp ce coborau pe o scară spiralată, elegantă, la parter. Și de ce și-a abandonat hainele?

Joanna nu spuse

nimic până când nu ajunseră în holul de la intrare, a cărui podea era acoperită cu marmură. Era o tensiune în zâmbetul ei, iar micile riduri din jurul ochilor păreau oarecum mai adânci.

— Fiica noastră este în Europa, Rachel. Mă

tem că viața la Seattle este puțin cam dură pentru ea. Joanna o bătu ușor pe Rachel pe braț și era o implorare în ochii ei, în zâmbetul reținut: Ce-ar fi să aștepți acolo în spatele acelor uși, până când îi spun lui Cook ce să aducă înapoi? Este o privelişte

splendidă de la fereastra aceea.

Părându-i rău că se amestecase în treburi care nu o priveau, Rachel aprobă din cap și se îndepărtă, pentru a trece prin niște uriașe uși franțuzești.

Fereastra o atrase imediat pe Rachel,

deoarece prin ea putea vedea o porțiune din apa albastră.

Își ținu respirația văzând frumusețea priveliștii care o aștepta în spatele acelor perdele albe, transparente. Tot golful Elliott se întindea în fața ei, strălucind albastru în lumina

puternică a soarelui. Erau bărci de toate dimensiunile și *felurile: fregate* elegante, rapide, bărci de pescuit și vapoare cu aburi, vase de cărat marfa, bărci cu vâsle și canoe. În spate, se înălța frumusețea feroce, cu căciula de zăpadă a Masivului

Olympic. Pe țărmul care mărginea golful erau milioane de copaci veșnic verzi, atât de aproape unul de altul, încât părea că nu ar mai fi putut fi loc pentru nimic altceva.

Rachel închise ochii pentru o clipă, copleșită. Scena era exact ceea ce

visase în prima dimineață mizerabilă de la Tent Town. Cât de mult și-a dorit să poată locui într-o casă ca asta!

Dar acum, oh, acum ar fi dat orice să poată fi din nou în trudita și ștearsa localitate Providence. Să fie în apropiere de Griffin

Fletcher.

Deschise ochii și se întoarse de la fereastră, ca să poată privi camera.

Era superbă, cu candelabrul din cristal lustruit, cu covoarele moi și în culori vii; cu mobilă frumos tapisată. Totul era uriaș în comparație cu încăperile

obișnuite din experiența de până acum a lui Rachel, mai ales giganticul șemineu cu plăci de marmură. Rachel se apropie de el cu uimire și când își ridică ochii pentru a vedea dacă se îngusta spre tavan, văzu pentru prima dată portretul.

Era o, lucrare uimitoare – probabil că pânza era la fel de mare în înălțime cât Rachel – înrămată în lemn sculptat.

Subiectul era o femeie mai frumoasă decât putea Rachel visa că ar fi o ființă muritoare; părul blond,

atât de deschis, încât era aproape argintiu, înconjura o față luminoasă, perfectă. Ochii erau mari și de un albastru extraordinar, iar ei păreau să-l ironizeze într-un, fel pe privitor, așa cum făcea zâmbetul ei care de-abia flutura pe buzele

delicate.

Dar rochia fu cea care îi tăie respirația lui Rachel în primul rând. Era chiar rochia de tafta roz pe care i-o dăruise Jonas, rochia care declanșase în Griffin o furie puternică în acea noapte groaznică, când îi vorbise atât de crud,

ceea ce determinase fuga ei în locuința mamei sale unde se ascunsese.

Ce înseamnă asta? Simțindu-se epuizată, Rachel caută un scaun în care se prăbuși, acoperindu-și ochii cu o mână. Dar portretul părea că exercita o forță mistică, atrăgând-o să-l

privească din nou.

Athena! Desigur, această ființă *nefiresc de frumoasă* probabil că era fiica lui John și a Joannei.

Rachel își închipui că vede o provocare în ochii de culoare indigo, cu gene dese și, de asemenea, o urmă de

răutate.

Făcând un efort de voință, ea își smulse privirea de pe fața zeiței și privi brățara de aur de pe mână. Când răsuci ferăstrăul micuț în degetele ei, ea știu că Griffin Fletcher o iubise pe această femeie, sau o urâse. Indiferent care

erau sentimentele lui trebuie să fi fost violente, altfel nu ar fi reacţionat aşa cum a reacţionat la vederea acelei rochii roz de tafta.

Joanna era lângă scaunul ei înainte ca Rachel să-şi dea seama că se întorsese de la bucătărie.

— Rachel, dragă, ești... Vocea Joannei se întrerupse când își ridică ochii spre portretul fiicei sale. Oh, spuse ea, după o lungă tăcere penibilă.

Rachel o privi cu ochii strălucitori pe această femeie care fusese atât de bună cu

ea.

— Griffin a iubit-o, nu-i așa? șopti ea cu o voce de copil rănit.

Joanna se așeză pe brațul scaunului lui Rachel și cu blândețe atinse fața udă de lacrimi a fetei.

— Da, Rachel, spuse ea foarte blând. Griffin a

iubit-o foarte mult pe Athena într-o perioadă. De fapt, ei urmau să se căsătorească.

Rachel închise ochii pentru a evita șocul provocat de aceste cuvinte, apoi îi deschise din nou.

— Ce s-a întâmplat?

Era durere pe fața

frumoasă a Joannei și de asemenea rușine.

— Nu pot să-ți spun asta, Rachel, ar fi incorect și s-ar putea ca Griffin să nu mă ierte niciodată. Trebuie să-l întrebi pe el.

Distrusă, Rachel își ridică brațul pentru a-i arăta brățara iubită.

— El a spus... mi-a dat asta...

Joanna aprobă din cap, dându-i drumul lui Rachel și era siguranță, fără echivoc, în ceea ce spuse în continuare:

— Scumpo, dacă Griffin Fletcher și-a declarat intențiile față de tine, el a vorbit

serios. El și Athena s-au despărțit acum doi ani. Și nu mă deranjează să-ți spun că nu a fost o despărțire romantică.

— Ei bine, facem plimbarea cu trăsura sau să uit de treburile importante pe care trebuie să le rezolv pe Pike Street?

Sunetul pe care-l scoase Rachel era ceva între sughiț de plâns și râs înăbușit. Ea se ridică de pe scaun și, fără să mai privească înapoi la portret, o urmă pe Joanna, ieșind în lumina strălucitoare de afară.

Dar bătălia era numai pe jumătate câștigată,

pentru că dacă ochii lui Rachel nu s-au mai întors spre imaginea Athenei, în schimb sufletul ei o făcu. Tot timpul coborârii, când ar fi trebuit să admire peisajul și să se bucure de aerul proaspăt, cald, ea se gândea la frumoasa femeie din tablou.

Athena era, în mod cert, un nume potrivit pentru ea; era ființa cea mai apropiată de o zeiță.

Părea incredibil ca vreun bărbat să poată iubi o astfel de femeie și apoi să înceteze să-i mai pese de ea, în totalitate. Rachel oftă. Lui Griffin nu încetase să-i pese,

altfel nu ar fi reacţionat atât de pătimaş, în bine sau rău, la vederea acelei rochii de tafta roz. Oare ce amintiri îi declanşase vederea ei?

Pe Pike Street, Joanna părăsi pentru un moment trăsura şi se repezi într-un magazin pentru a discuta cu

croitorul. Rachel fu mai mult decât mulţumită să rămână în izolarea umbrită a faetonului.

Cu trei zile în urmă, în Johnstown, Pennsylvania, fusese o inundaţie teribilă, devastatoare, când s-a rupt un dig. Rachel încetă să se mai

gândească la Griffin și la Athena la auzul acestei tragedii.

Când Joanna se întoarse, iar vizitiul o ajută să se așeze pe locul ei, ea zâmbi.

— Pari atât de tristă, dragă. Doar nu te mai gândești la fiica, mea, nu-i așa? Ea este

măritată cu un bancher francez pe nume Andr Bordeau.

Rachel scutură din cap și spuse cu toată sinceritatșa că se gândea la îngrozitoarea distrugere din îndepărtatul oraș, din Pennsylvania, la pierderile de vieți și

nenorociri făcute de acest dezastru.

Joanna dădu din cap cu tristețe, iar Rachel știu că îngrijorarea ei mergea mai departe decât exprimarea unei simpatii. Ea și prietenii ei adunaseră hrană, bani și îmbrăcăminte pentru victime, de îndată ce

știrea despre calamitate ajunsese la Seattle.

Ambele femei erau cufundate în gânduri când trăsura se opri brusc. Vehiculul se clătină ușor când vizitiul sări de pe locul său și apăru la fereastră.

Vocea lui de-abia se auzea fiind acoperită de

sunetele jalnice ale unei orchestre de alămuri.

— Trece o procesiune de înmormântare chinezească, doamnă O'Riley, îi spuse el Joannei. Vreţi să încerc să-i ocolesc?

— Doamne ferește, răspunse Joanna impacientată. Singurul

lucru decent este să aşteptăm.

Vizitiul mormăi, dar merse înapoi la locul lui, ţinând în frâu caii nervoşi.

— Vino aici, o chemă Joanna, şi priveşte.

Rachel nu-şi putu imagina cum un astfel de spectacol trist poate

atrage pe altcineva decât pe famila îndoliată, dar se mută de pe locul ei și privi pe fereastră, așa cum i se spusese.

Pentru siguranță, o fanfară conducera grupul trist, în spatele acesteia rula un car funebru, împodobit cu pene. Un chinez se afla

pe scaunul de lângă vizitiul carului și arunca în aer bucățele de hârtie albă. Acestea se răspândeau ca zăpada pe cerul albastru, strălucitor, căzând pe pământ într-o lentă mișcare.

— De ce face asta? întrebă Rachel,

încruntându-se.

Joanna zâmbi trist.

— Pare ciudat toate miile astea de bucățele de hârtie care zboară prin aer, nu-i așa? El încearcă să alunge diavolul, Rachel; ideea este că diavolul va fi atât de ocupat să adune toată murdăria asta, încât îl va

pierde din vedere pe cel decedat și nu îl va putea găsi înainte ca acesta să ajungă în siguranță la Locuința Cerească.

În spatele carului funebru, urmau o serie de căruțe și trăsuri, cu persoane îndoliate îmbrăcate în haine cu aspect de pijamale, de

culoare închisă, și cu pălării ascuțite pe cap.

— Pe măsură ce merg pe Pike Street, spre Cimitirul Lakeview, îi explică Joanna, ei vor coti la multe colțuri; asta este încă o tactică pentru a-l deruta pe diavol.

Rachel era oarecum

amuzată.

— Se presupune că deși diavolul este ordonat, nu se orientează bine în spațiu, comentă ea.

— Da, spuse Joanna, când capătul ciudatei procesiuni apăru ultimul vehicul era un car încărcat cu mâncare de

toate felurile; Rachel putu vedea lăzi cu pui vii, un porc întreg fript și saci uriași care probabil conțineau orez.

— Hrana este pentru spirite?

— Da, confirmă Joanna. La fel ca indienii, chinezii cred că darurile trebuie să fie

lăsate pentru acei strămoși care vor veni să se întâlnească cu cei decedați și să-i îndrume spre casă.

— Cred că este minunat că ei au atâta grijă, spuse Rachel, în timp ce vizitiul se agita nerăbdător în cușca lui, mișcând întreaga

trăsură.

Joanna aprobă din cap.

— Este frumos, Rachel. Îi găsesc fascinanţi pe chinezi. Au fost, din păcate, prost trataţi în această ţară. Mult timp au fost preferaţi la muncă, pentru că ei lucrau

pentru salarii mici. Dar apoi căile ferate au fost terminate, iar dragul „John“ a hotărât deodată că sunt indezirabili. Până în ziua de azi, există o lege care le interzice să posede teren sau o casă.

Rachel își aminti cu claritate revoltele care

avuseseră loc în taberele forestiere. Când avea doisprezece ani și trecea prin Tacoma împreună cu tatăl ei, ea văzuse chinezi care erau încărcați ca animalele în căruțe și duși departe. În alte locuri, cum era Seattle, chinezii erau bătuți sau alungați din

casele lor. Nimeni nu părea să știe unde ar fi trebuit să plece acești proscriși placizi.

Încă o dată, Rachel simți simpatie pentru cei care trăiau la marginea acceptabilității, pentru cei care nu aparțineau nici unui loc cu

adevărat, pentru cei care rupeau hârtie și coteau după colțurile vieții, pentru a-l deruta pe diavol.

Trăsura se mișcă din nou, dar curând se opri într-o piață unde Joanna voia să cumpere articolele de pe lista pe care i-o dăduse Cook.

Din nou, Rachel rămase în urmă, dar, de data asta, nu putu să și-l îndepărteze pe Griffin atât de ușor din minte.

El spusese că o iubește și îi dăduse o dovadă a acestei iubiri pe care să o poarte la încheietura mâinii. Poate printr-un miracol,

va dori chiar să se căsătorească cu ea. Dar dacă făcea asta, oare va avea ea parte de un devotament total sau va fi doar o înlocuitoare a Athenei celei pierdute?

În această situaţie, Rachel ar fi la fel de dezrădăcinată precum Chang sau Fawn

Nighthorse, deși ar trăi restul vieții sub un acoperiș solid, nelipsindu-i nimic; totuși nu ar avea un cămin.

— Rachel închise ochii, simțind mai mult ca oricând lipsa tatălui ei. *Oh, tată, unde ești?* se gândi ea.

Joanna își puse mâinile înmănușate peste cele ale lui Rachel care tremura, luând-o prin surprindere.

— Cred că ziua de azi a fost prea mult pentru tine, dragă. Trebuie să te duc înapoi acasă și să te bagi în pat; dacă o să recidiveze boala, John n-

o să mă scutească de împușcare!

În ciuda amestecului de senzații pe care le avea, Rachel privi spre prietena ei și îi zâmbi.

— De ce ești atât de bună cu mine? Pentru că Griffin m-a adus la tine?

Joanna clătină din cap și îi întoarse lui Rachel

un zâmbet.

— Admit faptul că probabil nu te-aș fi cunoscut, dacă Griffin nu te-ar fi adus la noi noaptea trecută, dar începem să ținem foarte mult la tine.

Rachel roși și își plecă capul.

Vocea Joannei era

gravă.

— Este atât de greu de crezut asta, Rachel? Să-i pese cuiva de tine, fără să fie obligat la acest lucru?

Rachel nu știu ce să răspundă, așa încât rămase tăcută.

Joanna râse cu căldură.

— Ei bine, vrei să-ți spun toate motivele pentru care John, Griffin și eu credem că ești splendidă?

Dar Rachel nu-i dădu niciun răspuns. Din nou degetele ei căutară și găsiră micul breloc de pe brățara ei. Într-un fel, magia acestuia scădea;

ea nu se putu abține să nu se compare cu splendida Athena.

Aceasta era frumoasă, aproape sigur că fusese educată la școli bune și, probabil, sofisticate. Bănuia că era și genul aventuros, altfel nu ar putea trăi atât de departe de familia și de

țara ei.

Rachel știa că ea însăși era o femeie drăguță, dar sub nici un chip nu putea pune înfățișarea ei în aceeași categorie cu cea zei ască a Athenei.

Disperarea se răsuci în interiorul ei, în acea zi de 3 iunie. Celelalte

comparației pe care le făcu Rachel erau la fel de jalnice *ca* prima; practic, ea se educase singură, iar rezultatul obținut conținea multe goluri.

În loc să fie sofisticată, Rachel era sigură că era necioplită, complet ignorantă în lucruri cum ar fi dansul,

maniera de a mânca la masă și conversația specifică unei doamne. În ceea ce privește a fi aventuros... ei bine, Rachel avusese parte de astea în toți anii de călătorii dintr-o tabără forestieră în alta împreună cu tatăl ei. Ea nu-și dorea nimic

altceva decât un cămin și o familie a ei.

Simți această dorință mai pregnant atunci când trăsura ajunse în față casei mari, frumoase a familiei O'Riley. Ei erau amabili, dar ea nu aparținea acestui loc, mai mult decât aparținuse

pensiunii domnișoarei Cunningham, în Tent Town, sau în biroul plin de cărți din casa lui Griffin.

Singură, în dormitorul însorit, plăcut, care îi fusese repartizat, Rachel se dezbrăcă. Era o cămașă de noapte curată întinsă

pe pat, o splendidă creaţie din mătase garnisită cu o delicată dantelă, dar Rachel nu se îndura să o îmbrace. În mod sigur îi aparţinuse Athenei.

Deodată, Rachel căzu pe marginea patului, balansându-se înainte şi înapoi, în timp ce

înțelegerea unor noi fapte îi zdruncina mintea. La fel cum rochia de tafta roz pe care i-o dăruise Jonas fusese a Athenei, fără îndoială, toate celelalte lucruri aflate în casa domnișoarei Cunningham avusese aceeași stăpână. Oare de

ce îi dăruise Jonas hainele Athenei, la locuința lui, din moment ce ea urma să se căsătorească cu doctorul Fletcher?

Rachel nu putea găsi răspuns la această întrebare, așa că o respinse. Era și așa destul de rău că

reprezenta a doua alegere a lui Griffin și că fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care îl avea aparţinuse Athenei mai întâi, la fel și Griffin.

23

Douglas Frazier se simțea de parcă s-ar fi scufundat în ceva negru și gros ca o pastă. Auzea câteva sunete, iar cele care ajungeau până la el erau distorsionate,

indescifrabile. O lungă durată de timp crezu că murise.

Dar era durerea. O durere teribilă, care nu înceta.

Douglas se agăță de această teamă și se bucură de sensul ei. Asta însemna că era viu.

Sunetele începură să

fie mai clare; voci, auzi voci, iar ocazional auzea metal care se lovea de alt metal. Ceața neagră ce îl înconjura nu mai era atât de persistentă acum; începea să-și piardă din densitatea insuportabilă, devenind ca o ceață, cu calm, deliberat, Douglas

Frazier începu să lupte prin această lumină obscură, ciudată, spre lumea reală.

Rachel McKinnon se trezi în acea dimineață strălucitoare cu certitudinea că un lucru îngrozitor urma să se întâmple. 4 Iunie. Ea luă

aminte la această dată și și-o întipări în minte.

— Vremea era caldă, însorită și Rachel simți valul de putere care îi revenea în mușchii brațelor și ai picioarelor, în puterea crescândă a spiritului său. Deși într-u n*f e l* ducea dorul refugiului ei în boală,

era ceva în interiorul ei care nu voia să se îndepărteze de mărunțișurile și hărțuiala care făceau parte din viața propriu-zisă.

Cu deosebită vioiciune ea făcu o baie, pe care Joanna și Cook i-o pregătiseră într-o

cameră mică de la, parter, iar apoi, când se află în faţa micului dejun din *bucătăria* însorită, cu părul umed şi parfumat, ea constată că avea aceeaşi poftă de mâncare impresionantă.

Bineînţeles, nu avea altă soluţie decât să continue să poarte

hainele Athenei până când va putea avea ceva al ei propriu, dar fiecare lucru la timpul său. Rachel era o tânără femeie care se pricepea să obțină tot ceea ce era posibil și să-și continue drumul; întotdeauna să meargă înainte.

După ce mâncă, ea

împrumută una din multele cărţi ale Joannei şi se aventură în grădină, unde soarele îi putea usca părul.

Câtva timp Rachel cugetă la ciudatul curs al evenimentelor prin care trecuse în ultimul timp. *Desigur, recentele întâmplări din viaţa ei*

total monotonă până acum ar fi fost suficiente să tulbure pe oricine, se gândi ea.

Dar era ceva mai mult, deși vremea blândă, cerul albastru și parfumul dulce, ce îl degaja grădina Joannei dezmințeau acest lucru. Ceva mult mai mult.

Cu un oftat, Rachel deschise cartea și începu să citească o școlărească povestire despre viața din secolul al XIX-lea în Anglia. Înainte să întoarcă paginile, degetele ei se mișcară deseori pe micul ferăstrău suspendat de brățară.

Athena O'Riley Bordeau părăsi trenul, cu genți și bagaje, la Tacoma. Era un oraș zgomotos, *iar ea îi ura, d a r* simțise că avea nevoie de călătoria aceea de douăzeci de mile cu vaporuî pentru a se pregăti să facă față

inevitabilelor neplăceri ce o aşteptau la Seattle. În afară de asta, se zdruncinase destul în acel tren incomod, timp de peste o săptămână, de când coborâse de pe vapor la New York, simţind că n-ar mai putea suporta nici măcar un minut

călătoria cu trenul.

Obișnuită de mult cu privirile directe ale muncitorilor și cu acelea mai subtile ale ofițerilor, Athena îi ignoră pe toți în timp ce făcea aranjamente ca bagajele ei să fie încărcate la bordul vasului cu zbaturi *Olympia* și se

îndreptă spre rampa de îmbarcare.

În sinea ei, Athena nu mai era chiar atât de sigură de farmecele ei, de vechea ei certitudine că era infinit superioară tuturor celor pe care îi întâlnea.

Sprijinită de balustrada ce mărginea

puntea, ea stătea liniştită, cu bărbia ridicată, aşteptând. Roata cea mare începu să se învârtească în sens invers, aruncând un şuvoi de apă strălucitoare.

Seattle! Athena nu se putea hotărî să privească înainte, deşi *Olympia* o

ducea tot mai aproape cu fiecare minut ce trecea.

Ce vor spune mama și tata când va apărea neanunțată? O vor respinge?

Athena închise ochii ei albaștri-închis alungând acest gând. Ei ar trebui pur și simplu

să o primească; nu mai avea nici un ban și nu avea unde să se ducă.

Dar ce era cu Griffin? Scrisorile rare ale mamei nu lăsau nici un dubiu asupra faptului că el era încă un prieten al familiei, era încă un fervent vizitator al grațioasei case de

cărămidă, cocoțată sus pe deal.

Athena oftă. Așa era Griffin. În această lume mișcătoare, schimbătoare, el era un element rar, o ființă constantă. Comportamentul lui era la fel de previzibil ca traseul stelelor și al

planetelor pe cer.

Odată, Athena considerase această trăsătură de caracter îngrozitor de plictisitoare. Refuzul lui încăpățânat de a se supune dorinței tatălui său și de a se descotorosi de acei pacienți veșnici, care se

tot smiorcăiau, o enervase. Mult din ceea ce îi revenise lui Jonas ar fi putut fi al lui, iar el ar fi folosit averea pentru vindecarea unor bolnavi care nu o interesau.

Mai târziu însă, chiar această calitate, această hotărâre implacabilă a lui Griffin o obsedase. Ea

s-a simțit atrasă de el încă de-la primele dovezi umilitoare ale infidelităților lui Andr. Athena închise ochii și se apucă cu disperare de balustradă. Griffin nu o va ierta niciodată. Și totuși cumva trebuia să găsească un mijloc de a-l recâștiga.

Poate pentru că nu putea să trăiască fără asta, o parte din încrederea Athenei începu să-i revină. Era totuși una dintre cele mai frumoase femei din acest mizerabil teritoriu, își reaminti ea. Iar dorința lui Griffin pentru ea fusese un

sentiment devastator. În mod sigur, făcând un efort inteligent de a stârni din nou în el aceste sentimente, ea va putea câștiga în fața mândriei lui pătimașe, nelimitate.

Athena respiră adânc și deschise ochii. Fiind convinsă că toată

frumusețea era concentrată în persoana ei, ea nu băgă de seamă splendoarea primitivă, de neîmblânzit, a pământului, a apei, a copacilor și a munților care o înconjurau. În loc de asta, ea văzu petrecerea pe care, la insistențele ei, o va da

mama ei, hainele frumoase pe care și le va cumpăra, pasiunea renăscută pe care cumva o va aprinde din nou în Griffin Fletcher.

Dimineața aproape trecuse când *Olympia* acosta în docurile din Seattle. Deși se simțea obosită și murdară după

lunga călătorie, era totuși plină de speranțe. O baie, haine curate, ceva mâncare și va deveni din nou ea însăși, cea imbatabilă.

Pe țărm, așa cum se întâmplase și la New York și Paris, Londra și Roma, părul argintiu al Athenei și zâmbetul ei

ce zdrobea inimii îi dădură încredere în sine. Era ușor să găsească o trăsură și să -l convingă pe vizitiu să se grăbească.

Așteptându-se la o primire caldă, Athena era nerăbdătoare să se bucure de grija și consolarea mamei sale,

de devotamentul tatălui ei. La fel ca și Griffin, ei erau constanți și deși probabil că mai erau încă supărați, dragostea lor pentru ea era un element fundamental al naturii lor, neschimbător chiar și în cele mai neplăcute scandaluri.

Instalată în scaunul din trăsură, Athena zâmbi. Ei vor fi aceiași. Mama și tata erau aceiași. Joanna, moștenitoare a unei imense averi, va fi ocupată cu eternele și plictisitoarele ei activități de caritate, inconștientă de faptul că

viața la San Francisco sau la New York era infinit mai palpitantă. John, dragul de el, probabil că își trata în continuare pacienții săi nerecunoscători, needucați, nepăsându-le că eforturile lui rareori aduceau ceva palpabil.

Constanți. Din nou

Athena zâmbi. Nu-și spusese ea oare de atâtea ori că Griffin Fletcher era atât de inflexibil, încât ar fi putut fi cioplit din granit? Dacă era așa, atunci dragostea pe care i-o purtase, pasiunea devastatoare trebuie să mai dăinuie în sufletul lui, în ciuda

revoltei și a orgoliului său rănit. De altfel, dragostea fusese sentimentul lui fundamental.

În fața impresionantei case din cărămidă – doar o cabană în comparație cu vila de la Paris pe care o împărțise cu Andr

Bordeau, Athena plăti vizitiului și apoi rămase în stradă un moment, savurând frumusețea solidă, practică, a casei părintești.

După ce trăsura plecă, vizitiul urmând să-i aducă numeroasele cufere și geamantane de la vapor, Athena

deschise poarta *și intră pe alee.*

Nu era sigură ce anume îi atrăsese atenția spre grădina care mărginea peretele de răsărit al casei. Nu auzi nici un alt sunet în afară de bâzâitul albinelor și de ciripitul păsărilor.

Nu, era o oarecare

atracţie mistică, destul de curioasă, un sentiment care o deturna de la direcţia ei şi o făcu să se ducă după colţul casei, să treacă pe sub copacul cu flori roz şi să intre în însoritul sanctuar al grădinii.

Vederea fetei fu ca o alarmă pentru Athena şi,

mai rău decât atât, fu dureroasă.

Cu capul plecat peste o carte deschisă, fata ședea pe o bancă din piatră, cu picioarele adunate sub ea. Părul strălucitor îi atârna pe umeri și pe spate și se încreța în mici cârlionți în jurul feței. Ochii ei,

observă Athena cu ciudată neliniște, erau mari și cu gene dese, de culoarea violetelor sălbatice. Avea o privire d e *mirare* inocentă care fără îndoială îi entuziasma pe bărbaţi, iar pielea ei era la fel de perfectă ca a Athenei, chiar dacă puţin mai

palidă. Athena își drese glasul, cu un aer de superioritate și se simți liniștită când fata își ridică privirea de pe carte, ochii ei de lavandă mărindu-se de incontestabilă groază.

— Athena?

Athena simți, un soi de triumf, ca și cum ar fi

fost provocată la o luptă pe viață și pe moarte și ar fi ieșit învingătoare.

— Sunt dezavantajată, spuse ea zâmbind și luând loc pe banca de piatră din față.

— Rachel, șopti pe un ton pierdut fetișcana. Numele meu este Rachel McKinnon.

Cu un oftat teatral, Athena își scoase pălăria dând la iveală întreaga bogăție a părului ei moale, platinat. Jonas spunea întotdeauna că era ca lumina lunii prinsă într-un vas de argint, că nu trebuie să fie văzut sau atins de oameni obișnuiți.

Griffin, pe de altă parte, nu era atât de poetic; Athena se îndoia, chiar și acum, că el apreciase chiar atât de mult culoarea deosebită a părului ei. Dar această fată era copleșită. Ochii ei violeți îl admirau, iar ea părea complet șocată.

Din nou, fără să știe

de ce, Athena avu un delicios sentiment de victorie greu câștigată.

— Lucrezi pentru mama și pentru tata? întrebă ea cu nepăsare, deși curiozitatea ei era destul de puternică.

O culoare aprinsă luci deodată pe pielea prea palidă, prea fină.

— Sunt musafir, spuse Rachel, cu tremurată demnitate.

— Înțeleg, răspunse Athena, instalându-se mai bine pe bancă și scoțând un alt oftat, trecându-și apoi ochii peste rochia moale de culoarea ametistului, cu care era îmbrăcată fata?

— Am impresia că asta este rochia mea.

Ochii de orhidee priveau cu fermitate și ardoare fața Athenei.

— Da? Vrei să o dezbrac?

Athena zâmbi, un zâmbet superior, jignit.

— Dar bineînțeles că nu vreau să o mai port...

acum...

Lacrimi de revoltă și de mândrie rănită luciră în ochii superbi, adunându-se pe genele negre, dese. Dar înainte ca Rachel să poată formula un răspuns, o a treia voce interveni cu o seacă dezaprobare:

— Athena, ăsta a fost

un lucru inconștient din partea ta. O să-ți ceri imediat iertare.

Athena privi în sus, mirată să o vadă pe mama ei stând lângă poarta din spate, privind-o cu niște ochi care văzuseră deja prea multe.

— Mamă! strigă ea și

un mic râs nervos îi apăru pe buze.

Ea sări de pe bancă, își aruncă brațele în jurul umerilor mamei sale și începu să murmure:

— Oh, mamă, Andr a fost atât de îngrozitor cu mine! Atât de fără inimă și de egoist.

Athena simți din nou vechea distanță rece între ea și această femeie, chiar în momentui când se îmbrățișau.

— Fără inimă și egoistă, repetă Joanna pe gânduri. Poate că există totuși o dreptate în această lume nedreaptă.

Complet uluită, Athena se retrase din îmbrățișarea rece a mamei sale.

— Știu că am fost groaznică, mamă, spuse ea, pe o voce rugătoare, c a r e n u era complet falsă. Doar n-o să mă alungi, nu-i așa? Andr a divorțat de mine și nu

mai am nici un ban și nici prieteni...

Dar ochii nemulțumiți ai mamei se mutară spre Rachel și se îmblânziră.

— O să vorbim în particular, Athena. Iar rochia pe care o poartă Rachel este a ei, nu a ta.

Athena nu avu

încotro și făcu un scurt semn de scuză din cap.

Rachel rămase în grădină mult timp după ce Athena și mama ei intraseră în casă, braţ la braţ.

Premoniţia pe care o avusese nu o pregătise pentru un dezastru atât

de devastator ca acesta.

Incapabilă să mai poată citi, azvârli cartea într-o parte, își trase genunchii până sub bărbie și lăsă ca întreaga situație să o cuprindă într-un val zdrobitor.

Ea văzuse portretul și știa că Athena este frumoasă, dar acum

aflase că pictorul nu reușise nici pe departe să-i prindă splendoarea și grația. Nu-i realizase artistic strălucirea tenului, a ochilor și incredibilul impact al personalității sale.

Rachel se gândi la iminenta revenire a lui Griffin la Seattle; groaza,

înlocui bucuria pe care o simțise înainte de întâlnirea cu femeia care fusese la un pas de a-i deveni soție.

Deși era posibil ca Athena să nu aibă nici un interes deosebit pentru el, acest lucru părea totuși puțin probabil. El nu era, cu

toate defectele lui, bărbatul pe care o femeie să-l iubească și apoi să-l uite cu totul,

Simțindu-se dezolată, Rachel privi în jos la brațara ce strălucea pe încheietura ei. *Mi-a spus că mă iubește,* își reaminti ea, cu disperare. *Iar Joanna m-*

a asigurat că promisiunile lui sunt întotdeauna adevărate.

Rachel scoase un mic sughiț de plâns în momentul când își dădu capul pe spate și își aminti dulcea intensitate atunci când făcuseră dragoste, dorința trupului lui față

de al ei. Acum era complet răvășită.

Athena își bău încet ceaiul, privind chipul mamei sale pe deasupra ceștii. Ea povesti suferințele de moarte ale căsătoriei sale; înflori în mod deosebit niște detalii care spera că vor

trezi mai multă compasiune din partea mamei sale și lăsă să-i curgă câteva lacrimi bine plasate.

— Ar fi trebuit să scrii, o certă Joanna, deși avea un licăr din vechea dragoste în ochii albaștri.

Athena execută un

oftat tragic.

— Am considerat că nu este cazul *să* te alarmez, mamă. Erai atât de departe; tu şi tata aţi fi fost îngrijoraţi.

Joanna clătină din cap.

— Dacă există o dexteritate de care nu ai dus lipsă niciodată, este

aceea de a-ți purta singură de grijă.

Simțindu-se insultată, Athena împinse într-o parte ceașca și farfurioara, și *încercă să-și* reprime cuvintele furioase care se ridicau ca o tulpină din interiorul ei. Reuși numai parțial acest

lucru.

— Cine este această tânără femeie, mamă? Și de ce stă aici?

Vocea Joannei era enervant de caldă când vorbi despre ea.

— Rachel *este* prietena lui Griffin. Și cred că are intenții foarte serioase în

legătură cu ea.

Vestea fu un șoc brutal pentru Athena; deși de la început simțise o bruscă antipatie față de Rachel, nu-și închipuise că puștoaica asta naivă ar fi putut reprezenta o amenințare.

— Asta nu este

posibil, protestă ea, într-o șoaptă dură, cu obrajii calzi de o bruscă îmbujorare.

Dar Joanna aprobă din cap.

— Ba da, Athena, este posibil. De fapt se întoarce la ea joi sau vineri și, în ciuda lui Jonas Wilkes, Griffin

intenționează să o ia pe Rachel cu el în Providence!

Athena se simți de două ori umilită.

— De ce l-ar interesa pe Jonas? îndrăzni ea să întrebe, după o, lungă pauză.

Joanna se așează din nou în scaunul ei și își

încrucișă brațele. Mătasea maro a bluzei ei lucea în soarele după-amiezei ce lumina prin ferestrele sufrageriei.

— Griffin mi-a spus că Jonas își închipuie că este îndrăgostit de Rachel, ca și cum Jonas Wilkes ar putea iubi pe oricine.

Athena se mișcă un moment, înainte de a reuși să-și stăpânească firea.

— Atunci, asta este, doar știi că Griffin se opune la tot ceea ce dorește Jonas. Cei doi sunt ca uleiul și focul. Dacă Griffin a declarat ceva afecțiune față de

această persoană pe nume Rachel, asta este numai pentru că îi place să-l necăjească pe Jonas!

Linguriţa Joannei zdrăngăni când amestecă lămâia în cea de a doua ceaşcă de ceai.

— Prostii. Sentimentele lui Griffin erau evidente pentru

oricine l-ar fi privit. Tatăl tau și cu mine ne-am dat imediat seama că o adoră pe Rachel.

— Nu, spuse Athena, clătinându-și capul cu patimă.

Dar Joanna o privi fără milă.

— Să nu-mi spui că ai venit atâta drum de la

Paris numai pentru a-l hăitui pe Griffin Fletcher; dacă este așa, atunci o să ai parte de un șoc cam neplăcut. Sunt convinsă că te urăște.

Athena se gândi la speranțele pe care și le făcuse în aceste ultime săptămâni.

— Îl vreau pe Griffin, mamă, spuse ea, în timp ce o migrenă surdă o învălui de la ceafă spre tâmple, zvâcnind cu putere. Și o să-l am.

Joanna înălță ceașca în semn de toast și spuse cu ironie:

— Deci oaia îi face curte unei pantere

înfuriate. Sau este cumva viceversa, Athena?

Aceasta se aplecă în față; buza inferioară îi tremura, iar mâinile îi erau încleștate în poală.

— Mă urăști, nu-i așa, mamă? Mă urăști pentru că ți-am dezonorat prețiosul tău

bun renume!

Fără avertisment, palma *Joannei o* lovi *cu* asprime peste față. Tăcerea de gheață ce urmă o găsi pe Athena fierbând de furie, în stare de șoc. Niciodată, nici chiar în cele mai grele situații, mama ei nu o lovise...

Tocmai își revenea când Joanna continuă fără milă:

— Tu singură te-ai dezonorat, Athena, *nici pe* tatăl tău, nici pe mine, nici pe Griffin. Pe tine însăţi. Mai mult, știi că nu te urăsc, ești singurul meu copil și Dumnezeu să mă ajute,

te iubesc foarte mult. Totuși, se cade să-ți amintesc că, spre deosebire de alți oameni, mă pricep să disting fandoselile tale și *teatrul pe care-l joci,* Athena.

— Mamă!

Dar fața Joannei era dură, implacabilă.

— Fii cu grijă, Athena. Mai devreme sau mai târziu, noi plătim pentru lucrurile pe care le-am *făcut,* indiferent cum. Răsplata s-ar putea să fie una neplăcută, draga mea, pentru că Griffin Fletcher nu a făcut nimic care să merite

cruzimea ta. Nimic altceva decât să înoate împotriva valului îngrozitoarei tale voințe.

— ... Tu spui astea de parcă ai spera să fiu distrusă, șopti Athena îngrozită.

— Dimpotrivă, sper să fii scutită. Dar nu cred că este posibil.

Trebuie să admit că ți-ai găsit nașul cu domnișoara Rachel McKinnon, draga mea.

Athena tocmai analiza această posibilitate de neconceput, când Rachel în persoană își făcu intrarea, arătând mică, speriată și neinițiată în

treburile lumești. Ochii ei strălucitori erau fixați pe fața Joannei.

— Cred că ar fi mai *bine să mă duc înapoi la* domnișoara Cunningham...

Înainte ca mama ei să poată spune ceva, Athena se ridică în picioare, toată numai

zâmbet și plină de solicitudine.

— Dar bineînțeles că nu vei pleca, Rachel! Mâine este ziua mea de naștere și va fi o petrecere. Doar n-ai vrea să pierzi o astfel de ocazie?

Încurcătura în care se afla fata fu ca un balsam

pentru starea de spirit iritată a Athenei. Oh, *Griffin, mare idiot ești!* se gândi ea. *Ceea ce simți pentru această femeie-copil cu ochi de orhidee este milă, nu dragoste.*

Joanna vorbi brusc și tonul ei era aspru:

— Nu va fi nici o petrecere, Athena.

Va fi; Athena știa cu certitudine. Niciodată, în toată viața ei, nu i se refuzase o singură dorință, iar petrecerea nu va fi o excepție.

Cu calm, Athena se întoarse și ieși din cameră să facă pregătirile. Odată ce oamenii vor fi invitați,

mama ei nu va putea face altceva decât să fie amabilă.

24

Afară era întuneric.

Jonas își ridică privirea de pe socotelile întinse pe biroul său și se încruntă. Perdelele de dantelă se umflau la fereastră și, o secundă,

el avu impresia că își auzise numele strigat în noapte.

Se ridică, merse la fereastră și închise obl*oanele cu* un zgomot puternic. Trebuia să *înceteze să* mai fie atât de superstițios, își spuse el. Nu făcuse nimic din ceea ce n-ar fi trebuit să

facă.

Dar când uşa încăperii se deschise brusc în spatele lui, el se încordă.

McKay stătea acolo, privind la fel de neghiob ca întotdeauna şi mult prea încântat de persoana lui.

— Ai primit o

telegramă, tocmai mi-a dat-o avocatul – patronul magazinului.

Jonas era alarmat, dar deodată bucuros de companie, chiar și a lui McKay. El întinse mâna să ia mesajul, îl despături și citi: „5 IUNIE ZIUA MEA VINO, SĂRBĂTORIM

ATHENA.”

Sigur trebuie să fie o greșeală, se gândi Jonas citind din nou telegrama copiată de mână. Dar nu era nici o greșeală; Athena era la Seattle și, după cum se părea, pregătită pentru nebuniile ei obișnuite.

Jonas bâjbâi după

scaunul de la birou și se lăsă să cadă în el uluit.

— Nu și-ar fi închipuit că va avea îndrăzneala să se întoarcă, după tot ceea ce se întâmplase.

Și ce ocazie bună găsise! Jonas se lăsă pe spate în scaun și își puse picioarele pe birou

începând să râdă cu voce joasă.

— Adu-mi niște coniac, McKay, și niște pahare în plus. Dacă nu cumva mă înșel, voi avea oaspeți în decurs de cinci minute.

McKay aduse obiectele solicitate, bombănind; probabil că

nu-i convenea sarcina primită. Jonas îl concedie cu o scurtă mișcare din cap, își puse mâinile la ceafă și aștepta.

Greșise în ceea ce privește elementul timp, dar asta a fost tot. Trecuse o jumătate de oră când auzi ușa din

fața deschizându-se și apoi, pe trepte, apropierea revoltată nu a unei singure, ci a două perechi de cizme.

Jonas zâmbi. Deci fusese invitat și Field Hollister. Ei bine, ăsta era tipic pentru Athena: cu cât mai mulți, cu atât mai vesel.

Griffin își făcu intrarea în încăpere cu o gălăgie la fel de mare cum făcuse și la parter, trântind ușa de peretele interior al camerei. În mâna dreaptă ținea telegrama, iar fața lui exprima furia.

— Ce dracu' se întâmplă? țipă el.

Field se îmbujoră de rușine și puse o mână pe umărul lui Griffin, pentru a-l calma.

— Vrei să te potolești, șuieră el.

Griffin își smulse mâna, fără să-și îndepărteze privirea amenințătoare pe care i-o arunca lui Jonas.

— Dacă asta este una dintre șmecheriile tale, Jonas, jur...

Jonas zâmbi, își luă mâinile de la ceafă și le puse cu calm în poală.

— Sunt la fel de surprins ca și tine, spuse el.

Apoi scoase și el mesajul care presupunea

că era o copie a celorlalte și îl aruncă ghemotoc pe masă.

Griffin îl luă, îl citi dintr-o ochire și îi aruncă din nou. Înjură aspru și întoarse spatele.

— Bineînțeles că mergi, nu-i așa? întrebă Jonas amabil. Cred că va fi evenimentul anului.

— Nu cred asta, mormăi Griffin, pe un ton care părea mult mai amenințător decât ar fi fost un țipăt. Nu cred asta!

Jonas își împreună degetele sub bărbie. Era tot ce putea face pentru a se împiedica să nu izbucnească în râs.

— Dar tu, Field? O să-i părăsești pe credincioșii enoriași pentru o noapte de intrigă?

Răspunsul lui Field fu o privire aspră.

Permițându-și un zâmbet afectat, Jonas continuă, adresând cuvintele spatelui

încordat al lui Griffin:

— Rachel va înțelege în legătură cu Athena, spuse el cu subînțeles. Sau ai încălcat înțelegerea noastră și i-ai declarat deja o dragoste veșnică?

Griffin se întoarse încet, iar ochii lui străluceau de o emoție

pe care Jonas n-ar fi îndrăznit să o recunoască.

— Ceea ce i-am spus sau nu lui Rachel nu e treaba ta, zise el pe același ton pătimaș pe care îl folosise și mai înainte. Dar dacă ai vreun amestec în asta, îți promit că te fac

bucăți!

— O perspectivă deloc plăcută, răspunse Jonas rece. De data asta sunt nevinovat.

În schimb, Filed fu cel care se îndepărtă într-un evident efort de a se controla.

Ochii lui Griffin se opriră pe coniacul care

aștepta pe colțul biroului lui Jonas. Brusc, el deschise sticla și puse două porții în două pahare, întinzându-i unul lui Field.

Spre enormul amuzament al lui Jonas, pastorul bău cu o sete neobișnuită.

Dar Griffin se

sprijinea de o latură a biroului, învârtindu-şi băutura în pahar, neatinsă.

— Ce te reţine, Jonas? De ce nu te afli în drum spre Seattle pentru a-ţi reclama femeia?

Jonas *nu îndrăzni să* zâmbească, deşi *ar* fi

vrut. Dorea atât de mult acest lucru, încât simțea chiar o durere interioară.

— Doar am promis, mai ții minte?

Griffin îl dojeni.

— Vorbeam despre Athena, și tu știi asta.

— Nu o vreau pe Athena, o vreau pe

Rachel.

Un vizibil tremur scutură umerii laţi ai lui Griffin, făcând să se mişte lichidul auriu în pahar.

— Nu, o vrei pe Athena. Mi se pare că odată ai dorit-o chiar foarte mult.

Jonas ridică din

umeri.

— La fel ca tine.

Griffin *dădu* pe gât băutura. Dintr-o singură înghiţitură şi un muşchi i se încordă pe ceafă. Când se uită la Jonas, un zâmbet ameninţător îi strâmbă trăsăturile.

— Am făcut dragoste cu Rachel, spuse el pe

un ton *neutru*.

Cuvintele îl loviră pe Jonas exact în locul în care Griffin sperase că se va întâmpla. El simţi o greaţă de la stomac şi o durere în maxilar.

— Mincinosule, scuipă el.

— Griffin, în numele cerului... imploră Field,

furia lui proprie fiind dată uitării.

Dar nimic nu-l mai putea opri acum.

— Era virgină, Jonas.

Nu era adevărat că Rachel îi cedase acestui bărbat; Jonas nu suporta ca acest lucru să fie adevărat. El se lupta să-și stăpânească vocea,

mușchii, emoțiile.

— Minți, ticălosule! Minți, pentru că atunci, când te-ai întors de la acel congres de la San Francisco, ți-ai găsit-o pe nepreţuita Athena cuibărită în patul meu!

— Griffin închise ochii pentru a îndepărta această amintire, dar

Jonas putea vedea că asta îl obseda.

— Ține-ți gura! țipă el.

Field interveni cu abilitate, pe un ton calm:

— Încetați, amândoi. Nu obțineți nimic niciunul.

Ura palpită în

încăpere, ca o entitate invizibilă, părând să lovească în pereți și tavan.

Field, eternul împăciuitor, fu cel care interveni:

— Există o soluție simplă de a rezolva situația, să știți, propuse el. Amândoi să o

ignoraţi pe Athena, să pretindeţi că nu s-a întors, să presupuneţi că nu există. Nu vă duceţi la petrecere.

Griffin clătină capul.

— Al naibii să fiu dacă am să stau la distanţă şi să o las pe lupoaica asta să o sfâşie pe Rachel.

Field era vizibil exasperat.

— Griffin, tu faci poate presupuneri exagerate. Este posibil ca Athena să se fi întors la Seattle pentru motive care nu au nici o legătură cu tine și, ca urmare, nici o legătură cu Rachel.

Jonas se relaxă, cu considerabilă dificultate.

— Îți consumi degeaba energia, Field. Este de neconceput pentru arogantul tău prieten ca altceva decât o pasiune fără moarte să o aducă înapoi acasă.

Griffin se încruntă privind paharul din

mână și îl puse cu putere pe masă. Un moment mai târziu, el traversă încăperea spre ușă.

— Ne vedem la petrecere, Jonas, strigă el, peste umăr.

Afară, în aerul nopții, Griffin își ridică

fața spre cerul acoperit de stele și își dori cu putere să înceapă să plouă.

Field se repezi după el, dezlegând hățurile calului, cu mișcări furioase.

— Asta a fost grozav, Griffin, mormăi el. *Am făcut dragoste cu Rachel.*

Era virgină, Jonas.

Griffin se încordă la imitarea furioasă din vocea prietenului său.

—Ei bine, n-ar fi trebuit să spun asta!

Field sări în șa, calul jucând nervos sub el, ca și cum ar fi împărtășit revolta stăpânului său.

— Cum crezi că se va

simți Rachel când va auzi asta din gura lui Jonas? Și fii sigur că le va auzi!

Griffin simți durere. Nu era nici o scuză pentru ceea ce făcuse și știa acest lucru. În schimbul unui moment de delicioasă răzbunare, el o trădase pe femeia

care era tot atât de necesară pentru el ca aerul pentru plămâni.

— Știi că n-aș vrea s-o rănesc, Field.

Cu maxilarele încleștate, Field îl așteptă pe Griffin până îl dezlegă pe Tempest și urcă în șa.

— Ai grijă, Griffin. Tu

știi ceea ce simți pentru Athena. Dacă riști să o vezi din nou și vei constata că lucrurile nu s-au schimbat cu adevărat...

Griffin se răsti.

— O disprețuiesc.

— Zău? răspunse Field. Ei bine, ține minte, prietene, că

dragostea și ura sunt uneori imposibil de separat una de alta. Dacă nu poți să-i oferi lui Rachel un devotament cinstit, nediluat, atunci las-o în pace.

Merseră în tăcere câteva minute, amândoi ascultând *cadența* exactă

a potcoavelor cailor care loveau pietrele de pe aleea lui Jonas.

Dar după ce trecură pe sub cadrul porții și ieșiră pe drum, iritarea lui Griffin explodă.

— Ești un ipocrit, Field, observă el. Devotament cinstit, nediluat? Asta este ceea

ce-i oferi tu femeii pe care o iubești?

Spre cinstea lui, Field nu înjură.

— O iubesc mai mult decât propria mea viață, Griffin, iar tu știi asta.

— Atunci de ce nu spui întregii lumi? De ce nu te căsătorești cu ea?

Field oftă și era un

sunet disperat, un sunet care îl făcu pe Griffin să regrete că deschisese acest subiect.

— Ea refuză să ne căsătorim. Așa că nu are nici un sens să spun întregii lumi.

Griffin îmboldi calul cu tocurile cizmelor. Într-o goană

nebunească.

— Nu eşti zdravăn! ţipă el în aer.

Poneiul semisălbatic al lui Field îl ajunse repede, din urmă pe Tempest.

— Să vină asta de la tine este o laudă! ţipă el înapoi.

Griffin râse.

— Asta este, spuse el, înfrânându-şi calul.

Field îl urmă.

— Chiar vrei să mergi la petrecere? întrebă el în timp ce ochii cercetau faţa lui Griffin în lumina lunii. O să nimereşti exact în capcana Athenei, oricare ar fi ea.

— Nu-ți fie frică, Field, răspunse Griffin. O să ies la suprafață cu momeala.

— Tocmai de asta mî-e frică.

— Eu vorbeam despre Rachel.

Field aprobă din cap.

— Știu. Iar eu vorbeam despre Athena.

Nu o subestima, Griffin. Te-a adus în genunchi la picioarele ei o dată și ar putea-o face din nou.

Griffin cercetă cu exasperare superbul cer și apoi, cu abilitate, schimbă subiectul.

— Ce zici de o băutură? spuse el. Pun pariu că asta – ar mai

însenina lucrurile la *Becky's Place* dacă ai intra acolo.

Field râse.

— Am lucruri mai bune de făcut, mulțumesc.

— Cine știe, Field? S-ar putea să salvezi câteva suflete, sau altceva.

Hollister clătină din

cap, râse din nou și își îmboldi calul, drept răspuns. Griffin întoarse în direcția proprietății sale, gândindu-se că poate Field ar putea salva sufletul Athenei. Cu condiția să aibă așa ceva.

Fawn Nighthorse

stătea liniștită în pat, așteptând. Lumina lunii se strecura prin fereastră, ireală și frumoasă, scăldându-i pielea goală în argint.

Ea oftă, apoi își ținu respirația când auzi ușa deschizându-se și apoi închizându-se la loc. Numele lui îi ieși de pe

buze într-o șoaptă răgușită, întreruptă:

— Nu, spuse el, din ușa dormitorului, dar vocea îi tremura inegal.

Cu răbdare, Fawn bătu ușor patul și după o evidentă, interminabilă luptă, el veni spre ea, întinzându-se, complet îmbrăcat,

alături de ea. Gemu când ea îi descheie cămașa și își strecură cu blândețe mâna peste pieptul lui cald, puternic.

Ridicându-se în mâini și genunchi, Fawn lăsă sfârcul unui sân să-i atingă ușor buzele. Când simți răspunsul limbii

lui, ea scoase un mic țipăt, apăsându-și sânul pe buzele lui într-un gest de implorare.

Dar el se strecură de sub ea și se așeză pe pat, în întuneric, privind-o. În genunchi lângă el, Fawn așteptă.

El rămase liniștit o eternitate, dar apoi

urmări cu degetul arătător linia unuia din sâni. Tot în genunchi, Fawn se lăsă pe spate până când umerii ei atinseră peretele aspru, rece.

El gemu și veni spre ea. Buzele lui îi explorau gâtul, pielea fină de sub brațe. Limba lui. Ajunse

apoi la un sfârc, pe care îl morfoli, cu o magică plăcere, până când acesta deveni tare. Atunci el începu să-l sugă.

Întregul corp al lui Fawn începu să se miște în ritmul plăcerii ei, al dragostei sale. Gura lui se mișcă pe sânul ei,

trăgând, apucând. Sfârcul era umflat, iar el supse numai capătul până când ea îl imploră, cu voce răgușită, rostind cuvinte incoerente și apoi îl imploră din nou.

În cele din urmă el luă flămând tot sfârcul în gură, în timp ce degetele mângâiau,

explorau ușor între picioarele ei, trăgând, frecând. Fawn tremură, scoase un țipăt și se cambra convulsiv în explozia de descărcare.

Apucându-i umerii, Fawn îl apăsă pe iubitul ei pe spate, până când el fu complet întins, vulnerabil. Încet, ea îi

desfăcu pantalonii. El se luptă, gemând, în timp ce ea îl eliberă de haine și îngenunche între genunchii lui. Acum era rândul ei să mângâie, să cerceteze, să muște ușor cu dinții până când el începu să o implore insistent pentru împlinire. Satisfăcută că

excitarea lui era completă, Fawn se urcă peste el, dirijându-l cu blândețe în interiorul ei.

Se mișcau într-un ritm cunoscut, frumos, încet la început, apoi din ce în ce mai rapid. A doua explozie a lui Fawn avu loc exact în clipa în care și el scoase un țipăt

al propriei lui dorințe.

Pe fața lui, Fawn erau lacrimi atunci când se întinse lângă el, punându-și o mână pe pântecul lui plat.

— Te iubesc, spuse ea.

— Nu, nu mă iubești, răspunse el, pe un ton jos.

Fawn se ridică brusc...

— Ba da! țipă ea.

Dar putu vedea că el clătina din cap.

— Dacă m-ai iubi, te-ai căsători cu mine, spuse el, fără ranchiună sau susceptibilitate.

Disperată, Fawn își șterse lacrimile.

— Dacă te-ai căsători cu mine, asta ar însemna sfârșitul pentru tine!

— Asta ar fi începutul, argumentă el implacabil. Nu mai pot suporta asta, Fawn. Nu pot să continui să ascund ceea ce simt cu adevărat. Mie nu mi-e rușine, chiar dacă ție îți

este.

— Fawn se cățără peste el, cu agilitate, și aprinse lampa ce se afla pe noptiera de lângă pat. Privind fix la fața lui, ea văzu dezolare și plânse pentru că dezolarea lui era și a ei.

— Oh, Field, nu te poți căsători cu o

indiană.

— De ce nu? Iubesc o indiană.

— Ai să-ți pierzi biserica!

— De ce, din cauza căsătoriei? Eu sunt slujitor al bisericii.

— Dacă te căsătorești cu mine! țipă ea.

Field se îndepărtă de

ea, cu spatele încordat în lumina dulce a lămpii.

— Asta este greșit, Fawn. Întâlnirea asta a noastră, „vizitele” tale la Jonas, totul. Căsătorește-te cu mine, ca să pot da ochii din nou cu Dumnezeu.

Zdruncinată, Fawn se

lăsă pe genunchi și își înfășură degetele de la o mână în părul lui castaniu.

— Or să-ţi spună „Bărbatul-pieile roșii”, oftă ea.

El se răsuci cu fața spre ea.

— Nu mă interesează cum or să-mi spună,

Fawn.

— Dar copiii noştri...

— Copiii noştri vor fi „mulatri”. Asta este ceea ce vrei să spui?

— Da!

— Fawn, nu înţelegi că va fi părerea lor proprie despre ei înşişi care contează şi nu părerea unor nebuloşi

„ei“? îi vom iubi atât de mult, încât ei se vor simți în siguranță și puternici, indiferent ce ar spune altcineva.

Fawn rămase tăcută mult timp, gândindu-se. Să se căsătorească cu Field Hollister era visul vieții ei și fusese încă de când îl văzuse pentru

prima oară cu ani în urmă, când mama și tatăl lui o găsiseră hoinărind pe o stradă din Seattle, flămândă și singură, și o aduseseră să trăiască la ei.

Field abia o remarcase, întrucât el era cu zece ani mai mare ca ea și pregătit să plece

cu vaporul spre un loc numit Scoția, împreună cu Griffin Fletcher. Atunci când plecase, Fawn fusese disperată. Noapte după noapte, săptămână după săptămână, an după an, ea stătea în micul ei pat, în mansarda casei care nu mai era acum,

plângând după el.

Chiar şi când se întorsese, ca paroh, Fawn era încă un copil în ochii lui. El suportase nesfârşita ei adoraţie cu un caracteristic umor, permiţându-i să aranjeze şi să rearanjeze numeroasele texte teologice şi mâncase

lucrurile îngrozitoare pe care le pregătise pentru el în cuptorul doamnei Hollister.

Uneori chiar o luase cu el; ea ședea și asculta cum el oferea sfaturi și compasiune, și își dorea ca el să o bage în seamă, să o vadă cu adevărat.

La un moment dat,

Field arătase un oarecare interes pentru Ruby Sheridan, fiica judecătorului, luând-o uneori la întâlniri în societate, suportând hărţuiala constantă, nemiloasă, a lui Griffin care clătina capul şi zâmbea ironic.

Iar Fawn promisese

spiritelor că nu va mai face nici un lucru urât dacă Field Hollister o s-o iubească așa cum un bărbat iubește o femeie.

Așa cum se întâmplase adeseori, Field fu absorbit de colapsul aproape definitiv al lui Griffin Fletcher. Simpatia lui

Field pentru prietenul lui era atât de mare, încât suferise necazul lui Griffin, ca și cum ar fi fost al lui propriu.

Curând după asta, casa Hollister luase foc și părinții lui Field muriseră. Field și mica orfană indiană, pe care mama și tatăl lui o

iubiseră, s-au îndreptat unul spre celălalt pentru alinarea durerii. Treptat, o dragoste furtunoasă se născu între ei.

Acum venise momentul recunoașterii. Fawn era confruntată cu două posibilități, amândouă, știa ea, având puterea de a-l

distruge pe Field pentru totdeauna. Dacă se căsătorea cu el, el va fi disprețuit, poate chiar alungat din biserică. Dacă nu se căsătorea rezultatele ar fi putut fi la fel de dezastruoase.

— Mă căsătoresc cu tine, Field Hollister, șopti ea.

Field o trase în brațele sale, ochii lui devenind blânzi când îi cercetă fața.

— O să fie bine, Fawn, ai să vezi.

— Da, spuse ea, încercând să pară sigură că așa va fi. Eu... ar fi mai bine să plec, înainte să se lumineze.

Dar brațele lui se strânseră în jurul ei.

— Nu. Ne căsătorim mâine la Seattle.

Fawn zâmbi și în tăcere îl rugă pe Dumnezeu să aibă milă.

Rachel era disperată în acea dimineață fierbinte de miercuri,

atât de disperată, încât se strecură din casa O'Riley înainte să se trezească vreunul dintre membrii familiei și porni pe drum lung spre centrul orașului.

O să-și cumpere haine, chiar dacă asta însemna să intre în mult iubitele ei rezerve

bănești depozitate la *Commerce Bank*. Era intolerabil să mai poarte hainele Athenei.

Rachel se apropie de zona comercială a orașului, când își dădu seama că, de *fapt, carnetul de bancă se* afla în poșeta ei, pe care nu o mai văzuse de când

Jonas o luase în acea noapte să stea în camera lui de hotel.

Era speriată, cu adevărat speriată. Dacă banca nu voia să-i dea înapoi banii, întrucât nu putea arăta dovada *că, acela era contul ei?* Asta însemna să rămână fără un ban!

Rachel o rupse la o fugă și rămase fără răsuflare în momentul în care ajunse la ușile băncii care erau solid încuiate. Stabilimentul nu se deschidea pentru afaceri decât peste aproximativ o oră.

25

Nesigură pe ea, Rachel păși timp de câteva minute pe trotuarul de lemn, întrebându-se ce să facă. Oare dacă bătea cu pumnul în geamurile

din sticlă ale ușilor băncii, va veni cineva să-i deschidă?

Inima îi tresălta dureros. Banii erau singura siguranță pe care o avea.

Pe străzile din Seattle treceau *acum* căruțe încărcate cu salată, mazăre și rabarber.

Rachel ridică ochii spre cerul albastru sidefiu și simți o ciudată neliniște, ceva ce nu avea nici o legătură cu carnetul de bancă pierdut, cu teama față de Athena sau cu dragostea ei pentru Griffin Fletcher. *Te rog, Dumnezeule,* se rugă ea în gând, *fă să plouă.*

Dar căldura aerului excludea posibilitatea de ploaie. Rachel merse spre malul apei și rămase mult timp privind la luminozitatea caldă a golfului Elliott.

Deși era încă devreme, golful era aglomerat. Bărci după bărci soseau încărcate

cu somon. Negustorii așteptau pe mal, pregătiți să plătească *pentru* partea lor de marfă.

Rachel privi un timp, simțindu-se încă neliniștită și apoi plecă de-a lungul țărmului golfului. Simțea pământul tare sub

pantofii moi din piele, lovind ocazional câte o piatră din drum. Crabi micuți alergau în toate direcțiiie, speriați de zgomotul pașilor ei.

Privi cum un pescăruș scoase o scoică din nămol și se înălță cu ea în aer. Pasărea lansă cochilia goală peste un

grup de stânci, spărgându-se, după care începu să mănânce carnea cenușie din interiorul acesteia.

Rachel își continuă drumul simțindu-se la fel de lipsită de apărare ca scoica dezgolită. Fără să vrea gândurile i se îndreptară spre

petrecerea ce urma să aibă loc.

În ciuda protestelor Joannei, Athena continuase cu pregătirile trimițând zeci de invitații. Probabil că jumătate din populația orașului Seattle urma să sosească la reședința O'Riley și din regiunile

învecinate.

Deodată Rachel îngheță, în timp ce un mic val făcuse o baltă în jurul picioarelor ei. Griffin! Oare avusese tăria să-l invite și pe Griffin?

Rachel tremura la această perspectivă. În timp ce o parte a ființei

sale tânjea după prezența lui, o altă parte se temea. Era greu de realizat să se aventureze în locuința O'Riley, fără să dea ochii cu Athena.

Cu genunchii tremurând, Rachel găsi o piatră mare, maronie și se așeză pe ea, privind fără să vadă apele

liniștite ale golfului.

Se întreba despre misteriosul Andr care avusese curajul să divorţeze de o astfel de femeie. Dacă el putuse rezista farmecelor considerabile ale acestei femei, atunci era posibil ca și Griffin să o poată face.

Cu condiția ca el să dorească acest lucru.

Banca deschisese pentru afaceri în momentul în care Rachel își adunase gândurile și se îndrepta spre centrul orașului.

Fără prea multe detalii, Rachel îi explică unui funcționar

impresionat pierderea carnetului de bancă. După ce se consultă cu alt funcționar, el îi emise un nou cont bancar și îi numără suma solicitată de ea pentru retragere.

Cu o sută de dolari mototoliți în mână, Rachel ieși în stradă și se

îndreptă spre un magazin cu rochii și alte articole vestimentare.

Nu *mai era* timp pentru o rochie făcută de comandă, având în vedere că petrecerea era chiar în această seară, dar poate va găsi o confecție care să i se potrivească.

Interiorul magazinului era mic și aglomerat, și pe mo*ment* Rachel se simți copleșită. Ce știa ea despre cumpărarea unei rochii pentru o petrecere pretențioasă? O cuprinse panica.

Dar când patronul se apropie, Rachel își ridică

bărbia. Ea nu va apărea la petrecere îmbrăcată ca o mică țărăncuță.

Calm și cu demnitate, Rachel explică dorința ei pentru o astfel de rochie, care să se potrivească pentru o astfel de ocazie.

Croitoreasa era plină de solicitudine, iar ea

avea răbdare. Ea scoase rochie după rochie, zâmbind în timp ce Rachel le refuza una după alta. Una, din mătase neagră cu guler înalt, încreţit, era prea gravă şi sobră. Alta, din catifea gri-deschis, o înfăţişa pe Rachel ca şi cum ar fi fost o fetiţă

îmbrăcată în rochia mamei.

Dar, la sfârşit, apăru o rochie potrivită. O rochie simplă, vaporoasă, de culoarea caisei, care îi dezvăluia rotunjimea frumoşilor ei sâni şi îi accentua liniile înguste ale taliei.

După ce câteva

modificări minore au fost efectuate și s-au luat măsuri pentru rochiile, bluzele, fustele și cămășile pe care le dorea, Rachel plăti totul și așteptă cu bucurie în timp ce superba rochie îi era împachetată într-o cutie.

Într-un alt magazin

ea cumpără pantofi de catifea și un șal din dantelă crem. Apoi, se îndreptă spre reședința O'Riley de pe deal.

Joanna o întâmpină la ușa din față, cu o privire disperată.

— Oh, Rachel, unde ai fost, am fost îngrijorată.

Rachel se înroși de rușine. Ar fi trebuit să-și închipuie că o astfel de femeie îi va remarca imediat lipsa și va fi tulburată.

— Îmi cer scuze, am avut de rezolvat niște treburi...

Joanna trase adânc aer în piept și o împinse

prin sufragerie, unde se făceau deja pregătiri pentru petrecere, spre bucătărie. Acolo, Cook amesteca o cremă albă într-un castron mare.

Rachel se trânti pe un scaun și primi cu gratitudine să bea un ceai pe care i-l oferi Joanna.

— Îmi pare rău, Rachel, spuse femeia după câteva momente. Mă refer la petrecere.

Rachel puse pe farfurioară ceașca transparentă și zâmbi.

— Nu trebuie. Este ziua de naștere a Athenei și...

În acest moment,

Athena năvăli în încăpere strălucind într-o rochie de casă din mătase brodată cu mici flori roz, cu părul moale, platinat, încă ciufulit, și cu ochii ei indigo, strălucitori.

— Într-adevăr este ziua mea de naștere, ciripi ea în timp ce-și

băgă degețul arătător în castronul cu cremă. Și mă simt ca de o sută de ani, în loc de douăzeci și cinci.

— Ai douăzeci și șapte, spuse Joanna cu o privire răutăcioasă în timp ce se uita spre Rachel.

Athena ridică din

umeri, privirea căzându-i pe cutia de la croitorie ce era sprijinită pe scaunul pe care ședea Rachel.

— Ți-ai cumpărat ceva pentru tine! țipă ea, ca și cum ideea ar fi fost de neconceput. Ce ți-ai cumpărat, Rachel? Lasă-mă să văd!

Deodată, Rachel nu mai fu atât de sigură că rochia de culoarea caisei era potrivită. Poate pentru această femeie, rochia va părea nesofisticată, copilărească. Ea roşi.

— Bine...

— Ei hai, nu fi aşa de prostănacă! o certă

Athena bine dispusă în timp ce luă o altă mostră din castron și se strâmbă când Cook îi dădu peste mână.

— N-am să râd de micuța ta rochie, Rachel.

Rachel privi spre Joanna și văzu un surâs ce lucea în ochii albaștri.

Încet, ea ridică cutia cu dungi albe și roșii, o puse în poală și o deschise. Apoi, cu degete precaute, ea scoase creaţia moale de culoarea răsăritului de soare.

— Ridică-te, spuse Joanna blând. Să vedem cum se potriveşte cu

superbul tău păr.

Rachel se conformă.

— Oh, Rachel, șopti Joanna. Este absolut superbă.

Răspunsul Athenei avu o notă iritată, irascibilă.

— Nu crezi că este puțin cam, ei bine, cam copilărească?

Joanna o privea pe Rachel, încercând s-o împiedice să arate speriată.

— Este minunată!

— Batist, murmură Athena, atingând materialul cu degete ce tremurau ușor. Da, cred că batist este materialul potrivit pentru o fată de

vârsta ta.

Ceaşca Joannei zdrăngăni pe farfurioară, exprimând furia acesteia.

— Potoleşte-te, Athena. Oricine poate vedea că Rachel este femeie, nu copil.

Athena se încruntă privind decolteul

splendidei rochii, iar sprâncenele i se uniseră acum.

— Ești sigură că e bine să-ți arăți atâta... sânii?

Rachel zâmbi maliţios, amintindu-și. Dacă era ceva din aspectul ei fizic cu care era sigură că Griffin era

de acord era rotunjimea plină a sânilor ei.

— Sunt sigură, spuse ea.

Ochii indigo îi cercetară faţa, iar încruntarea Athenei se adânci. O înţelegere instinctivă se strecură între cele două femei, iar Rachel fu bucuroasă

să vadă cum o parte din culoarea roz dispărea din obrajii Athenei.

La jumătatea după-amiezei începură să sosească cadourile. Athena nu se osteni să le deschidă, deşi multe erau împachetate frumos şi legate cu funde. Până când nu sosi

un pachet cu cartea de vizită a lui Griffin, ea nu manifestă nici un interes pentru cadourile primite.

În sanctuarul răcoros, obscur al salonului, Athena se lăsă să cadă într-un scaun.

Griffin nu i-a răspuns la telegramă; oare era

atât de ocupat cu acești pacienți ai lui? Știa că el lipsise de la mai multe întâlniri în societate, deoarece un muncitor își rupsese un braț, un picior sau gâtul. Închise ochii. Griffin *trebuia* să vină. Trebuia.

Prin geamurile deschise Athena auzi

zgomotul roților de trăsură. Traversând vioaie încăperea, ea ridică marginea unei perdele și se uită pe furiș, inima bătându-i cu putere în gât.

Griffin Fletcher înainta pe alee, fără haină, încruntându-se într-un mod care îi dădu

palpitației Athenei, până când ochii îi căzură pe un pachețel micuț din mâna lui dreaptă.

Ea zâmbi pentru sine, merse împiedicându-se până în hol și smuci ușa chiar în momentul în care el ridicase pumnul să bată.

— Griffin, spuse ea,

cu o voce înceată, strangulată.

O privire criminală luci în ochii negri, iar el vorbi pe un ton care era de-a dreptul sălbatic:

— Te-ai plictisit atât de repede de Paris? Sau s-au plictisit ei de tine?

Athena își plecă ușor capul, sub incredibilul

impact al furiei lui.

— Dacă am putea măcar sta de vorbă, începu ea, numai câteva minute...

— Mai bine nu, se răsti el.

Când Athena *încercă* să-i întâlnească privirea, constată că aceasta era fără milă și

batjocoritoare.

— Griffin, nu fi încăpățânat, te rog...

Maxilarul *lui* se încleștă și tocmai se pregătea să spună ceva, dar înainte de a apuca, Rachel coborî zburând pe scări, ținându-și rochia, de culoarea caisei, care, se umflase.

— Griffin!

În mod incredibil, Griffin întinse brațele spre acea fată mărginită, fără maniere, iar ranchiuna pe care Athena o văzuse pe *fața lui* dispăruse pe moment, fiind înlocuită de o privire fiămândă.

— Bună, spiriduşule,

spuse el blând, când Rachel ezită, apoi se aruncă în braţele lui.

Uluită şi umilită, Athena se retrase un pas.

Rachel privi la Griffin cu ochi mari, strălucitori, părând că uitase cu totul de rochia care se mototolea între

ei.

— Nu știam... se bâlbâi ea, speram...

Griffin râse, iar una din mâini se ridică și începu să-i mângâie obrazul îmbujorat, fericit. Timp de câteva momente insuportabile, Athena crezu că el o va săruta chiar acolo pe

mica ticăloasă.

În loc de asta, el privi în jos spre materialul moale, vaporaș al rochiei.

— Ce este asta? Un apus de soare brodat și prins la cusături?

Rachel zâmbi cu nesiguranță și șopti ceva, dar Athena era

prea șocată ca să audă ce îi spusese. Griffin, poet? Era imposibil!

Revolta se ridică în gâtul Athenei. Ei păreau să nici nu știe că ea era acolo!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel, țipă ea, astfel ca ei să o bage în seamă, nu te mai

agăța de bărbatul ăsta de parcă ai fi o plantă agățătoare pe un spalier!

Rachel păli ușor și se retrase din îmbrățișarea lui Griffin, dar fu trasă înapoi. Privirea lui se mută de pe fața lui Rachel spre cea *a* Athenei, înfierând-o cu un dispreț ucigător.

Athena nu știa dacă să fie distrusă sau ușurată când în cele din urmă el privi în altă direcție. Ea își ridică bărbia. Mai era pachețelul. În ciuda atenției sale pentru Rachel, în ciuda comportării sale, el îi adusese totuși un cadou.

Iar asta însemna că el nu făcea altceva decât să-i plătească niște jigniri mai vechi, dar șarada se va termina atunci când va fi mulțumit că pentru nedreptatea pe care o suferise fusese răzbunat.

Dar acum, incredibil, el îi înmânã cadoul lui Rachel, iar zâmbetul lui

îl făcu să pară ca un elev de școală.

Athena își înghiți țipătul care îi ardea gâtul. *Ticălosule*, se gândi ea. *Am să te fac să te târăști pentru asta!*

Mâinile lui Rachel *tremurau* când, se *căznea să* deschidă pachețelul, iar fața ei

radia când șiragul de perle prețioase, luminiscente, lucină în aer.

— Oh, Griffin...

El nu păru să remarce prezența Athenei sau indignarea acesteia. Ochii lui negri lucină când, cu blândețe, prinse colierul în jurul

gâtului lui Rachel, sub părul acesteia.

Athena se întoarse pe călcâie și ieși împleticindu-se într-o disperată nevoie de singurătate, în budoarul ei. Acolo, privind spre portretul care ar fi trebuit să fie cadoul de nuntă al părinților ei

pentru Griffin, ea vărsă lacrimi amare, strangulate.

Câtva timp mai auzi vocile lor înfundate, apoi, după un timp, închizându-se ușa din față.

Athena se ridică de pe scaun, puse mâinile pe vaza pictată de mână,

care împodobea pianul, și o aruncă cu furie în direcția șemineului.

Zgomotul de cioburi păru să se transmită cu ecou în toată casa.

— Athena? Vocea era blândă dar fermă. Athena închise ochii.

— Pleacă, mamă. Te rog, pleacă!

— Te-am avertizat, spuse Joanna ușor.

Athena se răsuci, sălbatică de necaz, de furie și de umilință.

— I-a dat perlele! țipă ea.

Joanna se apropie, oprindu-se chiar lângă Athena, se sprijini de brațul unui scaun și

întinse mâinile.

— Ce perle? întrebă ea în chip natural.

Dezamăgirea Athenei era amară, nemărginită. Durerea o făcu să se plimbe la nesfârşit încoace şi încolo pe lângă cămin,

— Au aparţinut mamei lui Griffin, spuse

ea cu sughițuri de plâns. Erau cadoul de nuntă din partea tatălui lui.

— Înțeleg.

— Nu înțelegi! Acele perle ar fi trebuit să fie ale mele. El ar fi trebuit să fie al meu!

O notă de nerăbdare amestecată cu compasiune se simți în

tonul Joannei.

— Te chinuieşti singură fără rost, dragă. Sentimentele lui Griffin se pare că s-au schimbat şi nu mai este nimic de făcut în această privinţă.

Athena încă mergea încoace şi încolo.

— Nu! Dacă am să-i spun că îmi pare rău, că

am făcut o greșeală...

— Unele greșeli pur și simplu nu pot fi ignorate, Athena. L-ai pierdut pe Griffin; l-ai pierdut cu mult timp în urmă. Pentru binele tău, acceptă acest adevăr.

Dar speranţele se învârteau din nou în capul Athenei şi ea le

apucase cu amândouă mâinile. Griffin o iubea, el încerca numai să o pedepsească acum, să o umilească, așa cum și ea l-a umilit pe el.

Ea zâmbi. Griffin avea o mare slăbiciune și nimeni nu știa mai bine decât ea care era aceasta sau cum să o folosească.

— Unde au plecat Rachel și Griffin? întrebă ea pe un ton ce dezmințea izbucnirea violentă de mai înainte.

Joanna o privi alarmată. *Probabil,* se gândi ea, *fiica ei înnebunise.* Trecu mult timp până când răspunse.

— Cred că la o cununie. Unul dintre prietenii lui Griffin se căsătorește astăzi.

— Înțeleg, spuse Athena, cu bunăvoință. Apoi trecu în viteză pe lângă mama ei, care era uluită, urcă în viteză și intră în camera ei. Va purta bluza de mătase

albastră astă-seară, se hotărî ea. Cea pe care i-o cumpărase Andr, cea care făcuse atâta vâlvă la Paris.

Fawn se temea să intre în biserică, se temea că preotul îi va arunca o singură privire şi îl va sfătui pe Field să

renunțe la o asemenea soție. Lacrimile se adunară în ochii ei, făcând să nu o vadă prea clar pe Rachel.

Dar Rachel îi luă brațul.

— Ce este? șopti ea. Nu vrei să te căsătorești cu Field?

Fawn își șterse

lacrimile cu o mână, bucuroasă că Griffin și Field intraseră deja în biserică și că nu o puteau vedea plângând.

— Dar dacă preotul nu va accepta să ne căsătorească, Rachel? întrebă ea, respirând eu greutate.

Rachel scoase o

batistă curată.

— Este unchiul lui Field! Și oare de ce să nu vrea să oficieze ceremonia?

— Uită-te la mine! șuieră Fawn, furioasă, tamponându-și fața cu batista.

Rachel o studie, privind-o sincer uimită.

— Arăţi minunat! Doar ochii tăi sunt puţin umflaţi.

În ciuda situaţiei, Fawn izbucni în râs. Nu avea rost să mai dea explicaţii; în orice caz nu acestei prostuţe blânde, sincere şi absolut fermecătoare. Trase adânc aer în piept.

— Atunci, sunt gata. Și, Rachel...

Rachel se încruntă, în timp ce o trăgea deja pe Fawn în direcţia uşilor bisericii.

— Ce anume?

— Când vei veni înapoi la Providence, vrei să fii prietena mea? Cred că o să am nevoie

de cineva ca tine.

Rachel râse, tocurile pantofilor ei sunând vesel pe aleea din lemn de pin care *ducea* spre curtea bisericii.

— Voiam să spun același lucru, Fawn Nighthorse. Dar încă nu aveam curajul.

La ușă, Fawn ezită

din nou, înălțând o scurtă și tăcută rugă către Dumnezeul lui Field. „Te rog, ștutește-l. Fă ca toată ura să se reverse asupra mea“.

Căsătoria, deși simplă, fu atât de romantică, încât Rachel plânse fără jenă. Spatele lui Field era drept, iar el

arăta atât de mândru cum stătea acolo. Aruncând câte un ocazional zâmbet bucuros spre mireasă, el repetă jurămintele cu voce puternică.

Fawn era în mod clar înspăimântată; pe toată durata ceremoniei, Rachel o văzu cum

tremura, îi simți teama. Dar când preotul blând, cu părul alb, rosti cuvintele finale, de legământ, Fawn Hollister țipă de bucurie și își aruncă brațele în jurul gâtului soțului ei. Mai târziu, când felicitările au fost făcute-și cei patru

membri ai alaiului de nuntă ieșiră afară, Fawn se întoarse spre Griffin cu o privire frățească pe fața ei.

— Tu l-ai convins pe Field să facă asta? îl interogă ea.

Griffin râse.

— Cine... eu? Eu l-am rugat să se mai

gândească!

— Mincinosule, răspunse Fawn, veselă, cu lacrimi de afecţiune care îi lucieră în ochi în timp ce un zâmbet îi încolţi pe buze.

Din nou Griffin râse. El o apucă pe Fawn de talie, o ridică în aer şi o puse jos. Aplecându-se

ușor, o sărută pe frunte.

— Să fii fericită, spuse el, pe un ton gutural.

— Vrei să-mi înapoiezi soția? explodă Field iar ochii lui albaștri erau luminați de fericire și veselie.

Rachel stătea puțin retrasă, privind.

Degetele ei mângâiau delicatul șirag de perle de la gât și ușor, precaut, îndrăzni să spere.

26

Cu un oftat, Griffin se trânti într-un scaun din fața biroului lui John O'Riley. El presupunea că această discuție era inevitabilă, totuși îi repugnă acest lucru. Va

fi greu să separe emoțiile – repulsia pentru Athena, respectul total pentru John, dar știa că totuși trebuia să facă și asta. John nu-și făcea iluzii în privința ei, deși îi era tată și, în mod natural, o iubea.

— Dacă vrei să mă

întrebi care sunt intenţiile mele, îi spuse el direct, atunci pot să-ţi spun că nu am nici una, în orice caz în ceea ce o priveşte pe Athena.

Se simţi oboseală, pe care Griffin o înţelese perfect, în poziţia umerilor bătrânului, în profunzimea ochilor lui

blânzi, inteligenți.

— Întotdeauna ai fost un tip direct, Griffin, remarcă el, așezându-se mai bine în scaunul din spatele biroului și întinzându-se după pipă. Este unul dintre lucrurile pe care le apreciez cel mai mult la tine.

Griffin era obosit, în ciuda fericirii sale pentru Field și proaspăta sa soție, în ciuda nefericirii tandre de a se afla în apropierea lui Rachel și totuși de a nu o putea atinge. Și nici confruntarea cu Athena nu îl lăsase impasibil. El se ura că își

pierduse stăpânirea de sine într-un asemenea hal.

— Cred că sunt și câteva lucruri care nu-ți plac, după cât presupun.

— Absolut, răspunse John, aprinzând un chibrit și ținând flacăra deasupra pipei. Nori de fum cu miros de cireș îi

încununară capul. Ești încăpățânat, îndărătnic, temperamental și puțin tiranic. Ai fi fost un soț perfect pentru fiica mea.

Griffin oftă.

— John...

— Fii liniștit. N-o să încep să te implor să ierți și să uiți, știu că nu poți. Să nu crezi că eu aș

putea, dacă mi s-ar fi întâmplat mie.

— Atunci ce este?.

— Nu o lovi, Griffin. NU o răni.

Griffin se întrebă dacă el ar fi putut avea o fiică, pe care s-o iubească la fel ca acest om, fără rezervă. El spera că da.

— Nu o voi face, John.

— Ea a fost într-o stare groaznică după ce ai; plecat, din câte mi-a povestit Joanna, insistă John.

Griffin se ridică brusc și se întoarse cu spatele. Cu degetele prinse de catarama centurii, el

privi în mod deliberat, metodic, tavanul.

— Îmi pare rău, spuse el. O să evit de acum încolo.

— Asta s-ar putea să nu fie chiar atât de ușor cum crezi, răspunse John O'Riley, cu regret. Fiica mea a decis, după cum se pare, că te vrea

înapoi. Griffin, nu se știe ce ar putea face; întoarce-te și uită-te la mine.

Încet, cu reticență, Griffin se întoarse.

— Ea a făcut alegerea cu, mult timp în urmă, John, spuse el, pe un ton măsurat. Atâta timp cât o lasă pe Rachel în pace,

nu mă interesează ce face.

Bătrânul oftă, apoi trase din pipă.

— Exact asta este problema, Griffin. Joanna și cu mine suntem îngrijorați din pricina lui Rachel. Ea este nevinovată și dacă Athena inițiază o

campanie de distrugere împotriva ei, ar putea fi rănită foarte rău.

Vocea lui Griffin sună răgușit în camera liniștită, sobră.

— Rachel este suficient de întremată pentru a putea călători?

John aprobă cu tristețe, după cum i se

păru lui Griffin.

— Da, este. Dar, după cum știi, o însănătoșire deplină ar putea dura mult timp. Din puținul pe care tânăra fată l-a povestit Joannei și mie, se presupun că ea a trecut prin multe în ultimele săptămâni. Griffin, pur

și simplu, ea nu poate tolera foarte mult stresul.

Griffin închise și desfăcu pumnii.

— Continuă, spuse el, nerăbdător.

Vocea lui John era precaută.

— Griffin, trebuie să fii sigur că îți înțelegi

propriile sentimente. Mergi încet, lasă timpul să curgă.

— Timp? se răsti el. Am lăsat lucrurile să curgă doi ani, John! Am lăsat ca timpul să curgă din acea noapte în care am descoperit...

— Din noaptea când ai găsit-o pe fiica mea cu

un alt bărbat, Griffin. Dar chiar și acum, Athena nu îți este indiferentă, nu-ți dai seama de asta?

Nu putea să nege acest lucru. Ar fi trebuit să o ucidă, dar nu îi era indifererită. Și știa că ar fi trebuit să-i fie.

— Nu o iubesc, spuse

el pe un ton jos.

— Să fii foarte sigur de asta înainte de a face promisiuni de legământ față de Rachel, Griffin. Să o rănești în mod necugetat ar fi o adevărată cruzime.

Numai această perspectivă îl făcu pe Griffin să se simtă rău,

zguduit.

— M-am culcat cu Rachel, mărturisi el, din motive diferite de acelea pentru careı îi spusese şi lui Jonas. S-ar putea să fie un copil.

În oftatul lui John se simţi o infinită oboseală.

— Griffin, spuse el, iar cuvântul fu dintr-o

dată o mustrare și o iertare în același timp.

Griffin își coborî capul.

— Cel mai rău lucru este că nu sunt sigur că pot promite că nu se va întâmpla din nou.

— Încearcă să aștepți, să ai răbdare. Astfel de lucruri se vor lămuri de

la sine.

— John, eu vreau doar să mă căsătoresc cu Rachel. Vreau doar...

— Vrei. Bine, Griffin, spre binele tău și al lui Rachel, sper să te căsătorești. Dar pune deoparte ceea ce dorești pentru moment și gândește-te la ea. Dacă

nu vei fi în stare să te abandonezi total, asta înseamnă că o vei păcăli.

Dar trebuia să-i aibă în vedere și pe Jonas și pe un bărbat cum era Frazier. Nu pentru prima dată, Griffin se întrebă cât din pasiunea ce o simțea pentru Rachel era dragoste

adevărată și cât era dorința de a-l provoca pe Jonas. Oare, când toate vor fi lămurite, va constata că nu făcuse altceva decât să se folosească de ea?

Dumnezeu să mă ajute, nu știu, se gândi Griffin nenorocit. *Nu știu.*

Când întâlni privirea lui John, văzu înțelegere în ochii lui. Se întoarse și ieși din birou, îndreptându-se spre hol.

Va trebui să stea de vorbă cu Athena. Chiar dacă asta îl va ucide, va fi rațional, civilizat, poate chiar politicos. Asta va dovedi tuturor,

inclusiv lui însuși, că nu mai rămăsese nimic din ceea ce simțise pentru ea.

În loc să o smulgă pe Rachel din această casă, așa cum îi spunea instinctul, va rămâne. Va suporta petrecerea aia prostească. Va încerca să facă ordine în

gândurile și sentimentele sale. Ca și cum ceva de pe lumea asta mai avea o fărâmă de sens începând din ziua când el năvălise în casa lui Jonas și pusese ochii pe Rachel.

Cu hotărâre, Griffin își îndreptă umerii și ieși în căutarea femeii

care aproape ajunsese să-l distrugă.

Era ciudat cât de rapid se destrămase vraja romantică a căsătoriei Hollister-ilor. Stând lângă fereastră, Rachel studia cerul albastru și se simți din nou neliniștită.

Pe stradă, o trăsură apăru la orizont și opri în fața porții O'Riley. Patru bărbați coborâră, ducând instrumente muzicale în cutii de piele.

Rachel se simți pe-loc alarmată.

Dans. Va fi și dans. Ar fi trebuit să știe asta

dacă nu era atât de proastă. Inima începu să-i bată cu putere.

Cu excepţia unor mici unduiri în sunetul vreunei viori a unui lucrător forestier, Rachel nu dansase niciodată. Ce se va întâmpla dacă Griffin nu va vrea să plece înainte să înceapă

afurisita asta de petrecere?

Ce prostănacă ar arăta ea, în timp ce Athena ar dansa cu grație învârtindu-se în jurul camerei, în brațele unor bărbați care nu se împiedicau niciodată și nu călcau pe tivul rochiei...

Dar în acea clipă parcă ar fi văzut chipul tatălui ei și i-ar fi auzit glasul încărcat de reproș. Un McKinnon nu se sperie de nimic și nu fuge de nimeni!

Încet, Rachel își ridică bărbia. Poate că va arăta cam prostănacă, poate că unii oameni vor

râde de ea. Dar cel puțin va încerca, se va uita la ceilalți, va lua aminte ce fac ei și va face și ea același lucru, pe cât de bine va putea.

Îngrijorată, dorindu-și ca o McKinnon să nu apară lașă, Rachel se frământa lângă fereastră. În acel moment îl văzu

pe Griffin care dădea colțul casei, îndreptându-se spre grădină.

Ea închise ochii, nedorind să știe ceea ce știa, nedorind să se miște sau să respire, sau chiar să existe. Dar chiar cu ochii închiși, ea putea vedea cu inima,

putea vedea la fel de clar, ca și cum s-ar fi aflat la poarta grădinii.

Când Griffin va intra în acel sanctuar liniștit, parfumat, Athena se va afla acolo.

Apucându-se cu ambele mâini de rama ferestrei, Rachel se forță să deschidă ochii. Viața

nu se va încheia dacă Griffin își va schimba gândurile. Ea își va continua drumul, așa cum a făcut întotdeauna.

Cu excepția faptului că ciclul lunar nu apăruse, atunci când ar fi trebuit. Lacrimile îi curgeau pe față. Ea avea

încă bani, își aminti. Mai avea încă clădirea mamei de la Providence...

O altă trăsură sosi după prima, trasă de patru cai negri familiari. Ușa se deschise și Jonas Wilkes coborî, arătând chipeș în haine frumoase și zâmbind

spre fereastră.

Impetuos și fără să se gândească prea mult, Rachel trase de obloane până când acestea se deschiseră.

— Bună! strigă că bucuroasă să vadă pe cineva cunoscut, pe cineva care înclina să fie prietenos.

În mod comic Jonas făcu o reverență.

— Puștoaico! râse el. Vezi că ai să cazi și ai să-ți rupi frumosul gât!

Bucuroasă că lacrimile nu i se puteau vedea de la o asemenea distanță, ea zâmbi.

— N-am să cad, cred că pot să zbor!

Jonas își lăsă capul pe o parte.

— Lasă zborul, puștoaico. Știi să dansezi?

Roșind ea clătină din cap.

Jonas rezolvă cu repeziciune chestiunea.

— Atunci am să te învăț eu, promise el.

Înainte ca Rachel să-i poată răspunde, apăru Griffin întunecat la față și aparent obosit de intriga din grădină.

— Ce este asta? întrebă el, privind cu asprime de la Jonas la Rachel. Scena balconului din *Romeo și Julieta?*

Stând în spatele lui

Griffin, Athena își îngropă unghiile în palmele mâiniior. Ce se întâmpla oare cu neghioaba asta mică? Făcea ca oameni în toată firea să se comporte ca niște proști? Doamne, Griffin părea că este gata de luptă, iar Jonas era la fel de aţâţat.

Odată, se gândi Athena cu amărăciune, animozitatea care exista între ei era concentrată în jurul persoanei sale.

Athena își ridică bărbia și în mod deliberat se atinse de Griffin când trecu pe lângă el.

— Bună, Jonas, spuse

ea, arborând cel mai fermecător zâmbet pe care îl poseda.

Fu un semn de recunoaștere a frumuseții ei în ochii lui de topaz, dar nimic mai mult.

— Athena, spuse el, atingându-și marginea pălăriei.

Dintr-o privire piezișă, Athena văzu că Griffin nu acorda nici o atenție nici unuia dintre ei doi; se uita fix la Rachel.

— Coboară aici! țipă el atât de brusc, încât Jonas și Athena tresăriră.

Rachel își ridică

bărbia și țipă și ea.

— Nu voi coborî, Griffin Fletcher!

Micul zâmbet care apăru pe fața Athenei era nesigur. Ea și Jonas s-ar fi putut tăvăli în iarba din jur, goi, așa cum au fost când s-au născut, și Griffin nici *nu i-ar* fi observat.

Pe de altă parte, Jonas părea să observe totul; buzele lui erau crispate, iar ochii aurii sfredeleau spatele lui Griffin.

Athena simți o *nouă durere.* Deci era adevărat; Jonas Wilkes căzuse pradă iubirii.

— Rachel! începu Griffin, pe un ton care ar

fi înmuiat de tot rezistența Athenei, dacă i s-ar fi adresat ei. Acum!

Capul lui Rachel dispăru din fereastră, dar numai pentru un moment.

— N-o să-mi spui tu ce să fac! strigă ea. După care un pantof cu toc

zbură prin aerul liniștit, cu miros de liliac, trecând la câțiva centimetri de capul lui Griffin. Fu imediat urmat de perechea lui.

Deși nu ar fi vrut, Athena avu un moment de admirație pentru fiica tăietorului de lemne. Totuși, era păcat

că nu nimerise mai bine ţinta.

Griffin era revoltat; un tremur nervos îi scutură umerii puternici.

— Bine! tună el. Apoi se aplecă pe uşa deschisă şi intră în casă.

Athena închise ochii, întrebându-se de ce nu o

liniștea faptul că îndrăgostiții se certau.

Zgomotul cizmelor lui Grifiin se auzi pe scări și o făcu pe Rachel să înțepenească. Trebuia să încuie ușa; știa că trebuia să facă asta. Numai că Griffin intrase deja, înainte ca ea să

reușească să-și miște picioarele înțepenite. Maxilarul lui era încleștat și alb de furie, iar ochii negri fulgerau. Dar brusc, în mod incredibil, în momentul în care Rachel începuse să se teamă pentru viața ei, el izbucni în râs. Râsul lui era plin,

profund, iar când se transformă într-un zâmbet, Rachel fu uluită să realizeze că acesta fusese ca un medicament.

— Te iubesc, spuse el. Şi apoi, cu o plecăciune politicoasă, îi întinse pantofii pe care îi ţinea la spate. Slavă

Domnului că nu poți ridica un birou.

Emoțiile o ardeau pe Rachel în interior.

— Dacă mă iubești, Griffin Fletcher, spuse ea pe un ton curajos și demn, atunci ce făceai în grădină cu Athena?

— Constatam dacă într-adevăr te iubesc.

Un timp nu am fost sigur de ceea ce simțeam. Plăcere, poate. Sau invidie. Deci am hotărât că singurul lucru rezonabil pe care trebuie să-l fac este să dau ochii cu Athena și să discut cu ea în mod rezonabil, numai să văd dacă pot acest lucru.

Rachel simți cum inima o înțepa în gât, ca un lucru ascutit.

— Și?

—Și tot ceea ce am simțit a fost milă,

Rachel întinse mâna după pantofii ei, care erau încă în mâna lui Griffin, și fu nevoie de mult timp până reuși să

se încalțe. Rușinea îi pulsă în obraji, îmbujorând-o.

— N-ar fi trebuit să te întreb, Griffin. Nu aveam dreptul.

Mâinile lui Griffin îi apucară cu blândețe talia, potolindu-i mișcările. Rachel rămase într-o caraghioasă

poziție cu un picior încălțat și cu celălalt desculț.

— Aveai tot dreptul, spuse el. Acum, spune, mă iubești sau nu, Rachel McKinnon? Știi bine că nu ai spus nimic; ori una, ori alta.

Rachel râse, apoi își aruncă brațele în jurul

gâtului lui și își așează capul pe pieptul lui puternic.

— Oh, da, da, te iubesc!

El își puse degetul arătător sub bărbia ei, ridicându-i-o cu blândețe.

— Ar fi trebuit să accept oferta lui Becky,

spuse el.

Rachel se încruntă.

— Ce ofertă?

— Voia să-mi ofere o mie de dolari să mă căsătoresc cu tine, și de asemenea îmi ceda și bordelul. Acum dacă îți cer să te căsătorești cu mine și vei accepta, am pierdut un bordel foarte

bun.

Rachel râse din nou, deși simțea un tremur în stomac, iar privirea i se tulbură puțin.

— Ar fi trebuit să ceri mai mult; poate doi cai și o căruță.

Ochii lui Griffin trecură peste fața ei, cu blândețe.

— Este ăsta un fel mai întortocheat de a spune „da“?

Ea se retrase puțin din îmbrățișarea lui.

— A fost ăsta un fel mai întortocheat de cerere în căsătorie? îi replică ea.

El aprobă solemn. Deși un zâmbet îi juca

în ochii negri.

— Atunci, accept. Numai că...

— Numai... ce anume? se încruntă el.

— Vreau să fii sigur, Griffin.

— Sunt sigur.

Dar Rachel clătină capul și își coborî ochii o clipă, pentru a-i lăsa să

alunece înapoi spre fața lui, ca fiind atrasă de un magnet.

— Până acum Athena a fost departe, departe de tine. Ei bine, acum s-a întors și vreau să-mi spui ce sentimente mai ai față de ea după o lună, știind că este aproape și că ai putea să te întorci

la ea dacă vei dori.

Mâinile se mișcară spre sânii ei, îngreunându-i decizia pe care voia să o ia. Dacă ar trage-o mai aproape...

Dar Griffin se retrase și lăsă mâinile să-i cadă.

— Dacă asta este ceea ce vrei, Rachel, am să

aștept. Dar este un lucru pe care trebuie să-l știu.

— Ce anume?

— Ce simți pentru Jonas Wilkes?

Întrebarea fusese pusă atât de direct, încât o luă pe Rachel pe nepregătite, iar privirea din ochii lui arăta că răspunsul avea mare

importanță. Din acest motiv, Rachel încercă să fie cinstită.

—Îmi place de Jonas uneori, spuse ea. El poate fi foarte amabil, dacă vrea. Dar de obicei este prea agresiv.

Ea nu băgase de seamă că umerii lui Griffin erau rigizi din

cauza încordării, până când îi văzu relaxându-se.

— Dar crezi că l-ai putea iubi?

— Griffin, eu te iubesc pe *tine*.

Griffin se mișcă și o umbră trecu prin ochii lui, dar, înainte de a putea spune ceva,

Joanna intră în cameră, arătând îngrijorată, oficială și grăbită.

— Griffin Fletcher, afurisitule! Părăsește camera înainte să pun să fii biciuit. În ceea ce te privește pe tine, domnișoară Rachel McKinnon, ar fi timpul să te îmbraci cu

magnifica ta rochie nouă.

Griffin, zâmbi, privi g l u m e ț către Rachel, spre bucuria Joannei, și părăsi ascultător încăperea.

O oră mai târziu, când Rachel coborî, el aștepta la baza scării, arătând atât de chipeș,

încât era aproape copleşită. Oare într-adevăr spusese că o iubeşte, chiar o ceruse în căsătorie? Părea incredibil.

Dar ochii lui o mângâiau în timp ce ea se apropia şi el îşi întinse braţele.

— Spiriduş, şopti el,

cu zâmbetul lui glumeț. Tu faci ca o lună să pară, timp foarte îndelungat.

Rachel roși, dar ochii ei se mișcară peste hainele lui închise, de gală, cu sinceră apreciere.

— Iar tu arăți ca unul dintre jucătorii ăia filfizoni! făcu ea

observaţia.

Griffin izbucni într-un râs zgomotos.

— Field va aprecia această remarcă, spiriduş. Ăsta este costumul lui de nuntă. Nu l-ai recunoscut?

Rachel se holbă la el.

— Griffin Fletcher, nu se poate!

El surâse suav, în timp ce primele note ale orchestrei se auzeau din enorma sufragerie transformată în sală de bal.

— Totuşi, am făcut-o. Am ciocănit la camera lui de hotel şi i-am cerut costumul de nuntă. Era atât de nerăbdător să

scape de mine, încât mi l-a aruncat pe alee.

— Ai noroc că nu te-a împușcat.

— Asta se va întâmpla mâine, răspunse Griffin, vesel.

Râsul lui Rachel îi muri în gât. Ceva se va, întâmpla mâine; ea putea simți acest lucru.

Se încruntă uşor, atunci când Griffin o conduse până în centrul marii petreceri dată în cinstea zilei de naştere a Athenei.

27

Griffin privi cu un zâmbet pe jumătate cinic sufrageria frumos decorată a familiei O’Riley.

— Este surprinzător ce se poate realiza în

douăzeci și patru de ore de corvoadă, nu-i așa?

Rachel nu se simțea într-o dispoziție prea festivă. Griffin Fletcher o iubea, chiar voia să se căsătorească cu ea.

Totul ar fi trebuit să fie bine pe lumea asta, dar nu era.

Ceva îngrozitor

amenințа, ceva ce depășea până și intuiția lui Rachel. Ea privi femeile și bărbații, splendid îmbrăcați, și se gândi cu tristețe, în mod inexplicabil, că, după ziua de mâine, s-ar putea să treacă mult timp până când să vrea să danseze din nou.

Dar mâine era o altă zi, așa cum era întotdeauna și nu avea nici un rost să rateze o seară de vis cum era aceasta. Ridicându-și bărbia, Rachel McKinnon se aruncă cu tot sufletul în petrecerea acestei aniversări.

În ciuda îngrijorării

ei, dansul se dovedi un lucru ușor de stăpânit; ea trebuia numai să urmeze mișcarea abilă a lui Griffin. Era ceva foarte plăcut și nu mai existau gânduri în legătură cu incertitudinea zilei de mâine în timp ce se învârtea vals după vals,

simțindu-se îmbujorată, entuziastă și chiar frumoasă.

Există numai o slabă încordare vizibilă pe fața lui Griffin, atunci când Jonas se apropie, în timpul unei pauze și îi zâmbi lui Rachel. Deși ochii lui aurii erau fixați pe ai ei, cuvintele lui îi

erau destinate lui Griffin.

— Ai bunele maniere și dansează cu gazda, doctore, spuse el pe ton neutru. Dacă nu, o să înceapă să arunce cu lucruri.

Rachel își smulse privirea din ciudata acaparare a lui Jonas și

zâmbi uriașului de lângă ea.

„Totul va fi în ordine”, promise ea fără să vorbească.

Ochii întunecați ai lui Griffin luciră un moment, dar el citi mesajul din ai ei și zâmbi. Una din sprâncene i se ridică,

foarte ușor, iar privirea i se mută asupra lui Jonas.

Ceva de nerecunoscut se transmise între cei doi bărbaţi, răcind căldura aromată a nopţii de vară. Apoi Griffin strânse mâna lui Rachel în mod elocvent și plecă în căutarea gazdei.

Era ceva vag

amenințător ce se ascundea în spatele admirației de pe fața lui Jonas. Când muzica începu din nou, el o luă pe Rachel în brațele sale, iar ea simți un soi de doliu la atingerea lui.

În timp ce dansau, el vorbi despre tot felul de lucruri obișnuite: vreme,

crinii uriași ce împodobeau masa care fusese împinsă până la perete; măiestria celor patru muzicanți care interpretau frumoasa melodie după care tocmai dansau.

Rachel încerca să fie atentă, dar, o dată sau de două ori, privirea ei

alunecă spre Griffin și Athena, care dansau în capătul îndepărtat al încăperii. Cât de splendid arătau împreună, Griffin atât de înalt și autoritar, Athena cu părul platinat și cu chipul strălucind de bucurie.

Când Rachel își

întoarse privirea spre figura lui Jonas văzu ceva care o surprinse. Era tristețe? Furie? Nu putea spune.

— Athena este frumoasă, nu-i așa? întrebă ea, nefericită.

— Categoric, răspunse Jonas pe un ton care nu mai era unul

obișnuit. Ai grijă de inima ta, puștoaico.

Rachel se îmbujoră descifrând o vagă amenințare.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ochii lui Jonas erau feroce, degajând aceeași emoție pe care ea o simțise cu câteva clipe

mai înainte.

— Vreau să spun că Athenei nu i s-a refuzat până acum nici măcar o singură dorinţă. Iar ea îl vrea pe Griffin.

Pe când muzica tocmai se oprea, Rachel înţepeni.

— Jonas...

Dar degetul lui

arătător îi atinse buzele, făcând-o să tacă.

— Este un joc periculos, Rachel. Un joc foarte periculos. Să-ți aduci aminte că eu voi fi aici, când totul va fi încheiat.

Rachel încă era nedumerită în legătură cu cuvintele lui Jonas

când acesta se îndepărtă.

Îl întâlni la jumătatea drumului pe Griffin și cei doi bărbați se ocoliră instinctiv.

Fața Athenei era foarte îmbujorată în timp ce îl urmărea pe Jonas care se apropia și ea ascultă confidența lui

șoptită.

Apoi, cu bluza ei albastră care capta lumina în timp ce se mișca, ea îl luă pe Jonas de braț și amândoi dispărură prin ușile ce duceau în grădină.

Rachel își dădu seama că se uită după ei și roși de rușine când își

întoarse ochii spre Griffin. Din fericire, acesta fusese răpit de doctorul O'Riley și asculta atât de atent ceea ce îi spunea acesta, încât nu observă curiozitatea lui Rachel.

Când Griffin se întoarse spre ea, ea văzu ușurare în ochii lui și se

liniști puțin, deși avea o inexplicabilă premoniție în legătură că brusca dispariție a lui Jonas și a Athenei.

Oare ce discutau ei acolo în grădina cu miros de trandafiri, luminată de lumina lunii? Oare era posibil ca ei să pună ceva la

cale? Rachel se certa pe sine. Era o prostie să gândească așa ceva, și fără rost.

— De ce zâmbești așa? îl întrebă ea pe Griffin, într-un efort de a-și îndepărta și ultimele rămășițe de neliniște.

— Pentru că ești atât de frumoasă, spuse el.

Pentru că dansul cu Athena a fost o plictiseală de moarte. Și pentru că tocmai am aflat că nu am omorât un om.

Rachel înghiți, privind spre el, uluită.

— Să omori un om? întrebă ea ca un ecou.

Umerii lui lați se

mișcară cu un oftat rușinat.

— Nu știu de ce, dar mă simt bine să aflu că Douglas Frazier și-a revenit. John tocmai a primit vestea că este din nou conștient.

— Conștient? șopti Rachel. Ea nu întrebase pe nimeni despre

Douglas Frazier din noaptea în care Jonas o salvase oarecum din mâna lui, dar nu îndrăznise să se întrebe dacă acesta mai reprezenta sau nu un pericol.

— Griffin, ce ai făcut?

— Aproape că l-am omorât în bătaie,

răspunse el sec, în timp ce în ochi avea o privire prudentă.

Rachel își aminti de Dobson, tăietorul de lemne pare putea să-i mulțumească lui Griffin Fletcher atât pentru bătaie, cât și pentru însănătoșire. Exista o violență ucigătoare, fără

margini, în acest bărbat, iar recunoașterea acestui fapt avu un efect contradictoriu asupra ei. Deși ea îi aprecia puterea, se trezi că îi este teamă de această furie necontrolată, care se ascundea în spatele manierelor sale bruște, deși civilizate.

Spre spaima ei, Rachel constată că el îi surprinse. Cumva gândurile și îl anticipase pe cel mai tulburător dintre toate.

— Ești în siguranță cu mine, spiriduș, spuse el pe un ton rece, măsurat.

Rachel era plină de

căință.

— Știu asta, Griffin, spuse ea și într-adevăr știa.

Era un zâmbet binevoitor în ochii lui acum, chiar dacă nu ajunsese să zâmbească și cu gura.

— Dar nu s-ar putea spune că nu există unele

zone în care energiile mele sunt cam greu de stăpânit. Chiar acum, aș da orice să fiu singur cu tine.

Sensul cuvintelor era clar, iar Rachel simțea aceeași dorință ca și el. Dar o lună era o perioadă de timp suportabilă, iar ea dorea

să nu existe regrete dacă, după acest interval, el va decide că o dorea totuși pe Athena.

— Ești un om foarte direct, Griffin Fletcher, spuse ea, știind foarte bine în ce măsură îl tentau ochii și trupul ei. Dar va trebui să mai

aștepți.

Ochii întunecați mocneau în timp ce se uita împietrit la sânii ei și apoi spre fața ei.

— Ești a doua persoană care îmi dă acest sfat, spuse el. Iar eu sunt recunoscut că nu accept sfaturi.

Rachel simți cum fața

îi devenea stacojie; deodată se simți ca și cum s-ar fi dezbrăcat în fața lui, vulnerabilă în fața tuturor acelor oameni. Spre disperarea ei, senzația nu era pe de-a-ntregul neplăcută, iar când el îi apucă mâna și o târî în holul slab luminat, ea nu protestă.

Gura lui o apăsa pe a ei, în dorința de a o devora *în* întregime, inclusiv intențiile ei valoroase. Ea tremura de dorință.

Noaptea era liniștită și caldă, luminată de strălucirea milioanelor de stele, când Griffin o conduse afară,

înconjurând casa în sens opus grădinii, într-o mică livadă de meri.

Florile aveau o frumusețe tremurată, acolo în lumina lunii și a stelelor. Ele vor trece curând, sacrificate de zilele toride de vară, dar acum erau ca de mătase roz transparentă,

stropite cu argint.

În mijlocul acestei livezi, Griffin o sărută din nou. Iar în acest sărut era atâta dorinţă, atâta foame, încât Rachel nu îi putu rezista.

Gemu de dorinţă când mâinile lui îi mângâiară sânii

acoperiți superficial, făcând ca sfârcurile să împingă, tari și pulsând, prin materialul subțire al rochiei.

Cu un geamăt ușor, el își apăsă spatele de scoarța aspră a unui copac noduros și o ținu acolo. Ochii lui o cercetau.

Apoi, foarte încet, mâinile lui se ridicară spre decolteul îndrăzneț al rochiei. Ea simți un val de bucurie sălbatică atunci când el trase ușor, apucând rochia și cămășuța împreună, până sub sâni.

Ea gemu când el își înclină capul și atinse cu

vârful limbii capătul sfârcului.

— Te rog, șopti ea.

Dar mângâierile dulci, nemiloase, continuară până când totul deveni aproape insuportabil, până când totul în interiorul ei implora în tăcere pentru apăsarea dură a corpului

lui pe al ei.

Totuși, Griffin mușcă în continuare din minusculele protuberanțe.

Rachel deveni extrem de impacientată, gemându-i numele, zvârcolindu-se de dorință.

— Spune, zise el,

atingând ușor sfârcul ce pulsa cu vârful limbii.

— Oh, gemu ea, cu frustrarea dorinței.

— Spune, repetă el.

— *Suge, murmură* ea, într-o delicioasă înfrângere.

Acum, întreaga gură o apucase, sugând prin acel singur sfârc întreaga

ei feminitate. Ea își depărtă picioarele în timp ce mâna lui îi ridică fustele *pentru* a *mângâia* picioarele acoperite cu mătase, pentru a o explora și din nou pentru a mângâia fără milă.

Dintr-o dată el se opri din supt, rămase

nemișcat și îi comandă:

— Dezbracă-te!

Rachel ezită numai un moment, aproape urându-l *pentru* felul *cum o* domina, cum *îi* determina deciziile, cum o făcea să dorească să se roage ca mâinile lui să o atingă și să simtă explorarea fierbinte a

limbii lui. Ea se întoarse.

— Nu mă descurc cu nasturii ăștia.

Degetele lui Griffin erau și ele stângace, totuși mai agile. El nu făcu nici o mișcare să-i scoată rochia de pe umeri sau să o întoarcă cu fața spre el.

Cu un soi de iritare

nerușinată, Rachel îl privi în față, așteptând. Totuși, el nu făcea nici o, mișcare să-i scoată rochia. Ochii lui îi ordonară ca ea să facă asta, să se dezbrace singură în fața privirii lui.

Și ea făcu acest lucru. Rochia căzu pe

pământul moale, adunându-se la picioarele ei într-un nor de culoarea caisei. Cu mâini tremurânde, își scoase și cămășuța deranjată și pantalonașii din satin.

Te urăsc că ești în stare să mă faci să-ți ascult ordinele, Griffin

Fletcher, se gândi ea, în timp ce trupul îi tremura sub privirea lui. *Lucrul ciudat este însă că te iubesc din același motiv.*

Ea se apropie de el, o nimfă mândră îmbrăcată în lumina lunii și, brusc, cu dibăcie, îi descheie pantalonii. Răspunsul lui

dur, țipătul lui răgușit, primitiv, o făcu să știe că acum ea era cea care domina. Ea preluase comanda.

Încet, Rachel îngenunche, iar mângâierile ei erau la fel de deliberate și de controlate cum fuseseră și ale lui. Dar el nu avea

nici un copac de care să se sprijine, nici un suport de care să se folosească. Răsuflarea lui era greoaie și intercalată cu mici țipete disperate.

Rachel era ameţită de dorinţă, de victorie.

— Spune! comandă ea.

El gemu, savurând

rezistența.

— Spune, Griffin.

El aproape că țipă cuvântul. Era un titlu de onoare. Rachel continuă până când el strigă și se întări într-o violentă ușurare.

— Vrăjitoare, gemu el, căzând în genunchi și apăsând-o la pământ cu

ambele mâini.

Din nou, misterioasa putere de comandă fu transferată. Închizând ochii, Rachel cedă torentului tandru, aprins al răzbunării lui. Din nou şi din nou, pasiunea o străbătu, până la marginile extazului şi apoi o aduse

din nou pe pământ.

Când în cele din urmă ușurarea veni pentru ea în valuri convulsive, Rachel țipă cu toată forța. După aceea, ei rămaseră întinși un timp îndelungat, epuizați și fără grai.

— Ar fi mai bine să

ne întoarcem, șopti Rachel, când reuși să scoată câteva vorbe. Dar Griffin își clătină capul. Se ridică în genunchi și o trase pe Rachel în poziție șezândă. Gura lui îi acoperi flâmândă sânii, iar Rachel îl ținu, cu degetele prinse în părul lui negru, ciufulit

de dragoste, în timp ce el o sugea.

Jonas fu recunoscător pentru relativa discreţie a salonului O'Riley. Furios, el păşea încoace şi încolo în faţa şemineului, sub portretul Athenei.

Ea stătea în spatele

ușilor închise, cu brațele încrucișate pe bluza de mătase albastră, ispititoare, în timp ce ochii ei urmăreau cu neliniște mișcarea lui Jonas.

— Ți-am spus că situația este serioasă, Jonas, zise Athena pe un ton încărcat de umilință

și furie.

Jonas se opri brusc și își revărsă furia insuportabilă asupra Athenei:

— Rachel nu ar face asta, o avertiză el.

Athena era insistentă.

— Poate nu cu tine. Dar nu se plimbă în lumina lunii pentru a

decide cum să aranjeze mobila din salon. Asta pot să-ţi spun!,

El ar fi vrut să moară. Un torent de tablouri se învârti în mintea lui, îmbolnăvindu-l, aprofundându-i furia ce îl măcina. Rachel şi Griffin. Perspectiva i se părea de nesuportat.

Indiferent cum, el nu putea lăsa ca asta să se întâmple.

— Doar pentru că îți desfășori cel mai bine activitatea stând pe spate, Athena, spuse el pe un ton jos, amenințător, asta nu înseamnă că și Rachel face la fel.

Athena ridică din umeri, iar gestul era în contradicție aproape ilară față de lucirea amenințătoare din ochii ei albastru-închis.

— Crezi ce vrei, Jonas. Eu nu-mi pot permite să fiu înșelată în continuare. Ceva trebuie făcut și încă repede.

— Cam ce anume? întrebă Jonas sarcastic.

Athena își înălță o sprânceană aurie.

— Ce altceva? Aranjăm o descoperire pe care Griffin nu ar putea suporta să o facă.

Jonas răsuci ideea în cap, examinând-o. Furia, constată el, nu îi luase

complet raţiunea.

— Nu, spuse el sec.

— De ce nu? Ai putea aştepta până când ea va fi adormită şi apoi am putea aranja ca Griffin să te găsească întins lângă ea...

— Îmi faci greaţă, Athena.

Furia i se urcă până

în gât.

Ochii indigo luciră de ofensa adusă.

— Iar tu ești atât de nobil, Jonas. Ai uitat oare că prima dată același lucru l-a înnebunit aproape de tot?

— De data asta *o să* fie o scenă chiar mai

tare. Athena, știu că ție nici nu-ți pasă, dar pe mine m-ar ucide cu propriile mâini. Poate nu l-ai văzut niciodată pe Griffin cum înnebunește, dar te asigur că nu este o privelişte plăcută!

— Ți-e frică de el.

— Ai dreptate. Mi-e

frică de el.

— Asta înseamnă că nu o dorești atât de mult pe Rachel după cum spui.

— O doresc pe Rachel, recunoscu Jonas pe un ton hârâit. O iubesc pe Rachel. Și chiar dacă printr-un miracol voi supraviețui

micului tău plan, ea mă va scuipa în față.

De data asta Athena începu să păşească prin cameră încoace şi încolo.

— Ei bine, trebuie să facem ceva, Jonas. Dacă se căsătorește cu ea, atunci chiar că rămânem cu buzele umflate.

Jonas descoperi o carafă cu whisky pe o măsuță din apropiere și își turnă o porție triplă într-un pahar. Înghiți licoarea, în dorința de a-și găsi alinarea.

— N-o să se căsătorească cu ea, spuse el.

Athena îl privi cu

scepticism. Frumoasele ei trăsături erau ușor buhăite acum, iar bluza era precum cerul în mișcare.

— Dar dacă deja a avut-o, Jonas? Are importanță pentru tine faptul că a fost cu Griffin?

— Nu, spuse Jonas.

Dar durerea unei asemenea viziuni fu brutală, orbitoare.

Deodată Athena fu în faţa lui, iar el îi putea vedea trăsăturile cu claritate.

— Atunci nu mai este decât o singură opţiune, Jonas, spuse ea într-o şoaptă chinuită. Ne

putem consola unul pe altul.

Râsul lui Jonas fu crud, tremurat și dureros.

— Să ne consolăm? repetă el răutăcios.

Mâinile Athenei se mișcară pe pieptul lui și chiar prin materialul cămășii, el putu simți

căldura lor. Dar nu simți nimic altceva; el păru să fie limitat la o fidelitate nebunească, singulară, de un anumit fel. El învățase asta cu Fawn Nigthorse și nu încerca să testeze această teorie din nou.

— Obișnuiai să apreciezi compania mea,

îi reaminti ea.

Jonas se îndepărtă de ea și își umplu din nou paharul.

— Știi ceva, Athena? Mă dezguști. Toată seara m-ai bătut la cap cât de mult dorești să fii din nou împreună cu Griffin, să o iei de la capăt și așa mai departe.

Și iată-te acum, gata să te oferi ca orice prostituată din Skid Road!

Inelul francezului luci în aer când Athena ridică mâna să-i dea o palmă peste față. El îi apucă încheietura mâinii cu sălbăticie și i-o răsuci, pretinzând

interes pentru diamantul montat în aur și înconjurat de rubine, ce îi strălucea pe deget.

— Ai jucat același joc și în Franța, nu-i așa, Athena? întrebă el. Îmi scot pălăria în fața acelui individ, Bordeau, care a avut curajul să te respingă.

Sânii rotunzi ai Athenei se ridicau și coborau în închisoarea mătăsii albastre.

Jonas strânse mai tare, privind cu satisfacţie cum ea își dă capul pe spate, respirând cu greutate.

Ea nu se schimbase. Pasiunea ei

extraordinară fu declanșată de atingerea brutală a lui Jonas, așa cum nu se întâmplase – din câte știa el – prin tandra curte pe care i-o făcuse Griffin. Jonas avea serioase dubii dacă Griffin făcuse în realitate dragoste cu această femeie.

Cu propria dorință încă adormită, Jonas își strecură o mână în interiorul corsajului, îi apucă un sân durduliu și îl strânse cu putere cu degetul mare și întări sfârcul.

Cu ochii încă închiși, Athena țipă ușor. Era interesant, dacă nu

surprinzător, că ea nu încerca să-i reziste. Ea pur și simplu rosti numele lui Jonas, pe un ton de implorare.

Deși încă nu simțea nici o dorință de a răspunde, Jonas îi sfâșie mătasea expunându-i sânii privirii lui și oricui s-ar fi nimerit să treacă

pe acolo. El știa că această posibilitate ar fi înclinat-o spre un comportament chiar și mai drastic.

Ea deschise ochii, îi văzu dispreţul și zâmbi.

— Ai putea să-ţi imaginezi că sunt Rachel, spuse ea. Apoi îi apucă partea din faţă a

pantalonilor în mână și începu să-l manevreze într-un ritm lent, înnebunitor.

Sugestia, mai mult decât acțiunea în sine, fu cea care stârni o dorință necontrolată în el. „Rachel“.

El simți ușurare și în același timp furie, în

timp ce bărbăția lui cerea finalizare. El lăsase jocul să ajungă prea departe, acum nu mai exista cale de întoarcere.

Se lăsă să cadă într-un jilț din fața șemineului și aștepta. Athena îngenunche în fața lui și începu munca pentru care era cel mai

potrivită.

28

Rachel se trezi târziu în dimineața următoare și găsi camera scăldată în lumina soarelui, iar pe Athena stând ca un spectru la picioarele patului, privind-o

furioasă.

— Cook și mama ți-au pregătit baia, anunță ea înțepat, părul ei ca un foc argintiu sclipind în lumina puternică.

Rachel se întinse, iar senzația era deosebit de plăcută.

— Mulțumesc, spuse ea calm. O baie ar fi

minunată.

Ochii indigo se mutară pe rochia de culoarea caisei, care fusese purtată noaptea trecută. Rochia era aruncată pe un scaun din apropiere și simpla prezență ar fi putut spune multe lucruri. Era mototolită, dacă nu

chiar deteriorată în întregime, și avea frunze și flori veștejite, prinse în faldurile ei.

Bărbia Athenei tremura aproape imperceptibil, iar încheieturile mâinilor ei erau albe atunci când se prinse de tăblia patului lui Rachel.

— Tu și Griffin, cum v-ați întors înapoi în casă, noaptea trecută, fără să fiți văzuți?

Rachel se ridică în poziție șezândă și căscă ușor. Ei se strecuraseră, râzând, urcând scările dinspre bucătărie, dar nu avea intenția să dezvăluie acest lucru.

Asta făcea parte din noapte, din vraja ei, și era un lucru personal.

— Nu știu ce vrei să spui, minți ea.

Ochii albastru-închis erau acum pătimași, cercetători.

— Știi foarte bine ce vreau să spun! Poate ca ai putut să-i păcălești pe

mama și pe tata, dar eu nu-mi fac iluzii în ceea ce privește calitățile, morale de fată de la țară. Să ții minte asta, domnișoară McKinnon.

Rachel se înroși ușor, dar nu simți nici o rușine. Poate că faptul că făcuse dragoste cu Griffin nu fusese într-un

moment adecvat, dar nu fusese o greșeală. Nu putea fi o greșeală.

— Îmi pare rău ca nu ești de acord, Athena, spuse ea, aruncând într-o parte pătura subțire și coborând grațios din pat. Iar, acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să mă pregătesc pentru

baie.

Scoţând un sunet dispreţuitor din gât, Athena îi spuse:

— Proasto. Griffin se foloseşte de ţine, nu eşti decât o jucărie pentru el.

Senzaţia unei inexplicabile spaime care o chinuise pe

Rachel cu două zile înainte, revenise, dar nu avea nici o legătură cu Griffin sau cu lucrurile pe care le spusese Athena.

În schimb, îi provocase o durere în ceafă. Luându-și lenjerie curată, o bluză simplă din bumbac și o fustă,

Rachel o ignoră pe Athena, sperând că aceasta va pleca.

Dar Athena se ținu după ea în timp ce se mișca prin cameră, ca și cum s-ar fi pregătit să se năpustească asupra ei în orice moment. În loc să simtă teamă, Rachel simți o primitivă

speranță că această femeie răsfățată, dezgustătoare va face un oarecare gest amenințător. Ar fi fost o adevărată plăcere să se ia la bătaie cu ea, în ciuda lipsei de eleganță.

— Crezi că te iubește, nu-i așa? continuă Athena, cu patimă. Îți

închipui că se va căsători cu tine. Și noaptea trecută, judecând după starea rochiei tale, probabil că te-ai tăvălit cu el pe pământ, ca o... ca o prostituată.

Rachel se opri, cu peria de păr în mână și se întoarse cu fața spre

Athena, cu un calm feroce.

— Știu că intenționează să se însoare cu mine, spuse ea sec. M-a cerut în căsătorie.

Pe fața Athenei apăru o expresie șocată, dar își reveni repede. Frumoșii ei umeri, goi, expuși în

rochia de dantelă decoltată, se încordară.

— Înțeleg. Dar ți-a spus oare, Rachel, că s-a lăudat cu asta? I-a spus lui Jonas.

Urmă o încordată tăcere, iar migrena lui Rachel se agrava simțitor. Ea încercă să vorbească, încercă să

ignore ceea ce-i spusese Athena, dar nu reuși.

Athena era îmbujorată de o amară victorie.

— El i-a spus lui Jonas că erai virgină atunci când te-a luat.

Rachel se întoarse și apucă marginea biroului de care să se țină. În

minte auzi cuvintele lui Griffin, îl auzi spunând acele cuvinte îngrozitoare lui Field, în ziua în care coborâseră de pe munte. Ziua în care ea părăsise Providence și în care Griffin aproape o aruncase fizic pe puntea vaporului.

„Nu credeam că este virgină – am reușit...”

Își clătină capul tăcută, dar efortul fu fără succes. Adevărul rămăsese acolo, urât și rușinos, Griffin îi povestise lui Jonas despre noaptea petrecută în tabăra de munte, cu siguranță că îi

povestise. Altfel cum ar fi putut Jonas să aibă cunoștință despre, acele lucruri care se petrecuseră?

Într-o disperată dorință de a se liniști, mâna lui Rachel apucă minunatul colier de perle pe care i-l dăduse Griffin și brățara de aur.

Athena era aproape, văzu gestul, văzu totul. Ea râse, iar râsul ei era răutăcios.

— Ți-a făcut cadouri? Oh, Rachel, doar nu-ți închipui că asta are o importanță prea mare. Tu, prostuțo, nu știi că bărbații fac astfel de cadouri ca plată pentru

serviciile făcute? Este mult mai civilizat astfel decât să lase bani în urma lor, după ce totul s-a încheiat.

O greață fierbinte îi ardea gâtul și își închise ochii împotriva brutalei dureri care îi pulsa în fiecare fibră a ființei sale.

Athena văzu că este în avantaj și insistă în continuare:

— Doar nu-ți închipui că un bărbat ca Griffin s-ar putea angaja față de cineva ca tine, nu-i așa? spuse ea batjocoritor. Doamne sfinte, Griffin este un bărbat bogat, instruit.

Ce ar putea el să dorească de la odrasla unui tăietor de lemne?

Genunchii lui Rachel amenințau să se îndoaie sub ea, dar făcu un ultim efort pentru a se folosi de ei.

— Ieși de aici, Athena.

Pașii Athenei erau

ușori când traversă încăperea, iar vocea ei era voioasă când ciripi un „rămas bun“ bine dispus. Abia după ce ușa se închise în urma Athenei, Rachel se împletici până la pat unde se prăbuși, cu fața în jos, prea nenorocită ca să poată plânge.

Rămase întinsă multă vreme, în timp ce geamăt după geamăt se auzi în întunericul palpitând ce îi cuprinsese inima și mintea. Cum putuse fi atât de nebună să creadă în declarațiile de dragoste ale lui Griffin, atât de desfrânată, încât

să i se ofere așa cum o făcuse?

Și în schimbul unor promisiuni, un șirag de perle și o brațară!

Rachel se ridică în poziție șezândă, înnebunită să lase în urma ei această casă, împreună cu toate visurile spulberate.

Împreună cu Griffin Fletcher și lăudăroșenia lui.

Dacă va fi posibil, va părăsi definitiv Washington Teritory. Avea bani și putea să o ia de la capăt undeva, așa cum o rugase încă de la început mama ei.

Mama ei. Rachel își

închise inima împotriva a tot ceea ce reprezentase Becky McKinnon, a tot ceea ce Griffin presupusese că reprezintă, *El crede că sunt o prostituată,* se gândi ea brusc. *Şi nu i-am dat motiv să creadă altfel.*

Făcând un efort,

Rachel își aranja ținuta. Era o baie care o aștepta la parter și probabil un mic dejun mai tardiv. Dacă nu va apărea curând, Joanna sau Cook vor veni să o caute.

Incapabilă să suporte gândul de a o găsi cineva în această stare, simțindu-se ca o jucărie

spartă, Rachel se strecură într-unul din halatele colorate ale Athenei și merse pe scara din spate spre bucătărie.

Era mai, târziu decât își închipuise; aproape două după-amiaza. Cook nu se vedea pe nicăieri, iar Joanna era probabil

în grădină, unde era mai răcoare.

Rachel își luă ochii de pe ceasul pus pe raftul din bucătărie și își croi drum cu fermitate spre încăperea rezervată pentru baie. Acolo, își scoase halatul și intră în apa acum călduță.

Spălatul nu mai era

acum o alinare sau un lux. Oricât de mult și-ar fi frecat pielea, ea tot se simțea murdară.

În timp ce Rachel se usca, îi veni în cap o idee groaznică, mistică. Ea concepuse un copil.

Încerca să fie rațională. Era prea devreme pentru a afirma

acest lucru, nu erau semne, nu se putea ca ghinionul ei să fie atât de mare. Dar convingerea rămase neștirbită: copilul lui Griffin Fletcher creștea în ea, tocmai când se pregătea să dispară din viața lui pentru totdeauna.

Simți un fel de minune chinuită când își puse din nou halatul peste carnea frecată și se întoarse pe scări spre camera care fusese a ei. Acolo, se îmbrăcă încet, cu grijă, iar mintea îi era dominată de un haos total.

Rachel plânse pentru

ea însăși, pentru copilul care fusese conceput fie într-o tabără de munte, fie într-o livadă de meri.

Unde era Griffin acum? Putea ea oare spera să evadeze din această casă fără să-l întâlnească?

Ea se ruga să reușească.

Dar mai era și Joanna care fusese atât de bună. Rachel nu putea pleca fără să-și ia rămas-bun, dar gândul de a o întâlni pe această femeie atât de sensibilă o umplea de groază. Va fi imposibil să o mintă pe Joanna.

— Disperată, Rachel găsi toc și hârtie, și

scrise în fugă, cu inima grea, un bileţel de recunoştinţă şi rămas-bun.

O jumătate de oră mai târziu, ea lăsă biletul pe masa din holul de la intrare şi ieşi pe uşă din faţă, ducând nimic altceva decât o geantă brodată cu

mărgele. În urmă, în camera de oaspeți, însorită, a reședinței O'Riley, rămăseseră lucrurile pe care le venerase: perlele, brățara și rochia de culoarea caisei.

Tocurile pantofilor ei scoteau un sunet ritmic când ieși pe ușă, cu

bărbia ridicată.

Athena stătea la fereastra de la etaj, privind strada. Un zâmbet surprins îi tremura pe buze când o privi pe Rachel cum dispare după colţ. Fusese atât de uşor! Cine ar fi crezut că va fi atât

de ușor?

Cu reținere, ea părăsi fereastra, intră în hol și apoi ajunse la ușa deschisă a camerei lui Rachel. Perlele fuseseră lăsate în urmă, împreună cu brățara aia caraghioasă.

Athena le luă într-o mână, uimită. Ce se va

mai amuza când îi va înapoia lui Griffin aceste cadouri și îl va privi cum reacționează la plecarea lui Rachel, văzându-i fața aia împietrită a lui!

Ea zâmbi. Jonas va fi încântat.

Athena se întrerupse când auzi o trăsură cu echipaj care se oprea în

fața casei. Nu-i putea spune lui Jonas ceea ce făcuse – își dădu ea seama deodată – dacă Rachel se îmbarca pe un vas și va dispărea pentru totdeauna, el va fi furibund. Iar răzbunarea lui Jonas era o eventualitate pe care nu i-ar fi plăcut să o ia în

considerare. Jos, ușa din față se deschise și apoi se închise din nou. Ea putu auzi râsul tatălui ei și nota lipsită de suspiciuni din răspunsul lui Griffin.

Din nou Athena zâmbi. *Nu prea ai motive de râs, dragul meu, se* gândi ea, ținând încă în

palmă bijuteriile lui Rachel. Iar *furia ta va fi demnă de văzut, de savurat, de ținut minte.*

Imprimându-și o expresie de disperare pe față, Athena puse brățara și perlele în buzunarul fustei și coborî în fugă pe scări. Era cu respirația tăiată

când năvăli în biroul tatălui ei, unde acesta și Griffin discutau un anumit caz mai deosebit.

— Rachel a plecat! gâfâi ea, frecându-și mâinile, pentru a da scenei un aer de tragedie.

Griffin sări de pe

scaun și se răsuci, ca o panteră gata să se năpustească asupra unei prade și să o facă bucățele. Era minunat să privești la nenorocirea încordată de pe fața lui.

— Cum? șuieră el.

Athena avu dubii în legătură cu momentul ales, în ciuda plăcerii

acestei dulci răzbunări. Poate că ar fi fost mai înțelept să mai aștepte câteva ore pentru a fi sigură că Rachel nu putea fi găsită.

— Poate că a plecat cu mama...

Dar privirea lui Griffin era amenințătoare; el nu

putea fi liniștit acum, nu mai putea fi oprit. Fără să țină seama de prezența tatălui ei și de puterea zdrobitoare a mâinilor sale, el apucă umerii Athenei și o scutură odată, cu putere.

— Ce i-ai spus? întrebă el, cu un mârâit

amar.

Athena nu putu decât să clatine din cap.

Griffin o străfulgeră cu privirea o clipă teribilă, apoi o împinse într-o parte și se năpusti afară din birou fără să arunce o privire înapoi. Athena tresări când ușa de la intrare se trânti cu

putere.

Rachel era nehotărâtă, iar capul o durea. Era ca și cum mintea și inima i se despărțiseră oarecum de trupul ei, incapabil să suporte durerea.

Auzi clopotele bătând, într-un fel de

cor lugubru, dar nu era sigură dacă asta era în realitate sau nu. Nimic nu mai părea real: nici iarba de sub picioare, nici vaca la o depărtare de vreo sută de picioare, nici norii ușori care se mișcau pe cer.

Ea se opri, întrebându-se în ce

direcție să se îndrepte. Cumva, se îndepărtase de strada principală care ar fi dus-o în josul dealului spre centrul orașului Seattle. Banca era acolo, trebuia să ajungă la bancă și apoi la biroul portuar.

Banca. Biroul portuar. Ea repetă aceste

cuvinte în minte, ca o litanie care i-ar fi salvat sufletul și i-ar fi îndreptat cursul. După câteva minute, găsi din nou drumul. Oamenii treceau în grabă, în trăsuri, călare, pe jos. Unii *coborau dealul, așa cum făcea și Rachel,* în *timp ce* alții păreau să

urce. Ea se gândi că este ciudat ca ambele categorii să fie la fel de hotărâte.

Acum se auzeau mai multe clopote și un sunet de tunet se ridică odată cu *vântul* de *iunie, rivalizând cu* acesta.

Rachel își continua drumul.

Aerul era fierbinte, iar mirosul îi înțepa nările și gâtul. Se împiedică atunci când un bărbat, ce ducea un copil care plângea, trecu în viteză pe lângă ea, aproape dărâmând-o.

Este un incendiu, se gândi ea calm.

Dar nu. Asta era o

parte din coșmarul ei. Rachel își ridică bărbia și continuă să meargă.

Sărind peste gardul reședinței O'Riley, Griffin văzu spirala de fum negru care se înălța spre cerul albastru, placid, și înjură.

John apăru lângă el,

cu geanta medicală în mână, cu ochi experimentaţi aţintiţi asupra norului negru ce se formase în centrul oraşului.

— Haide, Griffin, spuse el, va fi nevoie de noi.

Pe Griffin nu-l interesa dacă era nevoie

de el; pentru prima oară în cariera lui, el întoarse spatele întregii sale pregătiri și îndemânări. Până când nu o găsea pe Rachel, nimic altceva nu avea importanță.

Ignorându-l pe John, se avântă într-o fugă nebunească. Cu zgomotul de clopote

anunțând incendiul în urechi, el intră în viteză în grajdul O'Riley, aruncă frâul peste capul primului cal ce îi ieși în cale și sări în spatele acestuia.

— Griffin! țipă. Bătrânul, în timp ce el îndemna calul să pornească în galop.

Griffin, oprește-te!

După ce sări gardul, Griffin îndemnă calul să se grăbească și se simți ușurat când acesta porni în mare viteză pe deal în jos.

Griffin nu știu cum reuși să navigheze prin traficul aglomerat de oameni, în direcția

părții comerciale a orașului; știa numai că Rachel nu se afla printre cei care se înghesuiau pe deal în sus sau în jos. El se afla în centrul evenimentelor la numai câteva clipe după ce plecase de la locuința O'Riley.

Pontius Building, o

structură din lemn cu două etaje, era la baza dezastrului. Flăcările sfârâiau prin acoperiș, aruncând lumini roșii pe albastrul cerului.

Oamenii se adunaseră pe străzi, unii uimiți, alții tânguindu-se sau îngroziți de frică. Bărbații și băieții

încercau să asambleze un furtun cu apă. Dar focul parcă își bătea joc de slabele șuvoaie de apă ce curgeau din furtun.

Rachel, imploră Griffin, cercetând chipurile celor din mulțime, însă fără succes. Bărbații scoteau cu forța panourile de

lemn ce mărgineau *Pontius Building* la nivelul străzii, dezvăluind un adevărat infern de la subsolul clădirii. Griffin se lăsă să alunece de pe spatele calului şi îl abandonă.

Flăcările se întindeau acum, îndreptându-se spre magazinul de

băuturi. Mulțimea se trase înapoi când pereții cedară și apoi și butoaiele cu whisky care erau depozitate acolo. Urmară explozii și șuvoaie de alcool în flăcări se dezlănțuiră ca un ocean infernal, ducând flăcările mai departe, spre două

saloon-uri apropiate.

Era cald, insuportabil de cald, iar Griffin simți cum sudoarea îi curge pe față, se adună în mijlocul pieptului și la ceafă. Tușind, el împingea prin mulțime, cercetând fiecare față.

Și apoi o văzu. Ea mergea împleticindu-se

pe strada pavată cu lemn la o distanță de aproximativ o sută de yarzi, arătând de parcă nici n-ar fi observat incendiul.

Griffin îi strigă numele, peste sunetul clopotelor, a țipetelor de panică și a zgomotului îngrozitor al focului.

Mulțimea se deplasa, iar ea dispăru din vedere. Cu gâtul iritat de fumul gros și incredibila arșiță, Griffin își croi drum prin mulțime.

— Te rog, șopti el, ridicându-și ochii spre cerul învăpăiat.

Ruga îi fu ascultată. O găsi pe Rachel chircită

pe o alee, strângându-și geanta și privind în gol. El o apucă de umeri și o scutură.

— Rachel!

Încet, ea își ridică ochii spre el, iar expresia pe care o văzu îl făcu să-i înghețe sângele. Ea părea să nu-l recunoască.

Disperat, el o scutură din nou și îi rosti numele.

Dar ochii violeți erau stinși.

— Au închis banca! spuse ea, neînțelegând.

Griffin o trase spre el, lacrimile amestecându-i-se cu sudoarea de pe față.

— Doamne, șopti el. Oh, Dumnezeul meu...

Se auziră alte explozii, iar oamenii țipau pe străzi. Roțile trăsurilor se auzeau bubuind pe pavajul de lemn, clopotele sunau în tot orașul, dar Griffin Fletcher nu se mișca. El stătea liniștit, strângând

fata în brațele sale, luptându-se cu o teroare care nu avea nici o legătură cu focul.

Și apoi, în mod incredibil, Jonas apăru în față. Arăta sever, neșifonat, ca și cum ar fi ieșit la o plimbare liniștită, ca și cum Seattle nu s-ar fi aflat în

iminentul pericol de a arde complet. El îi întinse lui Griffin geanta medicală într-o tăcută provocare.

Griffin o strângea pe Rachel, încercând să ignore geanta și responsabilitatea pe care o avea.

Vocea lui Jonas era

seacă:

— Dă-mi-o pe Rachel, Griffin. Lasă-mă să o iau de aici înainte de a fi rănită.

— Nu. Cuvântul era ca un geamăt de plâns răgușit.

— Griffin.

Acesta clătină capul și o strânse pe Rachel

mai tare.

— Ai făcut jurământ, îi reaminti Jonas liniștit.

Griffin începu să-și revină, amintindu-și legământul făcut. Încet, el îi dădu drumul lui Rachel care era ameţită, lipsită de grai.

Jonas o trase de la el cu precauţie, ca un om

care încerca să scoată o bucată de carne din ghearele unui leu.

— O să am grijă de ea, Griffin. Jur pe tot ce au însemnat mamele noastre una pentru cealaltă.

Griffin închise ochii un moment, apoi îi deschise din nou *pentru*

a constata că Jonas și Rachel plecaseră.

Cu geanta medicală în mână, Griffin se întoarse în sălbătica confuzie ce înconjura incendiul. Nu avea altă soluție decât să aibă încredere în Jonas; nu era altă soluție. Doctorul din el, înlănțuit pentru o

perioadă de timp într-o parte întunecată a minții sale, deveni din nou stăpân pe sine.

Vântul venea acum din nord-est. Focul se îndrepta acum spre *Commercial Mill,* o altă clădire comercială, și spre Operă. Lucrători disperați pompau apă

din golf, urcându-se pe acoperișul fumegând cu pături și saci uzi pe ei.

Griffin îngenunche în marea de oameni pentru a îngriji brațul ars al unui pompier.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el, când deschise geanta și începu o activitate care

nu-i solicita mintea.

Pompierul avea dureri, dar el era agitat într-un anumit fel.

— Cineva a vărsat niște lipici pe o sobă, doctore, spuse el. Apoi, incredibil, el începu să râdă. Iar șeful este plecat. Ghici unde este șeful pompierilor? Este

la San Francisco, unde învaţă noile tehnici.

Griffin îşi termină treaba.,

— Du-te acasă, spuse el, ridicându-se şi întorcând ochii care îl usturau spre docuri.

Un motor cu aburi era staţionat pe doc, în spatele clădirii *Colman,*

dar fluxul scăzuse și pompele reușeau să absoarbă puțină apă din golf. Mai rău, furtunurile erau prea scurte.

Clătinând din cap, Griffin se întoarse și privi spre centrul înroșit de foc. Se auzi un bubuit și clădirea *Colman se*

prăbuși.

O femeie trăgea de mâneca cămășii lui Griffin.

— Doctore... domnule, ești doctor, nu-i așa? Este soțul meu.

Griffin o urmă prin mulțimea care devenea tot mai deasă pentru a găsi un bărbat de vârstă

mijlocie căzut la pământ, lângă roata unei trăsuri. Era atât de multă gălăgie, încât chiar și prin stetoscop de-abia reuși să audă bătăile inimii bărbatului.

— Primarul a preluat comanda acum, spuse cineva.

Griffin se ridică, cu fața spre femeie.

— Soțui tău va fi în ordine, dacă îl scoți de aici. Este surescitat.

— Voia să privească...

Griffin era nerăbdător; ochii se îndreptară spre trăsură.

— O să te ajut să-l ridici. Scoate-l de aici.

Dinamita fusese pusă sub *Palace Restaurant*, în speranța de a crea o groapă de foc. Caii înhămați la trăsură jucau speriați în momentul când explozia se auzi cu ecou în aerul cețos, dar femeia, cu soțul încă leșinat lângă ea, reuși să-i

stăpânească.

Griffin privi cu uimire cum focul se strecura peste ruinele restaurantului, întinzându-se spre golf.

29

Griffin umblă mult timp, ajutând acolo unde putea, tratând cu competenţă pe pompieri şi pe spectatorii care fuseseră victime ale agitaţiei şi ale fumului.

Un băiat apăru lângă el, zâmbind privind spectacolul tulburător.

— Este teribil, nu-i așa? spuse el cu ochii măriți. Se poate vedea fumul foarte clar de la Tacoma.

— Grozav! se răsti Griffin, slăbit până la epuizare din cauza

căldurii și a îngrijorării pentru Rachel. Oare era ea în siguranță? Sau o supusese de bunăvoie unui pericol cu mult mai mare decât cel al incendiului, predând-o în mâinile lui Jonas?

— Da, domnule! continuă băiatul, fără să ia în seamă încordarea

lui Griffin. Poți să auzi flăcările trosnind și bubuind în tot golful.

Griffin își scoase ceasul din buzunarul de la vestă și îl consultă. Ora patru, iar bătălia era pierdută.

Clopotele bisericilor băteau, iar sirenele vapoarelor sunau de-a

lungul malului golfului. Sunetul permanent al sirenelor îi declanșase o puternică durere de cap.

Începuse fuga. Negustorii își scoteau lucrurile în stradă și le încărcau în căruțe. Alții, care nu aveau căruțe, își scoteau registrele contabile pe brațe, în

timp ce alții se împiedicau încărcați cu cutii și boccele. De-a lungul cheiului vapoarele acceptau ce marfă puteau, spre păstrare, după care navigau spre ape mai adânci.

Iadul se gândi Griffin cu amărăciune. *Cine și-*

ar fi închipuit că iadul se afla chiar aici în Seattle?

Acest gând îl duse spre alte griji. Oare Field și proaspăta lui soție erau undeva pierduți în acest infern? Griffin se îndreptă în direcția tribunalului; hotelul se afla chiar în spatele acestuia.

Oamenii scoteau în stradă paturi și oale de noapte și copii mici în timp ce tribunalul era cuprins de o panică organizată. Deținuți cu lanțuri erau aduși sub escortă de la subsol, în timp ce o mică echipă încerca să stropească acoperișul și pereții

tribunalului.

Funcţionari grăbiţi fugeau cu braţele pline de dosare, în timp ce negustoriijuraţi, îşi părăseau posturile şi dădeau fuga să-şi salveze prăvăliile şi mărfurile.

Griffin privi, fără să încetinească pasul, cum un tânăr se urcase pe

acoperiș și începuse să-l ude cu găleți de apă transmie din mână în mână.

Fawn ajuta pe un patron îmbujorat să ducă registrele contabile și pături la o căruță care aștepta afară, atunci când Griffin ajunse la micul hotel.

El o apucă de braţ.

— Unde este Field?

Ochii mari, căprui ai lui Fawn erau plini de îngrijorare în timp ce privea spre zona comercială în flăcări.

— Este aici jos pe undeva.

Teama lui Griffin pentru prietenul lui făcu

să-i ascută vocea ca muchia unui brici.

— Ce idiot, tocmai acum și-a găsit momentul să salveze suflete!

Fawn Hollister îi aruncă o privire, ca și cum ar fi vrut să-l pocnească. În loc de asta, aruncă lucrurile, pe

care le ținea în brațe, în căruță și se răsti la el:

— El ajută, Griffin. Așa cum faci și tu de altfel, după cum se vede.

Griffin se uită în jos la el însuși, fără să fie impresionat de funinginea care îi acoperea hainele, mâinile și probabil fața.

— Îmi pare rău.

Se auzi un alt bubuit în momentul în care acoperișul și clopotița bisericii *Trinity,* aflată peste drum de tribună, se prăbușiră. O serie nesfârșită de bubuituri se auziră în momentul în care explodară niște cantități de muniții

aflate în magazine învecinate, iar zgomotul accentua sentimentul că se ducea un război groaznic.

Mâna lui Fawn se ridică pentru a-i atinge fața.

— Știu că ai avut intenții bune, spuse ea, vocea ei încercând să

acopere zgomotul asurzitor.

El își puse mâna peste a ei și o întrebă:

— O să fii în ordine?

Fawn aprobă din cap.

Străzile erau acum blocate de căruțe, când Griffin își croi drum în direcția focului. Privi spre ceea ce-i păru o

mie de fețe și văzu o mie de coșmaruri diferite.

Bătălia se mutase acum în Yesler Way. Un trecător îl informă pe Griffin că primarul ordonase ca barăcile sau casele de pe acea stradă să fie dărâmate sau dinamitate. Chiar și panourile de lemn de pe

pavajul străzilor era smuls.,

Dar vântul serii se înteţea şi duse focul mai departe, peste groapă, spre Skid Road. Griffin privi neputincios cum ardea în flăcări faimosul centru al viciilor, făcându-le pe prostituate şi pe

barmani să se amestece în confuzia generală de pe stradă. Erau tot mai multe cazuri de extenuare din cauza arșiței, mai multe arsuri, mai multe accidente cauzate de nebunia mulțimii care se înghesuia. Înainte de ora opt, soarele roșu apuse

în spatele munților.

Deasupra, cerul avea o strălucire stranie, lumina focului împrumutând o ciudată culoare pâlcului de nori.

Griffin își continuă munca, pierzând noțiunea timpului, uitând de tot în afară de ceea ce făcea. Nu-i

întâlni nici pe John O'Riley, nici pe Field în orele ce urmară, dar știa că erau pe undeva prin apropiere.

Până la ora trei dimineața, focul se consumase de la sine. Distrugerea era aproape totală; toate fabricile și cheiurile între străzile

Union și Jackson fuseseră transformate în ruine sfârâitoare, iar aproximativ douăzeci și cinci de grupuri de clădiri zăceau devastate. Mort de oboseală, Griffin se împletici urcând dealul spre locuința O'Riley. Mintea, la fel ca și

inima, o luase la fugă înainte, făcând ca drumul să fie tot mai chinuitor. Oare Jonas e dusese pe Rachel acolo?

Griffin spera că da și apoi, contrazicându-se, spera că nu făcuse asta. Athena era acolo și el era sigur că ea era responsabilă pentru

starea de spaimă îngrozitoare în care se afla Rachel, își continuă drumul.

Erau familii întregi care își făcuseră tabăra la colțuri de stradă, cu bunurile adunate în jurul lor.

Fiecare pajiște adăpostea parțial pe cei

rămași fără casă și Griffin putu vedea șoproane prinse de trunchiuri de copaci sau de pereți înnegriți de case.

Cei care erau mai norocoși dormeau în corturi, alții își găsiseră refugiu în tufișurile de ferigă de pe marginea

drumului.

Griffin merse în zigzag printre corturile improvizate, având grijă să nu calce pe cei care nu aveau adăpost. În cele din urmă, casa de cărămidă apăru. Griffin se grăbi, atras de luminile care veneau de la geamurile primului

etaj.

Ușa din față se deschise când Griffin ajunse acolo, iar în prag stătea Joanna O'Riley, îmbrăcată, palidă de oboseală și îngrijorare.

— Slavă Domnului, spuse ea cu un început de plâns, după care își aruncă brațele în jurul

gâtului lui, ținându-l de parcă s-ar fi temut să nu dispară.

În spatele ei apăru Field Hollister, umbra lui înălțându-se ca un spectru acoperită de funingine în lumina slabă a holului de la intrare. El dădu din cap în semn de salut, dar

Griffin îi observă agitația.

— Rachel este aici? întrebă el răgușit.

Joanna se trase înapoi, confirmându-i.

Field nu avu nici o reținere; privirea lui ardea ca un foc, sfredelindu-l pe Griffin cu privirea.

— Este în camera ei.

— Vreau să o văd, șopti Griffin, încercând să treacă de bariera moale, tremurândă a trupului Joannei.

Field fu cel care îl opri, apăsându-și o mână pe pieptul lui.

— Ai făcut destul, Griffin, spuse el.

— Dar...

Mâna lui Filed nu se mișcă, în schimb apăsarea se înteți.

— Nu, Griff. Fawn este cu ea, las-o în pace.

Field și Joanna îl apucară fiecare de câte un braț, și printr-un acord tacit, îl conduseră spre spatele casei.

Podeaua din salon și sufragerie era ticsită cu refugiați care dormeau acolo înfășurați în pături.

Până când ajunseră în bucătărie, Griffin își refăcuse oarecum înfățișarea. Bău cafeaua fierbinte pe care Joanna i-o întinse, după care

mâncă două sandviciuri mari cu șuncă.

Vocea lui era încă aspră când vorbi:

— Spune-mi Field. Spune-mi de ce nu vrei să o văd pe Rachel?

Field și Joanna schimbară o privire, iar aceasta părăsi încăperea în tăcere.

Aproape un minut, singurul zgomot din cameră fu ticăitul vechiului orologiu așezat pe un raft.

— Ei bine? șuieră Griffin în cele din urmă, servindu-se cu o altă cană de cafea de pe sobă și așezând-se din nou la masă.

Field își încrucișă brațele pe piept. Materialul cămășii sale era sfâșiat și pătat de funingine, deși mâinile și fața îi erau frecate și luceau ca de obicei.

— Îți amintești de noaptea în care i-ai povestit lui Jonas că te-ai culcat cu Rachel? Ei

bine, se pare că Jonas i-a spus Athenei, care bineînțeles, nu s-a putut abține să nu transmită mai departe. Dacă am spune că Rachel nu a primit cu plăcere această veste, ar însemna o subapreciere epocală.

Griffin gemu.

— Doamne, doar nu-și închipuie că...

— Dar ce crezi că își închipuie? întrebă Field, șoapta lui sunând în cameră cu ecou, ca împușcătura unei arme.

Griffin se ridică în picioare, se împletici ușor și se apucă de spătarul scaunului.

— Am să-i spun... am să-i explic...

Field nu se mișcase de pe scaunul lui, dar ochii lui albaștri loviră amenințător.

— O s-o lași în pace, Griffin. Este în stare de șoc.

— Nu.

— Ba da, îl corectă

Field. Stai jos înainte să cazi pe fața ta de prost.

Griffin căzu în scaun.

— Dacă vrei bătaie, Field, asta se poate aranja.

— În momentul de față nu ai putea învinge nici o bătrână doamnă. Bea-ți cafeaua și vom găsi un loc pentru tine

unde să dormi.

Tristeţea, oboseala, totul era amestecat în Griffin, producându-i o stare deosebită, similară cu beţia.

— Îţi aduci aminte de ultima dată când ne-am bătut, Field? Eram copii, ne rostogoleam în noroi în faţa bisericii tatălui

tău. Tatăl tău și al meu au stat și au privit, până când s-a terminaţ. După aceea ne-au târât până în pădure și ne-au bătut zdravăn.

Field își rostogoli ochii, dar un zâmbet îi apăru la colțul gurii.

— Aș fi putut să te înving dacă nu mi-ai fi

aruncat cu apă plină de noroi în față.

— La naiba, răspunse Griffin. Îți eram superior încă de la început.

— Dar de fapt de ce ne luasem la trântă?

Griffin ridică din umeri.

— Cine mai știe?

În ciuda aparențelor,

Field râse.

— Bea-ți cafeaua! ordonă el.

Cu calm, Griffin se supuse.

Era târziu când se trezi dimineața următoare; soarele era fierbinte pe fața lui, obligându-l să deschidă ochii. Un moment

Griffin fu confuz, dar apoi privi la hainele sale pătate, negre de funingine și își aminti totul; focul, schimbul de cuvinte cu Field, Rachel.

Se ridică în poziție șezând pe canapeaua lui John și își feri ochii împotriva soarelui și observă cruda

normalitate a biroului însuși. Capul îl durea, gâtul îi era iritat, iar stomacul îi tresălta.

Ca printr-o diabolică coincidență, Athena apăru în fața lui, arătând proaspătă și veselă într-o rochie de vară.

— Bună dimineața, Griffin, ciripi ea.

Griffin se clătină pe picioare.

— Du-te dracului, răspunse el, în timp ce senzaţia de greaţă se accentua considerabil.

Athena nu manifesta nici o intenţie de a pleca undeva.

— Rachel se simte mai bine, spuse ea.

Vorbește cu o persoană pe nume Fawn și își amintește totul. Absolut totul. Ghici despre cine se interesează, Griffin?

Când Griffin nu spuse nimic, Athena se grăbi, savurând victoria:

— Jonas. Singura persoană pe care dorește să o vadă, în afară de

mama și de indiana aia, este Jonas. În mod cert, Griffin Fletcher ea nu dorește să te vadă.

Griffin se împletici spre o masă laterală, unde un suflet grijuliu îi lăsase prosoape și un vas cu apă călduță. El își spălă și își uscă fața și mâinile înainte de a

răspunde:

— Presupun că trebuie să-ți mulțumesc ție pentru asta, nu-i așa?

Athena zâmbi, ca un copil răsfățat.

— Da, într-adevăr.

Griffin își înfășură prosopul murdar în jurul gâtului.

— De ce?

Ea își ridică bărbia, iar ochii albaștri luciră.

— Pentru că te iubesc.

Ironia acelor cuvinte îl îmbolnăvi și mai tare pe Griffin.

— Pentru că tu mă iubești pe mine, repetă ea, cu o șoaptă răgușită, sălbatică.

— Ești bolnavă, Athena, iar dragostea este o onoare de care mă pot lipsi.

— Am dreptul să lupt pentru ceea ce – sau pentru cine – doresc!

Griffin își clătină încet capul, într-o negare intenționat crudă.

— Nu aș dori afecțiunea ta nici pentru Jonas, Athena. *Dragostea* ta este un lucru criminal, distructiv.

Athena tremura.

— Oh, Griffin, nu spune asta...

— Nu am terminat, mârâi el în clipa în care

John O'Riley își făcea intrarea în încăpere. Dacă ai aţâţat-o pe Rachel împotriva mea, Athena, am să te ucid cu propriile mele mâini!

— Doamne sfinte! ţipă bătrânul, în timp ce fiica lui se răsuci, înăbuşită de istericale şi părăsi camera. Griffin,

ți-ai pierdut mințile?

Griffin trecu pe lângă John, nebun de furie.

—Am vorbit foarte serios!

— Griffin! zbieră John din ușa biroului.

Dar Griffin nu se opri, nu se întoarse. La mijlocul scărilor se întâlni față în față cu

inaccesibilul Field Hollister.

— Nu poţi merge acolo sus, Griffin.

— La naiba, Field...

Field îşi desfăcu braţele.

— Vorbesc serios, Griffin. Rachel nu vrea să te vadă.

— Ei bine, o să

trebuiască! țipă Griffin, revoltat și înspăimântat. Pleacă din calea mea!

— Nu, Griffin.

Ochii albaștri ai lui Field luciră cu hotărâre și se mișcară spre cineva sau ceva care era chiar în spatele capului prietenului său. Îmi pare rău.

Griffin zbieră și se năpusti spre abdomenul lui Filed ca un taur înfuriat. Instantaneu, mâini, mâini de care nu putu scăpa, îl prinseră.

— Fiți atenți la picioarele lui, spuse Field cu calm.

Griffin se lupta, dar chiar dacă mintea lui

părea să explodeze de nebunie și de furie, nu ar fi folosit picioarele. Nu împotriva lui Field.

— Să te ia naiba! urlă el.

Bărbați nevăzuți îl stăpâniră și îl traseră în jos pe scări. Înainte de a putea vedea fețele lor, unul dintre ei îi puse o

cârpă înmuiată peste față. Mirosul era neîndoielnic: cloroform. El se luptă nebunește, dar era prea târziu.

Erau lacrimi – ar fi putut să jure acest lucru – care luceau pe fața lui Field Hollister, când se aplecă peste el.

— Îmi pare rău,

Griffin.

Griffin își simți limba în gură umflată și uscată. Se luptă cu întunericul crescând din mintea lui, dar acesta îl copleși, cufundându-se într-o lume de coșmar, în neant.

Rachel nu-și putu

închipui ce anume declanșase zarva. Acum, după ce se odihnise, se simțea foarte bine

— Fizic, cel puțin. Emoțional, o durea atât de mult, încât ar fi vrut să se zvârcolească.

Fawn stătea pe marginea patului, așezând o cârpă

răcoroasă pe fruntea lui Rachel. În depărtare, se auzeau țipete și sunetul unei bătăi înfundate.

Rachel observă că Fawn închise ochii până când tărăboiul se termină.

— Ce se întâmplă?

Fawn se încruntă.

—Nimic, Rachel.

Sunt mulți oameni în casă, asta-i tot. Familia O'Riley probabil că a cazat jumătate din locuitorii orașului Seattle, în noaptea trecută.

Rachel se așează în pat,

— Griffin! Ăsta a fost Griffin.

Soția lui Field Hollister o împinse înapoi pe perne, cu mâini puternice.,

— Poate că a fost Griffin, Rachel. Dar nu îi vor face rău.

Rachel își întoarse capul într-o parte, cu lacrimi ce i se adunaseră în ochi. De ce să-i pese

dacă îi vor face rău sau nu lui Griffin, după ce s-a folosit de ea? Dar îi păsa și era speriată.

— Îl urăsc, șopti ea.

Mâna lui Fawn îi prinse una din mâini.

— Știi că asta nu este adevărat, Rachel. Mai târziu, va fi timp pentru discuții pentru a

clarifica totul. Dar acum trebuie să te odihneşti.

Rachel simţi un suspin de plâns dureros în gât.

— El s-a lăudat în legătură cu mine, Fawn...

— Prostii. Îl cunosc pe Griffin Fletcher de o viaţă; nu ar face aşa

ceva.

— Dar a făcut-o, insistă Rachel nefericită.

Fawn era neînduplecată.

— Trebuie să fie o neînțelegere.

Cât ar fi vrut Rachel să creadă că era așa, dar nu prea reușea acest lucru.

Ea lăsase prea mult timp ca dorințele să se confunde cu realitatea, iar acum era într-o situație fără ieșire.

— Cred că există un copil, șopti ea.

— Sst, spuse Fawn. Apoi începu să cânte încet, într-o limbă pe care Rachel nu o

înțelegea.

Somnul veni, iar când Rachel se trezi, camera era întunecată. Ea crezu că îl vede pe Griffin stând lângă patul ei, crezu că îi aude vocea răgușită, blândă, care îi vorbea.

— Te iubesc, Rachel McKinnon. Am. Nevoie

de tine.

Visul continua de parcă ar fi fost realitate, când el se aplecă și o sărută pe obraz. Rachel simți că ochii i se umplu de lacrimi, dar ea nu putea vorbi de teamă să nu destrame vraja, aducând o realitate care să nu-l cuprindă și pe

Griffin Fletcher.

Ea nu fu surprinsă când el plecă din nou, la fel de repede cum venise. Oamenii din vise făceau astfel de lucruri.

Agil, în întuneric, Griffin se întoarse în biroul lui John și își reluă rolul de prizonier.

— Ești un gardian al

naibii, spuse el, întinzându-se din nou pe canapea.

Jonas înțepeni în scaunul său, trezit brusc.

— Ce...

— Nimic, spuse Griffin.

Dar Jonas se trezise acum și se aplecă să

vorbească. El se scotoci după chibrituri și aprinse o lampă cu cherosen de pe biroul lui John.

— De cât timp ești treaz? întrebă el.

Griffin zâmbi ușor.

— Destul.

Jonas blestemă, apoi își turnă o porţie din cel

mai bun coniac al lui John...

— M-am ținut de cuvânt, Griffin, spuse el după o lungă pauză.

Griffin aplaudă, zâmbind diabolic...

— O nimica toată, având în vedere că știai că ți-aș tăia pipota dacă nu a-i face-o. Dacă stau

și mă gândesc bine, poate că ar trebui s-o fac oricum.

Jonas îi întoarse spatele și privi întunericul din spatele ferestrelor.

— Nu vrei să renunți nici cinci minute, ticălosule? Uneori sunt atât de obosit de toată

lupta asta.

Griffin își încrucișică picioarele și pretinse că se odihnește.

— Ești un șarpe, Jonas. Șerpii nu obosesc; ei numai își încălzesc sângele rece la soare.

— Suntem veri, Griffin, insistă Jonas, fără să se întoarcă de la

fereastră. Mamele noastre au fost cele mai apropiate surori. Ce s-a întâmplat între noi?

— Sânge rău, remarcă Griffin, ridicându-se. Sau poate că a fost faptul că te-ai culcat cu femeia pe care știai că o iubesc eu.

Jonas se întoarse

încet pentru a-l privi pe vărul său.

— Iar acum ai vrut să întorci favorul, nu-i așa?

Griffin își aminti trădarea veche, lăudăroșenia nebunească care probabil că-l costase dragostea lui Rachel.

— Nu, spuse el.

Nevoia de a-l crede apăru clar pe fața chinuită a lui Jonas. Griffin îl văzu pe vărul său că acceptă minciuna și o consideră un adevăr.

30

Sâmbătă dimineaţa lucrurile se calmaseră considerabil în gospodăria O'Riley. Deşi Jonas şi Griffin erau încă acolo, Rachel îi evita pe amândoi în mod

conștient. Refugiații plecaseră înapoi la resturile arse care le mai aparțineau, iar soții Hollister se întoarseră la Providence pentru a se ocupa de turma lor. Athena era atât de supusă, încât părea absentă, chiar atunci când ședea la masa din

sufragerie vizavi de Rachel, sau trecea pe lângă ea pe coridor.

Rachel nu era nici ea mai sociabilă; se părea că un soi de vată groasă se așezase pe mintea și pe inima ei, izolând-o de realitățile cu care nu se putea confrunta. Ea nu făcea nici o încercare să

se elibereze de această stranie amorţeală, ştiind că, prea curând, aceasta va face loc durerii care era în aşteptare.

Să facă o plimbare după-amiaza cu trăsura fu ideea Joannei şi deşi perspectiva nu generă nici rezistenţă, nici entuziasm din partea lui

Rachel, ea acceptă să meargă.

Vremea era blândă, iar soarele avea o culoare arămie. Norii, care păreau făcuți din puf, alcătuiau o traiectorie sinuoasă pe cerul azuriu, iar golful strălucea, stropit cu argint și aur. Mai era

încă o urmă de fum în aer, amestecat cu mirosul de lemn ars.

Când trăsura coborî dealul, întreaga privelişte a distrugerii oraşului îi apăru lui Rachel cu o claritate zdrobitoare.

Cheiurile erau arse şi înnegrite, sau

dispăruseră în totalitate; în schimb zona comercială, cu excepţia unor ruine din cărămidă dezgolite în mod patetic, era complet distrusă. Era oare posibil ca ea să fi fost chiar în mijlocul acestui dezastru, aşa cum îi spusese Joanna şi să nu-

și amintească nimic?

Rachel respiră adânc și lacrimi de șoc îi tremurau în voce când vorbi:

— Oh, Joanna, este ca și cum lumea s-ar fi sfârșit...

Vocea Joannei era blândă, înțeleaptă:

— Privește din nou,

Rachel.

Acum, ea văzu ceea ce Joanna dorise ca ea să vadă: corturile care se ridicau din dărâmături, într-un fel sfidând realitatea; steagurile federale și teritoriale fluturau lângă tribuna mânjită de funingine, dar triumfătoare;

zâmbetele negustorilor care își vindeau bunurile și serviciile direct din căruțe și sub prelatele de pânză.

— Privește la Seattle! o îndemnă Joanna cu blândețe. Privește cum încearcă să se ridice din nou pe picioare!

Ceafa lui Rachel era

încordată și o lacrimă îi alunecă, gâdilând-o, pe obraz. Ea o șterse.

— Te simți învinsă, Rachel? continuă Joanna, o provocare calmă ridicându-se în vocea ei. Sau vrei să te angajezi în luptă, așa cum face și Seattle?

Un suspin de plâns îi

ieși din gât, dar provocarea nu putea fi ignorată. Foarte bine. Banii îi pierduse, magazinul de modă unde își comandase haine dispăruse, casa domnișoarei Cunningham probabil dispăruse și ea, împreună cu toate

lucrurile pe care le lăsase acolo. Dar ea avea încă locuință și era încă o fată de tăietor de lemne, pregătită să înfrunte viața.

Își ridică bărbia și întâlni privirea Joannei.

— Am să lupt, spuse ea.

— Bine, răspunse

Joanna, cu ochii ei albaştri, calzi fixaţi pe faţa lui Rachel.

— Mă întorc la Providence, anunţă Rachel, deşi nu fusese întrebată. Da, adăugă ea după o scurtă pauză, mai mult pentru sine decât pentru Joanna. Da, mă duc înapoi.

Joanna nu spuse nimic și păru absorbită de reconstrucția care se desfășura în tot orașul. Un mic zâmbet îi apăru în colțul buzelor, iar ochii albaștri erau foarte luminoși.

Rachel își analiză hotărârea.

Așa cum banii ei erau

pierduți, la fel era și visul ei de a deveni soția lui Griffin Fletcher. În schimb, solida clădire din Providence îi aparținea încă, la *fel* ca și minuscula și infinit de prețioasa viață care se cuibărise în ființa ei.

Viața va fi dură pentru ea și copilul ei,

dar va fi și bună. Rachel McKinnon va avea grijă de asta.

O mulțime de presimțiri rele i se iviră în minte. Peste câteva luni sarcina ei va fi vizibilă pentru toți, iar într-un oraș ca Providence, mai ales, asta va însemna scandal.

Fără îndoială că se va întâlni deseori cu Griffin. Oare el nu va ghici că copilul care îi îngroșa talia era al lui?

Rachel se hotărî să rezolve această problemă când se va confrunta cu ea. După toate probabilităţile, atunci când condiţia ei

va fi observată, Griffin va fi deja căsătorit cu Athena și total indiferent la ceea ce făcea proprietara *Pensiunii McKinnon.*

Deoarece toate aceste lucruri îi frământau mintea, chiar după ce trăsura se oprise cu o smucitură în fața casei

O'Riley, iar Rachel se retrase în grădină pentru a chibzui, apariția lui Jonas o luă complet prin surprindere.

Ea tresări când îl văzu și simți că i se îmbujorează obrajii. Oare ce gândea el acum, când Griffin se lăudase

că o posedase atât de complet?

— Jonas, rosti ea, nefericită.

El zâmbi. Mâinile lui se odihneau confortabil în buzunarele pantalonilor, iar cămaşa albă îi era deschisă la gât. Atunci când vorbi, tonul lui era uşor, dar

surprinzător de direct:

— Îmi închipui că aventura ta cu Griffin s-a încheiat.

Culoarea lui Rachel se accentuă, iar ea își împreună mânile în poală, coborându-și capul.

— Da, spuse ea cu tristețe.

Brusc, Jonas se așează pe bancă lângă ea. El era atât de aproape, încât ea îi simți mirosul de colonie precum și îngrozitoarea încordare din interiout lui.

— Rachel, poate este prea devreme să-ți spun, dar crudul adevăr este că dacă nu o fac, am să

înnebunesc. Te iubesc, vreau să fii soţia mea.

Banca din grădină păru să se încovoaie sub ei; capul lui Rachel vâjâia, iar stomacul i se făcu ghem.

— Ce? reuşi ea să spună în cele din urmă.

Mânecile cămăşii lui Jonas erau suflecate

aproape până la cot; când se întinse și îi luă mâna lui Rachel, ea putu vedea perișorii aurii care îi străluceau pe braț.

— Puștoaico, vrei să te uiți la mine, te rog? încerc să-ți fac o *declarație, iar tu* nu-mi ușurezi sarcina.

Nu avea altă ieșire;

peste o clipă, îi va întinde mâna, îi va ridica bărbia și o va obliga să se uite la el. Ea îi întâlni ochii știind că ai ei erau plini de lacrimi.

— Oh, Jonas, nu, te rog, nu. O mică durere luci în adâncurile ochilor aurii.

— Trebuie. Puștoaico. Opțiunile mele sunt limitate: ori devii a mea, ori îmi pierd mințile.

Mută, Rachel clătină din cap. Dar Jonas își continuă mișcarea, cu degetele lui strânse și reci pe bărbia ei, într-o strânsoare aproape

dureroasă.

— Dumnezeu să mă ajute Rachel, știu că îl iubești pe Griffin, știu că îl dorești. Dar trebuie să înțelegi că el încă aparține Athenei.

Pe Rachel o cuprinse disperarea, așa cum focul devastase Seattle. Își înghiți involuntar un

țipăt de durere și aprobă din cap.

Mâna lui Jonas se îndepărtă de fața ei, iar ea avu impresia că își vede propria dezolare oglindită în trăsăturile lui frumoase, regulate.

— În ciuda lucrurilor pe care probabil le-ai auzit despre mine voi fi

cel mai devotat soț, Rachel. Te voi iubi, te voi ocroti...

O a treia voce interveni, pe neașteptate, dură, dușmănoasă:

— Te va înșela, va ucide pe oricine și orice îți este drag.

Griffin. Inima lui

Rachel se zbuciumă ca o sălbăticiune prinsă într-o capcană din care nu putea scăpa, dar nu putea să se uite la el.

Jonas sări în picioare; cu coada ochiului, Rachel văzu cum el încleștează pumnii.

Vocea lui Griffin era joasă, amenințătoare:

— Căsătorește-te cu el, Rachel și te vei căsători cu omul care l-a ucis pe tatăl tău cu sânge rece.

Lumea se învârtea în jurul lui Rachel, și ea simți cum fierea i se urcă până în gât, arzând-o.

— Nu! țipă ea, deși

un instinct primitiv, ascuns în cele mai adânci colțuri ale inimii sale acceptau cuvintele ca fiind adevărate. Ea se ridică în picioare, își desfăcu brațele cu sălbăticie, simțind cum pumnii atinseră lățimea dură a unui piept de bărbat.

Jonas îi apucă cu putere încheieturile mâinilor, oprindu-i loviturile. Când chipul lui îi apăru din nou în față, ea se cutremură. Vocea lui Jonas tună, ca niște nori negri, care se ciocnesc la distanță:

— Minte, Rachel! Oare aș putea să mă

plimb în libertate dacă aș fi ucis un om?

Rachel se îndepărtă de el împleticindu-se, clătinându-și capul, luptându-se să se elibereze din strânsoarea lui. Ea simți apropierea lui Griffin, îi simți prezența cu toate simțurile ei. El o eliberă

fără dificultate din mâna lui Jonas și o luă în brațe, ținând-o strâns. Se întoarse spre poarta grădinii, încă purtând-o pe Rachel care era mută de furie.

Se auzi o ușoară bufnitură; Rachel privi cu groază cum fața lui Griffin deveni albă, iar

ea căzu odată cu el. Nu era rănită, dar Griffin zăcea nemișcat pe dalele de piatră din acea parte a grădinii, iar din ceafă îi curgea sânge. Țipetele rămaseră ferecate în gâtul ei, în timp ce pe față îi curgeau lacrimile.

Ea își puse fruntea peste claia de păr negru

ciufulit a lui Griffin, convinsă că era mort. În acel moment Jonas o ridică cu cruzime în picioare, una din mâini acoperindu-i gura. Ea auzi ceva dur care îi căzu din cealaltă mână, zăngănind pe piatra de la picioarele ei. Vocea lui era cea a unui nebun,

ieșind hârâit din gâtul lui:

— Ții minte ce ți-am spus, Rachel? în noaptea în care am fost la Operă și apoi la hotelul meu? Ți-am spus că atunci când te voi lua, vei fi pregătită. Acum, puștoaico, fie că știi, fie că nu, ești pregătită!

Groaza și tristețea o făcură pe Rachel puternică; ea se răsuci în mâna lui Jonas și mușcă tare, până când simți gustul de sânge.

El înjură răgușit și o plesni atât de tare, că ar fi căzut dacă nu ar fi prins-o.

Trebuie să țip, se

gândea, dar nu putu scoate nici un sunet; dacă mintea îi era calmă și rațională, în schimb trupul ei intrase într-un fel de paralizie neajutorată, uluită.

Rachel nu putu protesta în nici un fel, în timp ce Jonas o târî afară din grădină, peste

pajiște și spre trăsura lui. Când o aruncă cu sălbăticie înăuntru, ea leșină.

Prima senzație pe care o simți Griffin Fletcher fu o puternică durere în ceafă. El gemu și o senzație de greață îi ajunse în gât.

— Stai liniștit! se rugă o voce feminină, familiară. Oh, Griffin, te rog nu te mișca!

Athena. Griffin blestemă, se ridică în mâini și în genunchi, apoi în picioare. Grădina îi înconjura, cuprinsă de întuneric.

Trecu un moment

până când privirea îi fu atrasă de piatra plată, stropită cu sânge, care se afla la câțiva metri depărtare, după care își aminti. În acea clipă, el aruncă cu sălbăticie brațul Athenei într-o parte și merse împleticându-se spre grajduri.

Întunericul începu să se împrăștie. Spre marea ușurare a lui Griffin, el constată că încă era ziuă.

Athena îi strigă numele, iar sunetul era strident, aproape furios. Griffin își continuă drumul spre grajd, găsi un cal și îl înșeuă.

El ajunsese deja la malul apei când își aminti că Jonas avea o trăsură.

Soarele era încă puternic, făcând să i se scurgă sudoarea pe ceafă și între omoplați.

Pescărușii se năpusteau certăreț spre cerul albastru, vapoarele

treceau ducând cu ele pasageri care priveau uimiți la resturile arse ale orașului Seattle.

Disperat, incapabil să gândească normal, Griffin se lăsă să alunece din spatele calului și începu să pășească peste noroiul presărat cu moloz, care odată fusese

o stradă, pavată cu lemn, ce ducea la cheiuri.

O mână îi apucă braţul oprindu-l.

— Griff? Ce dracu'...

Griffin se răsuci, gata să lupte, dar se opri de îndată ce văzu faţa celui ce vorbea.

— Malachi, rosti el

închizând ochii.

— Ce s-a întâmplat, Griffin? întrebă căpitanul de pe *Merrimaker* faţa lui bătută de vânturi fiind îngrijorată. Nu prea arăţi bine.

Durerea din ceafa lui Griffin era puternică, orbindu-l şi făcând să-i

tremure genunchii sub el. Încercă să se stăpânească și cuvinte încordate de explicații îi ieșiră de pe buze.

— Unde ar putea-o duce pe fată? întrebă Malachi, cercetându-i fața. Dacă este undeva u n d e *Merrimaker* îl poate urmări, atunci jur

că o vom face.

Fără grai, Griffin aprobă din cap.

O jumătate de oră mai târziu, *Merrimaker* prinse un vânt bun dinspre nord, care împinse vasul din golf direct în Puget Sound.

Stând la prova, cu mâinile strânse pe

balustradă, Griffin pierdu noțiunea timpului. Dar remarcă când trecură de West Point și de Golful Shishole, Kingston și Point No Point. Soarele tocmai se lupta cu piscurile masivului Olympic când *Merrimaker* ocoli

Foulweather Bluff și intră în gura Canalului Hood.

Apa era adâncă în portul Providence, dar nu era flux, așa încât *Merrimaker* aruncă ancora la aproape un sfert de milă de țărm. Griffin ar fi înotat distanța dacă Malachi

Lindsay nu i-ar fi indicat un mijloc mai bun.

După ce îi mulţumi prietenului său, Griffin coborî pe o frânghie până la barca lăsată la apă într-o parte a vasului. Trei marinari din echipaj erau deja acolo, ţinând barca în echilibru.

După ce Griffin își ocupă locul lângă una dintre cele patru vâsle, ei se împinseră în *Merrimaker* și începură să vâslească în direcția țărmului. Efortul acestei trude fu ca un balsam pentru mintea tulburată a lui Griffin.

La mal, el urcă scara

de lemn familiară, făcu cu mâna echipajului bărcii în semn de mulțumire și păși de-a lungul cheiului îndreptându-se spre o mulțime de trecători curioși să afle vești despre marele incendiu.

Griffin îi ignoră și, cu calm, fură iapa cenușie a

învățătorului care se afla în fața magazinului general.

Calul era lent, după cum i se păru lui, dar el sări din spatele acestuia, în fața casei impunătoare a lui Jonas, când observă calul care era acoperit de spumă.

Porni pe alee,

traversă veranda cu pași mari și deschise cu piciorul ambeie uși. Acestea se izbiră de pereții interiori, cu sunet răsunător.

— Jonas! strigă Griffin, oprindu-se în holul cu podea de marmură..

El se pregătea să

controleze camerele de la etaj, când apăru doamna Hammond, tremurând și frământând în mâini marginea șorțului ei scrobit.

— Nu sunt aici, doctore Fletcher. Și ăsta este purul adevăr.

Griffin se clătină

puțin, datorită furiei și a stării sale precare.

— Spune-mi! se răsti el.

Bărbia doamnei Hammond tremura.

— Au plecat să se căsătorească. Ai ajuns prea târziu.

Griffin se luptă să-și recapete stăpânirea de

sine și reuși. Nu puteau să fie la singura biserică din Providence, el știa asta. Field nu ar *fi putut fi* niciodată convins să oficieze această ceremonie. Asta lăsa ca singura posibilitate să fie casa judecătorului Sheridan de pe strada principală.

Clocotind, Griffin se răsuci și se întoarse la iapa extenuată care tremura lângă parul unde o legase. Nu-și aminti nimic din drumul în oraș.

Ușa casei judecătorului Sheridan era deschisă pentru a primi căldura serii de

vară, iar sunetele orgii manipulate de doamna Sheridan îl întâmpinară pe Griffin când abandonă calul și sări peste gardul din țăruși.

Fără să se deranjeze să bată, el năvăli în salonul înghesuit, înzorzonat al judecătorului.

Judecătorul de pace îl privi pe deasupra cărţuliei negre, se încruntă și își înghiți cu totul remarcile pe care voia să le facă.

— Griffin!

Jonas se răsuci, ochii lui fiind sălbatici pe fața lui palidă. Lângă el, purtând o rochie albă,

ponosită, care probabil aparţinea uneia dintre cele patru fiice ale lui Sheridan, era Rachel, care întoarse capul.

Ochii ei de ametist erau dilataţi, iar zâmbetul ei era cald şi confuz.

— Nu eşti mort, remarcă ea vesel.

Inima lui Griffin se strânse. El întinse brațele, iar ea veni spre el, ca un copil, încă zâmbind în felul ei amețitor, care îți frângea inima.

Urmă o tăcere groaznică în cameră, după ce încetă și ultimul sunet de orgă. Griffin o

strânse pe Rachel aproape, îi cercetă ochii dilatați, fața îmbujorată și simți o sălbatică ușurare când înțelese că ea nu intrase în acest ritual de bunăvoie. Ea fusese drogată, probabil cu laudanum.

Judecătorul Sheridan își regăsi vocea

tunătoare, oficială:

— Ei bine, Griffin, asta este o ceremonie legală...

Acum când Rachel se afla aproape, în siguranță în curbura brațului său, furia lui Griffin explodă ca un vulcan:

— Tu, bătrân ticălos,

orb și pompos, ăsta este un circ! Iar mireasa a fost drogată. Privirea lui se mută asupra lui Jonas, amenințătoare, invitându-l la recunoaștere. Nu-i așa vere?

Jonas era mut, rigid de furie. Fața lui era îmbujorată, iar în ochi

avea o licărire diabolică.

Griffin făcu un semn cu mâna, iar maxilarul îi era atât de încleștat, încât durerea se întinse pe toată lungimea de la ceafă până într-unul din umeri.

— Nu ai de gând să-ți reclami mireasa, Jonas? tună el cu o voce

sinistră. Sau ai o piatră pregătită pentru momentul în care mă voi întoarce cu spatele?

Jonas scoase un sunet gutural și se aruncă. Pregătit, Griffin o împinse pe Rachel care amuțise în spatele lui și aștepta.

Dar judecătorul

Sheridan, un bărbat solid, destul de înaintat în vârstă, îl prinse pe Jonas de umeri și îl ținu cu o surprinzătoare putere. Ochii lui vicleni îl fixau pe Griffin, iar el îi permise primele cuvinte sincere din lunga și foarte incompetenta sa carieră.

— Viața nu mai valorează mare lucru acum, Griffin. Știi asta, nu-i așa?

Zâmbetul lui Griffin fu ca o grimasă pe fața lui care îl durea.

— Da, domnule. Cred că știu, spuse el politicos. Acum, dacă vrei să ne scuzați, o să

plecăm de la ceremonie.

Jonas spuse ceva obscen și se luptă furios, neajutorat în strânsoarea judecătorului. Doamna Sheridan, încă încremenită pe scaunul orgii, păli foarte tare și scoase un mic țipăt derutat.

Griffin se aplecă spre ea în chip de plecăciune, se întoarse, o luă pe Rachel în braţe şi o duse afară în lumina amurgului. Ameninţările lui Jonas îi sunară cu ecou în urechi tot drumul până la Tent Town.

El nu acordă nici o

atenție privirilor de gură-cască care îl întâmpinară, în timp ce păși printre corturile comunității, spre pădure, ținând-o încă în brațe pe Rachel, care era complet moale.

Știind că judecătorul Sheridan nu-l putea ține pe Jonas pentru

totdeauna, el evită cărarea pe care o folosea de obicei și o urmă pe cea pe care i-o arătase Billy cu câteva luni în urmă. Rachel căscă și își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.

Luminile primitoare ale propriei sale case se

vedeau deja când Griffin fu izbit de umorul negru al situaţiei. El râdea cu poftă când trecu cu Rachel în braţe prin curtea umbrită, pe scările din spate și în bucătărie.

Molly era acolo, amestecând ceva pe sobă. Când se întoarse,

așteptând să-l vadă pe fiul ei și găsindu-l în loc pe Griffin cu mireasa furată a lui Jonas, căscând în brațele sale, ea rămase cu gura căscată.

— Sfinții să ne apere! șopti ea, când își reveni.

Ușor, Griffin lăsă cu grijă povara scumpă pe

un scaun.

— Sper să o facă, Molly, spuse el. O să avem nevoie de mult ajutor.

31

Field Hollister căscă, își refăcu nodul de la cravată pentru a treia oară și se întoarse de la oglinda atârnată deasupra *biroului* din dormitor. *Fawn ședea în*

balansoar, cu mâinile împreunate în poală.

— Ai vrea să nu fie duminică? întrebă Field cu blândeţe.

Ea îşi ridică ochii mari spre el.

— Tu n-ai vrea? replică ea.

Field oftă.

— Dacă este să spun

adevărul, duminica nu a fost niciodată ziua mea preferată.

Un zâmbet *joacă pe* buzele *lui și el îl reprimă, d a r* acesta îi apăru în ochi.

— Da, într-adevăr, am început să urăsc duminicile de când eram un băieţandru. De opt

ani. Este o poveste tristă.

Fawn chicoti, deși nu ar fi vrut.

— Oh, spune-mi părinte Hollister, care este trista ta poveste?

El împrumută postura importanță, pe care o văzuse că tatăl său o lua în așa-numitele

de către Griffin, „Duminicilor Brimstone”, odihnindu-și mâinile pe un imaginar amvon.

— Așa după cum voiam să spun, când am fost întrerupt atât de grosolan, era duminică, iar eu aveam opt ani. Tatăl meu făcea o

expunere privind păcatul lui Gluttony care era unul dintre favoriții mei și se întâmpla ca mătușa Gertrude să fie în vizită la noi. Ea, fiind o doamnă cu o corpolență mai pronunțată, luă predica drept un afront personal! Field se aplecă

puțin în față, cu ochii strălucitori și voce din ce în ce mai puternică. Și ce crezi că s-a întâmplat, doamnă Hollister?

Fawn își clătină capul, ochii strălucindu-i de voioșie.

— Ei bine, am să-ți spun eu! bubui Field, în

adevărata tradiție a tatălui său. Ea a început să se foiască în strana lângă mine și – ascultă-mă, pentru că acesta este purul adevăr – corsetul ei. Cedă și îi săriră balenele. În inocența mea, am primit niște ghionturi în coaste!

Fawn se balansa acum în față și în spate, încercând să-și oprească râsul.

Fawn continuă fără milă:

— De un perete de carne nestăpânită, trebuie să întrebi tu...

El se încruntă amenințător.

— Ei, ai de gând să întrebi sau nu?

Fawn reuși să aprobe din cap.

El zâmbi, balansându-se pe călcâiele tocite ale cizmelor sale, așteptând.

— Ei bine! strigă soția lui. A fost un perete de carne

nestăpânită?

— Bineînțeles că nu! Eu am izbucnit în hohote de râs puternice, iar tatăl meu m-a târât afară, chiar în mijlocul discursului despre Gluttony și m-a bătut măr!

Fawn râse până când lacrimile începură să-i

curgă pe față. Apoi se ridică și își puse capul pe pieptul lui Field.

— Sunt atât de speriată, șopti ea.

Field o ținu aproape.

— Și eu, răspunse el.

Cincisprezece minute mai târziu, el își ocupă locul obișnuit în

amvonul bisericii presbite din Providence. Se dusese vestea despre căsătorie; feţele enoriaşilor erau împietrite de revoltă. Field închise ochii un moment şi când îi deschise din nou îl văzu pe Griffin stând în pragul uşii deschise,

zâmbind, cu brațele încrucișate pe piept. El înghiți, apoi anunță cu mândrie căsătoria lui cu Fawn Nighthorse.

Urmă, o tăcere amenințătoare și atunci soția judecătorului Sheridan, Clovis, se ridică, sprijinindu-se cu mâinile de spătarul

stranei din fața ei.

— Winnfield Hollister, știi cum se simte Dumnezeu când bărbații albi se însoară cu indiene!?

Field o văzu pe soția sa încordată și își ridică bărbia. Apoi își drese glasul:

— Luminează-mă,

doamnă Sheridan. Cum se simte Dumnezeu în legătură cu asta?

Clovis se foi și deveni stacojie.

— Tu ai... ai avut relații cu această femeie de luni de zile și noi toți știm acest lucru. Nu este corect, asta-i tot!

Era o agitație

generală care prevestea un suculent scandal, iar Field își aminti cu seriozitate că era duminică și că el era parohul acestei turme. Dar înainte de a putea răspunde, ochii îi fură atrași din nou asupra lui Griffin, care venea acum pe interval cu un sac din

pânză umflat.

Chiar la baza amvonului, el desfăcu sacul și cel puțin două duzini de pietre se rostogoliră pe podea. Griffin se aplecă, luă o mica piatră într-o mână și i-o întinse grațios doamnei Sheridan.

— Ai onoarea, Clovis,

spuse el, pe o voce plăcută. Hai. Aruncă prima piatra.

Clovis se așează, fața ei serioasă fiind palidă.

Griffin luă altă piatră și o întinse polițistului.

— Dar tu Henry? Noi știm că tu nu ai nici un păcat.

Mustața lu Henry

tremura și el își feri ochii.

Griffin păși înainte și înapoi acum, fața lui exprimând o uimire răutăcioasă, îndreptățită.

— Nu vrea nimeni? Dar acestea sunt pietre bune, solide, din Puget Sound. Ele dor când fac

contact cu carnea și cu osul, Frați și Surori – aveți cuvântul meu profesional pentru asta!

Până în acest moment, Field nu mai văzuse o întreagă adunare care să roșească la unison. Dar o văzu atunci și era o priveliște pe care avea să o țină

minte toată viața.

Griffin, după ce-și spusese părerea cu sinceritatea obișnuită, abandonă sacul cu pietre și se așeză lângă Fawn să asculte. O făcu atât de atent, încât Field aproape râse cu voce tare.

Predica se desfășură

cu bine, iar mulțimea era atentă, dornică să se revanșeze. Ei cântară cu multă convingere imnurile indicate și nu fu nici o surpriză când patru familii diferite îi invitară pe soții Hollister la cina de duminică.,

Field refuză politicos

invitațiile, rămânând în urmă în biserică, chiar după ce ceilalți, inclusiv Fawn, ieșiră afară să stea de vorbă sub ulmii din curte. El se aplecă, luă o piatră din sacul adus de Griffin și o învârti în mână. Era aspră, maronie, poroasă și acoperită cu mușchi de

un verde-aprins. Probabil că provenea de pe malurile lacului iubit al lui Billy Brady, care era ascuns undeva în pădurea din spatele lui Tent Town.

Un zâmbet apăru în ochii lui Field Hollister și rămase acolo. Griffin Fletcher dispreţuise

religia organizată de când îl știa și totuși, în momente ca acestea, i se păru lui Field că nimeni nu ar fi putut practica mai asiduu principiile de bază ale credinței.

El se așeză într-una dintre stranele din apropierea amvonului, învârtind încă piatra în

mâini. Griffin era un mister. Provoca răni și apoi le vindeca, iubind pacea și apoi pornind bătălii, făcând pasiunea lui pentru Rachel McKinnon evidentă pentru toți cei care voiau să vadă, apărând-o, îngrijind-o cu o tandrețe pe care Field

nu le văzuse la el până atunci.

Contradictoriu aşa cum putea el să pară pentru oricine altcineva în afară de Field Hollister, Griffin era cel mai moral dintre bărbaţi. Închizând ochii, preotul se rugă în tăcere ca prietenul lui să nu fie

ars de focurile iadului pe care le crease cu propriile lui mâini, ce vindecau.

— Field? Era Fawn, iar mână ei era uşoară pe umărui lui. El se întoarse şi privi spre ea. Era în avantajul ei, se gândi el, că ea nu avu nici o reacţie la lacrimile

de pe fața lui.

Efectele de durată ale laudanumului dat de Jonas, o făcură pe Rachel să se simtă letargică și neliniștită, disperată și încrezătoare, furioasă și apatică. Ea încerca să reia cele întâmplate în ziua anterioară și nu-și

aminti nimic altceva decât că fusese târâtă peste pajiștea O'Riley și aruncată în trăsura lui Jonas.

Oftă, închise cartea și privi în gol spre șemineul gol.

Nu-i mai rămăsese nici o iluzie în minte, în ceea ce-l privea pe Jonas.

Era evident, în ciuda manierelor lui de gentleman, că el era așa cum Molly și Griffin susținuseră că este.

Rachel se cutremură, înțelegând că dacă nu ar fi fost Griffin, ea s-ar fi trezit în această dimineață în patul lui Jonas, legată în mod

legal de el. A avut noroc că nu a profitat de ea în trăsură sau la bordul vaporului care probabil i-a adus de la Seattle.

— Oare?

Mintea lui Rachel nu-și putea aminti, dar trupul ei da.

Din motive personale, probabil

printre altele și mândria, el nu se atinsese de ea.

Molly intra, purtând o tavă ceainicul și ceștile de porțelan transparent dădeau un clinchet reconfortant, atunci când ea așează tava pe o măsuță între scaunul lui Rachel și cel pe care ședea de obicei Field

Hollister.

— Ei, duminica este o zi plictisitoare, oftă ea, așezându-se. E bine că ești aici, scumpo.

Rachel zâmbi și se întinse să toarne ceaiul.

— Tocmai mă gândeam că aș fi putut fi în altă parte astăzi, dacă nu era Griffin. Molly,

chiar este adevărat că el a dat buzna în casa judecătorului și m-a luat de acolo pe sus, așa cum ai spus?

Molly oftă din nou, îndoindu-și confortabil picioarele sub ea și sorbind gânditoare din ceai.

— Da, Rachel. Așa

mi-a spus când s-a întors, purtându-te pe braţe, iar tu parcă erai gata să te frângi. Atunci mi-a povestit cum Jonas l-a doborât cu o piatră şi te-a luat cu el.

Rachel simţi o nevoie bruscă să se încreadă în această femeie blândă, să-i spună că probabil

purta copilul lui Griffin și să-i ceară sfatul. Dar chiar în momentul în care această dorință lua naștere în inima ei, ea știu că nu o poate accepta. Credința lui Molly era îndreptată în primul rând față de Griffin, iar ea i-ar fi transmis imediat vestea.

— Ce se va întâmpla acum?

Molly se cutremură, în ciuda căldurii din acea zi.

— Nu că aș dori acest lucru, dar se anunță necazuri mari care se vor abate asupra noastră, Rachel. Și curând.

Rachel se gândi la clădirea solidă a mamei sale și la faptul că l-ar putea vedea pe Griffin Fletcher în fiecare zi, câte puțin, și gemu.

— Crezi că ar trebui să plec?

— A fost o vreme când am crezut că este mai bine, Rachel, spuse

Molly, în timp ce ochii ei de smarald, sinceri, îi întâlniră pe cei ai lui Rachel. Acum este prea târziu, cred eu. Griffin sau Jonas – probabil amândoi – te-ar urmări și te-ar târî înapoi. Nu, asta nu se va termina, mă tem eu, până când unul din ei te va avea și

celălalt va fi mort.

Rachel simți un nod în stomac.

— Mort? întrebă ea, uluită.

Și atunci își aminti că Griffin credea că tatăl ei este mort, lucru pe care îl credea și ea, deși i se părea insuportabil.

Ceașca zdrăngăni

amenințător pe farfurioară când o puse jos.

— Dacă moare Griffin, șopti ea întretăiat, vreau și eu să mor.

Expresia din ochii lui Molly era de nepătruns, la fel cum era și timbrul vocii ei:

— Și Jonas? Ce ai simți dacă ar muri el, Rachel?

Rachel își cercetă inima.

— Dacă este adevărat că Jonas l-a ucis pe tatăl meu, așa cum spune Griffin, atunci sper să fie spânzurat. Dar nu aș vrea ca el sau oricare alt

bărbat, să moară din cauza mea.

Molly își întoarse brusc fața, dar culoarea ei obișnuită îi dispăruse din obraji, lăsând în urmă o paloare înspăimântătoare.

— L-aș ucide cu mâinile mele pe reptila asta, dacă aș fi la fel de

puternică ca un bărbat! Dar genul ăsta nu moare spânzurat; ăștia scapă întotdeauna, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

Urmă o tăcere lungă, încordată, înainte ca Rachel să îndrăznească să vorbească:

— Molly, chiar crezi

că au mai fost și alții?

O lacrimă curgea pe fața albă, tensionată a lui Molly.

— A fost Patrick al meu – odihnească-se în pace – unul dintre ei. Locuiam într-unul dintre corturi, cam de două luni, când Jonas s-a decis brusc că ar trebui

să avem o căsuță. Patrick era un lucrător atât de bun, puternic, spunea el. Ei bine, eu nu știam, nici Paddy, dar mutarea într-una dintre căsuțele alea drăguțe din cărămidă avea un preț teribil. Iar Jonas s-a asigurat că sunt singură – cu excepția lui Billy –

când a venit după chirie.

Rachel plângea acum, așa cum făcea și Molly, pentru că înțelegea prea bine. Ea n-ar fi spus nici un cuvânt nici dacă ar fi depins viața ei de asta, dar se întinse și puse cu blândețe mâna pe brațul femeii care tremura lângă ea.

Cu un calm devastator, Molly continua, iar fața ei era cea a unei femei care trecuse printr-un coșmar fără sfârșit.

— Am încercat să scap, dar nu am reușit. Eram însă diferită de celelalte; când Paddy al *meu s-a întors* din

munți, i-am povestit. El s-a dus după Jonas – era furios la culme, dar nu s-a mai întors niciodată acasă.

— Nu te-ai dus la polițist? întrebă Rachel, tremurând și ea.

Râsul lui Molly fu răgușit și amar.

— Polițistul? Henry

este numai un negustor, Rachel, și mai este și prieten de afaceri cu Jonas. M-am dus la el, ca o proastă și i-am spus că Patrick zace undeva omorât.

— Și nu a făcut nimic?

— Ba da, a făcut ceva. M-a bătut pe umăr și a

spus că totul va fi în regulă. Și apoi s-a dus direct la Jonas.

Rachel închise ochii, așteptând, știind că restul povestirir va fi într-un fel chiar mai groaznic decât ceea ce s-a întâmpiat înainte.

— Eu împachetam lucrurile mele și pe ale

lui Billy în noaptea aceea, deoarece intenționam să ne îmbarcăm pe primul vapor care ar fi plecat din Providence, indiferent unde ar fi mers. Dar a venit Jonas. Avea doi bărbați cu el, care au dat cu piciorul în ușă și au intrat în

casă, la fel... la fel ca soldaţii care obişnuiau să facă în Irlanda. Jonas m-a luat din nou, dar asta nu este partea cea mai rea, Rachel. L-au bătut pe Billy al meu, atunci când a încercat să mă apere.

Greaţa, răul se sui ca un acid în gâtul lui

Rachel.

— Și de asta el...

— Din cauza asta biata *lui* minte este așa *cum este*.

— C-cum ai scăpat?

— Era multă gălăgie și cineva s-a dus și l-a adus pe Field Hollister. Griffin era cu el când a intrat și, cum probabil

că-ți imaginezi, a fost o bătaie cum nu mai văzuse orașul ăsta. Jonas și oamenii lui s-au târât afară din casă, Rachel, dar era deja prea târziu pentru *Billy* și pentru mine și, în mod cert, prea târziu pentru Patrick. Jonas a fost interogat după asta, dar

judecătorul s-a făcut că nu vede lucrurile clar. Așa că Billy și cu mine am venit să lucrăm aici pentru doctor și am fost foarte fericiți pentru asta.

Rachel era prea uluită pentru a vorbi, iar Molly era pierdută în amintiri care trebuiau să fi fost

insuportabile.

Şedeau încă acolo, distruse şi tăcute, când Griffin intră mormăind şi aprinse lampa cu cherosen de pe şemineu.

— Doamne sfinte, bombăni el. Ce s-a întâmpiat cu voi două? Locul ăsta este întunecos ca un

mormânt.

Rachel privi în sus, nefericită, uimită să constate că sosise deja noaptea. Lacrimile pe care nu fusese în stare să le verse, mai devreme, porniră într-un sălbatic torent. Tatăl ei era mort, Patrick al lui Molly era mort.

Cunoașterea acestor fapte era îngrozitor de suportat.

Griffin veni spre ea încet, o ridică în picioare și o ținu. Gura lui era caldă pe tâmpla ei, brațele puternice în jurul ei, dar Rachel nu se simțea în siguranță. Se îndoia acum că se va

simți vreodată în siguranță.

Vocea lui Molly era proaspătă, deși resemnată:

— Atunci greșeala este a mea, spuse ea. Să mă ierte Sfânta Fecioară, dar i-am povestit adevărul despre Jonas Wilkes.

El era furios; Rachel putu simți mânia lui gata să erupă. Totuși cuvintele lui sunară blând, când trecură pe lângă urechea ei.

— Te rog, Molly, vrei să pregătești cina?

Când Molly ieși, Rachel își ridică fața spre Griffin.

— O să vină după mine, nu-i așa? Jonas o să vină după mine.

Ochii lui Griffin nu se îndepărtară de ai ei.

— Da, spuse el. Cred că da. Rachel, mărită-te cu mine, acum, astă-seară.

Rachel îi cercetă fața și în acel moment știu

că Athena minţise, că o iubea pe ea, că nu se folosise de ea. De asemenea ştia că nu putea spune da, deşi totul în interiorul ei dorea acest lucru. Dacă o făcea, Jonas îl va omorî în mod sigur.

Ea se întoarse pentru a-şi ascunde durerea din

ochi.

— Nu pot, spuse ea.

Tăcerea era amenințătoare, grea, iar Griffin o întrerupse cu glas răgușit:

— De ce nu?

Rachel ridică bărbia și își aminti de adevărul tragic, brutal.

— Nu te iubesc,

minți ea, rugându-se ca el să accepte asta fără să mai pună întrebări.

Dar Griffin o întoarse cu fața spre el. Ochii lui negri luceau, iar maxilarul îi era încleștat. Îi apucă bărbia cu putere.

— Mai spune o dată, spiriduș! ordonă el.

Ea nu ar fi putut face asta dacă nu ar fi avut o bruscă imagine a lui Griffin întins mort. Orice ar fi fost mai bine, chiar să se mărite cu Jonas, sau să fie vândută căpitanului Frazier.

— Nu te iubesc, repetă ea, pe un ton plat, indiferent. Durerea

îi schimonosi fața; el închise ochii pentru un moment. Rachel folosi acest timp pentru a încerca să-și înfrângă tristețea care i se urcă din inimă în ochi.

El privi din nou spre ea, ca și cum ar fi simțit ceva, dar apoi îi dădu drumul și ieși din

încăpere. Trântirea uşii din faţă semnala sfârşitul decepţiei, iar Rachel căzu într-un scaun acoperindu-şi faţa cu ambele mâini şi din nou începu să plângă.

Ar fi vrut să plângă fără oprire, dar era ceva mai puternic în ea, ceva ce nu va ceda chiar şi

atunci când acesta ar fi părut singurul lucru rezonabil pe care să-l facă. Conștientă că trebuia să se grăbească, Rachel McKinnon își înghiți tristețea și încă o dată fugi din casa lui Griffin Fletcher.

În timp ce se împleticea prin pădure

și apoi prin Tent Town, ea încerca să se convingă singură că de data asta Griffin nu o va urmări.

Era târziu când ușa din față se deschise, dar Molly Brady auzi clanța mișcându-se și apoi zgomotul zăvorului. Ea se așează drept în scaun, în fața șemineului și se

ruga cu ardoare ca de data asta să nu fie explozii de mânie.

Griffin intră în camera luminată slab, fața lui arătând obosită. Parcă era ceva frânt în interiorul lui; ca și cum spiritul ar fi fost scos cu forța dinăuntru și doborât. Ochii lui negri

erau goi.

Încet, Molly retractă rugăciunea. Chiar și una din cele mai necontrolate explozii de furie ar fi fost de preferat decât această moarte ciudată, lentă, pe care o văzu acum la el.

— Unde este Rachel?

îndrăzni ea.

El merse spre poliţa şemineului, se prinse de aceasta cu ambele mâini şi îşi lăsă capul în jos.

— La locuinţa lui Becky.

Molly se ridică. Nu putea risca să-l atingă, deşi ar fi vrut să-i ofere puţină alinare, aşa cum

i-ar fi oferit și lui Billy dacă ar fi avut nevoie.

— Am auzit totul din hol, Griffin, mărturisi ea.

Griffin tresări ușor, dar nu răspunse.

Acum erau lacrimi în ochii lui Molly și în vocea ei, dar ea nu se simțea rușinată din

cauza asta.

— Oh, Griffin, prostule, nu ai înțeles că ea te mințea? Nu ți-ai dat seama ce încerca ea să facă?

El scoase un sunet răgușit, disprețuitor.

— Oh, cred că înțeleg bine.,

Toată dorința ei de a-

l alina se evaporase acum; Molly simți dorința de a lovi cu pumnii în spatele ăsta inaccesibil.

— Rachel te apără pe tine!

Fața lui Griffin era înspăimântătoare când se răsuci de lângă șemineu, atât de

înspăimântătoare, încât Molly se trase înapoi doi pași.

— Rachel continuă acolo unde a întrerupt mama ei! se răsti el. Apoi trecu pe lângă menajera lui revoltată, uluită și ieși din birou. Tocurile cizmelor lui făceau un zgomot de

tunet pe trepte.

32

Rachel fu oarecum uimită când se trezi în patul mamei sale în acea dimineaţă de luni, dar îşi reveni repede. Astăzi va concedia fetele, barmanul, pe toţi, cu

excepția *lui Mamie*, bucătăreasa.

În timp ce se spăla și se îmbrăca în rochia din coton, pe care Molly i-o împrumutase cu o zi în urmă, ea se hotărî să întrebe ce profituri ale afacerii s-au obținut în lipsa ei. Cu puțin noroc, poate că vor fi suficienți;

bani pentru a cumpăra câteva lungimi de stambă și poplin pentru rochii.

Saloon-ul fusese închis duminica bineînțeles, dar revenea la viață când Rachel cobora scările abrupte din lemn pentru a-și face anunțul.

A fost mai dificil decât își închipuise să spună acestor femei care deveniseră dure că vor trebui să-și caute angajament în altă parte, dar Rachel reuși acest lucru cu suficientă demnitate.

Tom Rawlins, barmanul, izbucni în

râs.

— Fata lui Becky să conducă o pensiune! Asta mă face să râd!

Rachel rămase neclintită, dar vocea îi tremura puțin când vorbi:

— Mă bucur că găsești asta amuzant, domnule Rawlins. Dar

este o realitate faptul că această clădire îmi aparţine şi că nu am intenţia să vând suflete sau... sau...

Una dintre femei, o blondă înaltă, subţire, cu figura de pedagogă, răsuci o cană cu cafea fierbinte între palme şi zâmbi.

— Ar fi bine să te uiți prin registre înainte de a face prea multe presupuneri, domnișoară McKinnon. Nu ar surprinde pe nimeni dacă îl vei lua ca partener de afaceri pe domnul Jonas Wilkes.

Rachel își îndreptă umerii, deși perspectiva

de a avea ceva de-a face cu acel bărbat atroce o făcea să se cutremure în interior, și ieși din încăpere pentru a lua vraful de registre negre pe care Tom Rawlins le adusese din spatele barului.

În relativa singurătatea a

bucătăriei, unde Mamie gătea la sobă, Rachel citi registrele și află adevărul sumbru. Deși actualul parteneriat fusese dizolvat, mai existau încă datorii neplătite. Și încă considerabile.

Mamie așează o farfurie cu jumări în fața noii stăpâne, împreună

cu o cană de cafea fierbinte, aromată.

— Îi datorezi acestui bărbat multe, după expresia feței tale.

Posomorâtă, Rachel aprobă din cap. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta. Jonas îi menționase o relație de afaceri cu mama ei chiar

în ziua în care l-a cunoscut, dar situaţia apăru ca un adevărat şoc, brutal.

— Nu cunosc prea multe despre legi, Mamie, dar cred că ar putea să-mi ia locul.

Mamie se aşează greoi, ignorând prostituatele care veneau şi plecau

din bucătărie, servindu-se cu micul dejun, aducând căni de cafea goale, prădând rafturile cămării de alimente pe care le preferau jumărilor. Trecu mult timp până când îndrăzni să-şi spună părerea:

— Domnul Wilkes nu va fi încântat cu

pensiunea, Rachel. Mai ales că nu există niciun saloon pe distanță de câteva mile în jur. Oamenii lui vor fi nemulțumiți și vor începe să caute de lucru în alte părți.

Rachel înghiți cu greu, știind că Mamie avea probabil dreptate.

— Mama mea nu și-a administrat banii foarte înțelept, nu-i așa, Mamie?

Aceasta zâmbi, iar ochii ei rotunzi, castanii, aveau o privire îndepărtată în ei.

— Cred că nu. Ea voia să-i plătească datoriile domnului

Wilkes și îi dădea atâția bani cât putea. Necazul era că tot timpul câte una dintre fete avea pe cineva bolnav acasă. De asemenea, Becky dădea mereu credit unor persoane nepotrivite. Nu mai știu câți lucrători forestieri au plecat fără să plătească nota de

plată la bar.

Rachel se gândi la copilul pe care îl purta și jură să rezolve această problemă. Nu putea continua să conducă un bordel nici măcar pentru o singură zi și nu va putea fi de acord cu vânzarea de carne vie. Dar se părea că nu va

putea închide *Becky's Place* fără să lupte.

Pe neașteptate, mâna maronie, lucioasă a lui Mamie se așează peste a ei.

— Du-te la doctorul Fletcher, copilă. El are bani și te va ajuta... știu că o va face.

Culori aprinse

apărură pe fața lui Rachel, îmbujorându-i obrajii.

— Mai bine mor.

— Atunci ce ai de gând să faci? Nimeni altcineva, în afară de Jonas Wilkes însuși, nu are ce să-ți împrumute.

Rachel se ridică încet, tristă. Era obosită, atât

de obosită, dar se săturase să fugă.

— Am să merg acum la domnul Wilkes, ca să încerc să ajung la o înțelegere cu el.

Oricât de incredibil părea, fața neagră a lui Mamie păli puțin.

— Nu! Becky McKinnon mă va bântui

nopţile de aici înainte dacă te voi lăsa să dai ochii singură cu acest bărbat!

— Mă duc, Mamie! spuse Rachel încăpăţânată. Nu vezi? Trebuie!

— Ascultă aici, copilă! ţipă Mamie, ridicându-şi greutatea

din scaunul de lângă masă și arătând cu un deget negru, amenințător. Nu este nici un secret ce s-a întâmplat la casa judecătorului Sheridan noaptea trecută; toată lumea vorbește despre asta de atunci. Îmi închipui că Jonas Wilkes

este mai mult decât nebun în legătură cu asta, iar când este nebun, este meschin.

— Dacă este furios pe cineva, Mamie, atunci este furios pe Griffin. Chiar dacă aș fi vrut să rămân și să mă căsătoresc, ceea ce mai mult ca sigur că nu

voiam, nu mi s-ar fi permis asta. Deci a mă acuza pe mine nu are nici un rost.

— Nimic din ceea ce face Jonas Wilkes nu are rost, Rachel. Nu te duce la el.

Înainte ca Rachel să poată răspunde, se produse o zarvă la ușa

bucătăriei și în saloon. Și atunci știu, instinctiv, că altcineva a făcut alegerea în locul ei. Jonas Wilkes o scutise de drumul până la locuința lui.

El îi tuna numele.

Rachel tremură, întâlni numai în trecere privirea uimită a lui

Mamie și se întoarse să meargă în saloon pentru a da ochii cu balaurul.

Prostituatele fugiseră, lăsând pile de unghii, țigări aprinse și ouă prăjite în urma lor. Chiar și Tom Rawlins își abandonase postul din spatele barului lung, lustruit.

Dar Jonas era calm, într-un fel înfricoșător. Rachel văzu, cu un amar amuzament, că el se îmbrăcase în grabă. Nu purta haina, nici cravata, iar cămașa era descheiată la gât.

— Ce îți închipui că faci? o interogă el, pe un ton răgușit, cu ochii

aurii lucind.

Rachel stătea la o distanță precaută, conștientă că Mamie se afla în spatele ei.

— Ce îți închipui tu că fac, Jonas? replică ea cu o ușurință pe care nu o avea.

Picioarele încălțate cu cizme ale lui Jonas erau

depărtate, iar mâinile strânse în pumni erau fixate în șolduri, în mod clar, încercările ei de a-l bloca urmau să fie fără succes.

— Nu am pretenția să știu, spuse el, dar dacă ai intenția să continui afacerea familiei, atunci am o surpriză pentru

tine: *nu* vei reuși.

— Asta nu este nici o surpriză, domnule Wilkes. Dacă voi reuși, acest saloon va deveni o pensiune până la sfârșitul săptămânii.

Ceva pe fața lui Jonas se relaxă; incredibil, el începu să râdă. Lui Rachel i se păru că trecu

o eternitate până când veselia lui se transformă într-un zâmbet uimit, neîncrezător.

— O pensiune? Oh, da, mi-ai spus parcă odată așa ceva.

Neștiind ce să facă, Rachel aprobă din cap.

Jonas arăta acum mai periculos decât înainte.

Era ceva în zâmbetul lui înțepenit, în felul cum prinsese spătarul unuia dintre scaunele din saloon, care o făcură pe Rachel să se teamă chiar și pentru viața ei.

— Și atunci unde se vor alina oamenii mei, dacă acest loc se va transforma în pensiune?

Rachel își ridică bărbia.

— „Alinarea" lor nu este preocuparea mea, Jonas Wilkes. Este vorba de nevestele și de copiii lor care mă interesează.

Jonas își ridică o sprinceană aurie.

— Cât de nobil! începi să semeni cu

Field Hollister, Rachel, sau chiar mai rău, cu Griffin!

Furia o susținu pe Rachel, deși ar fi vrut să fugă de acest bărbat și de nebunia lui stăpânită.

— Știu ce înseamnă să trăiești într-un cort. Puricii te ciupesc, ploaia îți curge pe față și nu

poți face o baie...

Zâmbetul lui era mai puțin amenințător, în ciuda cuvintelor.

— Iar ție îți place să faci baie, nu-i așa, Rachel? După o pauză, Jonas continuă, înainte ca Rachel să poată răspunde. Du-te sus și adună-ți lucrurile,

domnișoară McKinnon. Plecăm.

Rachel clătină din cap.

— Nu.

Jonas oftă, iar vocea lui deși blândă, era tăioasă.

— Ești o mică combinație neascultătoare, nu-i așa?

Ei bine, Rachel, există anumite calități pe care le pretind de la o nevastă, iar supunerea este una dintre ele. Mișcă!

— Nu sunt nevasta ta, Jonas Wilkes, și nici nu am intenția să fiu, vreodată!

Din nou, Jonas oftă,

dându-și capul pe spate pentru a cerceta tavanul, ca și cum ar fi așteptat să primească indicații de acolo. Rachel fu luată prin surprindere de gestul său și fu îngrozită când, cu o dexteritate de care nu l-ar fi crezut în stare, el micșoră spațiul între ei și îi apucă

brațele cu putere, dureros.

Rachel încercă să țipe, dar. Sunetul îi muri în gât. Ea stătea acolo pur și simplu, înțepenită, privind la fața lui schimonosită.

— Lecția numărul unu, răsuflă el sălbatic. Apoi se așează pe un

scaun și o trase pe Rachel după el. Cu o putere de maniac, el o puse pe genunchi, ca pe un copil, și începu să o plesnească peste șezut.

Revoltată, Rachel se luptă, iar vocea îi ieși din gât ca niște țipete ascuțite. Niciodată până acum ea nu fusese mai

furioasă, nu se simțea mai umilită.

Dar Jonas era la înălțimea bătăliei; el o ținea cu ușurință. Iar palma lui îi cădea peste șezut cu regularitate feroce, biciuitoare. Se auzi un clichet într-o parte a camerei și simultan se deschiseră

ușile saloonului.

Rachel privi spre uși, probabil pentru că teama ei de alte umilințe era mai mare decât curiozitatea. Dacă Griffin o va vedea astfel, va muri.

Dar era Athena Bordeau, care stătea în pragul ușii; părul ei

argintiu era luminos în întunecimea amenințătoare a zilei. Un mic zâmbet îi înflorise pe buze și ea își scoase mănușile cu mișcări calculate. Ochii ei albaștri erau fixați pe ușa bucătăriei și scânteiau amuzați.

— Mai bine a-i lăsa-o

în pace, Jonas. Dacă nu, negresa aia de acolo o să-ți zboare creierii.

Loviturile încetară și Rachel fu eliberată. Stinghereala care îi îmbujorase fața păli and se ridică în picioare și o văzu pe Mamie stând în saloon și țintind cu o pușcă țeasta lui Jonas.

El se *ridică în* picioare atât de rapid, încât Rachel, care era lângă el, de abia își putu ține echilibrul. Privirea din ochii lui era amenințătoare.

Nestingherită, Mamie privi pe deasupra patului puștii lustruite și îi întâlni privirea.

— Ieși de aici, Wilkes. Dacă nu, o să fie nevoie să culeagă bucățile din tine până la Wenatchse!

Athena râse.

— Cred că vorbește serios, Jonas.

Cu o ciudată demnitate, având în vedere situația, Jonas își

lăsă în jos mânecile cămășii și își puse la loc butonii. Privirea i se mută asupra lui Rachel, posesiv, arzătoare.

— Tu îmi datorezi o mulțime de bani, spuse el pe un ton jos. Într-un fel sau altul, va trebui să-ți achiți datoria, puștoaico.

Mâna lui Rachel, de prea multe ori independentă de creier, se ridică răzbunător spre fața lui și făcu un impact dur.

Probabil conștient de pușca lui Mamie, Jonas nu făcu nici o mișcare pentru a răspunde fizic, dar cuvintele lui fură la

fel de dure ca o izbitură:

— M-ai mai plesnit o dată, Rachel, și a fost o greșeală chiar și atunci. De data asta, este dezastruos.

— Ieși! suflă Rachel, gâfâind, în timp ce mâinile i se încleștară, iar unghiile îi intrară adânc în carne.

Dar Jonas oftă numai, se uită speculativ la întreaga făptură a lui Rachel și murmură:

— Ai douăzeci și patru de ore, puștoaico. După scurgerea acestei perioade, te vei afla la ușa mea sau vei dori să fi înțeles „motivul”?

Sensul, oricât de

voalat, era clar pentru Rachel.

Și dacă nu voi înțelege „motivul”?

El îi confirmă cu calm suspiciunile.

— Atunci anumite persoane pe care amândoi le cunoaștem și le iubim vor avea probleme de respirație.

Ai la dispoziție o zi ca să te decizi, Rachel.

Aparent sătulă de așteptare, Mamie trase un foc. Oglinda de deasupra barului se sparse în bucăți și când fumul se risipi, Jonas tocmai părăsea saloon-ul, trăgând-o pe Athena îngrozită după el.

— Și să nu mai vii aici! țipă Mamie după ei.

Rachel căzu pe un scaun, tresărind când șezutul ei lovit se atinse de lemnul tare. Una după alta, prostituatele apărură, cu poșetele în mână, arătând palide și foarte conștiente de climatul periculos de la

Becky's Place.

— După ce trecu o *oră,* nu se mai afla decât una singură.

— Blonda înaltă care vorbise când Rachel anunțase intenția ei de a închide bordelul.

Numele ei era Elsa și ea o informă pe Rachel placid că ar vrea să

rămână în continuare, dacă era în regulă pentru toată lumea. Ea economisise câțiva dolari, iar când Rachel a înțeles sensul lucrurilor și s-a adresat lui Wilkes, Elsa recunoscu, că s-ar putea transforma *Becky's Place* din nou în profit, într-un scurt

timp. Rachel asculta toate astea în tăcere, sorbind cafeaua cu coniac pe care i-o adusese Mamie și dorindu-și să nu fi auzit de Providence sau de Washington Territory.

Fusese o proastă să rămână, să lase lucrurile să ajungă acolo unde

ajunseseră. Acum era doborâtă, odată pentru totdeauna, și nu avea nici o scăpare.

Dacă ar fi *împrumutat bani pentru* drumul cu vaporul și ar fi fugit la Seattle sau în alte orașe, Jonas l-ar ucide pe Griffin. Dacă rămânea mai mult de

douăzeci și patru de ore, agățându-se de visul ei prostesc de a conduce o pensiune, rezultatul ar fi același.

Rachel își încrucișă brațele pe masă și își puse capul pe ele într-o mută disperare. Griffin o ceruse de soție și știa că el o iubea, dar nu se

putea întoarce nici la el. Șansele erau prea mari ca el să moară subit, în vreun „accident” misterios sau chiar să dispară complet, așa cum s-a întâmplat cu tatăl ei și cu Patrick Brady.

Suspine mici de plâns îi scuturau umerii lui

Rachel și îi înfundară nasul.

Va trebui să se prezinte singură la Jonas în decurs de o zi, în chip de cedare necondiționată.

Mâna Elsei se odihni cu precauție pe unul din umerii ei.

— Nu mai plânge,

scumpo. Jonas nu este chiar atât de rău, zău; ce mai contează câteva bătăi și din când în când un chin în pat, comparativ cu atâta bănet?

Rachel începu să plângă mai tare.

Athena ședea liniștită

pe scaunul din trăsură în fața lui Jonas, cu mâinile în poală. Când va fi în siguranță să vorbească, o va ști.

— Ai îndoieli? întrebă ea, după cinci minute, când încordarea de pe fața tensionată a lui Jonas îi spuse că sosise momentul.

Jonas scoase un sunet ciudat, disperat, parcă era un sughiț de pitns.

— De ce am făcut asta? întrebă el.

— Cred că o dorești atât de tare, încât nu mai poți judeca rațional, Jonas, nu poți să-l omori pe Griffin, nu am să permit asta.

— Liniștește-te, dragă. Nu am intenția să-l omor.

— Nimeni nu poate ști asta! se răsti Athena. Și dacă mai faci scene din astea ca la saloon-ul lui Becky, s-ar putea să nici nu mai ai ocazia.

Incredibil, Jonas izbucni în râs.

— Nu știu. Să o bat pe puștoaica aia aproape că merita să mori, merita din plin acest lucru. Chiar și Griffin cred că ar fi de acord cu asta.

Athena ar fi vrut să plângă, deși nu prea știa de ce.

—Și acum ce o să

faci, Jonas?

El îi întâlni ochii și zâmbi.

— Mă retrag, bineînțeles. Îmi voi cere scuze, poate chiar mă voi umili.

Athena își clătină capul.

— Ești nebun, Jonas Wilkes! Nebun de-a

binelea și fără echivoc.

Jonas se așează mai bine în scaunul trăsurii, oftă fericit și își cuprinse mâinile la ceafă.

— Da. Și sunt într-o companie măreață, doamnă Bordeau. Într-adevăr companie măreață.

— Nebun! scuipă

Athena, privind priveliștea pe lângă care treceau și ploaia ușoară care tocmai începuse să cadă.

Noaptea trecu cu o diabolică încetineală, în ceea ce o privea pe Rachel. Se zvârcoli și se răsuci în patul mamei,

auzind apropierea rapidă a propriei sentințe în cadența ploii.

Sunetele care acompaniau zorile nu îi aduseră alinare. Stând lângă fereastră și privind apele canalului, Rachel asculta țipetele pescărușilor care parcă prevesteau nenorocire;

zdrăngănitul cratițelor și al oalelor în bucătăria lui Mamie, de dedesubt; plânsetul singuratic, îndepărtat al ferăstraielor de la poalele muntelui.

Dar mai erau și alte sunete – care erau neobișnuite. Roți de trăsuri, înjurături

înfundate, zgomotul continuu al unui ciocan.

Rachel merse în camera goală de lângă cea a mamei sale și privi spre Providence și spre port. Dar după cum descoperi, nu era nevoie să privească atât de departe, întrucât zgomotul venea din

dreptul unor tufe de ferigă și de mure la o distanță de nici cincizeci de yarzi față de locul unde stătea ea.

Structura *unei* clădiri impunătoare se ridica, iar Jonas Wilkes era acolo, dirijând operațiunea.

Impulsiv, Rachel se

opinti în oblonul ferestrei până când acesta cedă, se aplecă și strigă:

— Ce faci?

Jonas zâmbi și își scoase pălăria, udă de ploaie, într-o plecăciune curtenitoare.

— Sper să nu te deranjeze un saloon

lângă pensiunea ta? îi răspunse el jovial.

Rachel înghiți.

— Pensiunea mea?,

Jonas aprobă din cap.

— Este toată a ta, puștoaico. Și în ceea ce privește micul dezastru de ieri, îmi pare rău. Pentru mare parte din el, în orice caz.

Oamenii care lucrau printre căruțe și cai își continuau treaba fără să pară că-i interesează conversația, deși Rachel știa că ei se vor grăbi să povestească, cuvânt cu cuvânt, la prima ocazie. La ora când soarele apunea, toți din Providence și din

taberele de munte știau despre gestul măreț al lui Jonas.

Dar ce avea *el oare de* gând?

Rachel simți că o *dor* obrajii roșii.

— Pentru care parte îți ceri scuze, domnule Wilkes? întrebă ea.

— Ultimatumul de

douăzeci și patru de ore, răspunse el. Asta a fost irațional din partea mea.

Irațional. Ce cuvânt nepotrivit pentru ceea ce ceruse.

— Dar bă... dar celelalte?

Jonas râse.

— Asta nu pot să neg, puștoaico. Asta mi-a

făcut mare plăcere și nu-mi pare rău.

Presupunând că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, Rachel se făcu stacojie, se trase înapoi și trânti fereastra atât de tare, încât geamul se sparse și căzu la picioarele ei, ca niște mici clopoței sonori.

33

Zâmbetul de pe fața lui Field Hollister era neplăcut în ceea ce îl privea pe Griffin. Cu o figură posomorită, el închise geanta medicală, zbârli părul blond ca

paiul al micului său pacient, cu ochii măriți, și întrebă:

— Ei bine, ce este?.

Field privi băieţelul care stătea întins pe un pat într-un colţ al cortului și zâmbi mai tare,

— Nu-l lua în seamă pe doctorul Fletcher,

Lucas, îi spuse el copilului. El dormea la ora când s-au predat la școală maniere de comportament la marginea patului.

Lucas păru încurcat, dar îi era prea rău pentru a vorbi mult:

— Mi-a dat o portocală, îi zise lui

Field apărându-se, ținând fructul ca dovadă. Vezi?

— Trebuie să mă corectez, răspunse Field, în timp ce Griffin trecu pe lângă el și ieși din cort, rămânând ca o stană de piatră în ploaia torențială. Îi făcea bine să-i curgă pe față, să-i

lipească părul de frunte, să-i ude cămașa.

Field îi mai spuse ceva băiețelului și apoi ieși să i se alăture lui Griffin. Acum nu mai era nicio urmă din zâmbetul de mai înainte, ci numai o privire tristă, îngrijorată.

— Gripă? întrebă el cu voce joasă.

Griffin aprobă din cap.

— Mai sunt și alte cazuri?

Griffin își dădu capul pe spate și lăsă ploaia să-i cadă direct pe față. Răceala acesteia îi mai îndepărtă o parte din

oboseala îngrozitoare pe care o simţea, din durerea acută.

— Două, spuse el blând.

Field îi, apucă braţul şi îl împinse spre grămada de corturi din mijlocul micii comunităţi.

— Până acum, şuieră

el, când se aşezară la una dintre mesele lungi pentru a bea una dintre cafelele abominabile ale lui Chang, aş fi putut jura că ai atâta minte, încât să nu stai în ploaie!

Griffin încercă un zâmbet, dar nu reuşi decât o grimasă.

— Linişteşte-te,

Field. Doctorii nu se îmbolnăvesc.

Deasupra, ploaia bătea în apărătoarea de pânză.

— Ba s-ar putea. Griffin arăţi ca naiba; când a fost ultima dată când ai dormit?

El sorbi cafeaua, blestemă iritat şi se

întinse după o cană cu smântână. O porție generoasă transformă fiertura într-o culoare de lemn de santal și îi mai atenuă puțin amăreala.

— Nu dorm, Field. Este pierdere de timp.

— Vrei să continui așa până când ai să cazi

din picioare? răbufni Field, amestecând propria cafea cu atâta forță încât lingurița zdrăngăni de marginile cestii de email.

Griffin întâmpină cu o încruntare ochii furioși, de culoare turcoaz.

— Ultima dată când

am leşinat, prietene, a fost când tu şi camarazii tăi m-aţi adormit cu cloroform. Acum, întrucât nu am avut ocazia să discutăm despre asta, realitatea este că nu am apreciat gestul.

Privirea lui Field era încă directă, încă plină

de provocare.

— Sunt convins că nu, spuse el. Și nici nu îmi pasă. Crezi că va fi o epidemie?

Cafeaua se coagula pe limba lui Griffin, iar el abia se abținu să nu o arunce pe podeaua cu rumeguș. Umerii care îl dureau se mișcară

evaziv.

— Este posibil. Locul ăsta dă naştere la boli; este o minune că încă nu a izbucnit tifosul sau holera.

Preotul păli uşor.

— Ei bine, ceva trebuie făcut!

Din nou Griffin ridică din umeri.

— Spune-i asta lui Jonas, prietene. Corturile alea ude și ferăstraiele în aer liber sunt domeniul lui, nu al meu:

Exasperat, Field se mai forță să ia trei sau patru înghițituri de cafea.

— Poate că este asta,

dar pacienţii sunt ai tăi, Griffin.

— Doar nu-ţi închipui că am uitat lucrul acesta, nu-i aşa? întrebă Griffin plat. Apropo, de ce zâmbeai acolo în, cortul lui Lucas?

— Rachel, îi răspunse Field şi zâmbetul fu din

nou în ochii lui, deși acum era mai precaut.

Numele produse o durere ascuțită în interiorul lui Griffin, dându-i o notă morocănoasă în voce:

—Ce-i cu ea?

— Nu-mi vine să cred că n-ai aflat încă!

Griffin privi spre

prietenul său.

— Ce-i cu ea? întrebă din nou.

Field râse.

— L-a învins pe Jonas Wilkes, Griffin, cu puțin ajutor din partea lui Mamie și a puștii sale.

Griffin deveni foarte atent.

— Ce?

— Ea a închis *Becky's Place*, Griffin. Mâine se deschide ca *Pensiune McKinnon*.

Nerăbdător, Griffin făcu cu mâna că nu-l interesează și insistă:

— Nu are importanță pensiunea, dar ce este povestea asta cu Jonas, Mamie și o pușcă?

Urma un zâmbeț – unul adevărat – în colțul gurii *lui* Field.

— După cum a povestit Mamie, Jonas a venit în salon răgând ca un leu și a cerut ca Rachel să-și împacheteze lucrurile și să plece cu el.

El făcu o pauză și își

ridică ambele mâini când văzu furia de pe fața lui Griffin.

— Ei, lasă-mă să termin, vrei? Rachel a refuzat, nu prea politicos și au avut un schimb de vorbe. Griffin, probabil că ea l-a împins pe Jonas prea departe, că el a bătut-o

la fund.

Deși gândul că Jonas a atins-o pe Rachel în orice fel, stârnind gânduri criminale în Griffin, nu se putu opri să nu zâmbească la imaginea care îi apăru în minte.

— Și eu care credeam că este atât de rău, spuse

el.

Field râse, iar mâinile lui apucară cana de cafea goală.

— Mai este. Mamie a scos pușca, pe care pretinde că o ține la îndemână pentru cazul că niscai vagabonzi își pun în cap să dea o spargere în acea

locuință, și a îndreptat-o spre capul lui Jonas. În acel moment, el s-a gândit că este mai înțelept să se retragă și să înceteze să o lovească pe Rachel. Numai că el nu s-a retras suficient de repede, după placul lui Mamie, așa încât aceasta a tras un foc de

avertisment și a lovit oglinda pe care Becky o expediase din San Francisco.

— La naiba, murmură Griffin, prea obosit pentru a râde. Ochii lui cercetară fața lui Field, văzând privirea serioasă în spatele zâmbetului.

— Ce este ce nu-mi spui?

— Mamie a avut impresia că Jonas avea intenţia să omoare pe cineva, dacă Rachel nu apărea la uşa lui în decurs de douăzeci şi patru de ore.

Griffin sări în picioare atât de rapid,

încât banca pe care ședeau se prăbuși într-o parte, pe podeaua cu rumeguș.

— Să-l ia naiba pe fiul ăsta de căţea, am să...

Field își clătină capul cu fermitate.

— Stai jos, Griffin. Acum.

— Asta...

— Ascultă-mă! Jonas

a dat înapoi și cred că și tu ar trebui să faci asta. Dacă tu nu faci scandal, există șanse ca nici el să nu facă.

Griffin de-abia asculta sfaturile prietenului său. Era prea ocupat să se gândească cum se făcuse de râs, cât de prost fusese să o

creadă pe Rachel când îi spusese că nu-l iubește. De două ori, trupul ei îi spusese elocvent că îl iubea.

El apucă marginile mesei cu ambele mâini și blestemă. Molly avusese dreptate; Rachel încerca să-l protejeze. Iar el avusese

suspiciunea că ea ar fi mers la locuința lui Jonas dacă ar fi trebuit, numai pentru a salva *ascunzătoarea.*

— Spui că Jonas s-a retras. Dar ce garanții există?

Field se încruntă.

— Cine știe? Presupunerea mea este

că a regretat că și-a arătat adevărata față, așa cum a făcut-o,

Griffin se *răsuci brusc,* abandonându-l pe prietenul său, cafeaua și banca răsturnată. Afară, ploaia continua să cadă pe pământ, ca și cum ar fi vrut să spele lumea de lucruri rele cum era

Tent Town.

El alergă, fără haine, fără să-l intereseze cum arăta, până când ajunse la ușile încuiate de la *Becky's Place*. Ud până la piele, suflând greu din cauza oboselii, ridică amândoi pumnii și bătu la uși până când una din ele se întredeschise.

Rachel stătea acolo, cu ochii de orhidee mari, cu bărbia ridicați.

— Ai mințit! spuse el, jubilând. Ai crezut că Jonas mă va ucide dacă te măritai cu mine și ai „mințit“!

Buza ei inferioară tremura.

— Eu tot cred că ar

putea-o face, Griffin Fletcher. Și nimic de pe lume nu-mi poate schimba această părere.

El se întinse spre ea precaut, cuprinzându-i umerii cu mâinile.

— Există o singură problemă în privința raționamentului tău, spiriduș. Eu mă descurc

cu Jonas.

— O lacrimă se scurse pe obrazul lui Rachel, iar ea clătina din cap.

— Nu. Jonas nu este sincer cu tine, Griffin. El te poate ataca atunci când nu te aștepți, așa cum a făcut la Seattle, în grădina O'Riley.

— Bine, conchise Griffin. Poate că da. De obicei el face lucruri de felul acesta. Știu asta, dar mai bine îmi asum acest risc decât să trăiesc fără tine,

Rachel își lăsă fața, udă de lacrimi, să se odihnească pe una din mâinile lui.

— Te iubesc, Griffin Fletcher, Dar nu mă voi mărita cu tine până când nu voi ști că nu voi sfârși ca văduvă, așa cum s-a întâmplat cu Molly Brady.

În acel moment, Griffin era *gata să* accepte aproape orice. El oftă.

— Trebuie să mă întorc la vizitele mele, spiriduș. Vrei să-mi faci un serviciu?

Rachel zâmbi nesigură.

— Ce anume?

— Încetează să te mai îngrijorezi cu ceea ce mi-ar putea face Jonas. Totul va fi în ordine.

Ea nu păru deloc convinsă, dar lui Griffin nu-i păsa. Ea îl iubea și, pentru moment, asta era tot ceea ce avea importanță. Se aplecă, o sărută ușor și se întoarse să plece.

Rachel îi apucă brațul.

— Griffin?

— Ce este? întrebă el, întorcându-se tocmai la timp pentru a vedea o umbră tristă în ochii ei, care apoi dispăru.

Pete roșii se adunară pe pomeții ei și ea privi în altă direcție.

— Nu-i nimic, zău. A-i putea veni astă-seară la cină și să-i aduci pe

Molly și pe Billy?

Ceva se strânse în interiorul lui Griffin și el știu că *sentimentul nu avea nici o* legătură cu ceva atât de monden ca o cină. Ce era acea întunecime ciudată, tristă pe care o văzuse în ochii ei?

— Rachel...

Dar ea plecase brusc, închizând ușile saloonului în urma ei.

— Ora șapte! strigă ea dinăuntru, un fel de veselie răsunându-i în voce.

Griffin se întoarse încet la Tent Town, indiferent la ploaie, la căruțele ce se chinuiau

să meargă prin mocirla groasă și la frumoasa femeie cu păr argintiu care îl urmărea din veranda casei judecătorului Sheridan.

Athena ar *fi* preferat să stea cu Jonas, așa cum făcuse și noaptea trecută, dar nu îndrăznea. Cerul știa,

dacă Griffin ar fi auzit că ea dormise sub acel acoperiș, orice șansă de a *ajunge la el ar* fi fost ratată.

Oftă în timp ce ridică una dintre ceșcuțele de ceai spre buze, privindu-l pe Griffin mergând prin ploaie. „Te iubesc!” strigă ea după el, în

tăcere.

Dar atunci, tocmai când Athena era sigură că va trebui să părăsească veranda lui Sheridan și să alerge după Griffin Fletcher, ca o femeie de moravuri *ușoare*, apăru Clovis. Ca de obicei, ea observa prea multe.

— Sinceră să fiu, nu știu ce ai văzut la tânărul ăsta necioplit, plictisitor, Athena, ciripi ea, în timp ce o anumită revoltă personală îi luci în ochi. Dacă ai fi văzut cum a stricat frumoasa cununie a domnului Wilkes și lucrul acela groaznic pe care l-a

făcut în biserică...

Interesul Athenei crescu. Ea auzise de nereușita ceremoniei de căsătorie, dar episodul din biserică era ceva nou.

— Ce s-a întâmplat, în biserică vreau să spun?

Clovis se cutremură

la amintirea episodului.

— Normal, noi toți eram tulburați de faptul că Field Hollister a luat de nevastă o indiană – cred că știi că îi dăduse speranțe lui Rudy a mea – și eu, cel puțin, voiam să-l fac să afle ceea ce gândeam. Îți vine să crezi că Griffin Fletcher

a venit, mergând pe intervalul din mijloc, ca și cum ar fi pus piciorul de bunăvoie într-o biserică, cu un sac de pietre! închipuie-ți, mi-a întins una dintre pietrele acelea și mi-a spus „Clovis, aruncă tu prima, piatra”.

Athena se făcu că

tușește, așa ca să-și poată acoperi gura cu o mână.

Clovis, care crescuse patru fiice, nu putu fi păcălită de această tactică.

— Râzi dacă vrei, dar dacă exista cineva mai viciat în acest oraș decât Griffin Fletcher, aș vrea

să știu!

— Vicios? reuși Athena să spună, înghițind cu greutate. Griffin?

Clovis aprobă din cap, atotștiutoare.

— Îi face curte uneia dintre femeile alea din Tent Town, Athena. Și este fata lui Becky

McKinnon!

„ A fost chiar mai mult decât numai curte", se gândi Athena și dintr-o dată nu-i mai fu greu să se abțină de la zâmbete. De fapt, ea își pierduse complet răbdarea.

—Oh,Clovis, nu mai poți fi atât de supărată.

Ești furioasă, pentru că nu s-a însurat cu una dintre fiicele tale!

Clovis se înroși puternic și replică:.

— Athena, asta a fost o obrăznicie din partea ta! Așa vorbesc doamnele în Franța?

Athena își aminti că nu erau hoteluri în

Providence și își îndulci tonul, într-o încercare de a o îmbuna pe gazda ei.

— Nu, spuse ea. Doamnele nu vorbesc așa nicăieri, îmi cer scuze.

Mulțumită, Clovis îi bătu ușor mâna.

— Nu-i nimic, dragă.

Nu-i nimic. Și dacă vrei să atragi atenția lui Griffin Fletcher, există doar un singur mijloc. O să dăm o petrecere!

Perspectiva nu era prea grozavă.

— Griffin urăște petrecerile, se tângui Athena. *Probabil că nu va putea fi târât departe*

de corturile alea zdrenţuite, completă ea în gând.

Clovis ridică din umeri şi din nou o urmă de iritare îi apăru în ochi.

— El nu a venit la nici una dintre petrecerile organizate de mine, admise ea. Brusc,

fața ei se lumină și ciripi: Trebuie să te îmbolnăvești!

Un zâmbet înflori pe buzele pline ale Athenei. Dumnezeule, știa că boala era un lucru pe care Griffin nu-l putea ignora.

— De fapt, chiar mă simt puțin rău, spuse ea.

În decurs de treizeci de minute, Athena fu instalată în patul din camera de oaspeți a lui Clovis, arătând foarte bolnavă.

Mormăind, Griffin își scoase ceasul din buzunarul vestei și privi spre el. Era aproape ora

șase și jumătate și nici măcar nu avusese ocazia să-i spună lui Molly despre invitația la cină a lui Rachel.

Își îndreptă umerii. Ei bine, va vedea ce nu este în ordine la locuința Sheridan, va merge acasă și se va schimba. Cu puțin noroc, ar putea

fi totuși la Rachel înainte de ora șapte.

Ploaia care îl apucase mai devreme, era cu puțin mai mult ca o plictiseală. Griffin trecea prin ea, iritat, întrebându-se care dintre fiicele lui Clovis mâncase peste măsură.

În momentul în care

el bătea la ușa din față a judecătorului Sheridan, dispoziția lui era foarte proastă.

— Ce este? se răsti el când Clovis îl lăsă să intre.

Bărbia ei tremura puțin și Griffin observă, cu amuzament, că ea nu-l iertase pentru

ultima lui vizită în această casă, în timpul „căsătoriei” lui Jonas, și pentru scena pe care o făcuse, cu pietrele, după ce Field își anunțase căsătoria.

— Musafirul nostru, spuse ea înțepat, are niște supărări.

Griffin își frecă ochii

cu degetul arătător și cel mare de la mâna stângă și oftă.

— Arată-mi drumul, Clovis. Nu am toată noaptea la dispoziție.

Soția judecătorului îi aruncă o privire jignită și arătă spre scară. — În camera de oaspeți, doctore Fletcher, acolo

unde era Rudy atunci când înălțimea Sa te-a chemat în noaptea aceea.

Griffin își aminti și își stăpâni un zâmbet, în timp ce urca treptele. Fusese multă zarvă în noaptea aceea de iarnă, cu multă zăpadă; Clovis și judecătorul îl luaseră

din pat, la o oră absolut intolerabilă chiar și pentru un doctor de țară, convinși fiind că „copilul” lor, în vârstă de treizeci și doi de ani, era pe moarte, având o boală îngrozitoare. În realitate, Griffin constată că Rudy consumase de una

singură două plăcinte cu mere și că nu avea nevoie de altceva decât de o morală și o clismă.

El încă zâmbea când bătu la ușa dormitorului de la etaj.

— Intră, doctore, spuse o vocea tremurată, o voce surprinzător de familiară.

Griffin ascultă și îngheță când o văzu pe Athena privind spre el pe după marginea cuverturii din satin albastru. În mod categoric era o strălucire sănătoasă în ochii mari, indigo, iar camera nu conținea acel miros subtil, specific bolii

reale.

— Tu? spuse el plat.

Athena își tremură genele dese.

— Ei bine, sunt bolnavă, Griffin, insistă ea cu o notă răutăcioasă în voce.

Mușchii lui Griffin se încordară. Păși în cameră, își puse geanta

medicală pe un birou și își încrucișă brațele.

— Neîndoielnic, fu el de acord, nefăcând nici o mișcare să se apropie de pat.

Buza de jos tremura, dezminţind licărul diabolic din privire.

— Nu mă crezi! îl acuză ea.

Griffin se gândi la cei trei copii din Tent Town, care poate aveau nevoie de el în orice moment și la Rachel, care îl aștepta să petreacă cu ea o seară normală, liniștită. Furia lui era rece și dură.

— Bineînțeles că nu te cred. Ce vrei de fapt,

Athena?

Ea se așează în pat, iar cuvertura scoase un fâșâit ușor când se mișcă dezvelindu-i umerii albi și linia dintre sâni.

— Ei bine, știam că nu te pot păcăli. Dar ești atât de afurisit Griffin Fletcher, încât sincer nu vedeam cum aș putea

avea un moment de singurătate cu tine decât dacă aș fi fost să fiu doborâtă de o oarecare boală!

Mecanic, Griffin își scoase ceasul și îl consultă. Cincisprezece minute, Rachel îl aștepta peste cincisprezece minute.

— Nu reușesc să-mi dau seama ce anume ai vrea de la mine, Athena. Dacă nu mă înșală memoria, eu am fost întotdeauna ultimul lucru la care te-ai gândit.

Athena închise ochii, iar de data asta expresia ei părea sinceră.

Culoarea i se scurse din obraji, iar buzele ei erau strânse peste dinții albi, perfecți.

— Oh, Griffin, am fost o proastă, știu asta. Nu mă poți ierta?

Griffin oftă.

— Nu mai este vorba de iertare, Athena, poate nici nu a fost. Pur și

simplu, nu simt nimic pentru tine.

Ochii albastru-închis se deschiseră mari acum, lucind cu patimă, în semiobscuritatea încăperii. Ploaia bătea în geamuri și asaltase acoperișul.

— Din cauză lui Rachel McKinnon!

El își luă geanta în mână și se pregăti să plece.

— Athena, tu ai ales. L-ai vrut pe Jonas. Și asta s-a întâmplat cu mult timp înainte să știu de existența lui Rachel.

Cuvintele calme ale lui Griffin nu avură darul să o potolească pe

Athena.

— Nu l-am dorit pe Jonas! ţipă ea, cu revoltată frustrare. Te-am vrut pe tine – am vrut un soţ – şi nu un fel de nebun umanitar care să întoarcă spatele unui imperiu forestier pentru a face pe infirmiera pentru o mulţime de

calici!

Indiferența pe care o simțea Griffin îl surprinse ghiar și pe el. Fusese suficient de furios să ucidă în noaptea în care se întorsese de la San Francisco. Auzise bârfele chiar înainte de a merge de-a lungul cheiului și a

năvălit în casa lui Jonas pentru a o găsi pe Athena cuibărită veselă în alt pat. Acum, această amintire nu îl mișca deloc, nu-i provoca nici chiar un detașat dispreț.

El râse răgușit, de Athena, de Jonas și chiar de el însuși:

— Mă pedepseai că

am refuzat generoasa ofertă a tatălui meu, nu-I așa? Tu te-ai culcat cu Jonas, pentru că eu nu voiam să renunț la medicină, nu voiam să tai cherestea și să te plimb prin toată Europa?

Athena își aruncă păturile, pe jumătate

isterică de furie.

— Nebun! țipă ea. Ai fi putut să fii bogat!

Griffin îi cercetă trupul frumos, care îi tremura, și rămase neimpresionat de goliciunea ei. Dacă simțea ceva, aceasta era o plictiseală clinică.

Râse din nou.

— Rămas-bun, Athena, spuse el. Apoi se întoarse și ieși.

Ceva se sparse de tocul ușii și căzu la podea, cu zgomot de cioburi. Griffin încă râdea când ieși afară în ploaie.

34

Mary Louisa Clifford, una dintre nevestele din Tent Town, aștepta liniștită, rochia și părul fiindu-i ude de ploaie, când Griffin ajunse la poarta din față a casei

lui Sheridan.

— Doctore... începu ea încurcată, mâinile ei răsucind materialul ud al fustei. Doctore, este vorba de fetița mea. Are febră atât de mare, încât nu mă mai recunoaște.

Griffin o uită pe Athena și o uită și pe Rachel. Luă brațul

femeii și o împinse înapoi pe trotuarul care ducea spre Tent Town, țipând întrebări despre simptomele copilului, încercând să acopere zgomotul ploii.

Fawn Hollister ședea lângă patul fetiței când Griffin și Mary Louisa intrară în viteză în cort,

iar privirea din ochii ei căprui îi îngheață pe amândoi.

— Este prea târziu, spuse ea.

Mary Louisa scoase un țipăt de durere, iar sunetul îl mobiliză pe Griffin, făcându-l să se arunce spre forma mică, liniștită de pe pat.

— Fă ceva, șuieră el, deși Fawn se îndrepta deja spre femeia înnebunită, trăgând-o într-o îmbrățișare.

Griffin îngenunche lângă pat și își puse urechea pe pieptul copilului. Nici o bătaie a inimii.

El trase o înjurătură,

împinse în spate capul fetiței și se aplecă să-i sufle aer în nas și în gură. În spatele lui, gemete neomenești continuau.

Griffin apăsa pieptul micuț cu podul palmei, dorind că inima să înceapă să bată din nou. Timp de câteva minute,

el continuă tratamentul, alterând insuflarea de aer în plămânii copilului cu masajele pe inimă.

Rezultatul fu un geamăt răgușit, de-abia auzit, o ușoară tresărire pe fața mică, de ceară.

— Care este numele ei? o întrebă el pe femeia de lângă el, care

amuțise.

— Alice, spuse Mary Louisa, într-o șoaptă aspră.

Griffin își puse din nou capul pe pieptul lui Alice și auzi o bătaie tremurată. Își ridică capul, cu precaute speranțe.

— Alice! comandă el

vioi, Ascultă-mă! Mama ta este aici și ea vrea ca tu să te întorci! Alice, vino înapoi!

Copilul scoase un oftat slab, tremurat și în obraji îi apăru puțină culoare.

— Înapoi... murmură ea.

— Este bine, o

îndemnă Griffin, mai blând acum. Te rog... vino înapoi!

Pleoapele lui Alice tremurară; bătălia era vizibilă pe fața ei mică, palidă.

Griffin își puse o mână pe fruntea ei.

— Este bine, spuse el.

Pentru moment,

fetița lui Mary Louișa Clifford se întorsese acasă. Griffin se ridică și își îndreptă ochii spre acoperișul ud de ploaie, care picura.

Alice nu scăpase încă de pericol și într-un fel îi venea greu să se întoarcă și să dea ochii cu ușurarea fericită a

mamei. Nu exista siguranța recuperării, chiar și în condiții ideale, iar condițiile din acel loc, în mod cert, nu erau cele ideale.

Mary Louisa era lângă el, trăgându-l de mânecă și privind cu mirare la copilul adormit.

— Doctore? imploră

ea.

Griffin se forţă să privească la femeie.

— Este încă în stare critică, spuse el. Iar acest cort...

— Griffin? îi întrerupse Fawn, cu vocea ei mică şi gâtuită. Griffin, i-ar fi cald în locuinţa noastră.

El se întoarse atât de brusc, încât mișcarea le surprinse pe cele două femei.

— Nu spuse el aspru, luptându-se să-și controleze emoțiile aprinse din interiorul lui. Nu, Fawn, gripa este contagioasă. Dacă este posibil, aș vrea să o

limitez la Tent Town.

Ceva se mișcă în gâtul lui Fawn, iar ochii ei căprui erau întunecați de durere.

— Atunci la căsuța mea. Cea în care am locuit când...

Dorind să o scutească, Griffin privi în altă parte, părând

foarte interesat de lampa cu cherosen, care fumega și stătea pe o cutie de ambalaj în mijlocul cortului.

— Da, spuse el morocănos. Asta este o idee bună. Dacă te duci acolo și aprinzi un foc bun, eu am să o duc pe Alice cu trăsurica.

Fawn se grăbi să se execute, în timp ce Mary Louisa căuta în zadar o pătură uscată în care să o înfășoare pe fetiță. În cele din urmă, Griffin găsi haina lui înghesuită sub scaunul din trăsurică și o înfășură pe Alice în ea.

La ușa cortului

Clifford, el se întâlni cu Field, care era palid și agitat.

— Familia Robertson este toată bolnavă, Griffin, șopti el, privind în jos la micuța formă din brațele prietenului său. Iar Lucas este mai rău.

Griffin înjură încet și

puse copilul în brațele lui Field.

— Du-o la coliba lui Jonas, Field, spuse el întâlnindu-i privirea directă. Fawn este acolo, pregătește lucrurile.

Un mușchi se încordă pe maxilarul lui Field, dar el nu manifestă altă reacție vizibilă la

menționarea unui loc pe care avea toate motivele să-l urască

— Vrei să fac ceva anume după aceea?

Griffin se mișcă deja în jurul lui, îndreptându-se spre *cortul* Robertson.

— Da, se răsti ei. Am niște chinină acasă.

Molly știe unde este. Adu-mi tot ce am acolo.

Situația în următorul cort era disperată. Doamna Robertson murise deja, iar cei patru copii ai ei nu erau prea departe. Cei mai mic, un sugar, murise deja, atunci când Field se întorsese cu chinina

cerută, – Griffin le dădu celorlaţi trei copii doze dintr-un medicament care ştia că adesea nu avea efect, înjurând din când în când. Nu era nimic care să le ofere, în afară de chinină şi relativa căldură din căsuţa de cărămidă goală a lui Jonas.

Neobosit, Field merse înainte și înapoi între centrul din Tent Town și căsuța în care nevasta lui sătisfăcuse poftele lacome ale lui Jonas Wilkes, fără să se plângă, purtând copiii bolnavi pe care îi indica Griffin la fel de grijuliu, ca și cum ar fi fost ai lui

proprii.

Dacă Griffin ar fi avut timp, ar fi admirat devoțiunea prietenului său pentru o cauză care era fără speranță.

Rachel stătea la fereastra saloonului, uitându-se în întuneric, dezamăgirea

cuprinzând-o încet-încet. Nu putu privi la Mamie, când mâna blândă a femeii se așează pe brațul ei.

— Știi cum este cu doctorii, spuse bucătăreasa blând, Probabil că este *ocupat* pe undeva.

Rachel înghiți, dar

durerea era acolo; nu se ducea în jos și nu o lăsa să rostească nici un cuvânt.

— Vino să mănânci cina înainte să se răcească, o grăbi Mamie; vocea ei era înceată și maternă, insuportabil de blândă. Am ținut totul la cald.

Rachel clătină din cap, nenorocită, incapabilă să-și părăsească veghea de la fereastră.

— Nu mi-e foame, reuși ea să spună.

— Prostii. Hai, vino de la fereastra aia, chiar în clipa asta și ia ceva de mâncare.

Tocmai când se pregătea să refuze din nou invitaţia, văzu o formă întunecată care se mişca prin ploaie, în direcţia saloonului.

Ea deschise brusc uşile pentru a-l vedea pe Field Hollister care stătea pe verandă, cu apa curgându-i şiroaie.

— Rachel... Griffin a spus...

Rachel se întinse și îl trase pe Field în căldura saloonului tăcut.

— Uită-te la tine! țipă ea, scoțându-i fără menajamente haina udă. O să mori de pneumonie, Field Hollister!

— Aduc niște cafea, spuse Mamie, grăbindu-se spre bucătărie.

Field își trecu o mânecă peste față, încercând în zadar să șteargă apa de ploaie. Se pare că fugise, întrucât răsuflarea lui era întretăiată, iar obrajii îi erau îmbujorați. Când

Mamie îi întinse o cană cu cafea, el se înecă la prima înghițitură.

Rachel era foarte speriată.

— Field, te rog, ce este? ’

Deodată, îi apăru un zâmbet slab în ochii albaștri.

— Griffin nu poate

veni la cină, spuse el.

— Nu trebuie să fii un geniu pentru a vedea acest lucru, comentă Mamie, într-o iritare bine dispusă. Probabil că este deja miezul nopţii.

Field îşi recăpătase respiraţia şi nu mai era nici o urmă de zâmbet

pe fața lui acum – numai tristețe și disperare, și o oarecare emoție. Rachel nu-l recunoștea.

— Este epidemie de gripă în Tent Town, explică el în cele din urmă, între prudente sorbituri de cafea. Griffin nu a putut pleca.

Rachel își uită

dezamăgirea legată de cina pe care ea și Mamie o pregătiseră cu atâta grijă și privi spre Field.

— Cât de grav este?

Ochii lui Field erau disperaţi.

— Este foarte grav, Rachel. O femeie și copilul ei sunt morţi, iar Griffin este de părere că

vor mai muri și alții până dimineață.

— Mă duc până acolo! țipă Rachel, întorcându-se și privind disperată după o haină.

Dar Field își puse cafeaua deoparte și o apucă de umeri cu fermitate.

— Nu, spuse el sec.

Griffin a spus că trebuie să stai aici...

Rachel se eliberă.

— Griffin a spus, Griffin a spus! îl imită ea. Griffin Fletcher nu este Dumnezeu și nu-mi pasă ce spune el.

— Ar fi *mai bine să-ți* pese! ripostă Field. Dacă mergi acolo, vei risca să

te întorci cu gripă chiar tu! Și un lucru de care Griffin nu are nevoie, este încă un pacient în plus!

Supusă, amintindu-și de copilul care exista și care probabil creștea în ea, Rachel simți că o apucă plânsul.

— Dar trebuie să fie

ceva ce pot și eu să ajut.

Field aprobă, făcând un vizibil efort pentru a se calma.

— Sunt câteva lucruri. Poți să ne dai păturile de care nu ai nevoie și poți să te rogi.

Era bine să se simtă utilă, așa că adună păturile de pe paturi și

din rafturi, le împături și o ajută pe Mamie să curețe legume pentru o imensă oală cu supă hrănitoare. Dar tot timpul, Rachel ar fi dorit să fie lângă Griffin pentru a-l putea ajuta.

— El nu poate face totul singur, șopti ea când Field reveni cu o

căruță pentru a încărca păturile.

Mamie amesteca în supa pe care Field fu de acord să vină să o ia mai târziu.

— Doctorul Fletcher? Bărbatul ăsta parcă este făcut din granit, copilă. L-am văzut lucrând zile în șir, fără să se

oprească.

Rachel nu era consolată. Griffin nu era făcut din piatră, deși probabil că dăduse această impresie de multe ori, ci din carne și oase, și pasiune, și încăpățânare. Se rugă ca el să nu se prăbușească sub greutatea propriului

său devotament.

Mamie era hotărâtă să fie veselă.

— Nimic nu poate dura veşnic, Rachel. Aşa că o să treacă şi asta.

Însă epidemia părea să dureze o veşnicie. Timp de două săptămâni încheiate păru să dureze criza.

În acest timp, Rachel își păstra cumpătul, devorând cărțile, pe care i le adusese Molly Brady și cosând la îmbrăcămintea de care avea nevoie.

Într-o noapte, spre zori, durerea o trezi. Era sălbatică, răsucindu-se în abdomenul ei ca lama

unui, cuțit, iar ea scoase un țipăt de durere.

Simți ceva cald, vâscos între picioare. Auzi voci, apoi urmă un alt spasm violent de durere îngrozitoare, devastatoare, urmat de o lungă pauză de neant amenințător.

Copilul meu, se

tângui un glas disperat și neajutorat în inima lui Rachel, în timp ce un alt val de durere zdrobitoare o cuprinse. Mâini puternice o împingeau înapoi în perne. Mamie? Dar ea nu știa.

— Copilul meu! țipă ea răsunător.

Vocea care îi răspunse era distrusă, și disperată, și tristă și era a lui Griffin.

— Este în ordine, iubito, totul o să fie în ordine.

— Oh, Griffin, eu; era un copil...

Simți mâna lui blândă peste fața ei și auzi

tristețea calmă din vocea lui:

— Știu. O să vorbim despre asta altă dată.

Urmă o înțepătură în braț și apoi, câteva minute mai târziu, urmă o binecuvântată ușurare. Cuvinte ciudate treceau încoace și încolo deasupra ei, auzea vocea

lui Griffin și uneori accentul irlandez al lui Molly Brady. Numai unul dintre aceste cuvinte i se va întipări în minte, după ce va trece coșmarul. Avea o sonoritatea franceză, iar Rachel, pe jumătate conștientă cum era, făcu un efort hotărât să-l țină

minte.

— Chiuretaj, spuse ea.

— Sst, răspunse. Molly.

Jonas ura ploaia. Îl făcea să se simtă sechestrat, făcea ca așteptarea să fie mai dificil de suportat.

Trecuseră mai mult de două săptămâni de când o văzuse pe Rachel, iar încordarea era mare.

Vocea Athenei era arţăgoasă:

— Stai jos, Jonas. Vremea este şi aşa destul de nesuferită şi fără să stai tu la fereastra aia, şi să meditezi.

El se întoarse și privi la femeia care mânca, calm, biscuiți și gem la masa lui.

— Ceva nu este în regulă. Simt asta.

Athena se servi cu un alt biscuit *Hammond*, peste care întinse o apreciabilă cantitate de gem de mure.

— Bineînțeles că nu este în ordine ceva. Există o carantină. Iar noi pierdem jocul, tu și cu mine.

— O negare se ridică în gâtul lui Jonas, în ceea ce privea jocul, deși simțea adevărul cuvintelor. Înainte de a putea da un răspuns, se

auzi o insistentă ciocănitură la ușa din față, urmată de un strident protest din partea doamnei Hammond.

Jonas închise ochii. *Încă una dintre intrările dramatice ale lui Griffin,* se gândi el cu groază. Dar când privi, Elsa

Mayhugh, cea mai bună prostituată de la *Becky's Place,* stătea în fața lui cu fața roșie, și sfidătoare.

— Dacă vrei să te țin la curent cu ce se întâmplă, atunci ar fi mai bine să-i spui menajerei tale îngâmfate, că eu nu

intru pe ușa din dos!

Jonas își înăbuși râsul.

— Bine, Elsa. Stai jos.

Îmbujorarea care cuprinse fața frumoasă a Athenei la această sugestie, îl amuză. Era ridicol că ea nu voia să stea la aceeași masă cu Elsa Mayhugh, având în

vedere că erau atât de asemănătoare.

— Mulțumesc, spuse Elsa cu răceală, nefăcând nicio mișcare să accepte invitația. Am venit numai să-ți spun că era o oarecare agitație la casa lui Becky în dimineața asta. Copila s-a sculat țipând ca din

gură de șarpe, iar Mamie m-a trimis la Tent Town să-l găsesc pe doctorul Fletcher.

Jonas simți că stomacul i se adună într-un ghem de gheață.

— Ce s-a întâmpiat?

Elsa ridică din umeri.

— Eu am tras cu urechea, dar au închis

ușa. Nu am văzut nimic.

— Atunci ce ai auzit?

— Mai mult pe copila care țipa. Și mai erau o mulțime de cuvinte de doctori.

— Ca de exemplu?

— Kratrog sau cam așa ceva.

Jonas se uită ta Athena și văzu propria

recunoaștere înspăimântată oglindindu-se în ochii ei.

— Chiuretaj? sugeră el, sperând ca tremurul din interiorul lui nu era vizibil și în exterior.

— Asta e, spuse Elsa cu bucurie.

Jonas caută spătarul

scaunului să se sprijine și căzu cu greutate pe el.

— Oh, Doamne! murmură el.

— Ar trebui să primesc zece dolari, îi reaminti Elsa veselă.

Jonas se simţea prea rău pentru a-i putea da vreun răspuns. Simţi însă o uşurare când

Athena plăti prostituatei și îl scăpă de ea.

— Dacă emoţiile lui era paralizante, în schimb ale Athenei erau vulcanice.

— Chiuretaj! ţipă ea.

— Te rog... murmură Jonas, când își recăpătă glasul. Nu mai defini... știu ce înseamnă asta.

Athena fie nu-l auzise, fie nu era înclinată spre milă.

— Fie Rachel a avortat, singură, făcu el speculații, cu un șuierat veninos, fie Griffin Fletcher a provocat avortul propriului lui copii.

Jonas simți că își

pierde raţiunea, dar era lipsit de putere să şi-o recapete.

— Am să-l omor! spuse el. Jur pe tot ce este sfânt că este un om mort!

Silueta Athenei se mişcă în ceaţă.

— Nu! Nu, Jonas! Fac orice, orice! Dar nu pot

fi părtașă la o crimă!

El se aruncă spre ea, dar ea era ca un miraj; nu o putu prinde. Apoi ea ridică ceva cu ambele mâini și urmă o durere explozivă în cap. Căzu foarte încet. Păru că trece mult timp până când simți netezimea rece a podelei pe față.

Griffin era mulţumit în dimineaţa asta, deoarece oboseala groaznică îi amorţise mintea, îi atenuase emoţiile. Molly intră în cameră şi îi întinse o binevenită cană de cafea, după care îi şopti:

— Cum se simte în

dimineața asta?

El nu putea privi fata care stătea întinsă și distrusă în patul lui.,

— Era însărcinată, spuse el, ignorând întrebarea lui Molly. Doamne, era însărcinată și nu mi-a spus!

Mâna lui Molly se așează cu grijă pe brațul

lui.

— Era prea devreme. Poate că nu știa, Griffin.

Griffin clătină din cap, ținând Ochii fixați pe priveliștea posomorâtă, ploioasă de la geamul dormitorului său.

— Știa. Ea a spus „era un copil“.

— Da. Griffin, doar nu-ți închipui că nu era al tău, nu-i așa?

— Era al meu. Doamne, oare de ce nu am lăsat-o în pace?

— Din fericire, Molly îl scuti de morala pe care, pe bună dreptate, ar fi meritat-o.

— Nu schimbi nimic

dacă te chinuiești singur, Griffin Fletcher. Ai și așa destul de făcut cu epidemia, și ești singurul doctor adevărat pe o distanță de câteva mile în jur.

Griffin mai luă o înghițitură din cafeaua tare care aburea în cană.

— Field i-a telegrafiat

lui John O'Riley, seara trecută.

— Da, ăsta este un lucru bun. O să poți și tu să dormi puțin.

— Nu. Chiar cu ajutorul lui John, nu va fi timp pentru așa ceva. Iar Rachel...

— Pot să am eu grijă de Rachel, spuse Molly.

De odihnă are ea nevoie acum și de alinarea din partea altei femei care să stea lângă ea. Eu...

Griffin o întrerupse grosolan, cu un cuvânt de înjurătură mormăită, în momentul în care văzu apariția trăsurii care se oprise în drum. Pasagerul care coborâse

și mergea furioasă spre ușa din față era Athena.

El închise ochii și își lăsă fruntea să se odihnească pe geamul rece, umed. Dar nu avu parte de odihnă. Athena ciocăni, trecu de Billy, fără nici o dificultate aparentă, și urcă scările cu furie.

Întorcându-se încet, Griffin era pregătit când ea apăru în pragul ușii.

— Ieși! îi spuse el.

Dar ochii ei erau ațintiți asupra lui Rachel care dormea confortabil în patul mare.

— Griffin, monstrule! gemu ea. N-o să scapi cu asta, am să te distrug.

Griffin ridică din umeri.

— Distruge-mă.

Athena păli, iar ochii ei, albastru-închis, se măriră de uimire.

— Tu nu... Griffin, spune-mi, tu nu ai provocat avortul...

— Să avortez? Cuvântul explodă de pe

buzele lui Griffin. Crezi că aș putea fi în stare să-mi avortez propriul copil?

Athena își ridică bărbia și Griffin văzu un fel de ușurare răutăcioasă pe fața ei.

— Nu, spuse ea plat. Nu cred. Dar cred că judecătorul Sheridan

poate fi convins de asta. Şi asta înseamnă că vei fi la închisoare până la apusul soarelui, Griffin.

Indiferenţa pe care Griffin o etalase, îl părăsi; mâinile lui se încordară, abţinându-se să nu se strângă în jurul gâtului Athenei şi să curme tot ceea ce

spunea ea.

— N-o să îndrăznești, suflă el clocotind.

În mod incredibil, Athena începu să râdă.

— Și de ce nu aș face-o? Tu m-ai distrus pe mine, acum am să te distrug eu. Cu plăcere.

Tremurând, Molly păși în spațiul mic,

periculos, dintre cei doi.

— Opriți-vă! șuieră ea. Amândoi. Eu pot depune mărturie că nu s-a făcut un avort, eram acolo.

— Nimeni nu te va crede, Molly, spuse Athena dulce. Toți din Providence își închipuie că ești micuța irlandeză

care încălzești patul lui Griffin. Iar asta îți va aduce prejudicii, nu-i așa?

Cuvintele pe care le rosti Griffin nu puteau fi retrase, nici negate.

— Fă asta, Athena. Fă să fiu arestat. Dar ține minte: chiar dacă îmi va lua. Tot restul

vieții, tot am să te găsesc. Și atunci, am să te ucid.

— Nu poți vorbi serios, spuse ea veselă. Apoi, ea scoase perlele și brățara, pe care el le dăruise lui Rachel, din geanta ei și i le aruncă. Ține, o să-și amintească de tine prin astea!

Un moment mai târziu, Athena plecase, într-un nor de dispreț.

35

Jonas deschise ochii și își dădu seama că stătea întins în propriul pat. Camera era întunecoasă și la început nu-și putu da seama dacă noaptea sosise sau

nu. Hammond trebuia să tragă draperiile.

O durere nesuferită îi sfredelea creștetul capului, amintindu-i. Athena! Griffin! Furia își croi drum din stomac până în gât, erupând violentă.

Jonas aruncă cuverturile și se ridică în

șezut, dar constată că această mișcare îi producea dureri. Gemu și îl cuprinse greața. Durerea din moalele capului era cu mult mai rea. Oare cu ce îl lovise ticăloasa aia?

Cu mișcări lente; deliberate, el își găsi pantalonii, o cămașă,

cizmele. Camera se învârti cu el când se chinui să intre în ele. Când se ridică de pe marginea patului, simţi un alt val de durere, de greaţă, dar furia îl susţinu. Merse împleticindu-se până la fereastră trase draperiile şi constată că pierduse

cea mai mare parte, dacă nu chiar toată ziua. Ploaia se transformase într-o burniță cețoasă și se lăsase amurgul. Jonas se gândi din nou la Athena și la Griffin. Simți atâta ură, încât trebui să se sprijine cu ambele mâini pentru a se ține pe picioare.

Rachel îi veni în minte și un plânset ușor, trist răsună în liniștea camerei.

Rachel, ei mințeau în legătură cu ea; în mod sigur că mințeau. Nu fusese nici un copil, nici un chiuretaj, nici un avort. Jonas închise ochii și o văzu

ridicându-se din balta din curtea bisericii, în acea zi de picnic, cu bluza de mătase udă și transparentă, cu frunze care îi atârnau în păr. O văzuse atât de clar, de parcă s-ar fi dezbrăcat pentru el; văzuse rotunjimea sânilor cu mijlocul roz, chiar o

aluniță în formă de diamant lângă sfârc. Și apoi a fost noaptea de la Seattle, noaptea în care s-a îmbolnăvit, iar el a dezbrăcat-o cu tandrete; buimăcit de frumusețea ei.

Trase aer în piept și deschise ochii. Nu voia, nu putea să o piardă,

indiferent ce ar fi trebuit să facă pentru asta. Băutura era pe biroul lui și Jonas se îndreptă spre el, punându-și o cantitate dublă pe care o dădu pe gât dintr-o înghițitură. Asta îl mai întări puțin și își mai turnă o cantitate egală.

Ușa dormitorului scârțâi și statura întunecată a doamnei Hammond apăru în deschizătură.

— Jonas, este o femeie jos... Am încercat să o îndepărtez...

— Ce femeie? se răsti Jonas, punându-și din nou coniac în pahar.

— Doamna Bordeau, replică menajera. A dat buzna, că are o idee colosală ca tu și cu ea să-l arestați pe Griffin Fletcher.

Arestat!? Jonas reflectă la asta, își lăsă capul pe spate și dădu afară aerul, cu o greață impacientată. Cumva ți-

a spus și pentru ce motiv?

— Pentru avortarea copilului tinerei McKinnon, răspunse doamna Hammond, cu tristețe.

Jonas se încordă. Dacă se întâmplă asta, atunci minciuna se va perpetua și toată lumea

va crede că Rachel fusese însărcinată.

— Nu, șuieră el. La naiba, nu! Trimite-o pe această... trimite-o sus la mine.

— Nu cred că o să vină, Jonas. Este turbată ca o pisică. Nici nu-i de mirare. Ea este cea care ar trebui arestată, de ar

fi după *mine. De ce,* când te-am găsit pe podea...

Jonas o întrerupse brusc.

— Spune-i numai că voi coborî imediat.

Athena era nervoasă. Se plimba încoace și încolo pe podeaua din salon ca o felină, iar

pielea ei era palidă. Jonas observă că avea grijă să păstreze o bună distanță între ei.

— N-am să te las să-l arestezi pe Griffin, spuse el sec.

Ochii albaştri ai Athenei luciră şi ea se opri brusc.

— De ce nu? N-o să

mai fie în calea ta...

— Am spus nu. Las-o baltă.

Ea gâfâia acum, iar fața îi era aprinsă de revoltă.

— Jonas, fata aia zace în casa lui chiar în acest moment, în patul lui, refăcându-se după un avort ilegal!

Jonas închise ochii. Putea simți în vene băutura care se amesteca cu furia, diminuându-i durerea continuă din cap.

— Nu, spuse el într-o șopată răgușită. Nu.

— Nu pot să cred că vrei să-l lași pe *Griffin să scape* din asta!

Limba lui Jonas fu *deodată independentă de* mintea lui; bâlbâia ceva în legătură cu Griffin, ceva despre tatăl *lui* Rachel, Ezra McKinnon Era o senzaţie ciudată, faptul ca nu era în stare să-şi înţeleagă propriile cuvinte – ca şi cum ar fi încercat să tragă cu

urechea la o ușă.

Dar ochii Athenei erau mari, iar ea se retrăgea din fața lui, ținându-și mâinile întinse, clătinând din cap și rostindu-i numele iarăși și iarăși.

Încet, Jonas înaintă spre ea.

John O'Riley sosi la

bordul vasului *Statehood* după-amiază devreme, aducând cantitatea de chinină pe care o putuse procura la Seattle. Împreună, el și Griffin se luptară cu epidemia care renăștea permanent, vorbind rareori, fără să se uite niciodată unul la altul

direct în ochi. Griffin presupunea că John nu voia să vadă inutilitatea situației oglindită în ochii altui medic, mai mult decât o voia el însuși.

Era un moment de acalmie în această seară și ei se aventurară într-un cort părăsit, unde

numai Chang putea fi văzut, pentru a se servi cu puțină cafea amară.

Chiar când ședeau față în față în semiîntunericul acelui cort umed, John avu grijă să nu privească direct spre Griffin.

— Ce este? întrebă Griffin, după o lungă

tăcere, insuportabilă.

Acum, ochii albaştri, triști ai lui John O'Riley se ridicară spre fața lui.

— Griffin, Douglas Frazier a murit chiar în dimineața asta.

Griffin își plecă capul, pretinzând un interes deosebit pentru cana lui de cafea.

— Dumnezeule!

Vocea lui John era încărcată de iritare.

— Griffin, omul acela era un monstru. El a vândut femei, și Dumnezeu știe ce altceva...

Griffin înghiți.

— Totuși era un om, John. Și a murit.

După asta, păru că nu mai era nimic de spus. Buimăcit, Griffin termină cafeaua aceea îngrozitoare numai pentru că îl făcea să aibă o preocupare.

El îl aşteptase pe jandarmul din Providence toată ziua, undeva în subconştient,

și nu fu nici o surpriză când Henry îl pândi chiar la intrarea în cort.

Judecătorul Sheridan era și el acolo, și amândoi erau înarmați.

Țevile argintii din nichel ale puștilor lor luciră în lumina pâtpâitoare a torțelor de pin, care ardeau în cele

două părți ale intrării în cort.

Griffin se opri, cu un trist amuzament că puteau veni atât de înarmați după unul care face avorturi.

Sunt periculos, se gândi el.

Mustața lui Henry tremura din nou, așa

cum se întâmplase și în biserică în acea duminică când Griffin îi oferise o piatră cu care să arunce în Field Hollister.

— Ar fi bine să vii de bunăvoie, doctore, spuse el, cu o voce tremurată.

Griffin își permise să-și mute privirea în mod

elocvent spre arma din mâna lui Henry.

— Văd asta.

John O'Riley care, aparent, rămase fără grai la vederea legii din *Providence în acțiune,* își recăpătă în cele din urmă graiul. El îndreptă cuvintele spre cineva din spatele lui Henry, *spre*

judecătorul Sheridan.

— Ei, Edward, ce mai este și asta?

Henry și judecătorul schimbară priviri îngrozite, apoi cel din urmă murmură:

— Desigur, noi nu am avut intenția ca tu să afli despre asta în modul acesta, John. Totuși,

trebuie făcută dreptate.

Griffin consideră cuvântul „dreptate” extrem de amuzat și râse.

— Nu este vorba de justiție, și tu știi asta, spuse el.

Fața lui Sheridan era calmă, dar ochii lui scânteiau de revoltă.

— Athena Bordeau este moartă, spuse el răspicat. Și nimeni nu știe asta mai bine decât tine, Fletcher.

— Nu...

Încremenit de uimire, Griffin nu putu face nici o mișcare spre prietenul lui.

— Despre ce naiba

vorbiți? se răsti el, cu ochii fixați pe fața lui Sheridan.

— S-a întâmpiat acum câteva ore, completă Henry. Tu ai omorât-o, Griffin, și n-o să reușești să scapi de pedeapsă pentru crimă în orașul meu!

Atunci, Griffin se

putu mișca; absent, el se întoarse de la Sheridan și jandarm, pentru a-l privi pe John. Expresia din ochii prietenului său îl străpunse ca o bucată de metal proaspăt forjată.

— Ai spus că ai s-o omori, șopti bătrânul întretăiat. În ziua aceea,

în biroul meu, ai spus că ai s-o omori cu propriile tale mâini.

— A strangulat-o, confirmă Henry.

— Taci din gură! se răsti judecătorul Sheridan, văzând tristețea periculoasă de pe fața lui O'Riley. Vorbim despre fiica

doctorului O'Riley!

John se întoarse; cum se îndreptă, clătinându-se spre interiorul cortului, Griffin se mișcă pentru a-l urma, dar fu reținut de judecătorul Sheridan care îl apucă de braț.

El se smuci eliberându-se, îngrijorat

de culoarea vineție de pe buzele lui John, de culoarea cenușie a feței sale.

— La naiba, lasă-mă să vad dacă este în ordine!!

Henry ridică țeava puștii în sus, iar aceasta se propti în abdomenul lui Griffin, apăsând tare.

Era rece? chiar prin țesătura cămășii.

— Ai văzut destul, doctore. După ceea ce ai făcut cu acea sărmană femeie, aș putea să te împușc până să-ți spui numele, așa că mai bine rămâi unde ești!

Griffin trase o înjurătură.

— Nu am omorât-o, neghiob chior ce ești, am fost aici toată ziua!

— Tu ai făcut-o în mod sigur, insistă Henry implacabil. Am găsit ceva ce îți aparținea, lângă trupul ei. În afară de asta, toată lumea știa cât te dorea înapoi, dar tu nu puteai vedea

altceva decât pe odrasla lui Becky McKinnon...

Înghițindu-și furia care îi sugruma gâtul, Griffin închise ochii.

— Nu am omorât-o eu, spuse el.

Judecătorul Sheridan scoase un mic obiect din buzunartul vestei și i-l întinse lui Griffin.

— Asta, printre altele, ne-a dus la concluzia că tu ai făcut-o.

Ceasul era rece în palma lui Griffin și îi confirma ceea ce în sufletul lui bănuia deja de câtva timp.

— Ăsta îi aparţine lui Jonas, spuse el, dându-i

obiectul înapoi.

Henry se încruntă.

— Te aşteptai să credem...

Griffin îşi scoase propriul ceas din buzunarul hainei şi îl balansă, ţinându-l de lanţ, între două degete. El strălucea, auriu, în lumina torţei.

— Ceasul meu, domnilor, spuse ei cu un zâmbet macabru pe față. Uitați-vă cu atenție... este exact ca al lui Jonas. Și există un motiv pentru asta.

Mustața lui Henry începu să joace în sus și în jos.

— Ce motiv?

— Ce motiv? îl imită Griffin sardonic. De ce nu-i spui tu, judecătorule? Ar trebui să-ți amintești.

Judecătorul păru nesigur pentru prima dată, de când își amintea Griffin, încă înainte de alegerea sa.

— Mama lui Jonas a

fost soră geamănă cu mama doctorului Fletcher. Acele două doamne minunate, blânde, au sperat întotdeauna că fiii lor se vor înțelege între ei, așa că le-au cumpărat ceasuri identice și au dat o mare petrecere într-un an, pentru a le serba

ziua de naştere.

— Zău? întrebă Henry impacientat de atâtea amintiri.

— Deci este posibil ca doctorul Fletcher să spună adevărul. El are ceasul lui; este unul mai deosebit, celălalt aparţine în mod cert lui Jonas.

Henry era foarte dezamăgit.

— Nu este chiar atât de neobișnuit, protestă el iritat.

Griffin deschise capacul ceasului și apăsă un mic buton în interiorul lui. Se auzirăsunetele tremurate ale unei melodii.

— Mătușa mea – mama lui Jonas – a compus această melodie, spuse el.

Henry oftă.

— Dar mai există și cele spuse de doctorul O'Riley care te-a auzit cum amenințai viața doamnei Bordeau.

Judecătorul aprobă

din cap.

— Domnul Wilkes era prietenul ei, nu ar fi avut nici un motiv să o omoare.

— Nu ai spus tu asta? Nu ai spus că o vei ucide cu propriile mâini? întrebă Henry, apăsând în continuare țeava puștii pe abdomenul lui.

— Ba da, răspunse Griffin pe un ton jos.

— Atunci ești arestat, spuse judecătorul Sheridan sec.

— Vă rog să mă lăsați să văd ce face John, vă rog.

Sheridan aprobă cu severitate.

— Să nu încerci ceva,

Griffin. Henry va avea tot dreptul să tragă.

Griffin se îndepărtă de paznicii săi și intră în cort. John era încă așezat, nemișcat, pe una din băncile de lângă masă și privea fix la suprafața acesteia.

Ocolind masa, Griffin ajunse în fața lui și

remarcă cu ușurare că respirația regulată.

— Nu am omorât-o eu pe fiica ta, John, spuse el.

Erau lacrimi pe fața lui John O'Riley.

— Dumnezeule, aș vrea să te pot crede, Griffin. Aș vrea să te pot crede.

Henry și judecătorul nu mai voiau să aștepte.

— Întinde mâinile, Griffin, îl grăbi cel de-al doilea, cu vocea mai blândă de data asta.

— Nu crezi că ar trebui să-i legăm și picioarele? sugeră Henry.

Judecătorul Sheridan

cercetă fața lui Griffin.

— Nu este nevoie, spuse el trist. Ochii lui se mutară asupra lui John.

— Îmi pare rău pentru fiica ta. Să trimit un mesaj soției tale?

John își clătină capul încet, ochii lui șterși, nevăzând nimic.

— Am să-i comunic Joannei eu însumi, spuse el.

Rachel se așează în pat și încercă să citească ceva pe fața palidă, ascunsă, a lui Molly Brady.

— Ce este? întrebă ea în șoaptă.

— Este vorba despre Athena Bordeau, răspunse Molly, privind-o drept în ochi, în timp ce îi aşează în poală o tavă cu mâncare.,Mănâncă acum.

Dar ea nu simţea nici un interes pentru cina hrănitoare, pe care o

dorise atât de mult cu câteva momente mai înainte.

— Ce este. Cu Athena? insistă ea, impresionată de flacăra verde-aprins din ochii lui Molly.

— Este moartă, șopti Molly. Și l-au arestat pe doctorul Fletcher pentru

uciderea ei.

Tava și mâncarea zdrăngănită pe podea, când Rachel își aruncă cuvertura și sări jos.

— Nu!.

Strâmbând din nas, Molly se aplecă să culeagă de pe podea cioburile, un biscuit uns cu unt și un cotlet de

porc.

— Uite ce ai făcut, Rachel McKinnon. Toată cina asta grozavă și cel mai bun porțelan...

Vocea lui Rachel era stridentă și subțire din cauza mirării.

— Cum poți să te gândești la porțelan, când Griffin are

probleme atât de mari?

Molly privi în sus, iar pe față îi curgeau lacrimi.

— Oh, Rachel! sughiță ea printre lacrimi. A spus că o va omorî! Cu propriile mele urechi l-am auzit când a făcut acest jurământ chiar în

această cameră.

Genunchii lui Rachel se înmuiară sub ea, dar nu avea intenția să se târască înapoi în pat și să accepte supusă ceva care i se părea imposibil să fie adevărat.

— Unde sunt hainele mele... mă duc la el...

Molly lăsă să-i cadă

din mână resturile adunate și se repezi spre ea.

— Nu pleci nicăieri, domnișoară Rachel McKinnon. Billy al meu este plecat după Field Hollister; de el are nevoie acum, nu te tine.

Rachel își făcu drum pe lângă Molly, oprindu-

se să se odihnească lângă perete.

— Am să-mi găsesc singură o rochie! țipă ea.

Dar Molly Brady nu fusese bolnavă și nu avea starea de slăbiciune în care se afla Rachel. Având grijă să ocolească cioburile de porțelan de pe podea, ea își luă

lucrurile și își sprijini spatele de pat.

— Și cu ce o să-l ajuți pe omul ăla dacă o să mori din cauza hemoragiei? întrebă cu asprime menajera lui Griffin, cu mâinile proptite de șoldurile ei înguste, cu ochii strălucind de lacrimi și

fermitate.

De data asta fu rândul lui Rachel să plângă.

— El nu putea.. Oh, Molly, el nu putea...

Ochii lui Molly erau distanţi acum, de un verde-aprins din cauza patimei.

— Ea l-a distrus, sunt

atât de sigură de asta pe cât sunt de următoarea mea respirație.

Înainte ca Rachel să apuce să răspundă ceva, se auziră zgomote în holul de la intrare, urmate de pași ușori și mărunți pe trepte.

Fawn Hollister își făcu apariția în cameră,

cu ochi căprui deznădăjduiți, și se îndreptă spre Rachel care era în pat. Ajungând, ea se așeză pe margine, fără altă introducere, și cuprinse umerii care tremurau ai lui Rachel.

— Field este cu el, spuse ea blând. Field

este acolo.

Rachel înghiți un nou val de lacrimi.

— Molly crede că Griffin este vinovat.

Ochii căprui ai lui Fawn se ridicară pentru a-i întâlni pe cei ai lui Molly, dar nu era nici o acuzare în privirea ei și nici o mânie.

— Atunci, Molly greșește, spuse ea.

Molly se întoarse și se apropie de fereastra întunecată, fără perdele.

— Mă rog să greșesc, spuse ea cu o voce mică, neajutorată. Mă rog să greșesc.

Un moment mai târziu ea aduna tava și

resturile împrăștiate, și părăsi încăperea.

— Jonas, zise Rachel, fruntea ei odihnindu-se pe umărul mic și puternic al lui Fawn Hollister. Jonas a omorât-o..

— Probabil, fu de acord Fawn, dar în vocea ei nu era mai multă

speranță decât auzise Rachel în cea a lui Molly. Nimic pe pământ nu-l va putea face să recunoască acest lucru. Nimic.

— Dar Griffin ar putea fi spânzurat.

— O să ne gândim la ceva, promise Fawn, împingând-o pe Rachel cu blândețe înapoi pe

perne. Dar tu trebuie să fii puternică, dacă vrei să-l ajuți. Dormi acum și o să facem planuri mâine dimineață.

Rachel nu putu dormi, dar pentru liniștea prietenei sale, se prefăcu. Și în timp ce stătea întinsă în camera întunecată, un plan

începu să ia naştere în mintea ei. Era nebunesc şi disperat, dar avea o singură calitate: era singurul mijloc la care Rachel se putea gândi pentru a-l salva pe Griffin.

Griffin Fletcher stătea, ţinându-se de

barele celulei, trasând un model în rumegușul de pe podea, cu vârful cizmei sale drepte. Ușa care ducea de la singura celulă a închisorii la magazia de mărfuri a lui Henry se deschise, iar Field era acolo, în spatele gratiilor, arătând trist, speriat și bolnav.

— Tu erai la Tent Town când s-a întâmplat! se răsti el fără altă introducere. Nu-i așa?

— Bineînțeles că da, ripostă Griffin. Apoi, morocănos, completă: Nu am făcut-o eu, Field.

Pentru prima dată de când îl cunoștea Griffin,

Field înjură.

— Bineînțeles că știu asta, numai că Henry, judecătorul și mulți alții de pe aici ar vrea să te vadă spânzurat ca pe oricare! La naiba, Griffin, de ce oare trebuie să-ți faci dușmani tot timpul?

— Din obișnuință,

spuse Griffin, ridicând din umeri cu un zâmbet jalnic.

Înainte ca Field să-i răspundă, ușa se deschise din nou. De data asta vizitatorul era Jonas.

Era o privire în ochii vărului său, o anumită expresie pe fața lui, care

îl făcură pe Griffin să se teamă. Nu pentru el însuși, ci pentru Rachel. În mod deliberat, el își păstră vocea liniștită:

— Nu-mi spune, Jonas, lasă-mă să ghicesc. Ai venit să mă scoți pe cauțiune.

Jonas râse, iar sunetul era oarecum deplasat.

Teama lui Griffin se adânci, însă la fel și hotărârea sa de a ascunde acest lucru.

— Nu vreau să influențez justiția, spuse Jonas. Dar atunci, ochii îi căzură pe desenul pe care Griffin îl trasase pe podea, în rumeguș, și un spasm groaznic îi

cuprinse fața angelică.

— Cicatricea! șopti el întretăiat. *Cicatricea.*

După care se întoarse și o luă la fugă din spațiul rezervat rarilor prizonieri din Providence, lăsând ușa larg deschisă în urma lui.

— Ce... Începu Field,

privind după Jonas.

Dar Griffin știa. El privi în jos spre desenul făcut pe podea și gemu. Era în formă de diamant. Fără să vrea, el confirmase ceva ce Jonas nu putea suporta să știe.

36

Ochii căprui ai lui Fawn se măriră când o privi pe Rachel care se chinuia să îmbrace o rochie simplă din stambă.

— Probabil că ţi-ai

pierdut mințile, Rachel McKinnon! strigă ea fără menajament. Jonas nu va putea fi păcălit!

Rachel făcu un efort să-și învingă un val de slăbiciune, forțându-se să fie puternică.

— Poți să te gândești la ceva mai bun? întrebă ea provocator, încercând

acum să încalțe pantofii din piele care se scorojiseră, cei cumpărați la Seattle.

Frumoasa indiană își plecă capul.

— Nu, admise ea. Dar când ochii ei se îndreptară spre fața lui Rachel, ei erau plini de o presimțire rea. Cred că

nu-l înțelegi cu adevărat pe Jonas Wilkes, Rachel. Dar eu pot să-ți spun că omul ăsta este vicios chiar și în cele mai bune clipe ale lui. Este evident, având în vedere ce i-a făcut Athenei, că el a depășit deja punctul la care rațiunea face loc nebuniei!

Rachel se întoarse pentru a sta în fața oglinzii lui Griffin și își perie părul cu mișcări puternice, hotărâte.

— Nu-mi pasă cât de periculos este, Fawn. Nu am să stau să mă uit cum Griffin este spânzurat pentru ceva ce Jonas a făcut!

— Este nebun, Rachel.

Tristă, Rachel aprobă.

— De asta depind, spuse ea.

Fawn oftă furioasă, dar reticența ei era fără importanță. Era clar că ea avea intenția s-o ajute.

Judecătorul Edward Sheridan revizui cazul crimei asupra Athenei Bordeau. Dumnezeu știa că, după ceea ce această femeie făcuse cu doi ani în urmă, era de mirare că nu fusese ucisă mai devreme.

Sheridan se instală mai bine în scaunul lui

de la birou, își aprinse pipa și trase gânditor din fumul cu miros de cireș. El îl văzuse pe Griffin Fletcher în noaptea aceea și fusese înspăimântat de furia criminală din ochii lui, de încordarea umerilor săi. Griffin fusese la barul lui Becky

McKinnon, înghițind mai mult whisky decât ar fi putut consuma un bărbat și totuși să stea în picioare.

Griffin nu vorbise despre faptul că o găsise pe logodnica lui în patul lui Jonas; Wilkes, dar el de fapt nu vorbea despre nimic foarte mult, decât

dacă era presat. Nu, el stătuse acolo, încercând să epuizeze rezerva de whisky, iar demonii care îl posedau erau unii liniștiți. Trebuie să fi fost iadul, se gândi Seridan, să afli un astfel de lucru, știind că probabil tot orașul aflase înaintea lui.

Clovis intră în biroul judecătorului, având pe chip toată aversiunea ei față de crima comisă cu o noapte în urmă. Puse o cantitate de coniac în cana de cafea, peste care turna lichidul aburind.

— Louisa Griffin Fletcher s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști ce

s-a întâmplat, spuse ea, cu un soi de plăcere macabră.

— Când o să aibă loc procesul, Edward?

Judecătorul se întinse după cafea, amestecând zahărul cu iritată vigoare.

— Cred că ți-ar plăcea să-l vezi pe

tânărul Fletcher spânzurat până la apusul soarelui cel mai târziu, nu-i așa, iubito? întrebă el usturător.

— El a ucis-o pe draga de Athena!

— Draga de Athena, o imită judecătorul, cu un dispreț morocănos. Apoi, după o tăcere în

care reflectă, el spuse:

— Știi, Clovis, tânărul ăsta este încăpățânat, prost crescut, nesuferit și nu îl agreez cu nimic mai mult decât tine. Dar nu cred că el a omorât-o pe femeia aceea.

Numai perspectiva asupra nevinovăției lui Griffin Fletcher avu un

efect alarmant asupra doamnei Sheridan. Ea se lăsă să cadă într-un scaun, palidă, iar ochii ei erau dintr-o dată foarte strălucitori.

— Bineînțeles că el a făcut-o, Edward! Ei bine, după scandalul ăla de acum doi ani...

— Exact! răsuflă

judecătorul. Asta a fost acum doi ani. De ce ar fi trebuit să aştepte atâta timp? De ce nu l-ar fi ucis pe Wilkes şi pe femeia acolo şi atunci? Mulţi bărbaţi ar fi făcut acest lucru, să ştii. Asta mă supără, Clovis, asta şi încă câteva lucruri. Cum ar fi, de exemplu,

ceasul și faptul că trupul a fost găsit în pădure între Tent Town și casa lui Fletcher. Pare prea simplu. Griffin Fletcher este un bărbat inteligent, Clovis, și el este îndrăgostit de fata aceea McKinnon. Dacă el ar fi omorât-o pe Athena, de ce ar fi lăsat

atât de multe indicii?

— Edward, zău! îl aperi pe ticălosul ăla, pentru că ai fost atât de fermecat de Louisa!

Louisa! Numele era încă dureros în colţul întunecat „amorţit al inimii judecătorului.

— Mike şi Louisa Fletcher au fost prietenii

mei, Clovis, și al naibii să fiu dacă am să-l acuz pe fiul lor, numai pentru că el mă enervează, sau pentru că te agasează pe tine.

Vocea lui Clovis era un scâncet iritat:

— Este vinovat, Edward Sheridan!

Judecătorul își

aprinse din nou pipa.

— Poate. Dar poate că nu. Dar el n-o să fie spânzurat dacă nu a ucis-o el pe femeia aia, Clovis, iar tu și restul celor din Providence va trebui să acceptați acest lucru. Oftă. Și acum, lasă-mă singur. Trebuie să gândesc.

Judecătorul Edward Sheridan încă se gândea pe la ora șapte în acea seară, când Clovis năvăli în biroul lui, anunțându-l că doamna Hammond, menajera domnului Wilkes, aștepta nerăbdătoare în salon să-l vadă.

Fawn scoase un țipăt când văzu rochia.

— De unde ai asta?

Rachel răsuci frumoasa rochie albă în mâini, părând să simtă groaza Athenei în faldurile ei.

— Mamie a reușit cumva să facă rost de ea. Am transmis mesajul ei

lui Jonas, așa că totul este pregătit.

— Dacă Jonas nu ne ucide, oftă doamna Hollister, Griffin și Field o vor face. *Dumnezeule,* Rachel, ești la fel de nebună ca domnul Wilkes!

Rachel își petrecuse ziua construind un

manechin din cearceafuri și pene scoase din diferite perne. Acum, cu calm, ea începu să îmbrace manechinul cu rochia Athenei.

— Billy a verificat, spuse ea, ca și cum Fawn, nu ar fi vorbit deloc.

— Nu sunt oameni în jurul grajdului lui Jonas; cred că majoritatea dintre ei sunt bolnavi de gripă. El va putea sta la un loc stabilit, iar când va fi într-adevăr întuneric...

Privirea lui Fawn se mută spre fereastră. Ploaia se oprise; dar

cerul era înnourat și din cauza asta noaptea urma să se lase mai devreme. Se ridică și își netezi fustele din stambă.

— Am să fac ceea ce m-ai rugat, spuse ea. Dar mai este ceva ce vreau să fac înainte.

— Să nu spui! o avertiză Rachel, cu o

șoaptă tensionată.

Când ieși din dormitor, Fawn Hollister nu făcu nici o promisiune, într-un fel sau altul.

Jonas stătea liniștit la fereastra de la etaj, privind ploaia mohorâtă de afară, cu biletul

mototolit în mână. Oare Rachel credea că el înnebunise? se întrebă cu calm. Chiar credea că el va intra vesel în capcana pe care probabil că ea i-o pregătea?

Își lăsă capul să se odihnească pe umezeala rece a ferestrei și închise ochii. Nu mai exista nici

o iluzie acum; Știa că Rachel îl trădase cu Griffin, știa că el nu-i putea permite să mai trăiască.

În minte, el îl văzu pe Griffin Fletcher cum desena acel simbol în formă de diamant pe rumegușul podelei din închisoare, pretinzând

că nu știe ce face. Dar el îl întărâtase tot timpul, dovedind de fapt că el fusese primul care o posedase pe Rachel.

Un țipăt gutural ieși din gâtul lui Jonas. El o iubise atât de mult, o iubise împotriva rațiunii, o iubise. Împotriva propriei

voințe. Și ea se culcase cu Griffin.

Iar Jonas aștepta, fiind convins că nu poate suporta acest adevăr.

Griffin mergea încolo și încoace, cu disperare vulcanică. În timp ce se mișca, el își permise ca rugile fără sens din

inima lui să se transforme în cuvinte.

Dispera în tot acest timp. Era puţin probabil ca Dumnezeul lui Griffin să fie înclinat să-l asculte. După toate, aceasta era a doua sau a treia rugă pe care o oferise în mod conştient, iar el nu prea

trăise în credință.

El își aminti prima dată când în mod deliberat adresase un cuvânt Cerului – asta a fost la Seattle, imediat după ce izbucnise incendiul, atunci când o căuta pe Rachel.

— Te rog, fusese tot ceea ce reușise să spună

atunci, iar rugăciunea lui de acum nu era cu nimic mai articulată.

Totuși, acea rugă dintr-un singur cuvânt îi fusese ascultată atunci, nu-i așa? O găsise pe Rachel.

Disperat, Griffin Fletcher se lega de asta. Dumnezeu îl va asculta,

spre binele lui Rachel.

Deschiderea ușii exterioare îl uimi, îl făcu să i se strângă stomacul. Field intră, arătând atât îngrijorat, cât și ușurat, iar judecătorul Sheridan era cu el.

Griffin se temea să spere, se temea să mai vorbească.

Dar judecătorul Sheridan avea chei. Cu o încetineală înnebunitoare, el deschise ușa celulei.

— Ești liber, Griffin, spuse el. Elisa Hammond l-a văzut pe Jonas omorând-o pe acea femeie. Henry a plecat să-l aresteze

acum.

Griffin simțea o mulțime de stări: ușurare, furie, nerăbdare. Dar expresia de pe fața lui Field îi crea o stare de neliniște, la un nivel adânc, intuitiv.

— Field, ce este? șuieră el repezindu-se

din celula în care fusese sechestrat și trăgându-l de haină.

— Era un bilet, spuse Field. Era un bilet pe masa din bucătărie când m-am dus să o caut pe Fawn. Griffin, ea și Rachel sunt în drum spre Jonas, dacă nu cumva au și ajuns deja

acolo.

Griffin porni într-o fugă nebunească și un cuvânt de înjurătură îi ieși din gură.

— Atunci ce dracu' cauți aici? întrebă el, în fața magazinului, în timp ce el, Field și judecătorul Sheridan încălecară caii care

așteptau.

— Field nu dădu nici un răspuns.

Era întuneric în grajdul lui Jonas; Rachel nu îndrăznise să aprindă nici măcar o lanternă. Înfrânându-și teama, ea aștepta, iar un balot de paie îi înțepa spatele.

Manechinul era la

locul lui, Fawn era de asemenea la postul ei lângă ușa din spate a grajdului; totul se va întâmpla așa cum era prevăzut. Pur și simplu trebuia.

În staul caii nechezau neliniștiți, invizibili în întunericul dens. Doar o trăsură era înhămată și

gata de plecare și asta însemna că Jonas dăduse crezare biletului ei, crezuse că ea vrea să fugă cu el.

Rachel închise ochii, ascultă bătăile rapide, puternice ale inimii sale.

Și atunci, deodată, flacăra unei torțe lumină intrarea din față a

grajdului, aruncând umbre sinistre pe o rază de câțiva yarzi.

— Rachel?

Ea înghiți.

— Sunt aici, Jonas.

El se apropie, ținând torța sus și chiar în acea licărire de lumină ea putu vedea contorsionarea

îngrozitoare, ciudată, a trăsăturilor sale.

— Ți-ai schimbat dorințele inimii? spuse el cu o voce ciudată, cântătoare.

Rachel își ridică bărbia.

— Da. G-Griffin este un criminal, am făcut o greșeală.

Jonas se apropie mai mult și, deși mergea drept, părea să se ghemuiască la fel ca un animal de pradă gata de atac. Rachel își înghiți un țipăt când mâna lui îi apucă corsajul rochiei de stambă și îi rupse materialul.

Lent, el trasă cu

degetul mica aluniță de sub sfârcul stâng, iar privirea lui îi savură sânii goi în lumina aurie. Rachel închise ochii, rezistând dorinței reflexe de a se acoperi.

— Ești o mincinoasă, Rachel, spuse Jonas, pe un ton amical. Ochii de topaz se mutară leneș

spre fața ei. Aș fi fost cel mai iubitor dintre soți, deși asta este culmea ironiei. Dar tu l-ai vrut pe Griffin.

Rachel stătea nemișcată, mută de frică. *Acum, Fawn,* se ruga ea în tăcere. *Te rog, acum!*

Dar nebunia lui Jonas

părea să-i permită să-i citească gândurile la fel de ușor ca sânii ei goi.

— Fawn nu te va putea ajuta, Rachel. Ea este legată și drogată în acest moment în bucătăria mea. Nu am avut timp să o omor, dar bineînțeles că o voi face.

Încet, Rachel își

ridică brațele să-și acopere pieptul goi. Ea încercase și pierduse. Mai rău chiar, Griffin și Fawn vor pierde și ei.

— Dar cu tatăl meu cum a fost? șopti ea. Și cu bărbatul lui Molly Brady?

Jonas își ridică o sprânceană.

— Îmi stăteau în cale.

Înnebunită, Rachel închise ochii, apoi îi deschise din nou. Se auzi o scârțâitură în spatele grajdului și Jonas se răsuci, torța balansându-se periculos în mâna lui.

— Cine-i acolo? țipă el.

Caii înhămați la trăsura ce aștepta se speriaseră de sunet; ei începură să alerge nebunește, trăgând trăsura spre ușile pe jumătate deschise ale grajdului.

Se auzi un sunet puternic când trăsura fu prinsă între uși, iar caii

nechezară speriaţi. În interiorul trăsurii, manechinul se clătina ca un fel de spectru de coşmar, îngrozitor în mişcarea lui.

Inima lui Rachel îi zvâcni până în gât şi se cuibări acolo într-o adevărată panică. Pentru o clipă, ea chiar crezuse

că Athena se întorsese pentru a se răzbuna.

Gâtul lui Jonas se mișcă convulsiv în timp ce privea țintă la dovada vinovăției sale, după care scoase un țipăt și scăpă torța din mână, Brusc, paiele de pe podea fură cuprinse de flăcări, iar apoi trăsura.

În spatele uşilor grajdului, caii nechezau şi se zbăteau îngroziţi, în timp ce animalele din staul se ridicau în picioare, lovind pereţii cu copitele pe deasupra zgomotului flăcărilor.

Rachel privi, oprindu-şi respiraţia. Jonas încremenise,

privind fără să vadă trăsura care ardea.

O să murim arși, se gândi Rachel. Dar tot nu se putea mișca.

Erau voci în afara grajdului: comenzi, țipate, înjurături. Și apoi ușile se deschiseră și trăsura în flăcări fu trasă afară.

Griffin și Field năvăliră în pragul ușii, ferindu-se de infernul care aproape le blocase calea.

Griffin o trase pe Rachel spre ușă și o aruncă afară, în binecuvântata răcoare a nopții, după care alergă nebunește înapoi. Ea

tocmai se cuibărise lângă un copac, când Field îl conduse pe Jonas care se clătina, imbecilizat și îl puse în siguranță, după care se duse înapoi să-l ajute pe Griffin.

Nechezatul cailor răsuna în noapte, aceștia fiind cuprinși de groază

și de durere. Numai trei fuseseră scoși din grajd când Field și Griffin fură obligați să fugă.

Acoperișul de lemn era acum acoperit de flăcări galbene și portocalii, iar focul juca în ferestre.

Deodată, Jonas strigă numele lui Rachel și

trecu de Griffin și Field prin ușa în flăcări a grajdului. În același moment, un bărbat solid veni din direcția clădirii principale, sprijinind-o pe Fawn care era amețită, de-abia ținându-se pe picioare.

Jonas ieși împleticindu-se din

infern, hainele și părul fiindu-i în flăcări. El striga numele lui Rachel când Griffin și Field îl apucară, trântindu-l la pământ pentru a stinge flăcările. Focul din grajd explodă înalt în cerul nopții, ajungând până la acoperișul casei princiare a lui Jonas.

Rachel stătea nemișcată, până când Griffin privi în sus pe deasupra figurii întinse, arse a lui Jonas, și gesticulă cu o mână.

Ea merse împleticit, îngenunche pe pământ lângă Jonas, în timp ce Field se grăbi să-și întâmpine soția.

— Oh, Jonas... șopti Rachel, privind în jos spre el. Era aproape ars, dar părea să nu mai simtă durerea.

— Rachel, spuse el. Îmi pare rău.

După asta, muri.

Griffin își scoase haina, o puse cu blândețe peste fața

nemișcată, desfigurată a vărului său.

— Doamne, spuse el, o Doamne!

Iar Rachel nu fu mirată să vadă că erau lacrimi care îi lucea pe față. Ea se ridică, se duse lângă Griffin și fără să-i pese de corsajul rupt al rochiei, îl trase în

brațele ei.

— A trecut, șopti ea. S-a terminat.

Sughițul de plâns al lui Griffin era aproape de neauzit în zgomotul focului.

— Credeam că erai înăuntru...

— Da, spuse ea, pentru că nu mai era

nimic altceva de spus.

Field apăru, iar fața lui, la fel ca a lui Griffin, era acoperită de funingine. Îi dădu lui Rachel haina sa și cu blândețe îl ridică pe prietenul lui în picioare.

Molly veni și o luă pe Rachel.

— Tu ai fost aici tot

timpul, șopti Rachel, văzând fustele rupte, murdare ale lui Molly și părul ei despletit. Tu ai fost cea care a făcut zgomotul acela la ușa din dos a grajdului...

— Da, răspunse Molly. Și eu am fost cea care a pus manechinul cu figura Athenei în

trăsură. V-am auzit pe tine și pe Fawn cum ați plănuit asta, și v-am urmărit cât am putut. La o bună distanță de grajdul care ardea, ea se oprise, iar ochii ei fixaseră cu patimă fața lui Rachel. N-aș vrea să fiu în locul tău, domnișoară Rachel

McKinnon, când doctorul va afla despre toate astea! Un manechin în rochie albă! Molly se opri pentru a-şi clătina capul, cu furioasă uimire.

Rachel îşi coborî ochii; era adevărat că noaptea nu se desfăşurase, conform

planului. Manechinul trebuia să cadă dinspre căpriorii grajdului, în timp ce Fawn urma să strige numele lui Jonas, cu o voce de strigoi. Iar Jonas urma să-și recunoască crima, nu să moară.

— El a recunoscut că l-a ucis pe tatăl meu,

Molly. Și pe Patrick.

Molly era lividă.

— Și este un miracol al lui Dumnezeu că nu te-a ucis pe tine și pe proaspăta soție a lui Field Hollister!

Rachel privi în sus și îl urmări pe Griffin, având nevoie să-l vadă. El se sprijinea de un

copac, nu prea departe, iar umerii se mișcau sub materialul murdar al cămășii. Field stătea lângă el, tăcut, sprijinindu-l.

Luna care urmă, fu una foarte tristă. Au fost mai multe înmormântări, printre

care și a Athenei și apoi a lui Jonas. Cu intermitență, victime ale epidemiei de gripă erau de asemenea îngropate.

Nu era timp pentru discuții și bineînțeles nici pentru a face planuri de durată. Munca lui Griffin îi consuma fiecare

moment, iar Rachel îl urma ca un cățel de la un cort la altul, ignorând ordinele lui stricte de a merge acasă, oferind alinarea pe care era ea în stare pentru pacienții lui și ai lui John O'Riley.

În cele din urmă epidemia cedă.

Dimineața de 20 iulie apăru luminoasă și senină, iar Rachel știu, fără să-i spună cineva, că va fi o zi memorabilă.

Erau două borcane sigilate, conținând pere cu scorțișoară, pe masa din bucătărie, împreună cu un pachețel pe care era scris numele lui

Rachel. Ea deschise pachetul și zâmbi; în mod evident, acest cadou, împreună cu perele rubinii, proveneau de la Joanna.

— Griffin era în curtea din spate, cu mânecile cămășii suflecate până la coate, săpând o groapă cu

multă asiduitate.

— Ce faci? întrebă Rachel, de pe trepte.

El zâmbi și apoi așează în groapă un pomișor.

— Plantez cadoul meu de nuntă de la Joanna O'Riley. Oare de ce îmi face cadou un păr?

Rachel își ridică o

sprânceană.

— Ei bine, de ce ai primi un cadou de nuntă? comentă ea. Este oare ceva ce eu nu știu, Griffin Fletcher?

Griffin râse.

— Spiriduș, sunt o mulțime de lucruri pe care tu nu le știi, de exemplu, cum să

administrezi muntele de cherestea pe care l-ai moștenit de la vărul meu.

Ea își ridică bărbia.

— Am să învăț, spuse ea. Iar Tent Town va fi reconstruit cu căsuțe.

Ochii lui Griffin erau luminoși de dragoste și bună dispoziție, când

începu să arunce pământ peste rădăcinile pomișorului.

— Viitoarea mea soție, baroneasă a domeniului de cherestea și reformatoare de cruciadă.

Rachel verii să stea în fața lui, privindu-l în ochi.

— Cât de departe în viitor sunt eu, Griffin?

— Cum ți se pare... cinci minute? Cam atât ar dura să ajungem la biserica lui Field.

Rachel își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl ținu strâns, râzând cu fața spre cer.

O oră mai târziu, în

timp ce plecau de la biserică în trăsura lui Griffin, el îi zâmbi.

— Ei bine, doamnă Fletcher, putem să ne bucurăm de ceva nou: să facem dragoste într-un pat adevărat.

Rachel zâmbi și din nou deschise pachetul pe care i-l trimisese

Joanna O'Riley. Ea luă două mâini din bucăţelele de hârtie dinăuntru şi le aruncă în vânt, unde se învolburară, plutind ca fulgii de zăpadă.

Rachel Fletcher bătu din palme şi privi înapoi la drumul acoperit de hârtie. Asta îl va ţine pe

demon ocupat, iar Griffin va face multe ocolişuri.

Sfârşit

[1] Coame verzi